

VOLKSVERRAAD

(DIE GESKIEDENIS AGTER DIE GESKIEDENIS)

Adv P.J. Pretorius

**(Voorheen Werksaam by die
Nasionale Intelligensiediens)**

Vaandel Uitgewers

Willem-Projek

Hierdie navorsing word opgedra aan wyle prof. Willem Johannes Venter voorheen verbonde aan die Potchefstroomse Universiteit vir Christelike Hoër Onderwys. Dit voltooi die onderneming wat ek in 1982 aan hom gemaak het. Ek groet 'n ware patriot en Godvresende man, my vriend en akademiese meester en 'n formidabele professor. Willie. Dit was 'n wonderlike belewenis om hom te ken.

VOORWOORD

Ek wil graag aam al my familie, vriende en kennisse my opregte dank oordra vir hulle samewerking en bydrae tot die skrywe van hierdie navorsing.

1.Ek dank God, die Vader, die Heilige Gees en die Seun vir Sy krag en die genade vir die deursettingsvermoë om hierdie werk te kon voltooi in uiters moeilike omstandighede;

2.My eggenote, Susan. Dankie dat jy aan my bly glo het;

3.My kinders, my ouers, skoonouers, my suster, Alinda (as iemand op jou knoppie druk is jy altyd daar), en my swaer (Abel en Nico - julle sal weet waarvoor ek dankie sê);

4.My regsverteenwoordigers, adv. Niek Coetzee, adv. Danie Bisschoff, Martin van Niekerk (en sy personeel by name Anita Venter en Rudolf Nel), Loius Botha en sy gesin (Debbie sy eggenote en sy twee seuns klein Louis en Nicolaas asook Louis se moeder), Dries Raath (en sy eggenote, Marihada) en adv. Johan Pretorius;

5.My spraakterapeut en vriendin, Trienie Welman;

7.Ek dank die Nasionale Intelligensiediens dat hulle vir my en my vrou vir 10 en 9 jaar onderskeidelik werk en inkomste kon bied. Die vriende wat ons daar gemaak het, was besondere vriende. 'n Besondere vermelding aan Joos Kleynhans (deursettingsvermoë soos min), Gerda van Niekerk, Linda du Toit, Christiaan Brink ('n vriend in nood), Riaan Lombard, Pieter Esterhuysen (steunpilaar en humorsin soos min), George Grewar, Neil Barnard, Gert Buys, Rooies Nieuwenhuizen, Phillip Swart ('n persoon met hoë integriteit), Bert Naudé, Albert Cruwagen, Willem Theron, Attie van Zyl, Pierre du Villiers, Peet Cloete, Burger Muller, Lennard van Vuren, Ettienne Stieger, Leslie Garrett en baie andere. Oor my nege maande skorsing wil ek aan die Hoofbestuur van Nasionale Intelligensiediens dit duidelik stel dat ek of my eggenote vandag geen haat in ons rond dra nie, maar dat ons wel ongelukkig voel oor die wyse en die hantering van my skorsing en hoe dit ons gesinslewe ontwrig het om bloot die

“Generaals” se kovertre betrokkenheid in die regse politiekery te beskerm;

8. My vriend, Beyers van Niekerk en sy vriendin, Magriet Fourie, ‘n besondere dankie - julle was vriende soos min. Magriet, jy het met my deur my donker dae geestelik gedans;

9. My vriend, Jan Theunissen en sy eggenote, Retha;

10. My vriend, Frikkie van Zyl en sy eggenote, Ria;

11. My vriend, Koos Richards en sy eggenote, Magda;

12. My neef, Frans Grotius en sy eggenote, Danette - dankie vir julle gebede;

13. My skoolmaat, Barend Jacobs en sy eggenote, Maritjie Jacobs. Baie dankie vir julle morele en finansiële bystand;

14. My vriend, Hennie Pretorius en sy eggenote, Hannelie Pretorius;

15. My neef, Cyril Barnardo;

16. Oorlede Mike Eksteen, as ‘n penmaat in die vroeë tagtigs;

17. Oom Blackie Swart - dankie vir die hulp en vir Oom se mondelinge insette;

18. Die geestelike ondersteuning van vriende in die Bosveld: Pieter en Petro Bergh, Casper en Magda Steenkamp, Norman O’Neil en sy eggenote, Berdine;

19. My universiteitmaats en in besonder Riaan Meyer, Danie du Plessis, Pieter Brits, Johan Campfer;

20. Oom Jaap Marais vir die hulp in soverre dit u opinies en tydskrifte asook die opinies van die personele en die kopiëring van koerantuittreksels betref;

21. Die hulp van die personeel van die Herstigte Nasionale Party se Kantoor, vir die tee en die gasvryheid - baie dankie aan Louis van der Schyff, Jakkie Basson, Koos Venter, Kobus van Tonder, Kays Smith, Oom Hannes Ferguson, Anna van Deventer, mev. Nienabier en mev. Beetge.

22. Henk van der Graaff van die **Patriot**, Jurg Prinsloo en Faan Jacobs van die Konserwatiewe Party.

23. My vriend, Pieter Groenewald van die Vryheidsfront.

24. Willie Biedendell en Meinhardt Pieterse vir julle boeke tydskrifte.

PROBLEEMSTELLING

Die Waarheid

Terwyl dit die meeste Afrikaner se hunkering is na 'n eie vaderland, is daar terselfdertyd negatiewe kragte bedrywig wat hierdie strewe van die Afrikaner ondermyn en die Afrikaner as nasie selfs wil vernietig ter wille van wêreldvrede — bedoelende 'n geïntegreerde multinasionale onverdraagsame gemeenskap. Hierdie kragte opereer nie openlik nie. Hulle volg al jare lank geheime agendas. Hulle lieg en bedrieg. Hulle het geen respek vir die waarheid nie. Hulle buit die naïewiteit en die kinderlikheid van die Afrikanernasie uit. Die probleem wat die skrywer het met hierdie kragte se hantering van die waarheid, wat inderdaad 'n waarheidsprobleem is, is helaas die hooforsaak waarom hierdie dokument die lig sien. Die leuens veral rondom Suid-Afrika se konstitusionele geskiedenis en die verraad wat daarmee gepaard gaan is 'n aktuele probleem.¹ Veral die voorspel tot Republiekwording en daarna. Hoekom is daar uit soveel oorde vir ons gelieg? En selfs deur mense wat voorgegee het of steeds voorgee dat hulle ons mense is. Waarom? Hoekom?

<C5,5,0,0 ,0,0>Wat hinder is die feit dat bepaalde gebeure in Suid-Afrika plaasgevind het wat nie ooreenkomstig tradisionele Christelike beskouinge reg en eg is nie. Daar is voldoende bewyse dat die Vrymesselaars (wat oorwegend deur Sionisme aangedryf word) hul beywer vir die vermelde subversie wat indruis teen ons Christelike waardes. Wat seermaak is die feit dat :

-
- 1 *Hoekom is hierdie probleem aktueel? ~Die aktualiteit daarvan word van verskillende kante beklemtoon. ~Vir die {{\plain \i\l} persoonlike lewe {{\plain \l} van die gewone mens is dit tog belangrik om te weet wat die waarheid is juis omdat die innerlike motivering sterk hiervan afhanklik is. ~Niemand wil immers sy lewe waag as dit nie vir die waarheid is nie. In die {{\plain \i\l} menslike verhouding {{\plain \l} speel die waarheid ook 'n besondere rol omdat die {{\plain \i\l} integriteit en betroubaarheid {{\plain \l} van iemand se woord en daad direk daarmee saamhang. ~Deur die eeue heen het die mens tog gepoog om 'n werklikheid daar te stel wat op{{\plain \i\l} vertroue{{\plain \l} berus. Omdat ons tot 6 September 1966 'n oorwegend {{\plain \i\l} Verkrampte{{\plain \l} Christelike staat gehad het (of minstens geglo het dat ons sodanige ideaal gaan verwesenskaplik), was ons as Afrikaners trots om sy medemens reguit in die oë te kyk en te sê {{\plain \i\l} "Ou maat dit is so, omdat ek dit vir jou sê kan jy my vertrou."{{\plain \l} ; en dit met hart en siel waarlik bedoel het. {{\plain \i\l} 'n Man se woord is tog sy eer.{{\plain \l} ~Ons moet as Christen-mense mekaar in die omgang van die daaglikse lewe kan vertrou sonder om op mekaar te spioeneer.*

*die Afrikaner Broederbond (AB) as*t ware 'n instrument geword het van die Vrymesselaars (sowel as die Amerikaanse Intelligensiediens, *Central Intelligence Agency* as die *Council on Foreign Relations* van die internasionale geldmag wat op hulle beurt weer die Vrymesselary misbruik het om eiebelange te dien);

*die Afrikaner Broederbond verantwoordelik is vir baie van hierdie gebeure, en

*daar baie predikante (veral van die NG Kerk) wat lede is van die Afrikaner Broederbond wat ook betrokke is by hierdie besluite wat daardie gebeure laat plaasvind het.

As Christen distansieer ons onself van sulke optredes, juis omdat moord, subversie en hoogverraad vir ons afstootlik/afkeuringswaardig is. Integriteit is tog die wese om Christen te kan wees.

Voordat ons u toelaat om hierdie dokument te lees, wil ons u eers waarsku dat dit 'n dokument is met 'n ingrypende inhoud wat skokkend kan wees. Die konstitusionele ontwikkeling van die Republiek is nie een van waarheid nie, maar een van afskuwelike leuens. Gekenmerk deur korrupsie, subversie en hebsug van bepaalde persone wat hulleself Afrikaners noem en wat daarop roem om ons hooggeplaastes te wees. Moord en verraad is gepleeg.

Dit was nie 'n maklike taak om hierdie dokument te skryf nie. Verskeie insette oor die verloop van 'n paar jaar is verwerk om hierdie dokument moontlik te maak. Die waarheid is somtyds agter die waarheid. Hoewel feite nie altyd by wyse van mondelinge en skriftelike getuies gevind kon word nie weens toesmeerdery, word ons genoopt om op deskundige opsies te steun om gebeure terug te projekteer. Nieteenstaande die feit dat die informasie in bepaalde onderafdelings soms ook onbevestig berig is, word dit wel gepubliseer omrede die moontlikheid en/of die waarskynlikheid hoog is dat die gebeure inderdaad plaasgevind het en versterk dit die vermoede dat dit die waarheid is. Dit is nie die taak van die intelligensie om die man voor die hof te bring nie, maar wel dié van die polisie. Intelligensie gaan gepaard met die beskerming van bronne. Die polisie is welkom om die feite wat hierin vervat is te ondersoek met die oog op kriminele aanklagtes teen die vermeldes. Ons bronne word egter beskerm. Die Waarheid in soverre dit die gebeure betref, moet egter uit. Wees dus gewaarsku oor die inhoud van hierdie dokument.

DEEL 1

Die *Illuminati*

HOOFSTUK EEN

DIE *ILLUMINATI* EN SY OORSPRONG

INLEIDING

Suid-Afrika word tans aangedryf deur ‘n veelheid van subversiewe kragte of teenwigtige hoofsaaklik agter die skerm, om die land in ‘n holistiese eenheid met die sogenaamde *Nuwe Wêreldorde* te vorm. Die hoofakteurs hier is veral die internasionale geldmag, die Britse en Amerikaanse staatsadministrasies (in besonder hulle Departemente van Buitelandse Sake en hulle Intelligensiedienste), die Vrymesselaar, die Afrikanerbond (AB wat vroeër bekend was as die Afrikaner Broederbond hoewel nie van meet af nie), en die Anti-Apartheidsbewegings.² In die agendas van die vermeldde aktore het hulle almal ‘n gesiglose, karakterlose, klaslose, geslaglose en raslose werklikheid as ‘n universele strewe³ met hulle Sosiaal-Darwinistiese ideaal⁴ van een wêreldregering in

-
- 2 \tab Soos die Anti-Apartheid Movement (‘n frontorganisasie vir die Mi6, Britse Intelligensiediens), Nasionale Party (NP), Demokratiese Party (DP), Vryheidsfront (VF), \plain \i\l Pan Africanist Congress\plain \l (PAC), \plain \i\l African National Congress\plain \l (ANC) en Suid-Afrikaanse Kommunistiese Party (SAKP), die Suid-Afrikaanse staatsadministrasie (in besonder die Departement van Buitelandse Sake, die Weermag se Afdeling Inligting of voorheen bekend as Afdeling Militêre Inligting en die Nasionale Intelligensie Agentskap (Binnelands) en die Suid-Afrikaanse Geheime Diens (Buitelands) of voorheen bekend as Nasionale Intelligensiediens) en bepaalde kerke (Anglikaanse kerk met Biskop Desmond Tutu, NG Kerk, onder leiding van proff. Pieter Potgieter en wyle Johan Heyns, en pastoor Ray McCauley van die Rema-kerk).
- 3 \tab Voorstanders van die menseregte-beginsel van gelykheid in ras, godsdiens, ouderdom en geslag.
- 4 \tab ‘Sosiaal-Darwinisme is ‘n benaming wat geskiedkundiges vir die werke van veral Herbert Spencer (1820-1903), die vader van sosiaal-Darwinisme, voorhou om laasgenoemdes se opvattinge aangaande die evolusie (Darwinisme) van sosiaal-ekonomiese oorlewing te omskryf. \~Hierdie benaming kan egter misleidend wees omdat dit blyk dat Darwinisme die leidende bousteen vir sosiaal-Darwinisme is. Sosiaal-Darwinisme was met die formulering van Spencer se beginsel van natuurlike seleksie by wyse van die woorde \plain \i\l “survival of \~the \~fittest”\plain \l , ‘n bousteen van \~Darwinisme. In soverre dit Spencer se leer

gemeen, wat ook die lotgeval van Suid-Afrika was. Dis 'n Neo-kolonie van die Verenigde State van Amerika (*Pax Americana*).

As ons na die geskiedenis in die Suid-Afrikaanse konteks gaan kyk, sal ons leer dat hierdie kragte of teenwigte reeds voor die totstandkoming van die Boererepublieke besig was met hulle geheime agendas om die Afrikaner as nasie te vernietig. Verraad kom reeds so vroeg voor as die begin van ons geskiedenis van die Boererepublieke, deurdat verraad Uniale geskiedenis deursuur en dat die geskiedenis van verraad voltooi word deur die skep van die *Nuwe Suid-Afrika* en die deurvoer daarvan. Wie is werklik die helde en wie is werklik die verraaiers?

Alvorens ons ingaan op hierdie kontroversiële aangeleentheid, is dit tog belangrik om eers agtergrond te kry oor die geskiedenis van die hunkering na die sogenaamde *Nuwe Wêreldorde*, asook die wese en die toekoms daarvan. Ons sal leer dat die geskiedenis, die wese en die toekoms van die hunkering na die

betref, poog hy met sy leer om 'n stelsel van 'n natuurlike gemeenskap te reconstrueer met 'n natuurlike grens tussen die ekonomie en die politiek. Hy grondves sy leer op die beginsel van natuurlike seleksie, wat sal verseker dat die samelewing stadiger groei en op 'n hoër ontwikkelingspeil sal wees. ~Ten einde 'n natuurlike gemeenskap daar te stel bepleit hy 'n liberale bestel. ~Hy wys daarop dat die staat in die ordestelsel beperk moet word tot sulke aktiwiteite soos oorlogvoering. ~In dié verband word die beginsel van natuurlike seleksie deurgetrek na die gemeenskappe. ~(Die gemeenskap wat die beste in staat is om te bly bestaan deur oorlogvoering - as die wyse van mededinging op oorlewing - sal oorleef as gemeenskap, terwyl die minder vermagte gemeenskappe sal disintegreer. ~~Spencer dig dit toe aan die opkoms van die state, ten einde die agentskappe vir oorlogvoering te projekteer.) ~Spencer meen dat 'n verskynsel soos oorlog by 'n goedontwikkelde industriële gemeenskap in onbruik sal raak. ~Dit sal onmiddellik die posisie van die staat in gedrang bring (want oorlog en staat gaan saam). Uit hierdie gevolgtrekking lei hy af dat meer (en meer) vryheid aan die privaatsektor verleen sal word namate industrialisasie toeneem. ~Spencer het bogenoemde afleiding betreffende groter vryhede aan die privaatsektor gaan meet aan realiteit en tot 'n slotsom gekom dat daar 'n lys bestaan van staatsverantwoordelikhede wat onnodig is ~en wat deur die staat herroep moet word. ~Hy meen dat die meeste wette nie goed is nie, omdat dit die mededingingsarena se natuurlikheid versteur. ~Die mededingingsarena sal die beste fungeer as elke individu toegelaat word om sy privaatbelange sonder staatsinmenging na te streef. ~Spencer kwalifiseer laasgenoemde stelsel met twee staatsverantwoordelikhede,

sogenaamde *Nuwe Wêreldorde* ingeweeft is in die geskiedenis agter die geskiedenis van Suid-Afrika.

NUWE WÊRELDORDE

Die oorsprong van die gedagte van 'n *Nuwe Wêreldorde* kom al oor baie jare. Dit het veral laat in die Middeleeue 'n sterk Joodse strewe geword vanweë die intellektuele onderdrukking van die Joodse gemeenskap deur die Roomse Kerk. Die meeste van die Jode het sogenaamde Katolieke Jode geword bloot om die vrede te bewaar. 'n Welbekende voorbeeld was Michel Nostradamus. Dit moet begryp word dat sommige Jode as *hekse* op die brandstapel verbrand is omrede hulle *wondergenesing* as gevolg van eeue-oue kennis vermag het. Die oorsprong van hierdie kennis, die Joodse *Kabala*, dateer terug na die tyd toe die Joodse volk nog as slawe in Egipte gewerk het. Eben Meiring wys in sy boek **Nostradamus gister, vandag en môre** op bladsy 12 daarop dat: “**n Kerndeel van die (Joodse) mistieke erfenis is juis die Kabala, van die Hebreeus qabbalah; dié Joodse geheimleer/geheime wysheid/geheime wetenskap wat terugstrek ‘at least to first-century Alexandria, that melting-pot of the peoples of the ancient world, the home of merchants and scholars and philosophers and magicians, and Jews who were all these things at once...’** Die Kabala is eers ‘mondeling oorgedra aan sekere uitverkose individue (volgens die oorlewering allereers deur Moses, buite die Tora om), maar later, waarskynlik van die 7de eeu af, op skrif gestel en veral gedurende die Middeleeue ontwikkel tot ‘n Mistiek-godsdienstige leerstelling; elke letter, skrifteken, woord, getal, ensovoorts van die *Ou Testament* sou ‘n verborge betekenis hê en die

naamlik om toe te sien dat kontrakte afgedwing word en dat geeneen inbreuk op ‘n ander se regte maak nie. ~Ten einde mededinging te verseker hou Spencer voor dat die *“fittest”* ondernemers en ekonomiese instellings sal oorleef, terwyl die *“unfit”* sal verdwyn. Hy wys daarop dat staatsinmenging (soos wetgewings betreffende die nywerhede, sanitasie en veiligheidsaspekte, asook alle bydraes tot welsyn en publieke onderwys) onnodig is. ~Voorts wys hy daarop dat die druk van geldeenhede en staatsondernemings soos die poskantoor, aan die privaatsektor oorgelaat moet word.

uitverkorenes sou selfs daaruit die toekoms kon voorspel; verder soek die leer na eenwording van die mens met God, kennis omtrent die verborgenhede en 'n aardse messianisme..." Die Roomse Kerk het enersyds die Joodse gemeenskap as 'n gevaar beskou en hulle derhalwe onderdruk. Verskeie konings of heersers het bevele uitgevaardig dat die Jode hulle moet laat doop. Bepaalde 'uitverkore*' Jode het hulle voorgedou as Christene (hulle is ook bekend as Katolieke Jode) maar het egter hulle Joodse geloof en gebruike in die geheim voortgesit. 'n Groot weersin/haat vir die Christenskap is andersyds by sommige Jode (die *Illuminati*) opgebou en tot so mate dat 'n strewe ontwikkel het om die Christendom te vernietig. Manie Maritz wys in sy boek **My Lewe en Strewe** op bladsy 120 daarop dat: *"...die Joodse rabbi self sê..."* Martin Luther het geswig voor die invloed van sy Joodse vriende, en deur Joodse opdrag en geld was sy sameswering teen die Katolieke kerk 'n sukses. *Ons kan spog daarmee dat ons die ontwerpers is van Hervorming. Calvyn was een van ons kinders, van Joodse afkoms en is deur Joodse opdrag en geld aangemoedig om 'n skema op te trek vir die Hervorming."*

PROTOKOLLE VAN DIE OUDERLINGE VAN SION

Hierdie 'uitverkore*' Jode het oor die eeue heen hulle griewe in die geheim bewaar in die *Protokolle van die Ouderlinge van Sion* (Sionisme). Bepaalde Sioniste in die Jodedom glo deur die eeue heen dat hulle Messias se koms as hulle Opperbevelvoerder van wêreldheerskappy afhanklik daarvan is dat hulle regoor die wêreld versprei moet wees. Om die wêreld vir die koms van die Joodse Messias voor te berei blyk dit duidelik uit die *Protokolle van die Ouderlinge van Sion* dat hulle geen respek het vir die Christene nie; sommige Jode dink egter die Christene hou hulle op met 'n naïewe geloof en kan maklik uitgebuit word. Die gedagte van 'gelykheid en broederskap*' sou derhalwe die Jodedom op gelyke vlak plaas met die Christendom en dan sou die Jode vanweë hulle sterk intellektualiteit die "rulers" van die wêreld word. Hierdie aanname vind sy beslag in Karl Marx se boek **The World without Jews**.

Die Jode maak ook aanspraak daarop dat hulle God se uitverkore volk is. Met die koms van die Messias sal hulle die wêreld regeer. Mike Eksteen meld in sy boek **Die Worstelstryd teen die Wêreldheersers en die Owerhede** (p.22-23) dat: *"Minder as 10 persent van die Jodedom van deesdae is miskien suiwer uit Israel. Dit maak 'n getal uit van sowat 2 tot 2½ miljoen. Dit is net die stam van Juda alleen wat Jode genoem word in die Bybel. Die tien stamme was al ongeveer 100 jaar weg in die verstrooiing na die*

Noordland vanuit Assirië, voor Juda gegaan het. Die tien stamme was in geen stadium van die geskiedenis tot vandag toe Jode nie. Die Noordland waarheen hulle gegaan het, is ongetwyfeld Europa, en daarvandaan is hulle verder verstrooi na al die lande en al die nasies. Die tien stamme het egter in die verborgenheid gekom deur die wil van God, sodat hulle self nie weet dat hulle Israel is nie.....(p.32-33) Ná die huis van Juda teruggekom het van die Babiloniese ballingskap — het die Edomietenasies probeer om die Jode uit te roei. Dit omdat dit bekend geword het dat Yahshua (Jesus) uit die stam van Juda sou kom en vir ewig oor die wêreld sou regeer volgens profesieë. Daar was gedurig oorloë, maar God het Hom oor hulle ontfarm soos die meeste van die profete ook geprofeteer het. In die jaar 127 'voor Christus*', maak 'n nasie genaamd die Idumiërs, oorlog teen die Judeërs. Die Judeërs oorwin hulle, en doen toe die gruwelike sonde om 'n ooreenkoms of verbond met hulle aan te gaan soos God hulle verbied het in Sy wet, soos aangeteken in Deuteronomium, 7:2, nl. 'Jy moet hulle geheel met die banvloek tref; jy mag geen verbond met hulle maak nie en hulle nie genadig wees nie.* Die Judeërs verplig toe die Idumiërs om die 'Joodse* godsdiens aan te neem; en daarvandaan staan die Idumiërs toe bekend as Jode. Hulle was egter Edomiete -Kommuniste van daardie dae. Hulle was gou in die top posisies van die tempel. Toe Yahshua (Jesus) kom, was dit hoofsaaklik hulle wat verantwoordelik daarvoor was dat die 'Jode* Yahshua (Jesus) verwerp het, deur hulle Edomitese invloed. Hulle sou dit doen, want hulle was mos uit die diensvolk van Satan. In Young se **Concordance** word ook gesê dat die Idumiërs Edomiete was. Dit wil sê God se diensvolk sluit toe 'n verbond met Satan se diensvolk, soos deur God verbied.....Dit bewys duidelik dat hulle (die Idumiërs) nie Judeërs was nie, want dan sou Yahshua (Jesus) nie so gesê het nie, want volgens die Bybel en die Woord van God, was Abraham en Isak en Jakob en die hele volk van Israel uit God en God se heilige volk, Sy eiendomsvolk, Sy erfdeel :* Julle is Myne*, ens. Jeremia. 31:9:* Ek is vir Israel 'n Vader*. Kan dit nou gesien word waar die Judeërs die groot fout en sonde gedoen het? Omdat hulle Sy wette nie gehou het nie, wat sê: 'Julle mag nie met hulle (heidene) 'n verbond maak nie, julle mag nie met hulle verswaar nie, julle mag nie met hulle meng nie.* In die jaar 740 'na Christus* het die Judeërs weer vir die tweede keer die gruwelike sonde gedoen om 'n verbond te sluit met die Khazare. Dit was 'n wrede en oorlogsugtige nasie. Hulle was 'n kruising tussen die Hetiete (Turke) wat die geslag van Gam verteenwoordig en 'n Oosterse (Mongoolse) volk en het vanaf Kasakstan in die omgewing van Aralmeer in Suid Rusland weswaarts getrek onder die druk van

die Oosterse volke. Bulan, hulle koning, het gesoek na 'n godsdiens vir sy volk, en besluit om die 'Joodse* godsdiens aan te neem. Omtrent 4000 van hulle het hulle laat besny en staan sedertdien bekend as (die 'haakneus*) Jode. Maar hulle, sowel as die Idumeërs, kom nie uit die twaalf stamme nie, maar hulle noem almal hulleself Judeërs (nou Jode genoem) maar lieg. Die skrywer Authur Koestler het hierdie probleem oorborg deur hulle 'n dertiende stam te noem. Die boek se naam is **The Thirteenth Tribe**. Hierdie mense is egter vandag besig om oor die hele wêreld te heers deur middel van die geweldige groot geldmag waaroor hulle beskik en aan al die regerings van die wêreld geld te leen en sodoende die regerings vas te trek. Hulle kan niemand anders wees nie, as die **sinonagoge van die Satan**. Hulle is die stigters van die Illuminati, van die Verenigde Volke Organisasie. ”

Volgens rekords is die eerste werklike Illuminati organisasie, Alombrados, gedurende 1520 in Spanje gestig. Dit vergestalt ook 'n veelvoud van ander liggame, waarvan die Orde van Rosekruisers een van belangrikste elemente van die Verligting was wat nog moes kom. Die Orde van Rosekruisers speel tot hede 'n belangrike rol in die verligting van die meeste Vrymesselaars. Hulle eerste groot deurbraak was toe Oliver Cromwell (1599-1658) in 1657 geloofsvryheid aan die Jodedom verskaf het.

Die doelstellings van die Illuminati soos gereflekteer uit die Protokolle van die Ouderlinge van Sion kan as volg opgesom word:

- Afskaffing van geordende regering;
- Afskaffing van privaat besit;
- Verwerping van patriotisme;
- Afskaffing van die familie, huwelik, moraliteit, asook die gemeenskaplike opvoeding van kinders, en
- Afskaffing van alle godsdiens.

DIE ROTHSCILDS EN DIE ILLUMINATI

In 1770 het die Rothschild-familie, die Europese beroepgeldskieters wat reeds oral in Europa sterk finansiële bates opgebou het, Weishaupt opdrag gegee om die eeue-oue Protokolle van die Ouderlinge van Sion te herstel en te moderniseer. Weishaupt het sy werk op 1 Mei 1776 voltooi en die Illuminati was amptelik (in Beiers) georganiseer. Volgens Weishaupt is die Illuminati afgelei van die woord *Lucifer* (Satan) en dit beteken die draers van die lig. In 1784 het die Beierse regering die Illuminati ontban. In 1786 het die Illuminati sy hoofkwartier na Switserland verskuif en daarna na Londen en het hulle beplande aksies, soos die Franse rewolusie, wel plaasgevind. In die 1830's het

DRIE WÊRELDOORLOGPLAN

In die 1830*s het Guisepe Mazzini, Weishaupt as rewolusionêre leier opgevolg, in die 1870*s is Mazzini deur Albert Pike opgevolg en daarna was dit Adrian Lemmi se beurt. Cuy Curr, W. (1958. **Pawns in the Game.**) wys daarop dat Albert Pike (1809-1891) in 1871 in 'n skrywe aan Guisepe Mazzini (1805-1872) 'n militêre plan vir wêreldoorloë geopenbaar het. Beide was Vrymesselaar. Vervolgens meld Cuy Curr, W. op p.xv :

“*Pike*s* plan was as simple as it has proved effective. He required that Communism, Naziism, Political Zionism, and other internasional movements be organized and used to forment the three global wars and the three major revolutions. The First Woldr War was to be fought so as to enable the Illuminati to overthrow the powers of the Tzars in Russia and turn that country into the stronghold of Atheistic-Communism. The differences stirred up by agentur of the Illuminati between the British and German Empires were to be used to foment the war. After the war ended, Communism was to be built up and used to destroy other governments and religions. World War Two, was to be formented by using the differences between Fascists and Political Zionists. This war was to be fought so that Naziism would be destroyed and the power of Political Zionism increased so that the soveign state of Israel could be established in Palestine. During world war two International Communism was to be built up until it equalled in strenght that united Christendom. At this point it was to be contained and kept in check until required for the final social cataclysm.....World War Three is to be formented by using the differences the agentur of the Illuminati stir up between Political Zionists and the leaders of the

Christelike Sedeleer ons dit voorstel.

ix. *Vrymesselaars diskrimineer teen nie-Vrymesselaars.*

x. *Vrymesselary met sy ede verleen hom tot pogings tot ernstige misbruik by ons regstelsel.*

xi. *Vrymesselaars-ede mislei en bedreig mense.*

xii. *Dit kan nie anders as om die leefwyse, sedes en tradisies van die Afrikaner te ondergawe nie, want van die duisende Afrikaner-Vrymesselaars word verwag om hul “verligte idees” in die volkslewe uit te dra.* \tab

xvii. *~Vrymesselary neig na ‘n wêreldkerk, wêreld-vaderland, wêreldregering en wêreldburgerskap.* \plain \fI \tab \~\~

xiii *Vrymesselaarsrituele verkondig ‘n wêreldburgerskap.*

xiv. *Vrymesselary is staatsondermynend.*

xv. *Vrymesselary beplan moorde en voer dit ook self uit.*

xvi. *Amerikaanse en Suid-Afrikaanse Vrymesselary het ‘n noue geestesverwantskap.*

Moslem world. The war is to be directed in such a manner that Islam (the Arab World including Mohammedanism) and Political Zionism (including the State of Israel) will destroy themselves while at the same time the remaining nations, once more divided against each other on this issue, will be forced to fight themselves into a state of complete exhaustion physically, mentally, spiritually and economically....On August 15, 1871, Pike told Mazzini that after World War Three is ended, those who aspire to undisputed world domination will provoke the greatest social cataclysm the world has ever known."

Ter bevestiging van die *Illuminati* wys ons graag op 'n aanhaling uit B.M. Schoeman in sy boek **Die Geldmag SA se onsigbare regering** op bladsy 17 waarin hy daarop wys dat: *'Prof. Carroll Quigley is baie uitgesproke hieroor (Illuminati) in sy merkwaardige boek, **Tragedy and Hope**, wat 'n aantal jare gelede verskyn het. Wat sy stellings so belangrik maak, is die feit dat die geliefkoosde etiket van "regse fanatikus", wat die linkses so maklik om die nek hang van enigiemand wat dit durf waag om aan dié net te roer, nie in Quigley se geval aangewend kon word nie. Jare lank was hy in die sentrum van hierdie linkse magte en dit is met die kennis wat hy as 'n vertroueling van dié magte opgedoen het, dat hy sy belangrike werk die lig laat sien het. "There does exist,** skryf Quigley op bl. 956, "and has existed for a generation, an international Anglophile network which operates, to some extent, in the way the radical right believes the Communists act. In fact, this network which we may identify as the Round Table Groups, has no aversion to co-operating with the Communists or any other, and frequently does so." Prof. Quigley maak dié onthulling nie omdat hy die "Anglophile network" vyandiggesind is nie. Hy sê in dieselfde paragraaf: "I know of the operations of this network because I have studied it for twenty years and was permitted for two years in the early 1960*s to examine its papers and secret records. I have no aversion to it or to most of its aims.**

Huidiglik vergestalt die *Illuminati* se strewe na wêreldoorheersing in *Pax Americana* wat uit *Pax Britannica* voortgeplant is. Beide imperiale vorms strewe die verengelsing van die wêreld na. Ons skenk hieraan aandag in die volgende hoofstuk.

HOOFSTUK TWEE

DIE HUIDIGE WESE VAN DIE *ILLUMINATI*: *PAX BRITANNICA* EN *PAX AMERICANA*

INLEIDING

‘n Globale poging wat terug dateer na veral Junie 1877 toe die homoseksueel Cecil J. Rhodes (1853-1902) aansluit by die Britse vrymesselary en hy die “godfather” van *Pax Britannica* word.¹ *Pax Britannica* (wêreldvrede onder die Britse heerskappy) was ‘n ideal van Rhodes. Rhodes is as student aan die Oxford Universiteit deur die Vrymesselaar John Ruskin (1819-1900), beïnvloed om Britse heerskappy regoor die wêreld te bevorder.

STRUKTUUR VAN DIE NUWE GESIG VAN DIE *ILLUMINATI - THE ROUND TABLE*

As Vrymesselaar het Rhodes met ander Vrymesselaars (w.o. Lord Rothschild) meegewerk om bepaalde subversiewe strukture in die geheim sedert Januarie 1891 daar te stel om die Britse

1 \tab Flint, J.E. 1974. }{\plain \b\fl Cecil Rhodes}{\plain \fl .
Little (VSA), Brown & Company.p.23-33. \~

rasmeerderwaardigheid ten toon te stel.² Gary Allen³ wys in sy boek **None Dare Call it Conspiracy** daarop:

The Round Table organization (huidige vorm van die Illuminati) in England grew out of the life-long dream of gold and diamond magnate Cecil Rhodes for a new world order.....Cecil Rhodes* commitment to a conspiracy to establish World Government was set down in a series of wills described by Frank Aydelote in his book **American Scholships....It should be noted that the originator of this type of secret society was Adam Weisthaupt, the*

- 2 \tab Quigley, C. 1974. }{\plain \b\l Tragedy and Hope}}{\plain \l . Hollywood, Angriff Press. p.130-1: }{\plain \i\l "These purposes centered on his desire to federate the English-speaking peoples and to bring all habitable portion of the world under their control." }{\plain \l Flint, J.E. 1974. p.31 : }{\plain \i\l "Once England absorbs 'the greater part of the part of the world'\f2 *}, war will cease and history become fulfilled. \~He then comments on the Jesuits and asserts that his coming induction into freemasonry suggested to him the 'plan'\f2 *} - a secret society to support the British Empire, recover the United States of America, and weld the Anglo-Saxons into one empire.....the elaboration of the plan for a secret society..., like the Jesuit order, ...supported by men of wealth, attracting and even educating men of talent without means, placing its members in all the colonial legislatures, feeding and acquiring ownership of newspapers ('for the the press rules the mind of the people'\f2 *}), working all the time secretly for the consolidation and expansion of the British Empire and the recovery of the United States." }{\plain \l Op p.32 haal Fint aan uit Rhodes se testament: }{\plain \i\l "....the establishment, promotion and development of a Secret Society, the }{\plain \i\ul\l true aim and object whereof shall be the extension of British rule throughout the world, the perfecting of a systems of emigration from the United Kingdom and colonization by British subjects of all lands wherein the means of livelihood are attainable by energy, labour and enterprise, and especially the occupation by British settlers}}{\plain \i\l }{\plain \i\ul\l of the entire Continent of Africa, the Holy Land, the valley of the Euphrates, the Islands of Cyprus and Candia, the whole of South America, the islands of the Pacific not heretofore possessed by Great Britain, the whole of the Malay Archipelago, the seaboard of China and Japan, the ultimate recovery of the United States of America as an integral part of the British Empire, the consolidation of the whole Empire, the inauguration of a system of Colonial Representation in the Imperial Parliament which may tend to weld together the disjointed members of the Empire, and finally the foundation of so great a power as to hereafter render wars impossible and promote the best interests of humanity}}{\plain \i\l . " }{\plain \l
- 3 \tab Allen, G. 1972. }{\plain \b\l None Dare Call it Conspiracy}}{\plain \l . California, Concord. p.79-83.

monster who founded the Order of Illuminati on May 1, 1776, for the purpose of conspiracy to control the world....The 'secret society'* was organized on the conspiratorial pattern of circles within circles. Professor Quigley informs us that the central part of the 'secret society'* was established by March, 1891, using Rhodes* money. The organization was run for Rothschild by Lord Alfred Milner, discussed in the last chapter as a key financier of the Bolshevik revolution. The Round Table worked behind the scenes at the highest levels of British government, influencing foreign policy and England*s involvement and conduct of World War 1.**

Quigley⁴ brei in sy boek **The Anglo-American Establishment: From Rhodes to Cliveden** uit oor *The Round Table*-groep se interne strukture en hulle invloed:

At present we need only point out that the three (Cecil Rhodes, William T. Stead en Reginald Baliol Brett - Lord Esher) drew up a plan of organization for their secret society and a list of original members. The plan of organization provided for an inner circle, to be known as "The Society of the Elect," and an outer circle, to be known as "The Association of Helpers." Within The Society of the Elect, the real power was to be exercised by the leader, and a "Junta of Three.".....This organization has been able to conceal its existence quite successfully, and many of its most influential members, satisfied to possess the reality than the appearance of power, are unknown even to close students of British history. This is the more surprising when we learn that one of the chief methods by which this Group works has been propaganda. It plotted the Jameson Raid of 1895; it caused the Boer War of 1899-1902; it set up and controls the Rhodes Trust; it created the Union of South Africa in 1906-1910.

DIE OPKOMS VAN PAX AMERICANA

Pax Americana (wêreldvrede onder die Amerikaanse heerskappy) is 'n gedagte wat van *Pax Britannica* afgelei is. Kort voor Rhodes se dood het hy sy goedkeuring aan 'n mede-Vrymesselaar, William Stead (1849-1912) verleen om *Pax Britannica* na *Pax Americana* te wysig.⁵ Die wesenlike verskil

4 \tab Quigley, C. 1981. {\plain \b\l The Anglo-American Establishment: From Rhodes to Cliveden}{\plain \l . New York, Books In Focus. p. 3-5.

5 \tab Quigley, C. 1974. {\plain \i\l Supra. {\plain \l p.133: {\plain \i\l "From 1884 to about 1915 the members of the

tussen hierdie heerskappyvorme is dat *Pax Britannica* die Britse Blanke-ras vooropstel, terwyl *Pax Americana* met sy multinasionale gelaat rasse, geslag, ouderdom en godsdiens gelyk stel. Die multinasionalisme het die internasionale geldmag saamgesnoer om nie-rassigheid en/of nie-godsdiensdigheid in die ekonomiese en politieke arena in te lyf. Dit was ook die basis waarop sakelui reg oor die wêreld saamgesnoer is ongeag hulle kleur, godsdiens, geslag en ouderdom. 'n Tipiese Vrymesselaar-konsep. Hoewel die multinasionalisme as 'n konsep juis sy wese binne die VSA het, was die integrasieproses aanvanklik tot die Blanke rasse beperk. Sedert die stigting van die *National Association for the Advancement of Coloured People* (VSA) in 1909 is daar gepoog om rassevermenging uit te brei na Nie-Blankes toe. Dit is opgevolg met die skrywe van 'n toneelstuk "*The Melting Pot*" deur Israel Zangwell in 1910 en die stigting van die *Anti-Defamation League* van B*nai B*rith in 1913 as geheime polisie oor die rasvermengingsproses. Volgens Frans Alberts in sy boek **Blik op die Toekoms** op bladsye 10 tot 11 is hierdie uitbreiding van multinasionalisme gevolg deur die *Illuminati* om die blanke minderheidsdominasie te vernietig.

Pax Americana het nie onmiddellik aanklank gevind nie. Blanke imperialisme en nasionalisme was steeds 'n te sterk element van die Neëntiende-Eeuse Wêreldorde. Die Neentiende-Eeuse Wêreld Orde is gekenmerk deur industriële imperialisme (moederlande/industriële moondhede⁶ en hulle onderskeie kolonies). Die indusriële imperialisme het tot gevolg gehad dat die wêreld in 'n driedelinge verdeling gerealiseer het, naamlik 'n industriële kern (goed-geïntegreerde nasie-land, hoë industriële ontwikkelingspeil, sterk nasionale gevoel), semi- of

}}{\plain \fI (Rhodes-Milner) }}{\plain \i}\fI group worked valiantly to extend the British Empire and to organize it in a federal system. They were constantly harping on the lessons to be learned from the failure of the American Revolution and the success of the Canadian federation of 1867, and hoped to federate the various parts of the empire as seemed feasible, then confederate the whole of it, with the United Kingdom, into a single organization. ~They also hoped to bring the United States into this organization to whatever degree was possible. ~}}{\plain \i}\ul\fI Stead was able to get Rhodes to accept, in principle, a solution which might have made Washington the capital of the whole organization or allow parts of the empire to become states of the American Union}}{\plain \i}\fI .”

6 ~}}{\plain \fI ~}}{\plain \i}\fI Brittanje, Frankryk, Duitsland, België en die VSA.

agrariese-periferie (vroeë fase van industrialisasie en nie goed ontwikkelde nasionale gevoel nie) en periferie (geen industriële en agrariese ontwikkeling nie). Die imperiale moondhede het met mekaar meegeding. Die dryfkrag agter die mededingende verhoudings was 'n gees van magsdemonstrasie wat uitgegroeï het in die vorm van pan-nasionalisme. In Brittanje is daar nie alleen in die meerderwaardigheid van die Angel-Sanksiese ras geglo nie, maar is daar ook aanvaar dat dié ras deur Goddelike bestemming tot heersersras op aarde uitverkies is. Die Franse was weer oortuig van die onoortreflike verdienste van die Gallies-Romaanse kultuur en het dit as hul heilige verantwoordelikheid beskou om hul taal en kultuur aan die ander volke van die wêreld oor te dra. Die Duitsers het dit as vanselfsprekend aanvaar dat die Germaanse of Ariesse ras 'n leidende rol in die lotgevalle van die wêreldgeskiedenis moes speel.

Die aggressiewe en uittartende optrede van nasionale state in 'n magspolitiese spel van militarisme, mededingende alliansies, geheime diplomatie, ekonomiese imperialisme en nasionalisme het gelei tot die Eerste Wêreldoorlog. Dit het oor niks minder gegaan as om kontrole oor die wêreld ekonomie te verkry nie. Aanvanklik was Brittanje, Frankryk en Rusland aan die eenkant en Duitsland en Oostenryk-Hongarye aan die ander kant. Mettertyd het Italië en Japan by die Brits-Franse kant aangesluit en die Ottomaanse Ryk by die Duitse kant. Eers nadat die Verenigde State van Amerika in 1917 aan die Brits-Franse kant tot die stryd toetree het, is die oorwinning aan die Brits-Franse kant besorg. Teen 1917 was die Russiese staat só vernietig deur die oorlog dat die verouderde en uiters kwesbare dinastie deur die Bolsjewistiese revolusie omvergewerp kon word. Volgens die Blouboek van Sowjet-Rusland is in die proses meer as 1,7 miljoen mense vermoor. Manie Maritz wys in sy boek **My Lewe en Strewe** op bladsye 206 tot 208 daarop dat volgens 'n verslag van die Geheime Diens van die Verenigde State van Amerika is daardie rewolusie deur die *Illuminati* (oorwegend Joods) aangeblaas en gefinansier.⁷

7 \tab Die *Illuminati* is derhalwe sterk Joods en kan dit ook verklaar hoekom Karel Marx ('n Jood), netsoos Lenin en Trotsky, ook Vrymesselaars was. ~Hierdie here was net soos hulle voorgeslag sterk anti-christelik ingestel. ~Vervolgens wys Manie Maritz op die volgende:

Seksie 1 : Gedurende Februarie 1916, was dit vir die eerste keer ontdek dat 'n rewolusie in Rusland aan die broei was. ~Dit was ontdek dat die volgende

The Round Table-groep (*Illuminati*) het na die Eerste Wêreldoorlog sy struktuur vergroot ten einde *Pax Americana* te

persone, sowel as die Bank wat genoem is, besig was met hierdie werk van verwoesting: Jood Jakob Schiff, Jood Guggenheim, Jood Max Breitung, en die Joodse Bankiers Kuhn, Loeb en Kie, van wie die volgende persone die direkteure is: Jacob Schiff, Feliz Warburg, Otto Kuhn, Mortimer Schiff, S.H. Hanauer. ↳Almal van hulle is Jode. ↳(Daar bestaan geen twyfel dat die Russiese Rewolusie, wat 'n jaar na hierdie informasie verkry was, uitgebreek het, opgestook en aan die gang gesit was deur duidelike Joodse invloed nie. Jacob Schiff en 'n publieke verklaring gemaak in April 1917 dat dit aan sy finansiële hulp te danke was dat die Rewolusie suksesvol van stapel geloop het). ↳
}}{\plain \b\i\fl Seksie 2}}{\plain \i\fl : In die lente van 1917 het 'n Jood Jakob Schiff begin om die Jood Trotsky Braunstein van fondse te voorsien om die rewolusie in Rusland te stig. Die ↳New York dagblad }}{\plain \b\fl Forward}}{\plain \b\i\fl }}{\plain \i\fl wat 'n Joodse Bolsjewistiese orgaan is, het 'n bedrag gegee vir dieselfde doel. ↳Die Jood Max Warburg het fondse aan Trotsky en Kie gestuur deur die omweg van Stockholm. ↳Hulle was verder voorsien van fondse wat deur die 'Westphalim-Rhineland Syndicate{\f2 *} gestuur was. ↳(Die 'Westphalim-Rhineland Syndicate{\f2 *} is 'n belangrike Joodse onderneming.) ↳Verder het 'n ander Jood Olaf Aschburg van die 'Nya Banken{\f2 *} van Stockholm, en die Jood Govotovsky - wie se dogter met Trotsky getroud is - vir hulle fondse gestuur. ↳(Joodse kapitaliste sluit by die kommuniste aan. So het die kommunikasie begin tussen die Joodse multi-miljoeners en die Joodse Proletariaat.) }}{\plain \b\i\fl Seksie 3}}{\plain \i\fl : In Oktober 1917 het die rewolusie in Rusland plaasgevind en dit is daaraan te wyte dat sekere Sowjet-organisasies die bestuur van die Russiese volk

ondersteun.⁸ Lionel Curtis, 'n lid van Milner se Kindergarten, is die taak opgedra om die struktuur van die *The Round Table*-groep met 'n front-organisasie in Brittanje en elke *dominion* uit te brei. In 1919 is die groep se sleutel front, die *Institute of International Affairs*, in Parys, Frankryk gestig. In Brittanje is die front bekend as die *Royal Institute of International Affairs* en in die Verenigde State van Amerika as die *Council on Foreign Relations*. Later was die plan gewysig om aan elke front sy eie outonomie te gee, omrede dit onwys sou wees om 'n enkele instituut met takke op te rig. Hierdie front-organisasies het toenemend wêreldwyd invloedryk geword om *The Round Table*-groep se hoofdoelmerk van 'n nie-rassige *Nuwe Wêreldorde* te verwesenlik.

COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS

Die *Council on Foreign Relations* is tot op hede die hoeksteen van die *Illuminati* en ook die bronaar van die huidige geheime netwerk in die Anglikaanse wêreld. Dit is 'n internasionale klik van soortgelyke fronte in ander dele van die wêreld, sakelui,

oorgeneem het. ~In die Sowjette het die volgende persone, almal Jode, hulle baie merkwaardig gemaak : Lenin (Ulianoff); Trotsky (Bronstein); Stesklöff (Nakhames); Martoff (Zederbaum); Zinovieff (Appelbaum); Kameneff (Rosenfeld); Dan (Gaurevitch); Garetsky (Furstenberg); Parous (Helphand); Nritsky (Padomitsky); Larin (Lurge); Bohrin (Nathauson); Martinoff (Zibar); Bogdanoff (Zilberstein); Garin (Garfeld); Suchanoff (Gimel); Kemmelff (Goldman); Sagersky (Krochmann); Riazanoff (Goldenbach); Solutzeff (Bleichmann); Paitritzky (Ziwin); Axelrod (Orthodix); Glasunoff (Schultze); Zuriesain (Weinstein); Lapinsky (Loewensohn)....

~\plain \b\i\l Seksie 4\plain \i\l : Die Jood Paul Warburg was in aktiewe verband met sekere andere berugte Bolsjewiste in die Verenigde State. ~Hy was 'n lid van die Federale Reserwe Raad.\f2 *}\plain \l ~Dit is opvallend dat van die name wat in die verslag gepubliseer is ook name was wat lede was van \plain \i\l The Round Table-\plain \l groep. ~

- 8 \tab \f\plain \i\l Pax Americana \f\plain \l is finansiële gesteun deur die Rhodes Trust, Beit-broers, Abe Bailey, ~Carnegie Trust, J.P. Morgan, Whitney-familie, Astor-familie (wat aanvanklik die tydskrif, \f\plain \i\l The Time)\f\plain \l , besit het), en die Rockefeller-familie. ~
- 9 \tab Die internasionale geldmag, w.o. die Warburg-familie, die Rothschild-familie, Harry Oppenheimer en Anton Rupert, ondersteun hierdie ideaal. Hierdie ideaal word naartogtelik bevorder deur ~die \f\plain \i\l Rotary\plain \l , die \f\plain \i\l Lions\plain \l \f\plain \i\l International\plain \l en die \f\plain \i\l Boy Scouts\plain \l as enkele belangrike voorbeelde.

politici en burokrate, wat aanmekeer gebind word deur die strewen na wêreldwye mag en die persoonlike voordeel wat dit vir die onderskeie lede inhou. Hierdie strewen moet verwesenlik word met die groot rykdomme wat hulle bekom het. Vandag is dit 'n ope geheim dat die front-organisasies tot 'n groot mate afgestem is daarop om wêreldwyd die politici en burokrasieë te beïnvloed om bepaalde beleidsrigtings te beïnvloed. In die Suid-Afrikaanse konteks het hulle bekende Afrikaners soos John Vorster, Lang Hendrik van den Bergh, Anton Rupert, Niek Diederichs, Pik Botha, F.W. de Klerk, Wimpie de Klerk, Sampie Terreblanche en andere verswelg.

David Rockefeller het vanaf die laat dertigerjare die prominente "godfather" van *Pax Americana* geword. Dave Rockefeller se Chase Manhattan Bank en al die Rockefellers se "foundations" werk doelgerig om die ideal van *Pax Americana* te bereik. Derhalwe word Dave Rockefeller een van die wêreld se mees invloedryke persone. Anthony Sampson in sy boek **The Money-lender - Bankers and a World in Turmoil** brei uit oor die rol van Dave Rockefeller:

(Dave) Rockefeller was ambitious in the international arena, and he and his (Chase Manhattan) bank had become increasingly closely associated with the Council on Foreign Relations in New York, which in the late forties became less dominated by the Morgan interests, and more by the Rockefellers. David's father gave large sums to the Council : in 1953 McCloy (wie in die diens van die Rockefellers was) became chairman of the Council at the that he took over the Chase, and in 1969-70 David also succeeded to both jobs. David was also a founder in 1954, with Prince Bernhard and others, of the Bilderberg Conferences which once a year brought together western politicians, bankers and businessmen (die skepper van die Europese Gemeenskapsmark); and in 1972 he initiated the Trilateral Commission, itself closely linked with the Council, which brought together leaders in America, Europe and Japan, with Zbigniew Brzezinski as its secretary.*

VERSET TEEN DIE OPKOMS VAN PAX AMERICANA

Terwyl die Kontemporêre Wêreldorde (1914/45...) deur 'n redelik omvattende denkrevolusie voorberei is, is die struktuur van die Neëntiende-Eeuse Wêreldorde (1770/1815-1914) deur geweld van twee wêreldoorloë, verskeie revolusies, politieke onstabieleite en 'n ernstige depressie afgebreek. Daar was te veel weerstand gebied teen die ondergang van die Neëntiende-Eeuse orde en die opkoms van die Kontemporêre Wêreldorde. Dit is opvallend dat Nasionale bewegings veral te velde getrek het teen

die “freethinkers”, Jode, geldmag en Vrymesselary. Daar is etlike voorbeelde, waarvan Henry Ford se **The International Jew*s Problem** (vier volumes) en Adolf Hilter se **Meine Kampf** van die belangrikste werke is.¹⁰ Hierdie weerstand is tot ‘n groot mate lam gelê deur die armoede van die Groot depressie van die 1930*s en die vernietiging van die twee wêreldoorloë. Sampie Terreblanche¹¹ meen in sy boek **Die Wording van die Westerse ekonomie** dat die Verenigde State Van Amerika direk na die Eerste Wêreldoorlog nie sy rol in wêreldpolitiek kon definieer nie. Vervolgens wys hy op die volgende:

“Die Neëntiende-eeuse Wêreldorde het tot ‘n einde begin kom met die uitbreek van die Eerste Wêreldoorlog, maar was eers teen die einde van die Tweede Wêreldoorlog finaal afgeloop....Die sosiale en ekonomiese spanning van die oorlog was so groot dat dit onmiddellik na die oorlog bykans tot ‘n ineenstorting van die kapitalistiese wêreldorde gelei het. Vanweë die Kommunistiese Revolusie van November 1917 het Rusland hom van die wêreld ekonomie onttrek en ‘n beleid van isolasie begin volg.....Ná die oorlog het...slegs Brittanje en Frankryk hul status as kernlande behou, maar laasgenoemde twee was so geknak deur die oorlog dat hulle nie langer die vaste en saambindende sentrum van die wêreld ekonomie kon wees soos wat veral Brittanje in die Neëntiende-eeuse Wêreldorde was nie. Die enigste industriële kernland wat ná die oorlog die ekonomiese en militêre kapasiteit

10 \tab Ooreenkomstig Pike se drie wêreldoorlogplan en meer die Tweede Wêreldoorlog was beide Adolf Hilter en Henry Ford rolspelers vir die `{\plain \i\l Illuminati.\}``{\plain \f1 \~}{\plain \i\l “World War Two, was to be fomented by using the differences between Fascists and Political Zionists. \~This war was to be fought so that Naziism would be destroyed and the power of Political Zionism increased so that the sovereign state of Israel could be established in Palestine.” \~}{\plain \f1 Tydens Trosky \~se werwingspoging in die Verenigde State van Amerika kan ons duidelik sien dat Ford een van die donateurs was van die \~Bolsjewistiese revolusie. \~Ironies genoeg hou Nostradamus Hilter voor as die {\plain \i\l ‘tweede anti-chris\}{\f2 *}. \~}{\plain \f1 Dit was inderdaad so dat die Britte en die Amerikaners in hulle propaganda teen Hilter hom uitgekryt het as ‘n}{\plain \i\l ‘anti-Chris\}{\f2 *}{\plain \f1 . \~Hulle het die gewone mense laat glo ons moet Hilter stop anders is die Christendom in die slag. \~Daar is ‘n skool wat glo dat Nostradamus se voorspellings die Joodse Protokolle rugsteen . \~Hieroor het ons \~bitter min kennis en laat ons ons nie hieroor uit nie.`

11 \tab Terreblanche, S.J. 1980. `{\plain \b\l Die Wording van die Westerse ekonomie}``{\plain \f1 . Pretoria, Academica. p.135-136.`

gehad het om die saambindende sentrum van 'n (nuwe) wêreldorde te word, was die VSA. Maar die VSA het klaarblyklik nog nie oor die geestelike volwassenheid vir so 'n rol beskik nie en het verkies om hom, in ooreenstemming met die Monroe-leer, van die Europese probleme te onttrek. Die feit dat sowel die VSA as Rusland hulle van Wes-Europa 'onttrek* het, het die skyn geskep wat nie alleen die voortbestaan van die wêreldorde bedreig het nie, maar beslis verantwoordelik was vir die groot mate van politieke en ekonomiese onstabieleit wat op sowel nasionale as internasionale vlak in die tussen-oorlogse jare ondervind is en uiteindelik op die Tweede Wêreldoorlog uitgeloop het.”

Die Tweede Wêreldoorlog was direk veroorsaak deur nasionalisme en imperialisme. Italië het Abessinië (Ethiopië) verower; Nazi-Duitsland het sy Derde Ryk in veral Oos-Europa begin uitbrei en Japan het dele van Sjina geannekseer. Meer lande en mense was betrokke by die oorlog as die Eerste Wêreldoorlog. Die vernietigende effek daarvan was veel groter as gevolg van die bombardering van stede. Propaganda het tydens die oorlog en na die oorlog 'n groter rol gespeel. Internasionale politiek is gepolariseer. Die Tweede Wêreldoorlog het finaal die einde van die Neëntiende-Eeuse Wêreldorde ingelei. Die Eurosentryse wêreld is finaal vernietig. Ná die oorlog het die VSA en Sowjet-Rusland as die twee grootste kragpunte in die wêreld na vore getree.

VERENIGDE NASIES

Pax Americana het in Junie 1945 werklike beslag gekry toe die Amerikaners daarin geslaag het om die wêreld daarvan te oortuig dat internasionale vrede deur die stigting van die Verenigde Nasies (VN) bevorder kan word. Die Amerikaanse regering en geldmag (meer spesifiek die *Council on Foreign Relation*) het saam gewerk om die Verenigde Nasies te stig.¹² Die stigting van die Verenigde Nasies het die finale einde van die Neëntiende Eeuse Wêreldorde (1770/1815-1914) met industriële imperialisme en die Britse heerskappy (*Pax Britannica*) beteken. Dit was die begin van die Kontemporêre Wêreldorde en Amerikaanse heerskappy (*Pax Americana*). Die Verenigde State van Amerika het by Brittanje die rol as Westerse samebindende faktor oorgeneem. Die Verenigde State van Amerika het aanvanklik 'n verskuilde agenda gevolg om sy leierskap in die Vrye Wêreld subtiel te demonstreer.

12 \tab Smoot, D. 1978. }{\plain \b\l The Invisible
Government}{\plain \l . Boston, Western Islands. p.8-10

Die Kontemporêre Westerse Orde was 'n resultaat van 'n kombinasie van nuwe intellektuele strominge, tegnologiese (en industriële) en organisatoriese vooruitgang. Reeds vroeg in die twintigste eeu het die intellektuele kringe van *The Round Table*-groep gepoog om meer konkrete inhoud aan die gelykheids- en broederskapsideale van die Franse Rewolusie (die opkoms van die republiekgedagte) en die Amerikaanse Vryheidsoorlog (opkoms van Handves of Akte van Menseregte) te gee.¹³ Hierdie ideale vergestalt in die wese van die Kontemporêre Wêreldorde (bedoelende die Vrye Wêreld) en *Pax Americana*. Die stigting van die Verenigde Nasie het die begin van die Kontemporêre Wêreldorde ingelyf. Hierdie nuwe orde word tot laat in die 1980*s gekenmerk deur 'n driedelige verdeling van die Eerste- (ou kernlande met die Verenigde State van Amerika as Supermoondheid), die Tweede-(Kommunistiese Blok met Rusland as kern) en die Derdewêreldlande (ou koloniale gebiede).

KOUE OORLOG TUSSEN DIE WESTE EN DIE OOSTE

Die Verenigde State van Amerika en die Sowjetunie het in 1946 relatief gunstige betrekkinge gehandhaaf. Die betrekkinge het daarna versleg. Die Verenigde State van Amerika het sy magte ontwapen. Die Sowjetunie het egter sy groot weermag instand gehou en het die Westerse moondhede se pleidooi om die Sowjetmagte uit Oos-Europa te onttrek, geïgnoreer. Die *'Koue Oorlog'** tussen die Sowjetunie en sy Oos-Europese satellietstate teen die demokratiese moondhede van die Weste was in volle gang.¹⁴ Kommunisme het ook vinnig dwarsoor die wêreld

-
- 13 \tab Die Gelykheidsbeginsel soos beliggaam in die Konstitusie van die VSA voortspruitende uit die Amerikaanse Vryheidsoorlog kan tesame met die liberalisme van die Franse Rewolusie bestempel word as van die grootste suksesse van Vrymesselary. \~Dit is \~vandag 'n ope geheim dat die Vrymesselaars die Franse en die Amerikaanse Vryheidsoorlog aangeblaas het. \~Die VSA met sy aangedrewe imperialistiese filosofie van \{\plain \i\} Pax Americana \{\plain \i\} (om wêreldvrede onder die Amerikaanse vlag met die gelykheidsbeginsel van demokrasie binne 'n kapitalistiese stelsel te bevorder) het juis veral steun by bepaalde Vrymesselaarkringe geniet. Hierdie filosofie van die gelykheidsbeginsel bevorder ook die klimaat om die basis van Vrymesselary wêreldwyd te verstewig en bepaalde Vrymesselaargroepe nader aan mekaar te bring.
- 14 \tab Hertzog, A. \{\plain \b\} Waarheen Suid-Afrika? \~Oproep tot die Stryd\{\plain \i\} . \~Innendale, Sigma Pers.p.9:\{\plain \i\} "Dit was hierdie CFR-amptenare

versprei en het dié faktor geword wat internasionale verhoudinge bedreig het. Met die toenemende verslegting van die internasionale verhoudinge en die groterwordende kommunistiese druk, veral in die Verre Ooste, het die Westerse moondhede hulle strydmagte gekonsolideer.

Die VSA en Rusland het gewedywer om steun vir hulle onderskeie ideologieë by die Derde Wêreld te wen. Magsblokke het ontstaan: 'n Kommunistiese- of Sowjetblok *versus* die Vrye Wêreld (Amerikaanse blok). 'n Magstryd is sedert die stigting van die Verenigde Nasies tot laat in die 1980*s tussen hierdie state gevoer. Hierdie stryd was veral in die Verenigde Nasies sigbaar. 'n Koue Oorlog is weens die potensiaal van 'n atoomoorlog tussen die Amerikaanse blok (met kapitalisme en demokrasie as Westerse ideologiese strydbyl) en die Sowjetblok (met Kommunisme as strydbyl) gevoer.

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

Die Amerikaanse regering het in 1947 sy verdedigingsopset ingevolge die *'National Security Act'* ingrypend gereorganiseer sodat hy sy rol as verdediger van die Vrye Wêreld teen die kommunistiese bedreiging in die Koue Oorlog kon nakom. As deel van dié militêre reorganisasie is die Amerikaanse geheime diens, die *Central Intelligence Agency* (CIA), in die lewe geroep met as hoofdoel om die Amerikaanse regering by te staan met die uitbouing van sy dollar-imperialisme.¹⁵ Al die prominente CIA lede is ook lede van Rockefeller se *Council on Foreign Rela-*

*{}plain \f1 ({}plain \i\l Council on Foreign Relations{}plain \f1){}plain \i\l wat daarvoor verantwoordelik was dat Pole, die Oossee-state en die hele Oostelike Europa in die hande van Rusland beland het." {}plain \f1 Dit impliseer dat die C.F.R. die brein is agter die{}plain \i\l 'Koue oorlog{}f2 *{}plain \f1 . Om egter water in vuurwarm olie te gooi het Professor Antony Sutton van die Stanford Universiteit (VSA) in drie volumes van sy wetenskaplike navorsing {}plain \b\l Western Technology and Soviet Economic Development {}plain \f1 (1917-1964) tot die gevolgtrekking gekom dat sowat twee-derdes van alle Sowjet-industriële ondernemings gebou is met die Verenigde State van Amerika se hulp en tegniese bystand.*

- 15 *\tab Hierdie instelling sou 'n belangrike rol in die Amerikaanse buitelandse beleid speel.*

tions.¹⁶ Die *Central Intelligence Agency* is net 'n ander gesig van die *Council on Foreign Relations*. Alhoewel die CIA 'n regeringsliggaam is, word dit deur die CFR misbruik om die *Illuminati* se geheime agendas deur te voer. Die interaksies tussen die instansies word op 'n absolute geheime basis bedryf. Howard Katz wys in sy boek **The Warmongers** daarop dat ons in die geval van die CIA eerder moet praat van 'n *kovert* (geheime) imperialisme. Dit moet in berekening gebring word dat die CIA wel by magte is om by gevalle waar dit nodig geag word die Amerikaanse Weermag in te roep.

DOLLAR-IMPERIALISME EN AMERIKAANSE INVLOEDSFEER

Die Amerikaners het na die Tweede Wêreldoorlog met hope kapitaal gesit en nie oor veel kolonies beskik nie. Teen 1945 was die grootste deel van die Derde Wêreld nog kolonies van Wes-Europese lande. Gevolglik was die VSA genoopt om eers 'n magsposisie in Wes-Europa te vestig. Die Amerikaners het na die Tweede Wêreldoorlog met die *Marshall-Plan* (1948) en die *Noord-Atlantiese Verdrag Organisasie* (1949) seker gemaak dat Europa kry. Die *Organisation for Economic Co-operation and Development* (OECD) is deur die Wes-Europese lande gestig om die *Marshall-Plan* te administreer. Die VSA het sy magsposisie met 'n andersoortige imperialisme (weg van industriële imperialisme)¹⁷ verstewig. Dr. Albert Hertzog sê die Amerikaanse imperialisme: "...het die patroon gevolg van die ou Romeinse ryk. Die Amerikaners neem nie self die regering oor nie. Hulle sorg dat hulle die bestaande regering vervang met 'n lamsakkige, gedweë regering wat maklik deur die Amerikaners na willekeur rondgeskuif kan word. Verkieslikste van alles is 'n swak hanteerbare diktator." 'n Imperialisme wat hoofsaaklik deur

-
- 16 \tab \-Omrede daar verskeie voorbeelde bestaan dat hierdie stigting van die Rockefellers nou saamwerk met die CIA, sal ons hierna verwys as die Rockefeller-CIA-konneksie.
- 17 Met industriële imperialisme was die moederland verantwoordelik vir die staatsadministrasie van sy koloniale gebiede, terwyl die neo-imperialisme die onafhanklikheid van die gebiede erken. \-Alhoewel die gebiede polities onafhanklik is, bly hulle ekonomies afhanklik van die moondheid. \-Met hierdie konsep kon die VSA basies 'n magsposisie dwarsoor die Vrye Wêreld handhaaf.

middel van multinasionale maatskappye¹⁸ (geldmag die belangrikste rolspeler is) beoefen word.

Die ekonomiese en militêre magposisie wat die VSA in Wes-Europa verkry het, was ook bevorderlik vir die uitbreiding van die Amerikaanse mag en invloed in die Derde Wêreld. Die Amerikaanse '*State Department*'* (Departement van Buitelandse Sake) en die CIA het gedurende die 1950's in Europa die siening van dekolonisering van ou Koloniale gebiede aangemoedig¹⁹ om vir die Amerikaanse regering geleentheid te skep om hulle neo- of dollar-imperialisme in die derdewêreld uit te brei onder die vaandel van 'n sogenaamde (pro-kapitalistiese en nie-rassige demokratiese) Westerse Blokvorming teen die opkomende ekspansionistiese Sowjetblokvorming.

Binne die Amerikaanse invloed sfeer het die CIA ook 'n skakeling met ander Westerse intelligensiedienste. Hoewel enkele intelligensiediens sy land se belange vooropstel, deel daardie intelligensiedienste gemeenskap die ideal van menseregte en demokrasie. Indien daar Britse belange soos Britse investering en/of Britse onderdane in 'n vreemde land aanwesig is, sal die Britse Intelligensiediens, Mi6, as eerste prioriteit na Britse belang omsien. Uit die aard van die saak sal hulle eers omsien of daar enige gevare of potensiele gevare vir die Britse belang in daardie land bestaan. Netso sal die Israeliese geheime diens, Mossad, omsien na Joodse belange, die Franse geheime diens na Franse belange en die Duitse geheime diens na Duitse belang.²⁰ Indien iets wat gemeenskap hierdie state se belange sou raak, sal hulle in bepaalde omstandighede saamspan om die gevaar te elimineer.

18 *Die multinasionale maatskappy-konsep het die internasionale geldmag saamgesnoer om nie-rassigheid/nie-godsdiensligheid in die ekonomiese en politieke arena in te lyf. ~Dit was ook die basis waarop sakelui regoor die wêreld saamgesnoer is ongeag hulle kleur, godsdiens, geslag en ouderdom. 'n Tipiese Vrymesselaar-konsep. ~Die verskeie moondhede se ondernemings ding mee op 'n multinasionale grondslag.*

19 *Die meeste van die Europese lande het gebuk gegaan onder finansiële vraagstukke. ~Dekolonialisasie het inkorting op staatsuitgawes gebied.*

20 *Indien ons vreemde intelligensiedienste se optredes in 'n vreemde land wil monitor sal ons eers hulle onderskeie belange daar moet identifiseer en dan vasstel hoe raak daardie betrokke land se veiligheidsituasie daardie belang. ~Daarna sal ons na tendense identifiseer wat te make het om moontlike gevare of potensiele gevare te elimineer en ondersoek instel of daar korrelasie tussen daardie tendense en die vreemde geheime dienste bestaan.*

OPKOMS VAN PAN-AFRIKANISME

Met die hulp van die Amerikaanse Neger het Pan-Afrikanisme in die 1950 die lig gesien. Dit is 'n *Afrika vir die Swartman*-konsep.²¹ Die dekolonialisasie van Afrika is grootliks deur hierdie konsep aangedryf. Sedert 1961 het die Kennedy-bestuur van die VSA ter illustrasie die hoop gekoester om die Swart Afrikalande aan sy kant teen die Kommunistiese state te kry, en druk op die Weste uitgeoefen om vryheid aan die nog oorblywende kolonies te verleen. Hy volg 'n beleid in Afrika van "*Africa for Africans*". Die Organisasie vir Afrika Eenheid het as 'n Pan-Afrikanistiese organisasie in 1963 tot stand gekom met die doel om 'n gemeenskapsmark vir Swart-Afrika (met *Economic Community of West African States* vir Wes-Afrika, Maghreb vir Noord-Afrika en *Southern African Development Community* vir Suidelike Afrika as substreksliggame) daar te stel.

"DIRTY PLAY" VAN DIE CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

Die *Council on Foreign Relations* is ingegrawe in die Amerikaanse *State Department* en die *Central Intelligence Agency*. Om die Anglo-Amerikaanse invloedseer (by wyse van die land se politieke strukture soos sy Amerikaanse Ambassades en/of sy Handelsmissies; Amerikaanse Hulp-verlenings-agentskap) oor die wêreld te vestig het die CIA homself skuldig gemaak aan "*dirty play*". In die verband was die CIA ook betrokke in die destabilisering/ rewolusies/omverwerping van bepaalde

21 \tab ~Van Jaarsveld, F.A. 1976. }{\plain \bfl Van Van Riebeeck tot Vorster 1652-1974}}{\plain \fl . Johannesburg, Perskor. p.496-497:}}{\plain \ifl "Die Pan-Afrikanisme is dus 'n strewe van die onafhanklike Afrikastate om te verenig met die bedoeling om een groot Afrikastaat of Afrika-samewerking tot stand te bring. ~Dit is gerig op 'Afrika vir die Swartman}{\f2 *}, en 'Swart meerderheidsregerings}{\f2 *} in al die gebiede van Afrika - ook dié wat deur die Blankes bewoon word. ~Dit is ook gerig op die idee van 'n 'Afrika-persoonlikheid}{\f2 *} en Afrika-eenheid}{\f2 *}, veral waar dit internasionale betrekkinge raak. ~Verder het dit 'n rassistiese grondslag. ~Dit berus op herinneringe aan vernedering van minderwaardigheid. ~Ons moet onthou dat Afrika deur die Weste beset en oorheers is." }{\plain \fl

regerings regoor die wêreld.²² Die CIA het selfs bepaalde politieke partye finansiëel gesteun om hulle bewindsname te bevorder in ruil vir die bevordering van bepaalde beleidsrigtings soos wat die VSA mag goeddink. Bepaalde politieke leiers regoor die wêreld het ook teen vergoeding vir die CIA informasie verskaf. Die CIA maak (soos enige ander intelligensiediens) van veral die vrymesselary gebruik om sy spioenasie-netwerk te bevorder. Die CIA was selfs betrokke by moordkomplotte.²³

-
- 22 \tab Om 'n bestel omver te gooi word in meeste gevalle die volgende stappe gevolg:
 a. \tab In die eerste stap word liberale selle (vanuit gewoonlik die Amerikaanse Ambassade of multinasionale maatskappye) gevestig.
 b. \tab Daarna volg insypelings in bestaande instellings en organisasies (kommunikasienetwerke, universiteite, polisie, vakunies, weermagte en kerke) gepaardgaande met spioenasie wat op kwesbare plekke in hierdie instellings en organisasies toegespits word. \~Uit hierdie kwesbare plekke word griewe geskep. Hierna word die griewe aangeblaas en grootskaalse ontevredenheid en onrus aangewakker.
 c. \tab Die insypelaars word as leiers voorgehou en soms in sleutelposisies ingestem. Hulle kan selfs op grond van akademiese kwalifikasies in belangrike poste aangestel word.
- 23 \tab Hertzog.A. }{\plain \i\l Supra.}}{\plain \l p.12-20. Op p.13 wys Hertzog daardaaop dat: }{\plain \i\l "In 1975 en daarna het die kritiek op die dade van die CIA so 'n omvang aangeneem dat die Amerikaanse 'Congress{\f2 *} en ook 'Senate{\f2 *} ondersoek ingestel het na die CIA se onregmatighede. \~En so weet mens vandag met groot sekerheid baie omtrent hierdie 'dirty tricks{\f2 *}'. \~Voor die Gekose Komitee van die Amerikaanse 'Congress{\f2 *} is geopenbaar dat 'the CIA frequently manipulated stories by Reuters.{\f2 *} \~Voortdurend het die CIA daarvoor gesorg dat Verdraaide nuus verskaf word aan 'foreign publications and wire services{\f2 *} soos ook aangedui 'by its frequent manipulation of Reuters Wire Services Despatches{\f2 *} (Star, 23.1.1976).....Dit is geopenbaar dat die CIA talre leiers van ander lande vermoor het of probeer vermoor het, bv.Trujillo van die Dominikaanse Republiek en Patrice Lumumba van die Kongo. \~Verskeie kere het hulle sonder welsae vir Fidel Castro van Kuba om die lewe probeer bring of hom probeer vergiftig met gif wat spesiaal vervaardig is in die laboratoriums van die CIA. \~hulle het selfs nie geskroom om pogings aan te wend om pres. Nasser van Egipte en pres. De Gaulle van Frankryk om die lewe te bring nie. }{\plain \l (Beide leiers het 'n fascistiese benadering gevolg.) }{\plain \i\l Van tyd tot tyd stook die CIA in verskillende dele van die wêreld eers onrus ('destabilising{\f2 *} noem hulle dit). \~Daarna, wanneer hulle dink die tyd is ryp, ontken hulle

Laat ons die Amerikaanse geheime diens onder die vergrootglas plaas . “Die CIA se primêre doel is volgens Machetti en Marks in die boek **CIA**, om in ander lande se huishoudelike sake in te meng en dit word beskou as ‘n geheime middel waardeur Washington buitelandse doelstellings kan bereik wat nie deur normale diplomatieke kanale bereikbaar is nie, dit wil sê op wyses wat normaalweg as onwettig beskou sou word. Die CIA glo volgens die skrywers dat die ‘heersersmantel van die die wêreldleierskap* van die Britte op die Amerikaners se skouers geval het en dat die Amerikaners moet voortgaan waar die Britte opgehou het. Die skrywers wys daarop dat die ‘National Security Act* wat aan die CIA sy magte verleen, onder meer bepaal dat die CIA gemagtig word om ander tipes funksies en pligte deur te voer wat in verband staan met die Inligtingsdiens. Hierdie artikel van die Wet kan na goeddunke vertolk word, sodat dit selfs geweld kan insluit.....Die metodes en middels waarvan die CIA gebruik maak, is hulpbronne wat die President (van die VSA) saam met sy amp ontvang. Verder is dit volgens Marks en Machetti betekenisvol dat die CIA slegs handel as hy deur die Uitvoerende Raad (die kabinet) daartoe versoek word. Die CIA se ondermynende buitelandse bedrywighede word deur die wet teen openbaarmaking beskerm. Die geheimhouding maak dit vir die President moontlik om toestemming te verleen tot inmenging in ander lande se huishoudelike sake, wat as dit openlik deurgevoer sou word, die Amerikaners as ‘n kriminele volk sou brandmerk, aldus John Marks, ‘n voormalige agent. Hoe word te werk gegaan indien die CIA in samewerking met die Amerikaanse regering (gewoonlik State Department) ‘n buitelandse regering tot ‘n val wil bring? ”Eerstens word groot lenings aan die teikenstaat toegestaan. As die land diep in die skuld is, word onmiddellike terugbetaling geëis. As rede word aangevoer dat die teikenstaat menseregte en menswaardigheid van sy inwoners krenk en dat die toestand nie langer gefinansier kan word nie. Om die geld terug te betaal, moet die teikenstaat onder meer aan sy welsynprogram besnoei; wat noodwendig tot opstande en stakings lei. Trouens die medewerkers vind dit in so ‘n atmosfeer maklik om die bevolking teen die regering op te sweep. Die bevolking verarm en die

opstande en rewolusies. ~So was dit in Indonesië, Tibet, Vietnam, San Salvador, Nicaragua, die Kongo, Laos, Guatanamala, Peru en Bolivio.” ~}}plain \f1 Vergelyk ook Ray. E. ed. 1982. }}plain \b\l Dirty Work 2: The CIA in Africa}}plain \f1 . Londen, Zed Press. }}plain \i\l ~}}plain \f1

regering van die teikenstaat moet die blaam daarvoor dra, volgens die CIA se georkestreerde propaganda. Die buitelandse pers fabriseer nou gruverhale van onderdrukking en uitbuiting en eis dat sanksies en disinvestering ingestel word. Volgens die CIA se resepte moet hierdie faktore 'n regering tot 'n val bring, of ten minste dwing om te hervorm. Die resepte is op Chili onder die bewind van Allende toegepas."²⁴

Soos ons later sal vind, was die CIA (as instrument van die CFR) ook verantwoordelik vir bepaalde politieke verwickelinge of ontwikkelinge in die Republiek. Ons sal ook sien dat die Britse intelligensiediens ook nou met die CIA werk om 'n veelrassige demokratiese bestel in Suid-Afrika te help vestig. Soos ons reeds agtergekom het dat daar nog kragte sit agter die CIA wat die gang van die geskiedenis lei.

DIE VERBROKKELING VAN DIE AMERIKAANSE IMPERIALISME

Hoewel *Pax America* eers sedert die 1940s kon opkom as 'n mag wat die wêreld se strukture tot die Verenigde Nasies kon saambind en verantwoordelik is vir die stuur van die internasionale politiek vir die Tweede helfte van die Twintigste Eeu, het hierdie magsfaktor sedert 15 Augustus 1971 stelselmatig verbrokkel toe pres. Nixon die inwisselbaarheid van die dollar opgehef het. Nixon het hierdie stap gevolg toe dit aan die lig kom dat die VSA nie oor genoegsame goud beskik om die dollar by opvraag van goud te ondersteun nie. Hoewel die Amerikaners daarin kon slaag om hulle monetêre goudreserwes geheim te hou, het die opheffing van die dollar se goudvenster tog geïllustreer dat die Amerikaanse Ryk finansiële vraagstukke onder lede het.

Sedertdien is die VSA vasgevang in 'n skuldnet, wat in so 'n mate vererger het dat die VSA tans gewikkel is in 'n skuldlokvalsituasie. Die staat se skuld groei tans maandeliks met 20 miljard VSA-dollars aan, waarvan 5 miljard VSA-dollars buitelandse skuld is. Dus die enkelbelangrikste rede waarom die hele wêreld met hoë rentekoersvraagstukke sit.²⁵ Die Franse

24 \tab \{\plain \b\}f1 Die Afrikaner \{\plain \f1 van 20 Julie 1988.

25 \tab Die oorsaak daarvan kan toegeskryf word aan pres. Ronald Reagan van die VSA se \{\plain \i\}f1 Reganomics \{\plain \f1 om by wyse van skuld en rentekoerse die Amerikaanse ekonomie dmv 'n verbruiksgeleide groei te laat

bank, *Paribas*, het in 1989 reeds oor inligting beskik wat daarop dui dat die VSA se *Fort Knox* slegs oor 10 persent van die Amerikaanse goudreserwes beskik wat die Amerikaners beweer hulle in voorraad hou. Tog kon die Amerikaners daarin slaag om hierdie skyn te beveilig.

Nietemin raak die VSA se huidige ekonomiese agteruitgang ook direk sy vermoë om as Supermoondheid gekategoriseer te word. Daar bestaan egter empiriese voorbeelde waar die VSA poog om voor te hou dat hy oor die vermoë beskik.²⁶ Aangesien die VSA se militêre slaankrag oor die afgelope jare heelwat afgeneem het, blyk dit dat hy ietwat versigtig is om in situasies betrokke te raak waar hy ernstige verliese kan ly.²⁷ Indien die Amerikaanse skuldsituasie sodanig sou versleg (wat in elk geval oor die mediumtermyn — tussen twee en vyfjaar — voorsien word) dat hulle gedwing sou word om van hulle korttermyn buitelandse skuld te herskeduleer, word dit voorsien dat die Amerikaanse regering gedwing sal word om sy goudreserwes aan sy vernaamste skuldeisers ten toon te stel.²⁸ Dit word voorsien dat die VSA as magsfaktor sy

lyk ~dat dit goed gaan met die VSA en sodoende die Sowjetunie te dwing na die onderhandelingsstafel en die Koue Oorlog te beëindig. ~Dit het egter invoere in die VSA gestimuleer. ~Japan met sy *Hi-Tech* *industrieë* het die opkoms van die Verre-Oosterse nasies moontlik gemaak ten koste van die Amerikaanse nywerheidssektor en die Derdewêreld wat daardeur ook in onoorkomelike skuldvraagstukke gedompel is. ~
 26 ~tab In Haiti in 1994 sien ons so **in* voorbeeld. ~
 27 ~tab Hy openbaar hierdie vrees ~in die konfliksituasie in Joegoslavië (om nie direk militêr betrokke te raak nie) en tog in 'n minder mate ook in Haiti waar hy eers by wyse van ontspanningspolitiek ~poog om sy voet in die deur te kry en dan sy weermag ~in te stuur. ~Die feit dat die VSA sy slaankrag in Somalië onderskat het en ~die onderspit moes delf ~blyk tog die VSA hiperversigtig gemaak het om nie sy militêre staal te toon nie. ~~Die vermoede bestaan dat die VSA sal, soos in die geval van die Golfoorlog in 1990, weer in die leiding van 'n Geallieerde Mag betrokke raak (dit was ook 'n voorstel van president Bill Clinton van die VSA tydens sy samesprekings rakende die konflik in Joego Slawië *met Europese leiers in 1993, wat hulle van die hand afgewys het*). ~Wie vir die betaling van die koste daarvan aanspreeklik is, blyk onder meer die geskilpunt by so 'n voorstel te wees.~
 28 ~tab Verwysende na die Sowjetunie se geval as president toe die CIA die Russiese goudreserwes vroeg in die 1990 **s* op 2 000 ton geskat en dit in 1991 vanweë die Sowjetunie *glasnost- en*

stuur na die *Nuwe Wêreld Orde* reeds voor die einde van die Eeu sal verloor en dat die ideaal van 'n *Nuwe Wêreld Orde* aan skerwe sal lê.

EINDE VAN DIE KOUE OORLOG EN DIE BEGIN VAN DIE NUWE WÊRELDORDE

Holisties beskou ondervind die internasionale gemeenskap veral sedert die 1980*s 'n omwenteling.²⁹ Die wedloop tussen die wêreld se vernaamste Supermoondhede (die VSA en die Sowjetunie) kom laat 1980 tot 'n einde. Hierdie beëindiging van die Koue Oorlog het vrees dat 'n atoomoorlog tussen die Weste en die Sowjetblok ontkenen kon word bygelê en het dit vir Westerse politici die weg gebaan vir 'n vreedsame wêreldorde wat op die beginsels van kapitalisme en demokrasie sou berus; die *Nuwe Wêreldorde* (bedoelende die Vrye Wêreld). Die konsep *Nuwe Wêreld Orde* is deur die *Council on Foreign Relations* geskep en is deur pres. George Bush van die VSA (wat ook voorheen hoof van die CIA en toe steeds lid van die CFR was) vir die eerste keer op die internasionale politieke arena geopenbaar toe hy in 1991 die oorlog teen Irak verklaar het.

HOOFSTUK DRIE

DIE TOEKOMS VAN DIE *ILLUMINATI* DIE NUWE WÊRELDORDE ONDERVIND PRAKTIESE PROBLEME

Die opkoms van die *Nuwe Wêreldorde* word tans ondermyn deurdat die wêreld ekonomie sedertdien gebuk gaan onder een van sy grootste resessietoestande ooit. Juis as gevolg daarvan kon die skeppers van hierdie orde sedert die beëindiging van die Koue Oorlog nog nie daarin slaag om die ou Kommunistiese Bloklande onder die neo-imperialistiese beheer van die Vrye Wêreld se

29 *perstrokia* {\plain \f1 -beleid, blyk slegs 265 ton te wees, het die Russiese kredietwaardigheid in ses maande getuimel. \tab Die Koue Oorlog is op die spits gedryf toe president Ronald Reagan van die VSA daarin kon slaag om by wyse van 'n magsvertoning in die Amerikaanse ekonomie die regering van die Sowjetunie te dwing tot die onderhandelingsstafel. \~Hierdie toedrag van sake het tot gevolg gehad dat die Tweede Wêreld ontbind het en kommunisme verval het. \~Dit stel 'n tweeledige wêreld in die Vrye Wêreld daar, naamlik die Ryklande (Noordlande) en die Armlande (Suidlande). \~\~\~\~

kernstate in te lyf nie. (Daar is dus nie werklik sprake van 'n eenwordende Vrye Wêreld nie.) Hoewel die kernstate in die Vrye Wêreld hulp as beïnvloedingsinstrument gebruik om die *Nuwe Wêreldorde* 'n demokraties-kapitalistiese inhoud te gee, blyk dit duidelik dat die verskuiwing van welvaart van die Weste na die Stille Oseaangebied met Japan as kern, 'n versteuring in die Westerse Magsbasis (sowel die VSA as Europa) meegebring het en dat Japan onvolwasse is om as die nuwe samebindende faktor uit te styg. 'n Leemte in leierskap vir die *Nuwe Wêreldorde* ontstaan. Hoewel die Westerse state poog om hierdie leemte by wyse van samewerking by te lê, slaag dit nie weens die onduidelikheid van wie nou die kop en wie die stert is. Terwyl die VSA 'n sterk ekonomiese agteruitgang ervaar, weens 'n skuld krisis, wat sy rol as die enigste supermoondheid in wêreldpolitiek laat verbrokkel³⁰, blyk dit dat die *Nuwe Wêreldorde* met die toestroming van immigrante uit die Armlande na die Ryklande, die groot waarskynlikheid van die heroplewing van kommunisme in Rusland in die nabye toekoms³¹, die huidige militêre opbou van Saddam Hoesein van Irak, die opkoms van Islamitiese Fundamentalisme in veral Noord-Afrika en die Midde-Ooste en die internasionale dwelmshandel³² verdere bedreigings in die oë staan. Daarby het die Verenigde Nasies tans weinig bytvermoë. Vele state kom nie hulle jaarlikse bydraeverplichtinge, wat ingevolge hulle lidmaatskapvereistes van hulle verlang word, na nie. Dit plaas 'n vraagteken agter die voortbestaan van die Verenigde Nasies.

-
- 30 \tab Aanduidings bestaan dat die VSA reeds oor die langtermyn as gevolg van sy Latyns-Amerikaanse immigrasie-vraagstuk en sy skuld krisis gekategoriseer sal word as 'n Arm land.
- 31 \tab Sedert die ou Kommunistiese blok homself laat verbrokkel het, blyk dit duidelik uit plaaslike intelligensie waarneming in Rusland dat die KGB, alhoewel dit ontbind is, weens die invloedryke poste van ou KGB-lede steeds by magte is om kommunisme in die ou Sowjetunie te laat herleef. ↳Dit blyk duidelik dat die Kommuniste met 'n Fabiaanse strategie van wag, besig is om die hele Westerse kapitalistiese werklikheid steeds by wyse van 'n kernoorlog te vernietig.
- 32 \tab Die produksie van dwelms word hoofsaaklik in die Armlande gestimuleer om moontlike welvaart te skep en die afsetgebiede word dan in die Ryklande gevind. ↳Die omvang van die dwelmsvraagstuk word geïllustreer deur die volgende voorbeeld: In Nederland neem dit vir 'n gemiddelde inwoner slegs 4 minute om vanaf sy voordeur in kontak te kom met 'n dwelmshandelaar.

ARMOEDE DIE OORSAAK VIR NUWE KOUE OORLOG

Die vermelde internasionale vraagstukke weeg tans swaarder veral omrede die hele wêreld tans gedompel is in 'n verarmingskrisis en dit wil voorkom asof die krisis vorentoe gaan vererger weens die feit dat internasionale kapitale bronne minstens oor die mediumtermyn (volgende twee tot vyf jaar) onder druk sal bly as gevolg van oorspandering. Hierdie krisis raak die Arm lande (insluitende die ou Sowjetbloklande) die ergste en hulp aan die Arm lande is derhalwe baie beperk en word prioriteit verleen aan vinnig groeiende ekonomieë. Arm lande word gevolglik armer en 'n úittog ontstaan na kerngebiede. Onwettige immigrasiekrisisse is die voorland van die Ryk lande. Plaaslike inwoners word in terme van hulle werksplekke bedreig deur hierdie krisis. Voorts neem misdaad in die Ryk state as 'n gepaardgaande gevolg toe.

Europa loop reeds deur onder immigrasie uit die Armer dele van die wêreld. Europa se ligging vanweë die feit dat hy omring word deur die Islamitiese wêreld maak hom minder gunstig om Islamitiese afsku en haat vir die Westerse kapitalisme in waarskynlike geweldsvorme te vermy. Die plaaslike gemeenskappe sien die immigrasiedilemma as 'n bedreiging vir hulle bronne van inkomste omrede die immigrante laer besoldiging vra. In verskeie Europese state het die plaaslike gemeenskappe hulle afkeur in die verband by wyse van betogings aangedui. Die eenwording van Europa (en in besonder die EG se immigrasiebeleid wat *per se* in daardie groepering met die uitsondering van Brittanje toegepas moet word) het grootliks die probleem vererger, aangesien dit nou makliker is om die EG binne te kom.³³ Veral as in berekening gebring word dat die Europese ekonomieë minstens tot die medium termyn onder finansiële druk sal bly as gevolg van aansienlike tekorte aan kapitaal, is dit te wagte dat die situasie in Europa (feitelik elke staat in Europa) stelselmatig meer gespanne gaan raak veral op die maatskaplike/arbeidsterreine.³⁴

33 \tab Dit is ook duidelik dat die EG-leiers met die bevordering van die EG die plaaslike gemeenskappe se nasionalistiese strewes onderskat het.

34 \tab Veral die immigrante uit die ou Koloniale state gaan Europa vir hulle ellende verantwoordelik hou. \~Europa

Wat Afrika betref, ondervind hierdie vasteland sedert 1975 'n voortdurende sosio-ekonomiese agteruitgang en het byna geen ekonomiese ontwikkeling plaasgevind nie. Daarby word Vigs tans as een van Afrika se grootste bedreigingsfaktore vir die 21-ste Eeu beskou om byna die hele vasteland se bevolking uit te wis³⁵. Die verwagting is dat maatskaplike verval in Afrika sal vererger en sterftes teen die einde van die Eeu ernstige afmetings sal aanneem.

REGIONALISME

Die wêreld is tans in 'n proses van verdeling in streeksblokke. Hierdie streke berus op die grondslag van integrasie. State in die streke integreer tot politieke unies. As't ware 'n verdere stap om die wêreld in streke te federaliseer om eendag Washington die hoofstad te maak van die Verenigde Streke van die Amerikaanse Unie; 'n droom van *The Round Table* sedert 1900. Die Eenwording van Europa in 1992 het die pad ingelyf vir verdere internasionale ontwikkeling in die verband. Met die uitsondering van Europa is hierdie ontwikkeling taamlik onderontwikkeld. Nasionalisme en ekonomiese kwelpunte is die vernaamste redes wat die ontwikkeling daarvan laat sloer. Federalisme in die VSA het ook sy eie ekonomiese krisis — bepaalde federale state is feitlik bankrot.

↳verleen weens die veiligheidsituasie in Oos-Europa reeds groter prioriteit aan die ekonomiese ontwikkeling van daardie streek as die res van die Armlande. ↳Hierdie benadering kan vir Europa reeds binne die volgende drie jaar verergerde immigrasie-probleme met ↳Noord- (Algerie en Egipte) en Wes-Afrika (Nigerië) en klein-Asië (Turkye) en Asië (Indië) op die hals haal. ↳Die godsdienstige Islamitiese dimensie kan opsigself ↳'n tydbom wees vir politieke onstabiliteite in Europa.

- 35 ↳tab Dit is ↳nie on↳waarskynlik nie dat reeds heelwat meer as vyf ↳miljoen Suid-↳Afrikaners en immi↳grante van noord van die Limpopo die virus onderlede het. ↳↳Die huidige verdubbelings↳tempo is ongeveer 12 tot 15 maande. ↳Die wêreldsyfer vir MIV geïnfecteerdes tot einde 1994 is byna 20 miljoen, ↳vol↳gens amptelike gegewens. ↳Aangesien daar 'n groot onderrapportering is, moet die werklike syfer nader aan 40 miljoen gestel word. ↳Sover is die amptelike dodetal aan VIGS tussen vyf- en sewe miljoen, wat nader aan 12 miljoen in werk↳likheid moet wees. Sowat 60 persent van MIV gevalle by volwassenes word gevind in die Afrikastate suid van die Sahara.

ISLAMITIESE HEILIGE OORLOG AS DIE TEMA VIR DIE DERDE WÊRELDOORLOG

Daar kan slegs tentatief tot die gevolgtrekking gekom word dat 'n Alliansie tussen Irak en Rusland (die moontlikheid kan nie uitgesluit word nie dat Iran by só 'n alliansie betrokke kan raak — Iran is inderdaad ook 'n kernfaktor) wat minstens teen die jaar 1997 moontlik sou wees, die gevaar inhou van atomiese, biotiese en chemiese oorlogvoering. Hierdie alliansie gegewe die feit dat Islamitiese fundamentalisme in hierdie nuwe bedreiging ingeweeft kan raak, kan selfs 'n terroristiese kleur dwarsoor die wêreld gee; 'n Islamitiese *Heilige Oorlog*. Die Suid- of Armlande kan nou juis binne die Verenigde Nasies-strukture die vermelde potensiele aggressors se arm word in 'n konfliktsituasie met die Noord- of Ryklande wat 'n anti-kapitalistiese kleur kan kry. Hoesein van Irak se energie is lank nie geblus nie. Hoewel verskeie internasionale politieke analiste met ons verskil, wys ons graag daarop dat Irak het beslag op Kuwait se goudreserwes gelê toe Irak in 1990 Kuwait binnegeval het. Tans is Irak besig met 'n militêre opbouprogram. Omrede die internasionale gemeenskap hom as 'n destabiliserende faktor fyn dophou, gebruik hy tans 'n derde staat om sy wapens te berg. Hierdie tendens was reeds sigbaar toe die Amerikaners met 'n geallieerde mag Irak in 1991 begin aanval het. Irak het al sy vegvliegtuie in Iran gaan *'bêre**. Irak is tans een van die wêreld se vernaamste aankopers van die misterieuse *rooi kwik*, 'n term vir die nuwe chemikalie wat as*ware in 'n kernkragbom in 'n klein formaat gebruik kan word. Die Russe (en Krygkor) is tans die wêreld se enigste produsent van hierdie *rooi kwik*. Hierdie *rooi kwik* tesame met verwerkte uraan (vir die doeleindes van die vervaardiging van kernkragbomme) se potensiale gevaar is juis daarin geleë dat 'n alliansie tussen Irak (insluitend Iran) en Rusland, veral indien Rusland weer in kommunistiese hande sou kom, nie uitgesluit nie. Groot gedeeltes van Rusland het Islamitiese verbintenisse.

Futuristies bekyk, bestaan daar genoegsame bewyse om 'n redelike afleiding te maak dat die wêreld teen die einde van die 20-ste Eeu grootliks vanweë die verarmingskrisis van die Armlande wat nie deur Ryklande aangespreek kan word nie (as gevolg van eie ekonomiese probleme) gebuk sal gaan onder 'n gewelddadige oorlog wat geen landsgrense sal ken nie en in veelheid van faksiegeweld sal ontplof om voedselbronne te beskerm of aan te val, met belangrike gepaardgaande implikasies dat die bestaande internasionale politieke orde en

wêreld ekonomie (met sy demokraties-kapitalistiese gelaatstrekke soos ons dit vandag ken) sal ineenstort.

Die waarskynlikheid van 'n globale aanval van die vermelde alliansie tussen Irak en Rusland (wat nie die moontlikheid uitsluit nie van Iran by sodanige alliansie) op die Weste word verhoog juis vanweë die groeiende anti-Amerikaanse en kapitalistiese sentiment sedert die Golfoorlog in 1990/91. Dit in homself sal die wese huisves vir die Derde Wêreldoorlog. Dit kan verwag word dat sodanige magsblok eers sal konsentreer op Europa se sterk state waaronder Duitsland, Brittanje, Italië en Frankryk as prioriteite beskou sal word. Veral beoordeel teen die agtergrond van die huidige wêreld ekonomiese verval as 'n werklikheid sou dit sterk te wagte wees dat die Weste nie instaat sal wees om sodanige magsfaktor lam te lê nie. In 'n kort tyd kan bepaalde stede met groot gedeeltes van hulle bevolking uitgewis word. Die Europese Gemeenskapsmark, Lome-konvensie en die *Commonwealth* sal waarskynlik ontbind, wat op sigself implikasies sal inhou op die soewereiniteite van die onderskeie regerings in Europa. Ons voorsien dat verskeie Europeërs juis van die Vasteland van Europa weg sal vlug na ander dele waar dit veiliger sal wees. Dit blyk dat die Westerlinge wat hierdie slu aanslae sou oorleef, hulle heil sal gaan soek in geslote huishoudings. Na verwagting sal die klem val op die basiese behoeftes asook die behoeftes na veiligheid. Hierdie toedrag van sake sal realiseer soos wat volkshuishoudings verval. Die geskiedenis leer ons dat indien die Ryk lande deur die invalle van die Arm lande oorweldig word soos die val van die Romeinse Ryk met die invalle van die Normadiërs, ons kan verwag dat 'n katastrofe die wêreld sal tref. 'n Herlewing van die gevolge van die *Dark Age* van die Middeleeue (800-1500). Die verval van 'n oop huishouding sal outomaties ekonomiese mededinging irrelevant maak; buitelandse betrekking sal beperk wees; buitelandse handel sal platval; ruilhandel sal geldeconomie vervang; ondernemingsgees, onderwys en tegnologiese vooruitgang sal stagneer. Holisties beskou meen ons dat internasionalisme minstens vir een-en-^{*}n-halwe tot twee dekades lank irrelevant gaan wees.

Bogenoemde gevolgtrekkings berus op 'n wetenskaplike grondslag en derhalwe sou ons tog kon sê dat daardie toekomstige tendense Pike se plan bevestig wat hy vir Wêreldoorlog drie voorgestel het. *“World War Three is to be formed by using the differences the agentur of the Illuminati stir up between Political Zionists and the leaders of the Moslem world. The war is to be directed in such a manner that Islam (the Arab World including Mohammedanism) and Political Zionism (including the State of*

Israel) will destroy themselves while at the same time the remaining nations, once more divided against each other on this issue, will be forced to fight themselves into a state of complete exhaustion physically, mentally, spritually and economically.”

Die *Illuminati* het met die komende Derde Wêreldoorlog ten doel om die Christendom finaal te vernietig. Ons haal aan uit Mazzini se brief van 15 Augustus 1871 wat aan Pike gerig is: “*We shall unleash the nihilists and atheists and we shall provoke a great social cataclysm, which in all its horror will show clearly to all nations the effect of absolute atheism, the origin of savagery and of most bloody turmoil. Then everywhere, the people forced to defend themselves against the world minority and revolutionaries will exterminate those destroyers of civilization, and the multitudes, disillusioned with Christianity whose deistic spirits from that moment will be without direction and leadership and anxious for an ideal, but without knowledge of where to send its adoration, will receive the true light through the universal manifestation of pure doctrine of Lucifer (Satan), brought finally out into public view, a manifestation which follow the destruction of Christainity and Atheism, both conquered and exterminated at the same time.*”³⁶

Om terug te kom na die werklike doel waarom hierdie dokument geskrywe is, naamlik eerstens om in te gaan op die historiese konstitusionele ontwikkeling van Suid-Afrika. In die ontbloting van die waarheid sal u vind dat in die Afrikanervolk se pad na verwesenliking van sy strewe na selfbeskikking is die Afrikaner deurentyd uitgelewer aan die *Illuminati* — hierdie kragte of teenwigte wat hom van sy selfbeskikking wil berowe en sy strewe na selfbeskikking ondermyn. Hierdie kragte of teenwigte werk meestal op ‘n subversiewe grondslag. Verraad, moorde, komplotte en subversie is irrelevant — dit is die middel tot hulle sukses.

Ons sal in deel 2 vind dat die *Illuminati* homself eers deur *Pax Britannica* manifesteer — deurdat dit die Boererepublieke oorneem waarna dit lei tot die skep van die Unie van Suid-Afrika. Ons sal leer dat dit sou geboorte gee aan

36 \tab Ons meen dat ‘n onafhanklike politieke orde met ‘n onafhanklike/geslote ekonomie die antwoord sal wees teen die komende Wêreldoorlog, wat reeds so vroeg as 1997 ‘n werklikheid kan wees.

Blanke Suid-Afrika en Britse oorheersing. Voorts sal ons leer dat daar twee reaksies uit *Pax Britannica* in Suid-Afrika voort sou vloei, naamlik 'n pleidooi vir veelrassige demokrasie (*Pax Americana* in wording) en die herontwaking van Afrikanernasionalisme. Ons sal ook vind hoe die *Illuminati* die Ossewa-Brandwag help skep het om die herontwaking van Afrikanernasionalisme te vernietig.

In deel 3 sal ons vind dat die *Illuminati* sy invloed oor die politieke ontwikkelinge van Suid-Afrika tussen 1948-1966 verloor. Ons sal leer dat die *Illuminati* sy strategie in 1960 gewysig het en dat die *Illuminati* hom vanaf 1958 ingegrawe het in dr. Verwoerd se kabinet. Ons sal ook leer hoe bepaalde hoë geplaastes saamgewerk het om dr. Verwoerd te laat vermoor.

In deel 4 sal ons vind dat die *Illuminati* na die moord op dr. Verwoerd op 6 September 1966, stelselmatig beheer oorgeneem het nie net oor die konstitusionele ontwikkeling van Suid-Afrika nie, maar ook oor die hele gebied van Suidelike Afrika met een missie voor oë naamlik om 'n veelrassige ekonomiese super-regering in Suidelike Afrika te vestig. Ons sal leer dat die *Illuminati* homself in Suid-Afrika sedert 1994 manifesteer in *Pax Americana*.

Deel 2

Suid-Afrika onder *Pax Britannica* (Britse Oorheersing)

In deel 2 sal ons leer dat die *Illuminati* poog om Suid-Afrika eers deur die Britse imperialisme, in die Britse Ryk in te trek. Die Afrikaner hou egter nie van die Engelse invloede nie en trek weg na die binneland en vestig die Boererepublieke. Die magsugtigheid van die *Illuminati* los nie die Afrikaner uit nie. Die enkele groot historiese fout wat die Afrikaner kon maak, was dat hy hom laat mislei het deur die Vrymesselary. Vrymesselary het toe aan die *Illuminati* infrastruktuur gegee om die Afrikaner sy eie vyand te maak. Die Boererepublieke word oorgeneem waarna dit lei tot die skep van die Unie van Blanke Suid-Afrika. Ons sal leer dat die Niewewording geboorte sou gee aan Blank Suid-Afrika en Britse oorheersing. Voorts sal ons leer dat daar twee reaksies uit *Pax Britannica* in Suid-Afrika sou voortvloei, naamlik 'n pleidooi vir veelrassige demokrasie (*Pax Americana* in wording) en die herontwaking van Afrikanernasionalisme. Toe die *Illuminati* besef dat die herontwaking van Afrikanernasionalisme hulle Anglikaanse wese in Suid-Afrika oorskadu, het hulle met behulp van die Vrymesselary die subversiewe Ossewa-Brandwag daargestel om die Afrikaner te verdeel. Desondanks hierdie subversie van die *Illuminati* om Afrikanernasionalisme te kaap, sal ons vind dat die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party met die hulp van die Afrikaner Party seëvier en die algemene verkiesing van 1948 wen. Tog slaag die Vrymesselaars by name van John Vorster, Pieter Meyer en Kowie Marais daarin om die Afrikanerparty te misbruik as 'n glyplank om die Nasionale Party en die Afrikaner Broederbond te penetreer.

HOOFSTUK VIER

AFRIKANER EMANSIPASIE EN BRITSE OORHEERSING INLEIDING

Ons voorvaders was pioniers wat 'n land mak gemaak het. Die Afrikaner is nie 'n maklike mens nie. Hy is gehard. Hy ken swaarkry en hou nie daarvan dat ander aan hom moet voorskryf nie. Sy oortuigtings berus op sy Christelike oortuigings, wat sê jy moet jou God bo alles liefhê en jy moet jou naaste liefhê soos jouself. Die Afrikaner is 'n rassie maar glo in reg en geregtigheid. Hy het inbors. Hy is Godvresend, maar ook trots. Hy hou nie van karakterloosheid nie. Hy verafsku alles wat die Bybel hom belet om te

Dit is die doel van die hoofstuk om te let op die geboorte van die Afrikanervolk, hoe die Vrymesselary ingewef geraak het by die Afrikaner se huishouding, Britse oorheersing wat lei tot die Groot Trek, die opkoms van die Boererepublieke en die Afrikaanse taal, die stryd tussen Afrikanernasionalisme en Britse imperialisme wat sou lei tot die Anglo-Boereoorlog en die verraad van Jan Smuts en bepaalde Boere-Vrymesselaars in Transvaal.

Die eerste Blanke nedersetting in Suid-Afrika is in April 1652 deur Jan van Riebeeck gestig, wat na die Kaap gestuur is met die opdrag om 'n halfwegstasie daar te vestig vir die skepe van die Hollandse Oos-Indiese Kompanjie op hul roete tussen Holland en Batavië. Vyf jaar na Van Riebeeck se aankoms, laat die Kompanjie 'n klompie koloniste toe om hulle aan die Kaap te vestig:

1 *tab Die Britse geskiedskrywer, Author Conan Doyle definieer die Boere-Afrikaner in sy boek {{\plain \b\l The Great Boer War {{\plain \l op bladsy 1 soos volg: {{\plain \i\l "Take a community of Dutchmen of the type of those who defended themselves for fifty years against all the power of Spain at a time when Spain was the greatest power in the world.
~Intermix with them a strain of those inflexible French Huguenotes who gave up home and fortune and left their country for ever at the time of the revocation of the Edict of Nantes. ~The product must obviously be one of the most rugged, virile, unconquerable races ever seen upon earth.
~Take this formidable people and train them for seven generations in constant warfare against savage men and ferocious beasts, in circumstances under which no weakling could survive, place them so that they acquire exceptional skill with weapons and in horsemanship, give them a country which is eminentlt suited to the huntsman, the marksman, and the rider. ~Then, finally, put a finer temper upon their military qualities by a dour fatalistic Old Testament religion and an ardent and consuming patriotism. ~Combine all these qualities and all these impulses in one individual, and you have the modern Boer - the most formidable antagonist who ever crossed the path of Imperial Britain."}}{\plain \l ~'n Goeie getuigskrif om 'n Afrikaner te kan wees. ~~~~~*

die latere *Vryburgers*. Hul getalle neem stadig maar seker toe. Onder Simon van der Stel, wat 17 jaar na Van Riebeeck se vertrek aan bewind kom, word immigrasie aangemoedig en die dorp Stellenbosch gestig. Tussen 1688 en 1700 kom sowat 200 Franse *Hugenote* in die Kaap aan en vul die bevolking aan waaruit Afrikanernasionalisme uiteindelik sou groei. 'n Unieke lewenswyse het mettertyd by hierdie Vryburgers ontwikkel; geleidelik begin hulle 'n afkeer aan die onbevoegde Kompanjie-amptenare kry en begin hulle die gemis aan politieke regte vir hulself voel.

Die botsing tussen die Vryburgers en goewerneur Willem van der Stel het in 1705 'n hoogtepunt bereik toe die Vryburgers 'n petisie aan die Here XVII gestuur het waarin Van der Stel se Administrasie aangekla is. Gevoelens het só hoog geloop dat 'n groep gewapende Vryburgers in 1706 Stellenbosch binnegery het om die landdors te konfronteer. Van der Stel is in 1707 van sy amp onthef; daardie eerste *Afrikaners* het 'n groot politieke oorwinning behaal.

Die verhouding tussen die koloniste en die Kompanjie se heersers het maar troebel gebly. Intussen *het Vrymesselary in 1731 vanaf Brittanje na Holland uitgebrei, en gevolglik deur die amptenare van die Hollandse Oos Indiese Kompanjie na ander gebiede waar die Kompanjie invloed gehad het.* Dit vind ook sy inslag in die Kaap in 1772 toe die Hollandse Losie *De Goede Hoop* in Kaapstad gestig is, wat sou dien as moontlike kommunikasie-kanaal tussen bepaalde koloniste en personeel van die Kompanjie wat in die geheim vergader het.² Ongelukkig vir die Afrikaner het Vrymesselary sedertdien saam met sy strewes na selfbeskikking in Suid-Afrika gegroei. Teen die einde van die agtiende eeu het die vertroebelde verhouding tussen die koloniste

2 \tab Cooper, A.A. 1986. }{\plain \b\l The Freemasons of South Africa}{\plain \l . Kaapstad, Human & Rousseau. p.16-17: }{\plain \i\l "Nederlantic Freemasonry in South Africa was first mooted about 1764....One of these, a sea captain Abraham van der Weijde, arrived at the Cape on 24 April 1772 and invoked a meeting on 2 May 1772 when ten masons assembled under his presidency and the master and officers were elected. \~Two days later he issued a provisional warrant or authority subject to Holland{\f2 *}s approval and the Lodge De Goede Hoop, the first in South Africa, came into being.....In Lodge De Goede Hoop, Company officials of different rank and free burghers were meeting in secrecy to practice those 'Enlightened{\f2 *} principles which could then be seen as a danger to the stratified society at the Cape. " }{\plain \l

en die Kompanjie aanleiding gegee tot die stigting van die beweging bekend as die Kaapse Patriotte (1779-1791). In 1779 stuur die koloniste 'n petisie aan die Here XVII oor die toestande aan die Kaap, maar die meeste van hul klagtes word afgewys. Gevolglik besluit die leiers van die beweging om 'n afvaardiging van twee man na die Staatsgeneraal (die regerende liggaam van Nederland) te stuur, maar die Staatsgeneraal was so oorlaai met sy eie probleme dat die afvaardiging niks kon uitrig nie. Die Kompanjie het teen dié tyd gebuk gegaan onder ernstige finansiële probleme, en die Kaapse koloniste was besig om al hoe dieper die binneland in te dring. Hulle het omstreeks hierdie tyd vir die eerste keer met die Swart volke in botsing gekom. Nou was daar 'n bykomende grief; die manier waarop die Kompanjie die belange van die koloniste op die Oosgrens verwaarloos het. Teen 1795 rebelleer die burgers van Swellendam en Graaff-Reinet teen die Kompanjie se gesag, verdryf hul landdroste en stig in der waarheid hul eie mini-republiek.

BRITSE BEWINDNEMING VAN DIE KAAP

Terwyl die burgers van Swellendam en Graaff-Reinet nog wonder wat om te doen, kom 'n Britse vloot onder admiraal Elphinstone in 1795 by die Kaap aan met 'n opdrag van die Prins van Oranje om die gebied namens Holland te beset ten einde dit teen die Franse te beskerm. Die burgers kon nie veel weerstand bied teen die veel sterker Britse magte nie en gee spoedig oor. Tydens die Britse besetting (1795-1803) is Britse Vrymesselary deur militêre losies bedryf. Ingevolge die Verdrag van Amiens van 1802 word die Kaap aan die republikeinse regering van Holland oorhandig en 'n paar jaar lank deur die *verligte* adj. J.A. de Mist en genl. J.W. Janssens regeer. De Mist het met sy aankoms ook die eerste Adjunk Groot Meester van die Hollandse Vrymesselary in Suid-Afrika geword (1803-1804). Hy is opgevolg deur ene John Truter (1804-1845).

Maar Napoleon hervat sy oorlog teen Brittanje. Die Britse regering besluit dat hy nie kan toelaat dat sy handel met die Ooste bedreig word deur die Kaap in die hande van 'n regering te laat wat nou 'n bondgenoot van Frankryk is nie. Die gevolg is dat Brittanje die Kaap in 1806 vir die tweede keer beset. Met die tweede Britse besetting, het die Britte ook hulle militêre losies (1806-1814) met hulle regimente saamgebring. John Truter het daarin geslaag om Vrymesselaarbande met die Britse bevelvoerder, Genl. maj. David Baird aan te knoop. Die eerste Engelse losie in Suid-Afrika, *British Lodge*, word in 1811 gestig. Daarna het Britse losies stelselmatig oral in die land gevestig. Tot 1860 was Vrymesselary

feitelik beperk tot die Kaapkolonie en Natal. Ons moet in ag neem dat die Britte en die *Illuminati* Suid-Afrika tot op daardie stadium slegs as 'n strategiese punt in die seeroete na die Ooste beskou het. Sedert die ontdekking van diamante in die Vrystaat en goud in Transvaal is Suid-Afrika met ander oë beskou.

Die nuwe Britse administrasie as die horing van die *Illuminati* van daardie tyd, handhaaf sy gesag tot aan die verste grense van die nedersetting. Dit het die grensboere, wat hoegenaamd nie meer gewoon was aan regeringsbeheer nie, glad nie aangestaan nie. Nog ontstellender het hulle die verklaring dat Engels van toe af die enigste amptelike taal sou wees, gevind. Die grootste meerderheid van die bevolking aan die Kaap kon dan geen woord van dié taal praat nie. Dit gee 'n nuwe dimensie aan die geskil tussen die burgers en die owerheid: hulle afkeer van die administrasie word nou aan 'n taalkwessie gekoppel en die eerste opflikkering van nasionalisme word merkbaar. Namate die opeenvolgende Britse goewerneurs hul angliseringspogings verskerp, word die vuur van Afrikanernasionalisme aangeblaas. Hierdie toestand van sake sou lei tot twee belangrike bewegings wat verreikende gevolge vir die Suid-Afrikaanse geskiedenis sou inhou. Die een gevolg was die Groot Trek en die opkoms van die Boererepublieke en die ander was die opkoms van Afrikaans as taal.

DIE GROOT TREK EN DIE ONAFHANKLIKHEID VAN DIE BOEREREPUBLIEKE

Die Groot Trek verteenwoordig die begin van die dekoloniale stryd wat die Afrikaner meer as 'n eeu lank teen Britse kolonialisme/imperialisme gevoer het. Tussen 1836 en 1846 verlaat sowat 10 000 mans, vrouens en kinders hulle tuistes in die Kaapkolonie ten einde onder die Britse beheer weg te kom. Naas die verengelsing van skole, kerke en staatsadministrasie asook verhoogde spanning tussen die Afrikaners en die Britse owerheid, was die redes van die Groot Trek onder andere die grenskonflik van 1819, 1834 en 1846; politieke en sosiale onrus as gevolg van wetgewing wat Hottentotte gelyk gestel het aan Blankes en die afskaffing van slawerny in 1834. Saam met hierdie probleme was daar ook die ekonomiese stagnasie saam met die groei in openbare skuld.

Na die trek vestig die Boere hulle uiteindelik in Transvaal, die Oranje-Vrystaat en Natal. Met dramatiese intriges van die moord op Piet Retief en sowat 70 van sy volgelinge deur die Zoeloe-koning, Dingaan, en die slag van Bloedrivier op 16 Desember 1838 toe die Boere Natal in besit neem. Tot die

Voortrekkers se teleurstelling gaan die Britse regering in 1843 op sy beurt oor om Natal te annekseer. Die meeste Boere trek toe oor die Drakensberg en vestig hulle in Transvaal en die Vrystaat. Maar weer eens volg die Britse gesag die Boere. In 1848 word die Vrystaat deur Brittanje geannekseer. Die gevolg is dat baie Voortrekkers na Transvaal verhuis. Die *Zuid-Afrikaansche Republiek* het in 1852 tot stand gekom en die *Vrystaatse Republiek* in 1854. Brittanje het tog die onafhanklikheid van die twee Boererepublieke erken. Die ontstaan van die Boererepublieke is 'n resultaat van die Groot Trek. Oplaas het die Voortrekkers hulle ideaal verwesenlik: hulle het nou hul eie grondgebied, waar hulle hul eie wette kan maak en die land kan bestuur volgens hul eie gewoontes en oortuiginge. Die belangrikste vir hulle is dat hulle die Engelse juk (en ook dié van die *Illuminati*) afgeskud het.

VRYMESSELARY IN BOEREGELEDERE

Na die Groot Trek en onafhanklikheid van die Boererepublieke het die Afrikaanse (of Hollandse) Vrymesselary nie dadelik na Transvaal en die Vrystaat uitgebrei nie. Gevolglik het die *Illuminati* toe weinige of geen invloed in die Boererepublieke gehad nie. Afrikaanse (of Hollandse) Vrymesselary het ook in die Kaapkolonie as gevolg van die veranglikaansing, tot die 1860*s gebuk gegaan onder 'n afplatting in ledegetalle. Eers in die 1860*s het die Adjunk Groot Meester van Afrikaanse (of Hollandse) Vrymesselary van Suid-Afrika, Christoffel Brand (hy beklee daardie amp gedurende die tydperk 1847-1874) die eerste Afrikaanse (of Hollandse) losies in die Vrystaat en Transvaal gevestig. Hierdie losies het toe vir die eerste keer vir die *Illuminati* 'n infrastruktuur gebied in die Boererepublieke. Tog, met die aanvang van Jan Hofmeyr as nuwe Adjunk Groot Meester van die Afrikaanse/Hollandse Vrymesselary van Suid-Afrika, het die Afrikaanse Vrymesselary weer in die 1870*s en 1880*s 'n insinking in ledegetalle beleef. Ongelukkig het die Afrikaanse Vrymesselary teen die 1890*s in die Boererepublieke 'n oplewing getoon.

Die opkoms van die Boererepublieke is voorafgegaan deur die Franse Rewolusie en die Amerikaanse Vryheidsoorlog wat die weg gebaan het vir die opkoms van die konsep van *Republiek* wat ongelukkig op daardie stadium 'n konsep was wat met Vrymesselary geassosieer is. Dit het gevolglik bygedra dat groot geeste in die Boeregeledere die Vrymesselary geromantiseer het in hulle strewe na onafhanklikheid. Hier dink ons aan name soos M.W. Pretorius, Sir John Brand, F.W. Reitz, T.F. Burgers, genl. Louis Botha, genl. C.R. de Wet, genl. Piet Joubert, genl. Piet

Cronjé, genl. Ben Viljoen en Kapt. Danie Theron. Dit verklaar ook hoekom die grondwet van die Verenigde State van Amerika en ook dié van Frankryk (1848) as voorbeelde gedien het met dié optrek van die grondwette van die twee Boererepublieke.³ Die Boererepublieke was die vergestaltung van Afrikanernasionalisme wat ontwaak het — 'n groep Afrikaners wat gehunker het na onafhanklikheid.

In September 1870 was daar deur Vrymesselaars regoor Suid-Afrika vir die eerste keer 'n beroep gedoen op losies om nouer aan mekaar te beweeg om 'n *onafhanklike Verenigde Groot Losie* vir Suid-Afrika tot stand te bring. Hierdie strewe het werklik vanaf 1892 sterk aandag geniet en sou uit die aard van die saak ook deursuur op die politieke terrein in die vorm van 'n *'Verenigde Suid-Afrika'*, waarvan die Vrymesselary van Suid-Afrika een van die belangrikste dryfkragte sou word. Die handhawing van die Republieke se onafhanklikheid sou derhalwe ondermyn word deur diegene wat van binne die Boeregemeenskap een was met die holisme van die Vrymesselary.

DIE OPKOMS VAN AFRIKAANS AS TAAL

Losstaande van die ontwikkelinge rondom die Groot Trek en die opkoms van die Boererepublieke — maar tog belangrik, het vele Kaaplandse Afrikaners sterk gevoel oor die ontwikkeling van Afrikaans. Teen 1870 kon slegs 70 persent van die Afrikaners in die Kaapkolonie nog nie Engels verstaan nie. Die gedwonge Anglo-Afrikanerskap van die Britte het gekwyn. Hoewel die Kaaplandse Afrikaners grootliks van Hollandse afstamming was, en Hollands in die Boererepublieke die amptelike taal van die staat was, het die aanslag en aantreklikheid van Engels 'n groeapie onder die Kaaplandse Afrikaners genoep om die gesproke taal, Afrikaans, tot skryftaal te verhef. In 1875 het die Afrikaanse Taalbeweging ontstaan wat 'n koerant in Afrikaans uitgegee het, nl. **Die Afrikaanse Patriot**, en wat tot *motto* gehad het: "*Om te staan vir*

3 \tab In die Grondwet van die Verenigde State van Noord-Amerika word uitdruklik verklaar dat die Grondwet deur die volk aangeneem is. Die Grondwet begin met die woorde}\plain \i\l "We, the people of the United States...."}{\plain \l }{\plain \i\l }{\plain \l Die volk van die V.S.A. as hoogste gesag het besluit om 'n grondwet op te stel. Ook }{\plain \ul\l ons Boererepublieke het die leer gehuldig dat die hoogste gesag by die volk berus}}{\plain \l .

ons Nasie, ons Taal en ons Land". Die gemeenskaplike verlede van die Afrikaners is ontdek asook 'n gemeenskaplike toekoms: 'n *Verenigde Republiek onder eie vlag*, voorgestaan deur ds. S.J. du Toit.

AFRIKANERBOND EN DIE *ILLUMINATI*

Die Afrikanerbond het as politieke organisasie ook sy beslag gevind. In 1883 het dit onder die leiding van die Adjunk Groot Meester van die Afrikaanse/Hollandse Vrymesselary van Suid-Afrika, Jan Hofmeyr⁴, gekom wat *gematigheid* voorgestaan het met die doel om 'n breuk tussen Engels- en Afrikaanssprekendes te voorkom. Die ideaal van 'n onafhanklike Suid-Afrika onder eie vlag is deur hom prysgegee: Sy idee was, en hierin is hy deur vele gesteun — waaronder president Brand van die Oranje-Vrystaat ('n mede-Vrymesselaar), 'n *'Verenigde Suid-Afrika'* onder Britse vlag, want so is geredeneer, eenmaal in die toekoms word tog die hele Suid-Afrika onafhanklik. Hofmeyr se rigting was een van 'n *'Suid-Afrikanisme'* wat sowel Afrikaner as Brit moes omsluit en *'een nasie'* van hulle maak, al was daar dan ook twee tale. Dis was nou duidelik dat Hofmeyr die Afrikanerbond ingeweef het by die Vrymesselary. Die Afrikanerbond het nou *Pax Britannica* gerugsteun. Gevolglik het dit 'n rytuig van die *Illuminati* geword.

Die Afrikanerbond is gewantrou, hoewel Hofmeyr wel na 1890 die vertroue van sommige Engelstaliges gewen het. Rhodes (*Illuminati*) het 'n lid van Hofmeyr se Afrikanerbond geword en die Afrikanerbond het saamgewerk tot Rhodes se premierskap. Dit het egter daartoe gelei dat Transvalers en die Vrystaters die Kaaplandse Afrikaners gewantrou het. Dit was veral as gevolg van Rhodes se imperialistiese uitbreidingsdrang, gepaard met sy grootkapitalistiese bedrywighede, alles ten nadele van die onafhanklike Boererepublieke. Die samewerking tussen Rhodes en Hofmeyr, wat oor die jare gebou is, het 'n groot invloed op die politieke geskiedenis van die Kaapkolonie gehad. Rhodes het stelselmatig die vertroue van die Kaaplandse Afrikaner gewen. Hy het ook, deur die suide se belange insake invoerregte en spoorweguitbreiding na die Noorde op die voorgrond te stel,

4 \tab Vergelyk Cooper, A.A. 1986.} {\plain \i\fl Supra.} {\plain
 \fl p.38, 59, 60 en 107. Hofmeyr volg in 1874 Christoffel
 Brand op as Adjunk Groot Meester van die
 Afrikaanse/Hollandse Vrymesselary van Suid-Afrika.

daarin geslaag om tussen die Afrikaners van die Boererepublieke en die Kaapkolonie 'n wig in te dryf.

AFRIKANERNASIONALISME *VERSUS* BRITSE IMPERIALISME

Die ontdekking van diamante by Kimberley in 1870 lei tot 'n geskil oor die soewereiniteit of eienaarskap van die gebied. Transvaal, die Vrystaat en die Griekwa-opperhoof Waterboer willig in tot arbitrasie; die gebied word aan Waterboer toegeken, wat oorreed word om Britse beskerming aan te vra. Sowel Transvaal en die Vrystaat sien die hele affêre as 'n Britse slenter om die diamantvelde te bekom. Intussen gaan dit sleg in Transvaal; mense is verdeeld, die land is amper bankrot en sukkel om sy Swart bure in toom te hou. Sir Theophilus Shepstone kom in 1877 met 25 berede polisie in Pretoria aan en oorreed die meerderheid van die Volksraad om die Britse beheer te aanvaar. Hy belowe dat hulle spoedig 'n verantwoordelike regering sal kry, maar dit gebeur nie. In 1881 rebelleer die Transvalers. Hulle wen die slag van Majuba en verkry opnuut hul onafhanklikheid kragtens die Konvensie van Pretoria wat aan Brittanje nog tot 'n mate in beheer van Transvaal se buitelandse beleid laat.

Die onafhanklike Boererepublieke was 'n teenstrydigheid van Rhodes se Britse Imperiale droom van 'n Verenigde Suid-Afrika. Daarby het Paul Kruger ('n Voortrekkerkind) gepoog om vriendelike betrekkinge met ander Europese state op te bou.⁹ Hierdeur is die Britse belange bedreig. Ná die ontdekking van goud in 1886 het Transvaal die ekonomiese swaartepunt van Suid-Afrika geword. 'n Groot aantal Europeërs, waarvan baie Britse onderdane was, het na die Transvaalse goudvelde gestroom. Die '*Uitlanders**' was 'n verrykkende stimulus vir Vrymesselary in Transvaal. Hulle was oor die algemeen ten gunste daarvan dat Brittanje beheer oor die republiek oorneem. Tot 'n mate het die

5 *tab In Suidelike Afrika was Brittanje in die jare voor 1884 die enigste Europese magshaber, met die uitsondering van Portugal, met Angola en Mosambiek as sy kolonies. ~Portugal was egter nie 'n moondheid nie en is nie as 'n bedreiging vir Britse belange beskou nie. ~In 1884 en die jare daarna het Duitsland Suidwes-Afrika gekolonialiseer. ~Hiermee is Britse belange in 'n mate in gevaar gestel. ~Indien Duitsland sy gesag verder ooswaarts na Botswana sou uitbrei, sou dit hom in kontak bring met die }{plain \i\}l Zuid-Afrikaansche Republiek }{plain \i\}l van Kruger. ~~~*

gedagte ook aanklank gevind by die Hollandse of Afrikaanse Vrymesselaarloses.

In 1888 reeds het Rhodes daarin geslaag om die diamantmaatskappye in *De Beers Consolidated Mines* te amalgameer, met hom as voorsitter. Teen dié tyd was hy ook reeds geïnteresseerd in die Witwatersrandse goudveld, waar hy die *Goldfields Company*, later die *Consolidated Goldfields of South Africa*, gestig het. Toe Rhodes dus met die steun van die Bond premier van die Kaapkolonie word, was hy reeds die versoonliking van politieke en finansiële mag.

JAMESON-INVAL

Sedert 1894 het Rhodes met die hulp van 'n mede-Vrymesselaar, sy broer Kolonel F.W. Rhodes, gepoog om 'n opstand onder hierdie mense, die *Uitlanders*, aan te wakker, en die *Zuid-Afrikaanse* regering omver te gooi. Rhodes se luitenant, L.S. Jameson, het in Desember 1895 Transvaal vanaf die weste binnegeval met 'n aantal van sy manskappe. Jameson is egter deur die Boeremagte oorrompel nog voor hulle die Witwatersrand bereik het. Die onderduimsheid van die *Illuminati* het Rhodes 'n gevange in sy droom gemaak.⁶

Die mislukte inval het 'n internasionale gebeurtenis geword. Die Duitse keiser het die Jameson-inval gebruik om die *Zuid-Afrikaansche Republiek* tot 'n bondgenootskap met Duitsland te probeer beweeg. Hy het 'n telegram van gelukwense aan president Kruger gestuur. Hierdeur is die indruk by die Boere gewek dat hulle moontlik op Duitse steun sou kon staat maak.

Die Jameson-inval het aan die *Zuid-Afrikaansche Republiek* getoon uit watter hoek die wind waai en die onmiddellike uitwerking daarvan was bewapening. Afrikanernasionalisme is dwarsdeur Suid-Afrika deur die Jameson-inval gestimuleer en het geestelike eenheid versterk. Daarby was die Kaaplandse Afrikaners geskok en Hofmeyr se Afrikanerbond het hulle bande met Rhodes verbreek, wat tot sy bedanking as Kaapse premier gelei het. Hofmeyr simpatiseer openlik met die Transvalers en het Smuts hier die geleentheid gebied om die Boeregemeenskap binne te dring. Smuts was ook 'n lid van die Afrikanerbond. Vir die Vrystaters was die Jameson-inval, wat hulle as 'n aanslag ook op hulle onafhanklikheid beskou het, die teken om nader aan Transvaal te beweeg. Dit lei in Maart 1897 tot die sluiting van 'n politieke verbond, waarvolgens die republieke mekaar in geval van bedreiging van hulle onafhanklikheid met alle beskikbare kragte

en middele sou ondersteun. Die Boererepublieke was nou nog verder vervreem van die idee van 'n *Verenigde Suid-Afrika* onder die Britse vlag.

DIE VERRAAD VAN JAN SMUTS EN ANDERE : SMUTS DIE AGENT

Hofmeyr en sy Afrikanerbond se reaksie op Rhodes en die Jamesoninval het vir die *Illuminati* geleentheid gebied om die Boeregemeenskap te penetreer. Jap Smuts (*Illuminati*) het gevolglik ook daarop gereageer.⁷ Hy toon 'n skielike bewondering vir Kruger. Pres. Kruger was nie baie ingenome met Smuts nie. Hy het hom toe die bynaam van *Skelm Jannie* gegee.⁸ Opvallend wys Quigley (as 'n "insider" in die *Illuminati*) daarop dat Smuts, wat ook 'n Sionen 'n Vrymesslaar was, 'n hooggeplaaste lid van Rhodes-Milner se geheime organisasie (*Illuminati*) was.⁹ Die Rhodes-Milner-groep (*Illuminati*) het toe

- 7 \tab Ons het onbevestig verneem dat Jan Smuts uithoofde van sy vriendskapsbande met Rhodes ook lid was van die Afrikanerbond.
- 8 \tab Dit is welbekend dat Smuts se bynaam {}plain \i\l Skelm Jannie {}plain \f\ was toe hy diens gedoen het aan die Boere se kant. \~Die bynaam is (soos vasgestel kon word) deur pres. Kruger aan Smuts \~toegeken vanweë sy Engelse agtergrond (Cambridge). \~(Oost, H. 1956. {}plain \b\l Wie is die Skuldiges {}plain \f\ . Johannesburg, Afrikaanse Pers Boekhandel. p.14: {}plain \i\l "Die President wou niks weet van Smuts se benoeming {}plain \f\ (as Staatsprokureur) {}plain \i\l nie. Hy sê, met sy growwe geluid: 'Hy het van Rhodes se geld gestudeer. \~Hy sal my verneuk, of hy sal Rhodes verneuk; maar fop sal hy. {}2 *} {}plain \f\
- 9 \tab Quigley, C. 1974. {}plain \i\l Supra. {}plain \f\ p.137: {}plain \i\l "By a process whose details are still obscure, a brilliant, young graduate of Cambridge, Jan Smuts, who had been a {}plain \i\l vigorous supporter of Rhodes and acted as his agent in Kimberley as late as 1895 and who was one of the most important members of the Rhodes-Milner group in the period 1908-1950 {}plain \i\l" \~ {}plain \f\ Dit bevestig die feit van Smuts se steun aan die {}plain \i\l Pax Britannica {}plain \f\ (wat later {}plain \i\l Pax Americana {}plain \f\ geword het). Vergelyk \~Quigley, C. 1981. {}plain \i\l Supra. {}plain \f\ p.312-314. \~Smuts was een van die vernaamste binnekringlede van {}plain \i\l The Round Table \~ {}plain \f\ (paar mense noem dit vandag die {}plain \i\l Illuminati \~ {}plain \f\ aanvanklik was Smuts lid van {}plain \i\l The Inner Circle {}plain \f\ van die {}plain \i\l The Association of Helpers {}plain \f\ en toe lid van {}plain \i\l The Society of the Elect {}plain \f\). \~Die kringe

inlyf in 'n *Verenigde Suid-Afrika*. Die motivering was geleë in die feit dat Transvaal op daardie stadium vanweë sy rykdom aan goud en sy eie spoorwegverbinding met die see, besig was om al hoe meer van die Britse kolonies onafhanklik en dus meer selfstandig te word. Daarby was die uitbouing van die goeie betrekking tussen die *Zuid-Afrikaansche Republiek* en Duitsland 'n bron van kommer.

— Smuts die oorlog in Boeregeledere moes help aanblaas en dat Smuts daarna sy invloed moes gebruik het om die oorlog te beëindig en te help skep aan 'n *Verenigde Suid-Afrika*. Die idee van 'n Afrikanernasie moes die nek ingeslaan word, so het Milner geglo, anders sou Suid-Afrika vir die Britse Ryk verlore gaan.

— die Vrymesselary in die Boeregeledere 'n basis vir die *Round Table* gebied het sodat Smuts die Boere se hierargie kon penetreer. Die geskiedenis leer ons dat Smuts vir Piet Joubert en Louis Botha as rytuie misbruik het om die *Round Table* se strewes te bevorder soos byvoorbeeld die bevordering van oorlog tussen die Boere en die Britte, die ondertekening van die *Vrede van Vereniging* en die skep van die Unie van Suid-Afrika.¹²

- 12 \tab Hierdie opinie dat Jan Smuts die Boere as agent vir
 {{\plain \iyl The Round Table }}{\plain \iyl binne gepenetreer
 het, berus op 12 jaar se ervaring van intelligensiewese, wat
 deur die volgende feite ondersteun word:
 a.\tab Smuts is as genormineerde vir Staatsprokureur deur 'n
 Vrymesselaar, Piet Grobler, aan Kruger voorgestel;
 b.\tab Toe Kruger weier om Smuts aan te stel as
 Staatsprokureur is sy aanstelling deurgehaak deur die steun
 van Piet Joubert (ook 'n Vrymesselaar);
 c.\tab Smuts was self 'n Vrymesselaar en 'n sionis;
 d.\tab Net voordat Smuts ná Kruger se kant geswaai het, was
 hy 'n prominente Rhodesman wie se strewes dit was om die
 Britse Imperiale Ryk te versterk;
 e.\tab Hy het ná die Anglo-Boereoorlog (1899-1901)
 voortgegaan om die Britse saak in Suid-Afrika te dien;
 f.\tab Hy het (saam met Louis Botha) die Vrystaters om die
 bos gelei met 'n regslose verbond om die onafhanklikheid met
 die sluit van die Verdrag van Vereniging prys te gee om
 sodoende indien die omstandighede dit sou toelaat, weer die
 wapen vir die Boere se vryheid op te neem. \~Die Rebelle het
 sy en Louis Botha se teenspraak bewys. \~Eenvoudig gestel
 kan ons sê die Boere is om die bos gelei.

*Internasionaal is daar verskeie voorbeelde waar daar gebruik
 gemaak is van agente om die opposisie te penetreer; vertrou
 te wen en dan sy opdragte uitvoer. \~Ons dink hier aan Gerard
 Ludi in die Abraham Fischer geval.*

Quigley¹³ wys vervolgens op Smuts se rol binne Rhodes se geheime organisasie (*The Round Table* ook bekend as die Rhodes-Milner-groep of die *Illuminati*):

“Smuts had studied in England, at Cambridge University and the Middle Temple. By 1895 he was a lawyer in Cape Town. His lack of success in this profession doubtless had some influence in turning him into the devious opportunist he soon became, but throughout his opportunism he clung to that ideal which he shared with Rhodes and Milner — the ideal of a united South Africa. All his action from this date onward — no matter how much they may seem, viewed superficially, to lead in another direction — were directed toward the ultimately achieved: a United South Africa within the British Empire — and, to him almost equally important, a United South Africa in which he would be the dominant figure.....Smuts and Rhodes, on the other hand, got on together very well. As early as 1895, the unsuccessful Cape Town lawyer was sent by the great imperialist to Kimberley to speak in his defence. But after the Jameson Raid, Smuts became one of the most vociferous critics of Rhodes and the British (hierdie kritiek was bloot toneelspel). These attacks gave Smuts a reputation as an Anglophobe, which yielded considerable profits immediately. Going to Transvaal (where he added to his fame by uncompromising support of President Kruger), he was raised, at the age of twenty-eight, to the post of State Attorney (1898).”

Na Smuts se skielike bewondering vir president Paul Kruger na die Jameson-inval, moes Smuts homself in die Boeregemeenskap posisioneer. President Kruger wou aanvanklik niks weet van Smuts se benoeming as Staatsprokureur nie. Hy het Smuts se oorloperij nie vertrou nie. Maar Piet Joubert en sy kliek was by die geleentheid die sterkste en Smuts is as Staatsprokureur aangestel.¹⁴ Reeds toe het Piet Joubert en Louis Botha die “*Enlightened*”-beginsels van die Vrymesselary gedien. Piet Joubert het die steun van die “*Uitlanders*” geniet (grootliks vanweë sy verbintenis met die Vrymesselary) en as*ware die linkse faksie in die regering van die *Zuid-Afrikaansche Republiek* (waaronder die Vrymesselaar Genl. Louis Botha) gevorm.

Quigley¹⁵ wys ook dat Smuts in sy pos as Staatsprokureur “... and later as Colonial Secretary, he adopted tactics which led steadily to the war (forcing the *Uitlanders* to pay taxes while deny-

13 \tab Quigley, C. 1981. \{\plain \i\}l Supra. \{\plain \f\}l p.77.

14 \tab Oost, H. 1956. \{\plain \b\}l Wie is die Skuldiges\{\plain \f\}l . Johannesburg, Afrikaanse Pers Boekhandel. p.14.

15 \tab Quigley, C. 1981. \{\plain \i\}l Supra. \{\plain \f\}l p.77.

ing them the franchise, arresting Uitlander newspaper editors like Monypenny, etc.).” Dit was duidelik dat Smuts die Anglo-Boere oorlog help aanblaas het.

AANBLAAS VAN DIE ANGLO-BOERE OORLOG

Maar die Jameson-inval het ook die Engelstaliges van die res van Suid-Afrika, wat met die *Uitlanders* gesimpatiseer het, verenig in die *South African League* en die organisasie het openlik gestaan vir Britse opperheerskappy, ‘n verenigde Suid-Afrika onder die Britse vlag, gelyke regte vir alle Blankes in Transvaal en bestryding van Afrikanernasionalisme. Hierdie ideale is in die Engelstalige pers dwarsoor die land in ‘n heftige propagandaveldtog verkondig.

Intussen word sir Alfred Milner in 1897 (Vrymesselaar en lid van *The Society of the Elect* van die *Round Table* — ‘n hooggeplaaste in die *Illuminati*) as Hoë Kommissaris na Suid-Afrika gestuur om sy aandag veral aan Transvaalse aangeleenthede te wy. Volgens Milner was daar “*no way out of the political troubles of South Africa except reform in the Transvaal or war*”, en die kanse op hervorming was maar gering.

Namate dit vir President Kruger al duideliker geblyk het dat die komende Anglo-Boereoorlog onafwendbaar was, het hy begin om die *Zuid-Afrikaansche Republiek* se goudvoorrade oral in Transvaal te versteek — nagenoeg 7 300 ton goud waarvan die grootste gedeeltes tot vandag toe nog nie in die sirkulasie van die internasionale goudhandel is nie.

Milner het die onderhandelings tussen hom en die *Zuid-Afrikaansche Republiek* aan die gang gesit, waaruit dit al hoe duideliker geword het dat Milner met niks minder as die ondergang van die republiek tevrede sou wees nie en dat hy onverbidlik op oorlog afstuur. Hy het gepoog om die Britse invloed in Transvaal uit te brei deur eise aan die Transvaalse regering, die *Zuid-Afrikaansche Republiek*, te stel oor die verlening van stemreg aan die *Uitlanders*. Aan die begin van 1899 het Milner ook ‘n versoekskrif met 21 684 *Uitlanderhandtekeninge*, wat hulle griewe bevat het, aan die Koningin gestuur en die versoekskrif is aanvaar. Milner het die griewe wat oor die algemeen oordrewe was, aangegryp as rede vir Britse inmenging in Transvaal se binnelandse aangeleenthede — “*reform or war*”, was sy uitgangspunt. Daarmee is die regering van die *Zuid-Afrikaansche Republiek* nou direk teenoor die Britse regering te staan gebring. Teen hierdie agtergrond het Milner reeds vas besluit om Transvaal te onderwerp. Hy besoek Londen teen die einde van 1898 en haal die regering tot sy sienswyse oor.

Toe hy vroeg in 1899 terugkeer, was hy vasbeslote om Kruger tot hervormings te dwing, en as Kruger nie gehoor wou gee, nie oorlog te verklaar. Ook is meer Britse troepe na Suid-Afrika gestuur. Schoeman¹⁶ wys daarop dat die Milner-Rhodes-groep tot die Britse pers gebruik het om oorlog aan te blaas:

*“Prof. J.A. Hobson, wat selfs in liberale kringe in Suid-Afrika hoë aansien geniet het, het in sy boek, **The War in South Africa** (1900), die rol van die Engelse pers onder die invloed van hierdie geheime vereniging baie skerp veroordeel. ‘Die hoofdoel van hierdie perssameswering*, skryf hy, ‘vir die bereiking waarvan elke spier ingespan is, was die oorwinning van die regering en die gewete van Groot-Brittanje.* Die doel waarvoor die regering van Brittanje gewen moes word, was om oorlog teen die Boere te verklaar. Rhodes se geheime vereniging het daarin geslaag. En die gevolg was dat die Afrikanervolk se vrouens en kinders na drie jaar van oorlog byna uitgewis is. ‘Die magtige Engelse pers van Suid-Afrika,* skryf Hobson, ‘besit en beheer deur ‘n handjievol rykes wat deur noue finansiële bande aanmekaar gebind word, het eers daarin geslaag om die publiek van Suid-Afrika aan die brand te steek en daarna dié gevoel oor te dra op die gemoed van die Britse publiek.* Vandag moet selfs in Brittanje die feit erken word dat Rhodes en Milner se politiek, wat vanuit die skemer en skaduwee bedryf is, die Britse volk in ‘n oorlog teen die Boere gedruk het. Maar in 1899 het die Engelse pers hier en in Brittanje agter ‘n houding van hoë morele waardes en politieke beginsels die aanvalle op pres. Kruger en die Boere gemaak. Prof. Hobson skryf een hoofstuk onder die titel ‘For whom are we fighting?‘* En sy slotparagraaf lui: ‘Ons veg ten einde ‘n klein internasionale oligargie (bewind van weiniges) van myneienaars en spekulante in Pretoria aan bewind te stel.* Rhodes was reeds in daardie tyd ‘n instrument van magte wat buite die Engelssprekende wêreld gestrek het, maar wat finansiële oogmerke deur die militêre en ekonomiese mag van Brittanje bevorder het. ‘Die oordeelkundige beheer van die pers en hulp van die finansiële vriende in hoë plekke sal hulle in staat stel om ‘n taamlike volledige vorm van ‘boss-rule* in Suid-Afrika te vestig en in stand te hou,* skryf Hobson voorts.”*

16 \tab Schoeman,B.M. 1980. }{\plain \b\l Die Geldmag SA se
onsigbare regering}{\plain \l . Pretoria, Aktuele
Publikasie.}{\plain \l }{\plain \l p.21-22.

Verdere onderhandelings wat gevolg het, was van Britse kant alleen bedoel om tyd te wen sodat Britse troepe so na as moontlik aan Transvaalse grense gebring kon word, en het dit vir Transvaal nog duideliker geword dat hy tot oorlog sou moes oorgaan om sy onafhanklikheid te beskerm. Die *Zuid-Afrikaansche Republiek* het geen ander uitweg gehad toe hy besef dat sy onafhanklikheid bedreig word as om, na deeglike raadpleging met die regering van die *Vrystaatse Republiek*, 'n ultimatum aan Brittanje te stel oor die onttrekking van Britse troepe van die Transvaalse grense. Quigley¹⁷ wys vervolgens: "*At Bloemfontein Conference of 1899 between Kruger and Milner, all of Smuts's advice to the former was in the direction of concessions to Milner, yet it was Smuts who drafted the ultimatum of 9 October, which led to the outbreak of war.*" Toe die ultimatum in Oktober 1899 verwerp is, het die Anglo-Boereoorlog uitgebreek — 'n oorlog wat nie deur die *Zuid-Afrikaansche Republiek* gesoek is nie. Aan die begin het die Boere groot suksesse behaal. Selfs nadat meer Britse troepe na Suid-Afrika gebring en die twee Boererepublieke grotendeels onder Britse gesag geplaas is, het hulle voortgegaan met 'n guerilla-oorlog.

Volgens inligting het die Boeregeneraals by die ondertekening van Die Vrede van Vereeniging besluit dat die Boere weer later kragte sal saamsnoer om die Boererepublieke te herstel. Dit blyk dat Botha en Smuts hierdie verbond van die herstel van die Boererepublieke misbruik het om veral die Vrystaters te mislei om die Vereeniging-traktaat te steun. H. Oost meld in sy boek **Wie is die Skuldiges** op bladsy 17:

"*Genl. Smuts was in dié dae self ook 'n weifelaar. In 'n persoonlike brief aan pres. Steyn skryf hy op 10 Mei 1901: 'Het was beter den oorlog nu te doen ophouden en over vyftien of twintig jaar den strijd opnieuw te vervatten.* Dat genls. Botha en Smuts toe al — dis omtrent Meimaand 1901 — dieselfde opinies geuiter het oor die toekoms, en die 'vervatting van die oorlog* (as die omstandighede daartoe sou aanleiding gee) was waarskynlik net bedoel om die Vrystaatse president te versoen met die idee van die verlies van onafhanklikheid. Maar die Vrystaters was onbeweeglik.*" Oost wys ook op bladsy 40: "*Daar was al van Vereeniging af 'n verstandhouding, 'n 'verbond*, soos genl. De Wet dit genoem het, tussen sommige hoofgeneraals om die vyandelikhede teen Engeland te hervat by die eerste geskikte geleentheid. Die ooreenkoms was tussen genls*

De Wet, De La Rey en Louis Botha. Uit my aantekeninge haal ek aan 'n verklaring deur genl. Wessels vir skr. gegee. Genl. Wessels was na die hoofkommandant, die grootste krygsman van die Vrystaat. Die Vrystaatse afgevaardigde na Vereeniging het besluit om die oorlog lievers alleen voort te sit eerder as om die onafhanklikheid prys te gee. 'Genl. Botha vat my (Wessel Wessels) eenkant toe om 'n privaat gesprek met my te hou. Hy sê: Generaal, julle Vrystaters moet nie so koppig wees nie. Daar is al 20 000 vroue en kinders dood. Ons kan nie die oorlog aanhou en wen met die wapen nie. Daar sal een dag aanbreek dat daar 'n Europese oorlog kom, dan staan ons op en gryp weer die wapen vir ons onafhanklikheid."

Quigley wys ook daarop dat "... when negotiations for peace began, it was he (Smuts) who drew up the proposal to accept the British terms without delay." Toe Smuts aan sy Boerekommando die terme van die Vredesverdrag verduidelik, het, het 'n stem uitgeroep: "*Jan Smuts, jy het ons verrai.*"¹⁸

Maar genl. Smuts het nie alleen gestaan in die verraad teen die Afrikanervolk nie.

Een van ons groot helde van Majuba, genl Piet Joubert, was lank vóór die uitbreek van die Tweede Vryheidsoorlog al *n handperd van die Engelse en hy het, volgens Johannes Meintjes, tóe reeds die mening gehuldig dat "*nóg geloof, nóg gebed óf oorwinnings die Boere in staat sal stel om die oorlog te wen*". Meintjes skryf dan verder: "*The one who had the least heart in the struggle was General Piet Joubert, and the one who kept him going was his wife...*" Sy vrou het hom nie net aangespoor en van raad bedien nie, maar selfs op die slagveld bevele aan soldate gegee.¹⁹

Net soos Smuts, Louis Botha, pres. F.W. Reitz, T.F. Burgers en vele ander, was kmdt.-genl. Piet Joubert ook 'n Vrymesselaar. En dit was sommer nog vroeg in die oorlog (Oktober 1899) dat Joubert tydens die belangrike veldslag van Dundee finaal in die hand van die vyand gespeel het.

Die hoofmag het op 15 Oktober 1899 Newcastle bereik en kmdt-genl. Joubert het besef dat hy hom moes haas voordat meer en sterker magte teen hom aangevoer word. Hoewel die krygsraad besluit het om op 20 Oktober Dundee met 'n verenigde mag aan te val, was dit egter net genl. Lukas Meyer wat tot die aanval

18 \tab Harrison, D. 1987. \b\l The White Tribe of Africa : South Africa in Perspective\plain \f1 . Johannesburg, Southern Book Publishers. p.45.

19 Meintjes, Johannes. \b\l President Paul Kruger\plain \f1 . ??????. p. 235-238.

oorgegaan het. Hy het egter teen 'n oormag te staan gekom, en alhoewel sy burgers dapper geveg het, moes hy die middag teen 2-uur terugval. As elke beskikbare mag op die vasgestelde tyd aangeval het, kon die Boere 'n skitterende oorwinning behaal het en miskien Penn Symons se hele krygsmag gevange geneem het. Joubert se laksheid om aan die slag deel te neem, het selfs sy ondergeskiktes dronkgeslaan.

In sy proefskrif ter verkryging van die graad D.Phil aan die Universiteit van Stellenbosch, 1949, skryf dr. J.A. Mouton: "*Alhoewel die onder-offisiere ... vir die neerlaag van Lukas Meyer verantwoordelik gehou moet word, kan die Kommandant-generaal (Piet Joubert) nie van verantwoordelikheid vir die ontsnapping van die Britse troepe uit Dundee, twee dae later, vrygespreek word nie.*" Dr. Mouton sê dan verder dat Joubert "...geen bevel uitgereik het nie, nóg om 'n verpletterende aanval teen Yule te rig nóg om te verhinder dat hierdie bykans omsingelde offisier met die Helpmeakaarpad na Ladysmith ontvlug." In daardie stadium was die vyand gedemoraliseerd en alle weerstand feitlik tot niet. Maar Piet Joubert het willens en wetens sy plig versuim. Hoekom? Die antwoord is skokkend, maar waar. As handperd van die Engelse het hy verkies om eerder sy mense te verrai as om sy mede-Vrymesselaarsbondgenote 'n neerlaag toe te dien.

Die Britse geskiedskrywer, Davitt, had die volgende te sê oor kmdt.-genl. Piet Joubert se vermoëns as militaris: "*It was the first great opportunity which the war had offered to Joubert for the exercise of his generalship in the field, and he was found woefully wanting in the qualities which the occasion demanded.*"

Joubert wou ook nie na die advies van een van sy offisiere, die latere genl. Ben Viljoen luister nie. Toe Viljoen aan hom gesê het "kom, laat ons die Engelse die see injaag," was Joubert se antwoord: "Nee, ons is Christene en mag nie bloed vergiet nie." Maar dat sy eie volksgenote se bloed vergiet word, was skynbaar nie verkeerd nie. Want hoewel baie manskappe en offisiere van die Boeremagte gesneuwel het, en Britse soldate, ingehaak met naturelle, genl. Joubert se weerlose en uitgeputte manne uitgejou het, het Joubert duidelik getoon waar sy loyaliteit lê toe hy in 'n humane telegram van roubeklag sy meegevoel betuig het met die weduwee van genl. Penn Symons, 'n mede-Vrymesselaar, wat in die stryd gewond en later oorlede is.

Piet Joubert is as verraiier ontmasker en op 20 Maart 1900 voor 'n krygsraad op Kroonstad gedaag en ter dood veroordeel. Onder die genls. daar teenwoordig was Louis Botha, De la Rey en genl. de Wet. Dit was genl. Botha wat voor Piet Joubert op die tafel 'n Mauser-koeël en glasie met groen vloeistof geplaas het met die woorde — "maak jou keuse!" Hierdie woorde is asook die verloop

van die krygsraad is gehoor deur ene Ellis en Swart wat buite die tent op wag gestaan het.

Genl. Joubert het gesê hy sien nie kans vir die koeël nie, en *n laaste versoek tot hulle gerig om niks van sy verraad aan sy familie te sê nie. Toe het hy opgestaan, die glasie met gif geledig en na sy sitplek treuggestap, maar by die stoel in sy spore neergesak en gesterf.

Hy is daar op die terrein begrawe en sy familie het hom later in die helde-akker te Wakkerstroom herbegrawe.

Dit is nogal ironies dat die man wat die koeël en gif voor genl. Joubert neergesit het, genl. Botha, skaars 12 jaar later as Vrymesselaar ook sy volk verraai het en tydens die Rebelle van 1914 honderde volksgenote laat doodskiet het. Aan die einde van die oorlog het hy (net soos Piet Joubert) maar uit eie vrye wil, selfmoord gepleeg deur sy polse te sny nadat hy die Groot Griep gekry het.

'n Bitter pil waaraan die Britte seker moeilik gesluk het, is die feit dat hoewel hulle die Anglo-Boereoorlog gewen het, kon hulle nie daarin slaag om 'n hand te lê op die tonne goud van die *Zuid-Afrikaansche Republiek* nie (in vandag se geldwaarde geskat op meer as R300 miljard). Die versteking van die goud bly tot vandag toe nog 'n duistere geheim.

Kruger was egter 'n geruime tyd vóór die oorlog al bewus daarvan dat Engeland met begerige oë gekyk het na die rykdomme op die Transvaalse goudvelde. Dis hoekom hy toe na afloop van die Slag van Amajuba, voorbereidings begin tref het om op verskeie plekke 'menggemaakte grotte*' (ondergrondse bunkers) te laat bou, en mettertyd in die geheim die inhoud van die destydse Reserwe Bank daarin versteek het.

Die vernietiging van die onafhanklikheid van die Boererepublieke het die Britse skatkis £ 191 000 000 gekos. Om 60 000 Boere te verslaan moes 350 000 Britse soldate gebruik word. Daar was altesame 97 477 ongevalle, van wie 7091 gesneuwel het of aan wonde beswyk het; 19 143 is gewond en die res was siektegevalle, meestal maagkoors. Aan Boerekant het 3 990 burgers gesneuwel en 1 081 is na berekening op kommando dood. By die Boere se verliese moet ook die burgerlike dodetal en die van Vrygsgevangenes gevoeg word, 'n totale Boereverlies van 34 116.

Die mistieke van die Vrymesselary en die *Illuminati* het die Boerse Vaderlandsvryheid verswelg en die Transvaal en die Oranje-Vrystaat het Britse kolonies geword. Botha en Smuts (die

dryfveer agter Botha) het deel van die verowering geword. Oost²⁰ wys in die verband op Botha se standpunt by tye van oorgawe.

“Mnr. Jooste: ‘Ons is nou nog republikeinse burgers. Môre om elfuur sal ons Britse onderdane wees. Is dit omdat ek nie my plig gedoen het nie en daardeur Britse onderdaan moet word?’ Genl. Botha: ‘Jy het jou plig gedoen. Daar was nie ‘n dag so warm of ‘n nag so koud, dat jy nie gedoen het wat ek jou opgedra het om te doen nie.’* Mnr. Jooste: ‘Is die treurspel met die burgers, wat hier nou afgespeel word, die beloning vir die pligsgetrouheid wat hulle betoon het?’* Genl. Botha antwoord: Nee. Maar daardie dag, wanneer jy en ek deur ons optrede, uit hierdie wenende burgers en daardie jubelende Engelse ‘n Suid-Afrikaanse nasie binne ‘n verenigde Suid-Afrika tot stand gebring het, sal ons twee vir ons opofferings beloon wees.”*

20 \tab Oost, H. 1956. }{\plain \b\fl Wie is die Skuldiges}{\plain
 \fl . Johannesburg, Afrikaanse Pers Boekhandel. p.11.

HOOFSTUK VYF

GEBOORTE VAN BLANK SUID-AFRIKA ONDER BRITSE OORHEERSING AS *PAX BRITANNICA*-VERSKYNSEL INLEIDING

Ons weet dat die *Illuminati* in daardie stadium homself gemanifesteer het deur *Pax Britannica* en ons het in die vorige hoofstuk geleer dat die *Illuminati* ook beheer oor die Boererepublieke en die Afrikanerdom geneem het. Ons sal in hierdie volgende hoofstuk vind dat die *Illuminati* met sy invloed in die Vrymesselary die dryfveer in die skep van die Unie van Blank Suid-Afrika was. Ons sal ook leer dat *Pax Britannica* homself manifesteer in 'n '*Verenigde Suid-Afrika**' in die vorm van Blank Suid-Afrika en Britse oorheersing. Die *Illuminati* sien die Verenigde Suid-Afrika of anders gestel die Unie van Suid-Afrika nie in isolasie nie, maar beoordeel dit teen die agtergrond van 'n tolunie (of streeksliggaam) tussen Suid-Afrika, Rhodesië en die Protektorate. Hierdie stand sou tot 1948 voortduur. Langs *Pax Britannica* het twee belangrike tendense ontwikkel wat beide ingrypende politieke verandering in Suid-Afrika se politieke geskiedenis sou meebring, naamlik die herontwaking van Afrikanernasionalisme en 'n pleidooi vir 'n nie-rassige demokrasie (*Pax Americana* in wording).

Uniewording in 1910 word in die Suid-Afrikaanse politieke geskiedskrywing vertolk as die resultaat van 'n lang en diep gekoesterde ideaal na eenwording tussen Boer en Brit, wat afgestem is op Cecil Rhodes se *Pax Britannica*-droom. Alhoewel die *Illuminati* tog gepoog het om veelrassigheid as deel van die Suid-Afrikaanse konstitusionele ontwikkeling te akkommodeer, het dit misluk en is Blank Suid-Afrika gebore — 'n verenigde Suid-Afrika. Ons weet dat hierdie Vrymesselaarsdrang na Blanke eenheid reeds sy oorsprong voor die Anglo-Boereoorlogsgere gehad het en dat beide Generaals Botha en Smuts reeds voor die vermelde oorlog gewen was vir die *Illuminati* of Britse ideaal van 'n verenigde Suid-Afrika onder Britse gesag. Ons sal in hierdie hoofstuk vind dat Generaal Hertzog en ander boere-leiers 'n Afrikaanse staat onder 'n eie vlag gesoek het, wat gelei het tot die stigting van die Nasionale Party.

SITUASIE NA DIE ANGLO-BOERE OORLOG

In kort word die toestand van die Afrikanervolk in die jare pas na 1902 as volg aangedui: Die twee Boererepublieke het hulle

vryheid verloor. Die Afrikanervolk was nie alleen staatkundig verpletter nie, maar sy getalsterkte was ook ernstig uitgedun en daar het in die algemeen bedenkinge bestaan aangaande die voortbestaan van die Afrikanervolk. Die Afrikanervolk was ook ekonomies deur ondergang bedreig. Boerewonings was afgebrand en kuddes groot en kleinvee afgemaai. Van ooste op die lande was daar geen sprake nie en die stryd om aan die lewe te bly het van oomblik tot oomblik voortgeduur. Die stryd om die fisiese voortbestaan van die individu (oorheersing van Britse liberalisme) moes noodwendig eerste kom en geen kragte het oorgebly vir die stryd om 'n politieke voortbestaan nie en nog minder vir die voortbestaan van 'n swaar gekwete eie kultuur.

DIE *ILLUMINATI* EN DIE VERENGELING VAN SUID-AFRIKA

Na die Anglo-Boere oorlog was dit die taak van lord Milner (*Illuminati*) om die ou Boererepublieke wat in puin gelê is, weer te herbou; 'n taak waarmee hy hom tot 1905 besig gehou het. Hy het 200 000 Boere, 50 000 Britte en 100 000 Swartes wat ook deur die oorlog ontwortel is, op plase hervestig. Milner het R70 miljoen geleen vir die ontwikkeling van die twee nuwe kolonies. Om die goudmynbedryf te stimuleer het Milner Chinese arbeiders ingevoer (waarvan daar in 1907 reeds 54 000 was). In 1903 het Milner 'n tolunie tussen die vier kolonies, Rhodesië en die Protektorate tot stand gebring.

Op die politieke terrein het Lord Milner hom beywer vir die federasie van Suid-Afrika, waarin die Britse element oppermagtig moes wees. Sy politieke heropbou was daarop gemik dat Britse heerskappy eers beveilig moes word deur die aankweking van Britse loyaliteit by die Afrikaner en die invoer van Britse immigrante, wat eersgenoemde minstens 3 tot 2 in getalle moes oortref. Tot die einde van 1903 het ongeveer 31 000 nuwe Britse immigrante in Suid-Afrika gekom. Milner het sowat 2 500 Britte op plase gevestig want sy doel was om veral die platteland te verengels. Hy kon nie meer immigrante kry as 'n agtste deel van dit wat hy beoog het nie. Sy ideaal van permanente Britse meerderheid in die Blanke samestelling het misluk. Milner wou nie selfbestuur aan die *nuwe kolonies* toeken voordat sy anglisasiepogings en meerderheidsideaal nie verwesenlik was nie.

Milner het sterk gesteun op 'n klompie jongmanne wat aanvanklik in die geheim opgetree het en bekend was as '*Milner's Young Men*' of '*Milner's Kindergarten*'. Prof. Carroll Quigley

wys in sy boek **The Anglo-American Establishment** op die volgende:

"For the first couple of years in South Africa the Kindergarten worked to build up the administrative, judicial, educational, and economic systems of South Africa. By 1905 they were already working for the Union. The first steps were the Intercolonial Council, which linked the Transvaal and Orange River Colony; the Central South African Railway amalgamation; and the customs union. As we have seen, the Kindergarten controlled the first two of these completely; in addition, they controlled the administration of Transvaal completely. This was important, because the gold and diamond mines made this colony the decisive economic power in South Africa, and control of this power gave the Kindergarten the leverage with which to compel the other states to join a union."

DIE INLYF VAN PARTYPOLITIEK

Die Afrikaners het aanvanklik onverskillig teenoor die politiek gestaan. Die Engelstaliges (voorheen *Uitlanders*) het die inisiatief geneem. Die *Progressive Association* het Milner gesteun en die *Transvaal Responsible Government Association* het op selfbestuur aangedring. Onder Milner was die Boere polities magteloos en het hul reaksie getoon in die vorm van 'n kulturele herlewering; die begeerte om hulle eie taal te vestig en uit te bou was 'n belangrike aspek in hul stryd om hul identiteit te bewaar. Die herstigting in 1903 van die *Taalbond* in die Kaap deur Jan Hofmeyr, die belangrikste figuur van die Afrikanerbond, het die Tweede Taalbeweging ingelei. Weer eens 'n ontwikkeling waarin die Vrymesselary 'n sterk hand gehad het. Hoewel die ou stryd tussen Hollands en Afrikaans die beweging verswak het, het die poësie van E. Marais, Louis Leipoldt, Totius (J.D du Toit) en Jan Cilliers die aanspraak van Afrikaans as 'n literêre taal bevestig. Dit het ook bygedra tot die verskerping van die Afrikaner se politieke bewussyn.

Die politieke ontwaking van die Afrikaner in die Noorde het begin na aanleiding van Milner se invoer van Chinese (om in die goudmyne te werk). In 1903 het genl. Louis Botha die eerste vergadering op Heidelberg gehou waarin hy die invoer van die arbeiders veroordeel het. 'n Volkskongres is in 1904 in Pretoria gehou en in 1905 het die *Het Volk* party tot stand gekom, wat verantwoordelike bestuur geëis het.

Die Liberale Party onder Campbell-Bannerman wat as pro-Boer gedurende die oorlog bekend gestaan het, het in 1905 in Brittanje aan bewind gekom en Milner is terug — sonder dat sy ideale

vervul is. Die nuwe Britse bewind wat die oorlog afgekeur het, het 'n beleid van versoening teenoor die verowerde Republieke gevolg met die doel om die vertroue van die Afrikaners en Engelstaliges te wen. In Desember 1906 is verantwoordelike bestuur aan Transvaal verleen en 'n verkose Wetgewende Vergadering van 69 lede en 'n Wetgewende Raad van 15 lede is ingestel. In 1907 het die Het Volk party en die *Transvaal Responsible Government Association* na 'n verkiesingsooreenkoms aan bewind gekom en genl. Botha het die eerste minister en genl. Smuts die koloniale sekretaris geword. In die Oranjerivierkolonie het die *Orangia Unie* party in Mei 1906 tot stand gekom. Verantwoordelike bestuur is ook aan dié kolonie toegeken en in November 1906 het Abraham Fischer eerste minster geword. In sy kabinet is onder andere generaals J.B.M. Hertzog en C.R. de Wet opgeneem. In Kaapland het J.H. Hofmeyr se *Afrikanerbond* wat nou onder die *Suid-Afrikaanse Party* van John Merriman onderdak gevind het, dr. L.S. Jameson se *Progressive Party* in 1908 verslaan en Merriman het eerste minister geword. Dit het beteken dat die Afrikaners weer binne ses jaar na die oorlog in drie kolonies die bewind gevoer het. Die verskil was net dat al die gebiede nou op gelyke voet met Britse kolonies was, elk met 'n afsonderlike regering.

UNIEWORDING VAN SUID-AFRIKA

Die leiers van die vier kolonies het ook begin dink aan vereniging as oplossing vir administratiewe probleme, soos:

- Die Zoeloe-opstand van 1906 waarvoor Natal hulp moes ontvang, het verder die idee tuisgebring dat 'n Suid-Afrikaanse polisiemag en leër noodsaaklik was vir gemeenskaplike veiligheid;

- Interkoloniale probleme is geskep deur die binnedringing van Indiërs vanuit Natal na Transvaal en die Kaapkolonie;

- Teen 1907 is gevoel dat daar gemeenskaplik opgetree moes word teen ongewenste immigrasie uit Asië en dat voorsiening gemaak moes word vir repatriasie;

- Die gedagte het ontstaan dat die beleidsrigtings van die vier kolonies gekoördineer en eenvormigheid gekry moes word wat die beleid teenoor die Nie-blankes betref.

Genl. Botha het die verdeelde Afrikaners van die Noorde deur 'n beleid van versoening verenig en het die ideaal gekoester om deur konsiliasie en *vergewe-en-vergeet* die Afrikaners en Britte saam te smelt tot een Anglo-Afrikanernasie. Vir Botha het die toekoms van die Boererepublieke binne die Britse Ryk gelê.

Smuts was die intellektuele dryfkrag agter Botha se politieke lewe. Smuts se filosofie van *holisme* was op groterwordende eenhede ingestel, almeer het hy die Britse Ryk-idee begin idealiseer en later die teoretikus daarvan geword. Syns insiens sou 'n verenigde Suid-Afrika in 'n uniale vorm die imperiale faktor vir goed uitskakel. So het ook Merriman gedink, want so 'n uitskakeling sou die verskille tussen Boer en Brit vanself oplos.

Die *Illuminati* se verborge hand in die skep van die Unie van Suid-Afrika word weerspieël in Prof. Carroll Quigley se boek **The Anglo-American Establishment** waarin hy op die volgende wys:

*"In 1906, Curtis, Dawson, Hichens, Brand, and Kerr (of the Kindergarten), with the support of Feetham and Malcolm, went to Lord Selborne and asked his permission to work for the Union.....When permission was obtained, Curtis resigned from his post in Johannesburg and, with Kerr's assistance, formed 'Closer Union Societies' as propaganda bodies throughout South Africa. Dawson, as editor, controlled the **Johannesburg Star**. **The Time of London** was controlled completely, as far as news from South Africa was concerned, with Monypenny, Amery, Basil Williams, and Grigg in strategic spots — the last as head of the imperial department of the paper In South Africa, £5000 was obtained from Abe Bailey to found a monthly paper to further the cause of union. The paper, **State**, was edited by Philip Kerr and B.K. Long and became the predecessor of *The Round Table*, also edited by Kerr and financed by Bailey. Bailey was not only the chief financial support of the Kindergarten's activities for closer union of South Africa As part of the project toward a Union of South Africa, Curtis in 1906 drew up a memorandum on the need for closer union of the South African territories, basing his arguments chiefly on the need for greater railway and customs unity The Central Committee of the Closer Union Societies (which was nothing but the Kindergarten) wrote a complete and detailed account of the political institutions of the various areas concerned. This was called **The Government of South Africa** and was issued anonymously in five parts, and revised later in two quarto volumes. A copy was sent to every delegate to the National Convention in Durban in 1908, along with another anonymous work (edited by B.K. Long), called **The Framework of Union**. This latter work contained copies of the five chief federal constitutions of the world (United States, Canada, Germany, Switzerland, and Australia). Curtis was also the chief author of the draft of the projected constitution presented by the Transvaal delegation to the National Convention. This draft, with modifications, became the Constitution of the Union of South Africa in 1910. The Transvaal delegation, alone of the vari-*

ous delegations, lived together in one house and had a body of expert advisers; both of these circumstances were due to the Kindergarten. After the convention accepted the Union Constitution, it was necessary to have it accepted by the Imperial Parliament and the various states of South Africa. In both of these tasks the Kindergarten played an important role, in England through their control of **The Times** and **The Morning Post** as well as other sources of propaganda, and in South Africa by the economic pressure of the Transvaal. In Natal, the only state which submitted the question to a referendum, the Kindergarten put on an intensive propaganda drive, financed with money from the Transvaal. Of this struggle in Natal, Brand, with his usual secrecy on all matters dealing with the Kindergarten, merely says: 'A referendum was therefore taken — contrary to general expectation, it revealed an overwhelming majority for union, a good testimony to the sound sense of the people of the colony.* Brand, as secretary to the Transvaal delegation to the Convention, knew more than this! The same secrecy was maintained in regard to the whole convention. No record of its proceedings was kept, but according to Worsfold, its resolutions were drafted by Brand and Duncan. Throughout these activities, the Kindergarten received powerful support from a man who by this time was a member of the Milner Group and later gained international fame, chiefly because of this membership. This was Jan C. Smuts With the achievement of peace, Smuts refused Milner's invitation to serve in the Legislative Council of the Transvaal, devoting himself instead to violent and frequently unfair attacks on Milner and the Kindergarten, yet as soon as self-government was granted (in 1906) he became Colonial and Minister of Education and worked in the closest cooperation with the Kindergarten to obtain Milner's ideal of a united South Africa. There is really nothing puzzling or paradoxical in these actions. From the beginning, Smuts wanted a brilliant career in a united South Africa within a united British Empire, within, if possible, a united world. No stage would be too big for this young actor's ambitions, and these ambitions were not, except for his own personal role, much different from those of Milner or Rhodes. But, as a very intelligent man, Smuts knew that he could play no role whatever in the world, or in the British Empire, unless he could first play a role in South Africa. At the National Convention of 1908-1909, it was Smuts who dominated the Transvaal delegation and succeeded in pushing through the projects prepared by the

Kindergarten. From this emerged a personal connection that still exists, and from time onward, as a member of the Milner Group, Smuts, with undeniable ability, was able to play the role he had planned in the Empire and the world. He became the finest example of the Milner Group's contention that within a united Empire rested the best opportunities for freedom and self-development for all men. In the new government formed after the creation of the Union of South Africa, Smuts held three out of nine portfolios."

Die Suid-Afrikaanse regeringsvorm wat met Uniewording op 31 Mei 1910 tot stand gekom het, het sy beslag by die Nasionale Konvensie in Bloemfontein gevind. Die Konvensie het op 12 Oktober 1908 in Durban begin en op 11 Mei 1909 sy werksaamhede in Bloemfontein onder sir Henry de Villiers afgesluit. Dit is belê met die doel om die vier Britse kolonies — Kaapland, Natal, Vrystaat en Transvaal — in 'n eenheid saam te snoer. By die konvensie is besluit dat so 'n samesnoering onder 'n unitêre in plaas van 'n federale stelsel moes geskied, hoewel die gedagte van 'n federasie aanvanklik gepropageer is en ook aansienlik steun geniet het. Die Konvensie het besluit dat slegs Blanke manlike kiesers geneem sou word vir die bepaling van die aantal kiesafdelings vir die Unie, wat ook die begin van Blank Suid-Afrika inlei.

VRYMESSELARY EN UNIEWORDING

Cooper getuig van die Vrymesselaars se samewerking tot die Uniewording van Suid-Afrika:

"Now the motivation for an independent masonic authority in South Africa had political overtones, with masons viewing the concept of a union in South Africa as a prelude to a masonic union. From the end of the Second War of Independence English lodges had pursued the goal of masonic independence for South Africa or, as second best, for the Transvaal. The Dutch lodges, although several supported independence, were generally opposed to it, fearful of being swamped by the English element and losing the use of Dutch in ritual work and being linked to 'foreign' masonic authorities overseas The masonic journals of the day, unfettered by masonic authorities, led the campaign for closer union and independence. If South Africa could unite, so could the four masonic constitutions in South Africa — the English, Dutch, Irish and Scottish — their editors wrote Proponents for unity gained in strength from the fact that there were Freemasons among the dele-

gates to the National Convention which met in 1908 and 1909 to draft the new Union Constitution. Chairman of the National Convention, Chief Justice of the Cape, Sir Henry de Villiers, was a member of De Goede Hoop Lodge and past Provincial Grand Master of the South African Netherlandic Constitution. The leader of the Transvaal delegation and Prime Minister of the Transvaal, General Louis Botha, had been initiated as a Freemason in the Transvaal As political union in South Africa neared reality the surviving masonic magazine waved the banner of unity higher. Editor P. Deys in the first issue — 31 May 1910 — of the S.A. Masonic Journal grandly proclaimed from Johannesburg: 'Union Day! A day in the history of South Africa which will stand in letters of gold; a day uniting two races and four states into solid whole; a day moreover when the first of the three principles on which Freemasonry is founded will also come nationally and politically to the front. ' *The three principles referred to are 'Brotherly Love, Relief and Truth*, according to masonic rituals.* "

Daar was ook verskeie Vrymesselaars in die samestelling van die Unie se eerste kabinet geakkommodeer.

IMPAK VAN UNIEWORDING

Naas die herontwaking van Afrikanernasionalisme en die pleidooi vir veelrassigheid (wat hierna in afsonderlike hoofstukke sal volg) het ook die onderstaande gevolge uit Uniewording voortgespruit:

i. Suid-Afrika het outonomie verkry oor verdediging, polisie, mynweese, binnelandse sake, justisie, landbou, handel, nywerheid, openbare werke en pos- en telegraafweese. Suid-Afrika was steeds ten opsigte van buitelandse sake en veiligheidsinligting ondergeskik aan Brittanje. 'n Eie weermag het in 1912 tot stand gekom en 'n eie polisiemag in 1913.

ii. Dit sou verder oor dekades heen lei tot die politieke stryd tussen die *Sappe* en die *Natte*. Reeds voor Uniewording is partypolitiek op 'n vaste grondslag geplaas. In Januarie 1910 reeds het FHP Creswell die *South African Labor Party* (ook bekend as die *Arbeidersparty*) gestig. Hy was veral ingestel op die belange van die Blanke werkers, toe meestal Engelssprekendes. Dr. LS Jameson het aan Botha 'n koalisieregering voorgestel. Toe Botha nie daarvoor te vinde was nie, het die Engelssprekende *Progressives* van Transvaal, die *Constitutionalists* van die Vrystaat en die *Unionists* hulle vóór die verkiesing onder leiding van Jameson op 25 Mei 1910 tot die *Unioniste Party* verenig. Dié party het 'n

enkele Blanke Suid-Afrikaanse nasie as steun vir die imperiale federasiebeweging voorgestaan. Dié party was die spreekbuis van die Randse kapitalistiese belange en van die Milnerrigting in die politiek. Genl. Botha wou 'n nuwe party daarstel wat Afrikaners en Britte sou omvat, Blanke rassisme sou uitskakel, 'n sukses van die Unie sou maak en 'n ware Suid-Afrikaanse nasie sou kweek. Dit sou genoem word die *Suid-Afrikaanse Nasionale Party* wat die Transvaalse *Het Volk*, die Vrystaatse *Orangia-unie* en die Kaaplandse *Suid-Afrikaanse Party* (met inbegrip van die *Afrikanerbond*) moes verenig. Hierdie partye het die verkiesing van September 1909 egter apart gevoer en eers op 22 November 1911 saamgesmelt tot die *Suid-Afrikaanse Party*. Botha en Smuts sou die bewind voer tot 1924: 'n pro-Engelse rigting is deur hulle met hulle konsiliasiebeleid (*vergewe en vergeet*) gevolg. Botha en Smuts was voorstanders van 'n samesmelting van Boer en Brit tot één Suid-Afrikaanse nasie. Botha en Smuts het volgens baie Afrikaners te ver gegaan met hulle konsiliasiebeleid. Vir Hertzog was dit duidelik dat hulle die belange van die Afrikaners verontagsaam. 'n Klimaks is bereik toe Hertzog gedurende Desember 1912 in sy openbare toespraak by De Wildt die Britte as *vreemde fonteinsoekers* uitgekryt het wat groter lojaliteit teenoor die Britse Ryk as teenoor die Unie toon en syns insiens nie die land behoort te regeer nie. Dit het gelei tot 'n skeuring in die Suid-Afrikaanse Party en het Hertzog op 7 Januarie 1914 die *Nasionale Party* gestig. Die Nasionale Party het in sy program die volgende opgeneem: "*Die aankweek van 'n besef van nasionale selfstandigheid; die Unie se belange te stel bo dié van ander lande; 'n goeie verstandhouding met Groot-Brittanje sonder onderhorigheid aan hom, te bewerkstellig; bevordering van die eenheid van die Blanke bevolking, taalgelykheid, maar twee tale vir een Blanke nasie, en eerbied vir taal, geskiedenis, godsdiens, sedes en gebruike.*"

iii. 'n Beleid van Segregrasie is toegepas en die belangrikste wetgewings in die verband was die *Mines and Works Act* van 1911 wat bepaalde werke vir Blankes gereserveer het en Swart mynwerkers belet het om te staak; die *Native Land Act* van 1913 wat Swartes verbied het om grond buite hulle reservate aan te koop of te huur; die *Industrial Conciliation Act* van 1924 wat Swartes uitgesluit het uit die wet se definisie van '*werknemer*'; die *Natives Representation Act* van 1936 wat die politieke regte van die Swartes van die Kaapprovinsie drasties verswak het.

HOOFSTUK SES

HERONTWAKING VAN AFRIKANER-NASIONALISME INLEIDING

Die subtile verengelsing van die Afrikaner in die vorm van die Unie van Suid-Afrika toe dit nog enkele jare oud was, het gelei tot die skeuring met die 1914-Rebellie as gevolg van 'n botsing tussen die Afrikaanse en Britse lewenshoudings in Suid-Afrika. In hierdie hoofstuk sal ons sien dat die Rebelle van 1914 die eerste tree sou wees in die herontwaking van Afrikanernasionalisme, wat opgevolg sou word deur die stigting van die Afrikaner Broederbond, die opkoms van die Nasionale Party as 'n politieke faktor en die Ossewa-trek van 1938. Hierdie herontwaking van Afrikaner-Nasionalisme kom as 'n respons op Britse imperialisme (wat op daardie stadium die gesig was van die *Illuminati* in Suid-Afrika). Hierdie oplewing soos ons later sal leer sou daartoe lei dat die *Illuminati* sy invloed oor die politieke ontwikkeling van Suid-Afrika tussen 1948-1966 sou verloor.

REBELLIE VAN 1914 AS VERSKYNSEL VAN VERSETPOLITIEK TEEN BRITSE OORHEERSING

Die uitbreek van die Eerste Wêreldoorlog waarby die hele Britse Ryk betrokke was, het op 'n baie ongeleë tydstip vir Suid-Afrika gekom. Dit was te gou na die breuk tussen Botha en Hertzog en dit was selfs te gou ná die Tweede Vryheidsoorlog, wat nog vars in die geheue was. Die groot vraag was nie of Suid-Afrika in 'n staat van oorlog verkeer het nie, want die land was as 'n deel van die Ryk net soos alle ander Ryksgebiede feitlik outomaties daarin betrokke, maar slegs tot watter mate die Unie aktief sou deelneem. As 'n selfregerende dominium moes dit minstens sy eie verdediging behartig, maar die saak is meer ingewikkeld gemaak weens die feit dat SWA, 'n Duitse beskermingsgebied, aan die Unie gegrens het. Hoewel die Duitse magte te swak was om die Unie aan te val, was daar sterk radiosenders in die gebied, wat veral van betekenis was met die oog op die oorlog ter see. Bowendien kon 'n Duitse vlooteskader wat in die Suid-Atlantiese Oseaan opgetree het, die hawens aan die weskus van Suidwes-Afrika gebruik. Toe die oorlog vroeg in Augustus 1914 uitbreek, het Botha die Britse regering verseker dat die Unie vir sy eie verdediging sou sorg, sodat die Britse garnisoene teruggetrek kon word. Enkele dae later het die Britse regering gevra of die Unie bereid was om die hawens aan die weskus en Windhoek te beset ten einde die radiosenders buite werking te stel. Hoewel so 'n onderneming 'n offensiewe

optrede en uitstuur van 'n militêre ekspedisie oor die grense sou beteken, het Botha ingewillig. Hy moes bewus gewees het van die feit dat hy nie op die steun van 'n verenigde volk kon reken nie. Sy eie Afrikaanse volgelinge was glad nie geesdriftig nie en die Nasionaliste was nie bereid om deel te neem aan 'n stryd wat volgens hulle in belang van die Ryk gevoer word nie. Baie het gemeen dat hy die verbond wat hy met die ander Boeregeneraals voor die ondertekening van die Verdrag van Vereeniging gesluit het, te gou vergeet het, naamlik dat indien daar eendag 'n Europese oorlog sou kom waarin Brittanje betrokke is, sou die Boere opstaan en weer na die wapen gryp vir hulle onafhanklikheid.

Hoewel Hertzog hom met die oog op die gevoelens van so baie Afrikaners namens die Nasionale Party teen offensiewe deelname aan die oorlog gekant verklaar het, is die regering se beleid met 'n groot meerderheid goedgekeur. Botha was nou in 'n sterker posisie en kon voortgaan met die uitvoering van sy planne. Eenhede van die Aktiewe Burgermag was reeds opgeroep en is in oefenkampe langs die Grootriviergrens, vlak teenoor die Duitse gebied, byeengebring. Die plan was dat 'n invalsmag onder bevel van genl. sir Duncan Mackenzie teen 15 September 1914 gereed moes wees om *Lüderitzbucht* van die seekant af in te neem.

Pas daarna het die Eerste Wêreldoorlog uitgebreek wat hom in Suid-Afrika openbaar het as 'n burgeroorlog. Die Afrikaner was orals misken. Hy is staatkundig en ekonomies tot slaaf in sy geboorteland gemaak. Die Eerste Wêreldoorlog het 'n heeltemal nuwe situasie geskep. Die Rebelle van 1914 sou juis later Jan Smuts en Louis Botha (in soverre dit hulle bovermelde verbond met die ander generaals betref) se teenspraak bewys.

De la Rey het ernstig aan 'n militêre opstand gedink en sy vriend Beyers oorreed om saam te werk. Die gevolg was 'n sameswering waarby ook maj. J.C.G. Kemp, Lt.-kol S.G. Maritz en ander offisiere betrokke was. Kemp en Maritz was onderskeidelik in bevel van oefenkampe in Potchefstroom en langs die Grootrivier in die omgewing van Kakamas. De la Rey was ook in voeling met genl. De Wet van die Vrystaat. Terwyl die regering alles voorberei het vir die inval in SWA en op 21 Augustus 1914 die mobilisasie van sekere eenhede van die Weermag gelas het, het die aanvoerdere van die sameswering besluit om op te tree. Die aanslag is beplan vir 15 September 1914 en Kemp sou op dié dag die opstand in Potchefstroom begin. De la Rey en Beyers sou dieselfde dag per motor vanaf Pretoria daarheen reis. Intussen het Maritz langs die Grootriviergrens in verbinding met die Duitsers getree en met hulle ooreengekom dat Duitsland die herstelde republiek sou erken. Die bedanking van Beyers as

kommandant-generaal sou die sein vir 'n opstand op verskeie plekke in die Unie wees. Op 15 September 1914 het Beyers sy bedanking bekend gemaak en volgens plan dieselfde middag laat saam met De la Rey uit Pretoria vertrek. Op pad deur Johannesburg moes die motor by verskeie polisiebeheerpunte verbygaan wat opgestel is om die gevreesde Foster-moordbende te vang. Omdat hy gedink het dat die owerheid hulle wou voorkeer, het Beyers die bestuurder beveel om deur te ry. Toe die motor by Langlaagte nie wou stilhou nie, het die polisie gevuur. De la Rey is dodelik getref. Die tyding dat genl. De la Rey doodgeskiet is, het plotseling soos 'n donderslag gekom. Sy dood het die einde van die beplande opstand beteken.

Vir die regering het sy dood op 'n geleë oomblik gekom, want sonder hom was enige opstand in Transvaal gedoem. Hoewel die beplande opstand doodgeloop het, het ander gebeurtenisse tog uiteindelik tot dieselfde resultaat gelei. Die dood van De la Rey het wydverspreide onrus tot gevolg gehad. In dié stadium het Maritz ver weg in Noordwes-Kaapland op eie houtjie gerebelleer. Oortuig dat Duitsland die oorlog in Europa sou wen, het Maritz, wat reeds by die militêre owerheid in Pretoria onder verdenking was, op 20 Oktober 1914 met sy manskappe die grens oorgesteek en hom by die Duitsers geskaar. Kort daarna het hy die onafhanklikheid van die Unie afgekondig, maar dit het gou geblyk dat sy onderneming nie sou slaag nie. Hierdie daad van Maritz het egter as 'n sterk prikkel gedien om ook in ander dele van die land rebellie teweeg te bring. Op 12 Oktober 1914 het Botha krygswet oor die hele Unie afgekondig en burgers is opgeroep om die rebellie te onderdruk. Hierdie oproep is in verband gebring met die planne vir die inval in SWA en dit het die rebellie 'n hupstoot gegee. Protesvergaderings is oral gehou. Intussen is op 22 Oktober 1914 op 'n vergadering in die Vrystaat besluit dat De Wet sy burgers sou oproep tot die wapen en dat Beyers en Kemp dieselfde in Transvaal sou doen. Wat in die begin as 'n *'gewapende protes'* bekend was, het nou 'n *'openlike rebellie'* geword.

Die leiers van die NG Kerk in Kaapland het teen die rebellie gewaarsku. Intussen het duisende burgers in die Vrystaat die wapen opgeneem terwyl 1 500 in Wes-Transvaal hulle by Kemp gevoeg het. Hulle was sleg gewapen en kon dit op die duur nie volhou teen die magte wat Botha in die veld gestoot het nie. regeringsmagte het die rebelle onder Kemp en Beyers uiteengejaag en die leiers het hul hoop gevestig op Maritz, wat miskien in staat sou wees om hulle van toerusting en ammunisie te voorsien. De Wet se magte is by Mushroom Valley in die

Vrystaat omsingsel en uiteengejaag. De Wet is gevangene geneem. Beyers het aan 'n hartaanval beswyk. Jopie Fourie is tereggestel. Kemp en Maritz het daarin geslaag om na Suidwes-Afrika te vlug. Die volgehoue verset het nie meer sin gemaak nie en Kemp het later besluit om oor te gee. Maritz het egter 'n voortvlugtige gebly.

Hoewel die Rebelle misluk het, het dit Afrikanernasionalisme gestimuleer en die republikeinse gedagte laat herleef. In 1915 was die mislukte Rebelle van 1914 die hoofrede vir dr. D.F. Malan om met die herontwaking van Afrikanernasionalisme voort te gaan en die redakteur van die eerste koerant van die Nasionale Party, **Die Burger**, te word asook die leier van dié party in Kaapland. Na die onderdrukking van die Rebelle het genl. Botha 43 000 man teen die ongeveer 9 000 Duitsers van Suidwes-Afrika op die been gebring en dié land uit drie rigtings aangeval. Op 9 Julie 1915 het die Duitsers onder bevel van Theodor Seitz oorgegee en is die land onder militêre regering geplaas. Ingevolge die *Vrede van Versailles* is SWA op 17 Desember 1917 as 'n C-mandaat vir die administrasie onder Suid-Afrika geplaas, maar onder toesig van die Volkebond. Ons sal later sien dat die administrasie van Suidwes-Afrika een van die belangrikste kwessies geword het in die aanslag teen Afrikaner Heerskappy.

STIGTING VAN DIE AFRIKANER BROEDERBOND

Teen die agtergrond van die wanhoop wat dit in elke Afrikanerhart moes laat ontstaan, is die Afrikaner Broederbond in 1918 gestig. Dit is gebore uit dringende nood — die dringende nood van 'n volk wat op die drumpel van permanente ondergang gestaan het. Daar het aan die begin van 1918 'n algemene gevoel onder Afrikaners posgevat dat hulle langsaamerhand ondermyn word. In April 1918 het twee jongmense en 'n dame saam gekom om te praat oor die eendragtige strewe van die behoud van die Afrikaanssprekende Afrikaner. Hulle het geglo, in die goeie reg van die Afrikanersaak en in die lotsbestemming van Hom wat op die hart en dade let. Dit was 'n poging van 'n paar Afrikaners om te midde van groot verwarring en verdeeldheid mekaar te vind. Hulle het met mekaar gepraat. Eindelik het veertien Afrikaners op 4 Junie 1918 saamgekom. Dit word deur sekere persone beskou as die stigtingsdatum van die Afrikaner Broederbond. Hulle hoofdoel was om die verbroedering van die Afrikanervolk *'in die geheim'** te soek.

Die heil van die volk lê, so het hulle gevoel, in die samewerking van die Afrikaners. Daar het wel 'n aantal lede aangesluit, maar tot Desember 1919 wou die kring nie juis vorder nie. Toe is besluit om elke lid 'n deklarasie te laat onderteken waarin hy verklaar dat hy bereid is om hom te onderwerp aan die doel soos neergelê. Dit het gebeur op 9 Desember 1919. Dit is dan feitlik die stigtingsdatum van die Afrikaner Broederbond. Op 21 September 1920 is daar 'n konstitusie aanvaar waardeur die Broederbond 'n liggaam geword het waarby die Afrikaner kon aansluit as Afrikaner en juis omdat hy Afrikaner is. Toe is daar vir hom 'n plekkie ingeruim in sy eie land. Van Augustus 1921 het die Afrikaner Broederbond begin uitbrei en is nuwe afdelings gestig. In die begin het dit langsaam plaasgevind. 'n Verskeidenheid van onderwerpe is behandel en bestudeer: die Nie-Blankevraagstukke, immigrasie, woekerwins, moedertaal-onderwys en biblioteekwese. Die stadige uitbreiding sou voortgeduur totdat die Smutsregering gedurende die Tweede Wêreldoorlog van 1939 tot 1945 met sy noodregulasies die amptenare verbied het om aan die bond deel te neem.

OPKOMS VAN DIE NASIONALE PARTY AS POLITIEKE FAKTOR

In April 1923 is 'n *'pakt'* of 'n verkiesingsooreenkoms tussen die Nasionale Party en die Arbeidersparty gesluit. Hoewel daar teen teen dié tyd heelwat Afrikaners as Engelssprekende arbeiders in die stede werksaam was, was die volgelinge en leiers van die arbeidersparty nog meestal Engelssprekendes. Vir die Nasionale Party was Smuts se SAP *'te pro-Brits'*, en vir die Arbeidersparty *'te sterk pro-kapitalisties'*, om die twee Blanke taalgroepe uit albei partye te laat saamwerk. Hertzog het die Engelstaliges versoen met die vraagstuk van *'sesessie'* of afskeiding van die Ryk, maar die Arbeidersparty het onderneem om die denkbeeld van volle selfbeskikking vir die Unie te steun. Ook ten opsigte van die Nie-blanke vraagstuk was die partye dit eens: *'Beskaafde'* arbeid en die *'Blanke beskawing'* sou beveilig word. Die koalisie tussen die Nasionale Party en die Arbeidersparty het verseker dat Smuts se Suid-Afrikaanse Party met 'n groot meerderheid in die Junie 1924-verkiesing verslaan is. Hertzog word Eerste Minister van die Unie en sou die bewind voer tot 1939. Dit beteken dat die regerende party uit sowel Afrikaans- as Engelssprekendes bestaan het, soos dit ook was met die opposisie onder Smuts.

Die bewindsaanvaarding van genl. Hertzog in 1924 het 'n nuwe hoofstuk in die geskiedenis van Suid-Afrika begin. Die nuwe eerste minister het sy beginsel van *'Suid-Afrika eerste'*, gelyke

taal- en kultuurregte vir beide Blanke bevolkingsgroepe en volle selfbeskikreg vir die Unie in buitelandse opsig in die praktyk begin toepas. Daardeur sou hy die nasionale selfstandigheid van die Unie beklemtoon, ook in ekonomiese opsig, soos die stigting van die yster- en staalnywerheid (Yskor) in 1928 getuig. In Mei 1925 is Afrikaans verhef tot een van die amptelike tale van die Unie. Hertzog was grootliks verantwoordelik vir die verkryging van soewereine onafhanklikheid vir die Unie binne die Statebond in 1926, gelyk in status met Brittanje. Dit het vervolgens daartoe gelei dat Suid-Afrika 'n eie Departement van Buitelandse Sake in 1927 ingestel het. Hierdie portefeulje is vir eers deur die Eerste Minister hanteer. In 1928 is ook 'n nasionale vlag naas die *Union Jack* gehys. Teen 1931 is diplomatieke kantore geopen in Duitsland, België, Portugal, Frankryk en Swede. Ook in die Volkebond het Suid-Afrika verteenwoordiging gehad. Uiteraard was die Departement van Buitelandse Sake belas met die invordering van veiligheidsinligting en die verwerking daarvan.

KULTURELE OPLEWING

Aanduidings het reeds sedert 1929 bestaan dat Afrikaner Nasionalisme aan die ontwaak is. In dié verband het die Afrikaner Broederbond toegesien dat die Federasie van Afrikaanse Kultuurverenigings (FAK) in 1929 gestig word. Die FAK het die '*openbare arm*'* geword van die Afrikaner Broederbond. Die FAK is dikwels ook finansiële deur die Afrikaner Broederbond ondersteun. Die Afrikaner-Orde (AO) is as geheime organisasie (netsoos die Afrikaner Broederbond met dieselfde doelstellings) deur Albert Hertzog in 1929 totstandgebring, wat *verkrampte* Afrikanerskap op 'n vaste fondament geplaas het. Daar het 'n gevoel onder die jong Afrikaners begin ontwikkel dat genl. Hertzog te tevrede was met die nuwe soewerein onafhanklike konstitusionele posisie van die Unie. Hulle het steeds nog aan afskeiding van die Ryk en 'n Republiek gedink. Vir hulle gevoel het genl. Hertzog al te veel op eie houtjie opgetree, en vertroue in hom het in 'n mate begin afneem. 'n Anti-Joodse en Britse sentiment het as 'n belangrike stimulus gedien vir die opkoms van die Afrikanerskap sedert die Boer se vryheid gedurende die Anglo-Boereoorlog verloor het. Ook die opkoms van die Afrikaner Broederbond as magsfaktor in Suid-Afrikaanse partypolitiek het as stimulus gedien om Afrikaner belange te dien. Die Nasionale Party word die mondstuk van die Afrikaner Broederbond.

DIE STIGTING VAN DIE VERENIGDE PARTY

Die Unie se ekonomiese voorspoed het aan die einde van 1929 verdwyn. Saam met die res van die wêreld het Suid-Afrika daarna 'n tydperk van drukkende ekonomiese moeilikhede beleef. 'n Swaar depressie het die land getref. Dit was 'n onderdeel van 'n algemene wêrelddepressie. Aan die einde van 1932 is die ellende vererger deur 'n ernstige droogte, wat die Boerebevolking van wie die regering afhanklik was, swaar getref het. Smuts het aan genl. Hertzog 'n voorstel gemaak dat hulle 'n koalisie-regering moet vorm om die land deur die depressie te help. Nietenstaande dr. D.F. Malan se teenkanting, het Hertzog en Smuts op 15 Februarie 1933 ooreengekom dat elke party ses lede in die kabinet sou hê, dat Smuts as adjunk-premier onder Hertzog sou dien, en dat 'n algemene verkiesing gehou sou word om die gevoelens te toets. Ook is daar op sekere beginsels ooreengekom: die landsbestuur sou op die beginsel van nasionale selfbeskikking gebaseer wees, en die uniale grondslag waarop die sentrale regering berus, sou gehandhaaf word; daar sou gelyke taalregte vir Engels- en Afrikaanssprekendes wees; die welvaart van die bevolking sou bevorder word en die beleid van '*beskaafde** arbeid vir Blankes sou voortgesit word; verder sou die Blanke beskawing beveilig word deur die oplossing van die Naturelle-vraagstuk via segregasie, en ten slotte sou gestrewe word na 'n gesonde nasionale ekonomie.

Dr. D.F. Malan wat deur 'n deel van die Nasionale Party gesteun is, kon hom nie vereenselwig met die nuwe ontwikkeling nie en het om hierdie rede ook nie lid van die nuwe kabinet geword nie. Nadat die koalisieregering enkele maande aan bewind was, het die begeerte by genls. Hertzog en Smuts ontstaan om hul twee partye te laat saamsmelt. Op 5 Desember 1934 het die samesmelting van die partye en volgelingen van genls. Hertzog en Smuts plaasgevind en die resultaat was 'n nuwe party, naamlik die *Verenigde Suid-Afrikaanse Nasionale Party* of kortweg *Verenigde Party*.

REORGANISERING VAN DIE NASIONALE PARTY

Hertzog het nie in terme van 'n republiek gedink nie, wat wel die geval was met die Nasionale Party wat na sy regorganisasie vir die eerste keer in 1936 'n '*republikeinse party**' geword het. Die Nasionale Party is deur D.F. Malan (1874-1959) gereorganiseer met die oog op die herontwaking van Afrikaner-Nasionalisme. Malan se aanslag was daarop gemik om die Afrikanerdom te oortuig dat Hertzog die saak van Nasionalisme in die steek gelaat het. Hoewel die Nasionale Party aanvanklik klein was, het dit die

steun gehad van die grootste deel van daardie kulturele en intellektuele kring wat voorheen so sterk agter Hertzog gestaan het. Malan het 'n invloedryke Afrikaanse pers tot sy beskikking gehad en hy het ook die steun van baie Calviniste gehad. Malan het ook steun geniet van die kant van Afrikaanse kulturele leiers (hoofsaaklik onderwysers en predikante).

Hoewel die Afrikaners die landbousektor gedomineer het, het meer as die helfte van die Afrikanerbevolking 'n bestaan in die stede/dorpe gevoer, waar hulle gesukkel het om hulle in 'n Engels gedomineerde milieu te laat geld. Hulle was meestal geakkommodeer in die laagste Blanke beroepsvlakke: myners en fabriekwerkers, onderwysers en junior staatsdienspersoneel. Slegs 'n paar Afrikaners het daarin geslaag om die professionele beroepsgroepe binne te dring en sakemanne te word. Die Engelssprekende Blankes was finansiële twee maal beter daaraan toe as die gemiddelde Afrikaner.

Intussen het die ekonomie 'n oplewing getoon. Terwyl die Staatsadministrasie (hoofsaaklik die onderwys en weermag) besig was om te verafrikaans, het die Afrikaner Broederbond meer en meer gekonsentreer op samehorigheid van die Afrikanernasie. Kultuur het 'n belangrike element van hulle aanslag uitgemaak en was hulle vasbeslote om heerskappy deur middel van 'n verkiesing oor te neem. Die Afrikaner Broederbond het dan ook werwing van nuwe lede gemik op die onderwyssektor. Hulle het geweet dat die Afrikanersprekende kiesers besig was om in getalle die Engelssprekende kiesers te oorskadu. Vir baie Afrikaners was die etniese identiteit belangriker as beroeps- en klasseverskille. Die Broederbond, die Federasie van Afrikaanse Kultuurverenings, die Afrikaanse kerke en die Nasionale Party het hulle kragte saamgesnoer om die Afrikaner kultureel, ekonomies en polities te mobiliseer. Die Afrikaner Broederbond was die Hoeksteen van hierdie alliansie. In die 1930's en 1940's het die Broederbond hom juis daarop toegespits om die politieke eenheid en ekonomiese opkoms van die Afrikaner te bevorder en die ideologie van apartheid te formuleer en uit te dra. Hoewel die grondwet van die Afrikaner Broederbond inmenging in die partypolitiek verbied het, sal ons later sien dat hierdie bepaling nogtans nie verhinder het dat die organisasie sy gewig agter die Nasionale Party sou ingooi nie. Op die politieke terrein moes lede van die Broederbond streef na die '*baasskap*' van '*die Afrikanerdom*' en ' '*eg-Afrikaanse Staatsbestuur vir Suid-Afrika*'.

In aansluiting tot die mobilisasie-aanslag is die welbekende C.J. Langenhoven se lied *Die Stem van Suid-Afrika*, deur die

Afrikaners as 'n Nie-amptelike volkslied gebruik, en is 'n beweging in 1938 van stapel gestuur om dit amptelik erken te kry.

OSSEWATREK VAN 1938

Die Ossewatrek van 1938 het deel gevorm van die Voortrekkereëufees. Nie voor daardie tyd en ook nie weer daarna was daar 'n enkele gebeurtenis wat so emosiebelaaie was en wat soveel bygedra het om 'n nuwe ontwaking onder Afrikaners teweeg te bring as hierdie historiese insident nie. Dit was asof die Afrikanerdom skielik wakker geruk is uit 'n slaap waarin hy verval het. Dwarsoor die land het die nasionale gevoel gegroei terwyl die ossewaens uit alle rigtings na Pretoria begin beweeg het. Die Engelssprekendes was uitgesluit van hierdie nuwe volksbeweging. Hulle kon net toeskouers wees, ooggetuies van die begin van 'n nuwe tydvak wat die Britse invloed op die politieke gebied uiteindelik tot 'n baie ondergeskikte posisie sou afdruk. Dit was Malan en sy party wat gebaat het by hierdie herontwaking en Hertzog wie se politieke loopbaan uiteindelik daardeur vernietig sou word.

Twee bewegings is uit die die simboliese trek gebore. Die eerste was die Reddingsdaadbond, 'n beweging ten gunste van die ekonomiese rehabilitering van die armer Afrikaners. Die stigting van die Reddingsdaadbond (1939-1957) as front van die Afrikaner Broederbond is ook van groot betekenis in die beoordeling van die rol van die Afrikaner Broederbond in die Afrikaanse samelewing. Die Reddingsdaadbond was bedoel as 'n poging om aan die Afrikaner 'n vastrapplek in die Engels-oorheersde ekonomiese wêreld te gee. Dit was noodsaaklik dat die Afrikaner in sy eie vaderland ook sy regmatige aandeel in die ekonomiese aktiwiteite moes kry en die alleenheerskappy van die volksvreemde instansies op hierdie gebied moes breek. Onder die ondernemings wat uit die Reddingsdaadbond gebore is en wat in die aanvangsjare met die hulp van dié organisasie gegroei het, is Volkskas, Federale Volksbeleggings met sy spruit, Federale Mynbou, Sanlam, Uniewinkels, Rembrandt-tabak korporasie, Sasbank, AVBOB, Assokor, Veka en nog vele meer. Die tweede beweging was die Ossewa-Brandwag (OB), wat op 6 Februarie 1939 in die lewe geroep is deur kol. J.C. Laas. (Sien Hoofstuk Agt.)

NASIONALE PARTY TOON GROEI

In die 1943-verkieping beleef Smut se Verenigde Party sy grootste triomf, maar die Nasionale Party toon tog vordering. Die Nasionale Party skakel die Afrikanerparty, die Nuwe Orde en die

enkele onafhanklike kandidante (wat die vaandel van die Ossewa-Brandwag gedra het) uit. Losstaande van die politiek het die Suid-Afrikaanse regering sedert die Tweede Wêreldoorlog voordeel getrek uit sy minerale hulpbronne en is die Suid-Afrikaanse ekonomie toenemend geïntegreer in die Vrye Wêreld-ekonomie. Suid-Afrika het een van die wêreld se voorste mynbou produsente geword. Die land se ekonomie was uiters aantreklik vir die Amerikaanse en Europese sakelui. Britse sakelui was steeds die grootste buitelandse investeerders in die Unie.

In 1948 het dr. Malan 'n verkiesingsmanifes uitgevaardig waarin hy sy apartheidsbeleid afgekondig het as die redding van Suid-Afrika. Kruger word in die verband aangehaal:

"Die rassebeleid van die regering is saamgevat in 'n manifest van dr. Malan op die vooraand van die verkiesing van 1948. Daarna is vir die eerste keer gebruik gemaak van die term 'apartheid' om die beleid van die Nasionale Party aan te dui. Met apartheid wou die Party die voortbestaan van die afsonderlike identiteit van elke ras in Suid-Afrika verseker. Blankes, Bantoes, Kleurlinge en Indiërs sou afsonderlik en naas mekaar ontwikkel word. Die aankweek van 'n nasionale bewussyn, selfrespek en onderlinge agting vir elke afsonderlike bevolkingsgroep was die verklaarde beleid van die Party en dus ook van die nuwe regering. Ten opsigte van die Bantoes was dit die verklaarde beleid om die vernaamste etniese groepe te segregeer in hulle eie gebiede waar hulle as selfgenoegsame eenhede kon ontwikkel. Die reservate moes as die nasionale tuiste van die Bantoe beskou word. Die Party het verder onderneem om die Blanke karakter van die stedelike gebiede te verseker met aparte woongebiede vir die Bantoes wat as trekwerkers beskou word en nie geregtig sou wees op gelyke sosiale en politieke regte met die Blankes nie. Die Party sou ook sorg dat die verdere instroming van Bantoes na Blanke stedelike gebiede in samewerking met plaaslike owerhede beheer word. Oortollige Bantowerkers sou na hulle oorspronklike tuisland op die platteland of in die reservate teruggestuur word. Met die oog op die maatreëls wat daartoe noodsaaklik is, sou 'n stelsel van identifikasie en kontrole ontwerp word. Apartheid sou ook gehandhaaf word in fabriek en vakbonde ten einde die belange van Blanke werkers te beskerm. Die Party sou toesien dat die Bantoebevolking onderwys op Christelike en nasionale grondslae ontvang, gekontroleer deur die staat en geadministreer deur 'n aparte staatsdepartement. Die Party het voorgestel dat die bestaande Bantoeverteenvoording in die Parlement en die Kaapse Provinsiale Raad afgeskaf en die Bantoebevolking verteenwoordig word in die Senaat deur sewe Blanke lede wat

egter nie mag deelneem aan stemmings oor mosies van vertroue, oorlogsverklaring en wysiging van die politieke regte van die Nie-blankes nie. In stede van direkte verteenwoordiging, sou die Bantoes in hulle eie gebiede plaaslike selfregering kry. Die Kleurlinge sou 'n posisie halfpad tussen Blank en Nie-blank beklee. Ook in hul geval is die Nasionale Party ten gunste van totale apartheid — sosiaal, residensieel, industrieel en polities — sowel tussen Kleurlinge en Blankes as tussen Kleurlinge en ander Nie-blanke rasse. Huwelike tussen Kleurlinge en Blankes sou belet word. Kleurlinge sou in die Senaat verteenwoordig word deur 'n Blanke lid wat deur die regering benoem word. Origens sou die Kaapse Kleurlinge van die gemeenskaplike kieserslys verwyder word, maar hul sou drie Blanke verteenwoordigers in die Volksraad kry. 'n Kleurling Verteenwoordigende Raad sou ingestel word wat egter geen stem kon uitbring oor mosies van vertroue, oorlogsverklaring en die wysiging van die politieke regte van die Nie-blankes nie. 'n Departement vir Kleurlingsake sou ingestel word. Die Kleurlinge sou deur drie Blanke lede in die Kaapse Provinsiale Raad verteenwoordig word. Hulle sou gekies word deur die Kleurling Verteenwoordigende Raad. Die Kleurlinge sou in hulle eie gebiede rade kon kies om binne die raamwerk van liggame met groter gesag te funksioneer. Wat die Indiërs betref, was die Nasionale Party van mening dat hulle 'n vreemde onassimileerbare element uitmaak. Die Party sou hulle soveel as moontlik, selfs met finansiële opoffering, repatrieer. Die res sou in die land gesegregeer word van Blankes sowel as van die ander rasse. Hulle sou geen verteenwoordiging in die wetgewende liggame van die Unie hê nie. Daar sou woonbuurtskeiding wees en Indiërs sou geen vaste eiendom in Blanke gebiede mag besit nie. Handelsfasiliteite van Indiërs buite hul eie gebied sou streng ingeperk word. Indiërhandelaars in Bantoegebiede sou uiteindelik verdwyn terwyl handelsregte vir Bantoes aldaar voorbehou word.**

Met mnr. Klasie Havenga ('n Vrymesselaar) van die Afrikanerparty het dr. Malan 'n verkiesingsooreenkoms gesluit, waarin onder meer ooreengekom is dat 'n sekere getal setels aan kandidate van die Afrikanerparty toegewys sou word. Na die 1948-verkiesing het die koalisie tussen die Nasionale Party en die Afrikanerparty Smuts se Verenigde Party verslaan. Smuts was verplig om te bedank en Malan is gevra om 'n nuwe regering saam te stel. Die koalisie se oorwinning het hom 'n geringe meerderheid besorg, maar dit was beslissend vir die toekoms. Sedert 1948 tot 1994 sou die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party die invloedrykste organisasies in die Suid-Afrikaanse politiek word.

HOOFTUK SEWE

DIE PLEIDOOI VIR NIE-RASSIGE DEMOKRASIE AS DIE *ILLUMINATI* SE NUWE GESIG VAN *PAX AMERICANA* INLEIDING

Ons het gesien dat *Pax Americana* (wêreldvrede onder die Amerikaanse heerskappy) wat op daardie stadium in wording was, 'n Amerikaanse imperiale vorm is wat op die volgende eienskappe/elemente berus:

- Amerikaanse oorheersing;
- Bevorder multinasionalisme en veelrassige demokrasie;
- Bepleit integrasie en gelykheid ten opsigte van ras, geslag, ouderdom en godsdiens;

- Steun op federalisme. Die imperiale moondheid volg die patroon van die ou Romeimse ryk. Die Amerikaners beoog nie om self die regering oor te neem nie. Hulle sou sorg dat hulle die bestaande regering vervang met 'n lamsakkige, gedweë regering wat maklik deur die Amerikaners na willekeur rondgeskuif kan word. Dit hou verband met die dekolonisering van ou koloniale gebiede;

- Steun vrye mark kapitalisme;
- Gekant teen *kolonialisme*, *rasse-diskriminasie* en *ongelykheid* ('n ideologie vir die bevordering van die emansipasie van ondergeskiktes en kolonialiste).

Voorts het ons ook gesien dat *Pax Americana* eers in 1945 *Pax Brittannica* vervang, alhoewel *Pax Brittannica* sedert 1914 verbrokkel het. Die strewe om die wêreld te verangliseer het minstens dieselfde gebly.

EERSTE AANDUIDINGS VAN VEELRASSIGHEID SEDERT DIE ANGLO-BOEREOORLOG

Veelrassigheid was na die Anglo-Boere Oorlog 'n sluimerende knelpunt. In 1904 was daar ongeveer een miljoen Blankes teenoor vier miljoen Nie-blankes in Suid-Afrika. Elke kolonie het sy eie administratiewe beleid gevolg. Nie-blankes in Kaapland en Natal het stemreg gehad, maar nie in Transvaal en Oranje-Vrystaat nie. Chamberlain en Milner het dit ná die verowering van die Boererepublieke in die vooruitsig gestel. Die burgers van die ou Boererepublieke het hulle daarteen verset en in die Vredesverdrag van Vereniging lui artikel 8 dat die kwessie van stemreg vir die Nie-blankes uitgestel word tot na die invoering van verantwoordelike bestuur. Die vraagstuk van stemreg vir

Nie-blankes is deur die invoering van verantwoordelike bestuur in die Noorde op die lange baan geskuif en daar word volstaan met die Blanke eksklusiwiteit van *Pax Britannica*. In 1909 was 85 persent van Kaapse kiesers Blank; in 1907 was 99 persent van Natal se kiesers Blank. In Transvaal het die Blanke bevolking 'n kwart en in die Vrystaat een derde van die totale bevolking uitgemaak.

VEELRASSIGE VERSET ONTWAAK AS REAKSIE TEEN *PAX BRITANNICA*

Parallel met die geboorte van Blank Suid-Afrika het veelrassige verset ontwaak. Daar was reaksies van die ontwikkelde onder die Nie-blankes op die werk van die Nasionale Konvensie en die ontwerpgrondwet. Die Kaapse Kleurlinge het by monde van die *African People Organisation* vertoë tot die Nasionale Konvensie gerig om Nie-blanke regte te beveilig en na die Noordelike gedeeltes van die land uit te brei. In Transvaal het die Randse Swart-organisasie, die *National Natives Union* die Nasionale Konvensie versoek dat die Swartes deur die hele Unie die stemreg op dieselfde basis as die Blankes moet kry. Aan hierdie versoeke kon nie voldoen word nie. Enkele politiekbewuste Swartes was teleurgesteld met die uitslag. 'n Swart konvensie het op 24 Maart 1909 in Bloemfontein plaasgevind. Daar is verklaar dat die Britse regering 'n verpligting het teenoor die Swartes en dat hy vir hulle in die bresse moet tree ter beskerming van hulle regte. Besware is gemaak teen die politieke kleurskeidslyn en gelyke regte is bepleit vir alle inwoners van Suid-Afrika, ongeag klas, kleur of geloof. In die Britse Hoërhuis is wel kritiek teen die stemregwet uitgespreek en op gevare gewys wat in die toekoms kon voorkom uit die weerhouding van die stemreg aan Nie-blankes. Die ontwerpgrondwet van die Nasionale Konvensie, ook die *Zuid-Afrika Wet*, is op 4 Augustus 1909 deur hom aanvaar. Ook in die Britse Laerhuis is kritiek op die stemreggooreenkoms uitgespreek. Daar is verklaar dat die regering van die Unie 'n '*Blanke oligargie*'* sou wees en dat dit die Unie in die toekoms kon laat misluk. Tog op 19 Augustus 1909 het die Britse Laerhuis die Suid-Afrika Wet aanvaar.

Die *South African Native National Congress* is op 8 Januarie 1912 in Bloemfontein gestig met die doel om die lot van die Swartes in Suid-Afrika te verbeter. In 1925 word die *South African Native National Congress* se naam na die *African National Congress* verander.

DIE EERSTE TREE VAN DIE *ILLUMINATI* SE NUWE GESIG VAN *PAX AMERICANA*: DIE TOTSTANDKOMING VAN ANGLO-AMERICAN COR- PORATION

Ernest Oppenheimer was reeds as jong seun deur die Rothschilds as 'n opvolger vir Cecil Rhodes beskou. Op 16 jarige leeftyd het Oppenheimer van Duitsland na Brittanje verhuis met die droom om eendag in die voetspore van Rhodes te loop. Op 'n ouderdom van 37 jaar het hy *Anglo-American Corporation* in 1917 gestig met die oogmerk om deel te neem aan die oopmaak van myne aan die Oosrand. Hierdie maatskappy sou lateraan as die magtigste arm van die *Illuminati* in Suid-Afrika ontwikkel. Soos die naam aandui, was dit 'n bevestiging van die *Illuminati* se sluimerende oogmerk om eendag vanuit 'n Amerikaanse staat die wêreld met 'n veelrassige dimensie te verengels. Hierdie verskuilde doel was reeds sigbaar toe Ernest Oppenheimer in reaksie op die *Wet op Mijnen en Bedrijven* van 1926 aangevoer het dat dit in beginsel verkeerd is om op grond van klassifikasie sekere beroepe te reserveer: "*It is an evil to impose class legislation, and the curse of an evil deed is that one must continue to do evil....*Tis is not the means to protect the European worker. It is only by efficiency and application to work that the Europeans can maintain the position which we now occupy in South Africa.*"

***SOUTH AFRICAN INSTITUTE OF RACE RELA- TIONS* AS INFORMELE VEELRASSIGE DRUKINSTRUMENT**

Langs die herontwaking van die Afrikaner het Ernest Oppenheimer saam met bepaalde Swartes en Blankes liberaliste die regering se segregasiebeleid onaanvaarbaar gevind. Dit het in 1921 met die hulp van die Amerikaners, dr. James Aggrey en Thomas Jesse Jones, gelei tot die totstandkoming van die *Joint Council of European and Natives*. Die *Joint Council of European and Natives* het hoofsaaklik in die Witwaterrand omgewing geopereer en het op fondse van onder meer Ernest Oppenheimer gesteun. Die regering was dan ook deur die *Joint Council of European and Natives* gekritiseer. Hulle het ook 'n klimaat geskep om samewerking tussen Swart en Wit te bevorder. Van die prestasies wat hulle bereik het, was die hou van veelrassige konferensies met Blanke en Nie-blanke sprekers en die stigting van die *South African Institute of Race Relations* in 1929.

Hierdie stigting het dieselfde sentimente as die Anglo-Amerikaanse *Council on Foreign Relations* gehad. Dit was

een van vele stigtings wat nog in Suid-Afrika sou volg wat daarop gemik was om 'n nie-rassige demokrasie in Suid-Afrika te vestig; en te dien as 'n meningsvormer in Suid-Afrika. Die *South African Institute of Race Relations* sou sedertdien jaarliks sy **Survey of Race Relations** publiseer, wat moes voorgee dat die Instituut hom die nood van die verontregte Swartes aantrek. Mettertyd sou die stigting informele druk op die regering plaas om 'n veelrassige demokrasie te bevorder.

Van kardinale belang om van kennis te neem is die feit dat sedert die laat 1930*s hierdie instituut wel toenemend steun geniet onder die Kaapse liberales. Hierdie instituut het sterk verbintenisse geniet met veral die akademici wat tot 'n groot mate bygedra het dat persone soos John Vorster, Anton Rupert en Hilgard Muller reeds in hulle studentejare vir die saak van die *Illuminati* gewen is. 'n Tendens wat hom gewoonlik saam met die lidmaatskap van hierdie stigting geopenbaar het, was om ook by die Vrymesselary aan te sluit.

'n Gewese Stigterslid en President van die *South African Institute of Race Relations*, Albert Hoernlé, het geweet dat daar geen kans was dat Blankes vrywillig die *Westminister* met 'n Swart meerderheid sou aanvaar nie, en in hierdie konteks het hy in 1941 kortliks '*separasie** as 'n etiese alternatief vir segregasie geopper. Hiervolgens moes die swart reservate dramaties vergroot en dinamies ontwikkel word om die swart bevolking uit die '*wit** gebiede terug te suig. Maar omtrent in dieselfde asem het hy die alternatief as onprakties afgewys.¹ Ons sou later sien dat hierdie voorstel 'n besondere aantrekkingskrag vir die Afrikaner-intellektueles in die Afrikaner Broederbond gedurende die veertigerjare sou hê en inderwaarheid sou lei tot die beleid van Afsonderlike Ontwikkeling. 'n Konsep wat deur die *Illuminati* self geskep is.

SOUTH AFRICAN INSTITUTE OF INTERNATIONAL AFFAIRS AS MENINGSVORMER OOR BUITELANDSE BELEID

Toe Suid-Afrika in 1927 'n eie Departement van Buitelandse Sake ingestel het, was die departement belas met die invordering van veiligheidsinligting en die verwerking daarvan. Juis omrede die Unie hom nou self begewe het op die terrein van die internasionale politiek en dat bepaalde informasie in die verband

1 \tab {}plain \b\l Rapport{}\plain \l , 3 September
1995.{}\plain \b\l {}{}\plain \l

ingesamel en vertolk moes word, het die Anglo-Amerikaanse invloed, wat alreeds in baie dele van die wêreld neerslag gevind het, ook in 1934 'n verdere staanplek in Suid-Afrika gevind toe Basil Kellat Long ('n lid van Milner se *Kindergarten*) tesame met sir Ernest Oppenheimer die *South African Institute of International Affairs* tot stand gebring het. Die *South African Institute of International Affairs* het sedert sy stigting noue skaling met sy Britse eweknie, die *Royal Institute of International Affairs*, sowel as die Amerikaanse *Council on Foreign Relations*. Dit was van meet af die stigting se taak om die Departement van Buitelandse Sake in 'n groot mate te beïnvloed om bepaalde buitelandse beleidsrigtings te volg. Voorts is dit 'n kenmerk van hierdie instituut om konfliktsituasies wat oral in die wêreld sou opduik te ontleed en daarop te wys dat verskille soos ras en godsdiens die oorsaak is vir konflik en dat 'n vreedsame situasie slegs verkry kan word deur die aanvaarding van die gelykheidsbeginsel. Gevallestudies word dikwels as die instituut se media gebruik om sy sê te sê. Dit verklaar ook waarom die personeel van die inligtingsgemeenskap in 'n groot mate gebreinspoel is om die *Pax Americana*-sindroom te bevorder; grootliks die toedoen van hierdie obskure instituut as meningsvormer.

PAX AMERICANA SE AANSLAG TEEN BLANK SUID-AFRIKA

Die *Pax Americana*-aanslag teen Suid-Afrika is deur Indië begin toe Jan Smuts in 1947 gepoog het om SWA by die Unie in te lyf. Smuts het hom vasgeloop teen 'n sterk teenkanting van die VN op grond van rassediskriminasie. Indië het ook met 'n handelsboikot teen die Unie begin. Dit het Smuts se inisiatief gestop en 'n nadelige uitwerking op sy aanhang gehad. Die arrogansie van Indië moet beoordeel word teen die agtergrond daarvan dat die VSA (die nuwe leier van die Westerse wêreld) van die standpunt uitgegaan het dat geen volk oor 'n ander gesag mag voer nie en dat volkome politieke onafhanklikheid aan hulle verleen moet word. Die VSA was derhalwe gekant teen *kolonialisme*, *rasse-diskriminasie* en *ongelykheid* ('n ideologie vir die bevordering van die emansipasie van ondergeskiktes en kolonialiste).² Smuts het egter voortgegaan om SWA onder die mandaat van die vervalte Volkebond te bestuur.

2 \tab Hierdie standpunt van die VSA was ook juis die grootste oorweging wat gelei het tot die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party se beleid van Afsonderlike Ontwikkeling.

KOMMUNISME: DIE ANDER GESIG VAN VEELRASSIGE DEMOKRASIE

‘n Ander gesig van die *Illuminati* se veelrassige demokrasie was Kommunisme. Die opkoms van Sowjet-kommunisme was ‘n skepping van die *Council on Foreign Relations (Pax Americana)* self. Derhalwe het die *Illuminati* ‘n kunsmatige vyand geskep. Kommunisme was juis ingespan as ‘n aanslag teen Blank Suid-Afrika en tot vandag toe sterk aanhang onder die Swartes.

Ons sal nou kortliks ‘n oorsig gee oor die ontstaan van die Suid-Afrikaanse Kommunistiese Party. Die opkoms van die Suid-Afrikaanse Kommunistiese Party het geskied as gevolg van die toevloei van immigrante (*‘Uitlanders**) na Suid-Afrika. Hierdie toevloei was die gevolg van die ontdekking van goud in die 1860*s. Die immigrante was hoofsaaklik afkomstig van die nywerheidslande en was gewoonlik bekend met vakuniebewegings. In hierdie stadium het Marxisme reeds in Europa inslag gevind. Die immigrant William A. Andrews (ook as Bill Andrews bekend) het die idee van Marxisme van Europa na Suid-Afrika gebring en daarom word hy as die vader van kommunisme in Suid-Afrika gesien. Die Kommunistiese Party in Suid-Afrika is in 1915 gestig. Dit het tot stand gekom na die amalgamasie van die *South African Democratic Federation*, die *International Socialist League*, die *Communist Party of Cape Town*, die *Marxist Club of Durban* en die *Jewish Socialist Society*.

Die Kommunistiese Party in Suid-Afrika, onder leiding van Andrews, was die vernaamste oorsaak van Suid-Afrika se gewelddadigste staking tot op hede, bekend as die *Red Rev*, wat in 1922 plaasgevind het. Die voorval is voorafgegaan deur vakunies se eise vir hoër lone aan die mynwerkers. Die besigheidsverwagtinge vir investering was ongunstig toe die vakunies aangedring het op hoër lone en die myneienaars het die eise afgewys. Die mynwerkers het begin staak en die handelsverkeer ontwig. Die handelsverkeer is in sommige plekke tot stilstand gedwing. Die regering het die Aktiewe Burgermag opgeroep en na ‘n bloedige stryd het die stakers oorgegee. Vierhonderd mense is dood en R30 miljoen se skade is tydens die voorval aangerig.

In 1921 word die *Young Communist League*, wat ‘n pro-Swartbeleid nagevolg het, gestig. Hulle het van die standpunt uitgegaan dat die revolusie via die Swartes bewerkstellig kon word. Hierdie standpunt van die *Young Communist League* het gelei tot ‘n botsing met die Kommunistiese Party in Suid-Afrika, waartydens Bill Andrews in onguns gekom het en uit laasgenoemde organisasie uitgesluit is.

In 1943 stel die kommunist, Abram Fischer, die grondwet van die *African National Congress* op. Dit kry 'n *Illuminati*-veelrassige-stempel. Hierdie grondwet het tot gevolg gehad dat die *African National Congress* 'n veelrassige groep geword het. Aangesien die *African National Congress* tot op daardie stadium nog nie 'n revolusionêre karakter gehad het nie, is die *African National Congress Youth League*, wat ook as die '*jong Turke*' bekend was, in 1943 gestig. Nelson Mandela was een van die nege bestuurslede van hierdie nuwe groep. Sedertdien het die kommuniste hulself in die hoofbestuur van die *African National Congress* ingeweef.

In Augustus 1946 het nagenoeg 50 000 mynwerkers gestaak as gevolg van die invloed van verskeie vakbonde. 'n Derde van hierdie vakbonde het onder die Kommunistiese Party in Suid-Afrika geresorteer. Die staking is deur die ingryping van die staat beëindig. Hierdie toenemende gevaar van kommunisme het die regering in 1947 genoop om daaraan aandag te gee. Die ANC en ander militêre groepe het 'n fisiese aanslag teen die Republiek van stapel gestuur. Dit het die vorm van 'n terroristiese aanslag teen die Republiek aangeneem. Die toedrag van sake het veiligheidsinligting noodsaakliker gemaak. Maj. H.J. du Plooy is na Londen, Brittanje gestuur om te kyk hoe opereer die *Special Branch of Scotland Yard*. Dit het uitloop op die stigting van die Spesiale Tak van die Suid-Afrikaanse Polisie. Die veiligheidspolisie het sodoende sy verskyning gemaak soos die Spesiale Tak sedertdien bekend gestaan het. Hulle hoofdoel was die insameling van inligting met die oog op binnelandse veiligheid.

In Suid-Afrika het die herontwaking van Afrikanernasionalisme die ontwikkeling van die pleidooi van veelrassigheid oorskadu. Die Verenigde Party van Smuts wat Blanke Suid-Afrika wou verengels kon nie eers staande bly teen die opkoms van die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party nie; om nie eens te praat van 'n *Illuminati* poging om Suid-Afrika te verbaster nie. Ons kan aanvaar dat indien die herontwaking van die Afrikanernasionalisme nie sou gerealiseer het nie, Suid-Afrika na alle waarskynlikheid reeds na die Tweede Wêreldoorlog 'n veelrassige demokrasie sou gehad het en sou die Blankes in Suid-Afrika, Engels as moedertaal aanvaar het. Die herontwaking van Afrikanernasionalisme het gelei tot die stigting van die Ossewa-Brandwag as 'n teenreaksie van die *Illuminati* en die Vrymesselary.

HOOFSTUK AGT

OSSEWA-BRANDWAG VERRADERLIKE INSTRUMENT VAN DIE VRYMESSELAARS EN SMUTS-REGERING INLEIDING

Ons het gesien dat die krag agter die herontwaking van Afrikanernasionalisme sterker was as die kragte om Suid-Afrika te verengels of te verbaster. Toe die *Illuminati* dit besef, het hulle by wyse van die Vrymesselary die Ossewa-Brandwag daargestel om die Afrikaner te verdeel. Die uitbreek van die Tweede Wêreldoorlog het juis 'n verdeling onder Afrikaners meegebring. In hierdie hoofstuk sal ons sien dat die Ossewa-Brandwag een van die oorsake was van hierdie verdeling in Afrikaner-geledere. Ons sal ook sien dat die Ossewa-Brandwag 'n subversiewe poging van die Smuts-regering (*Illuminati*) en die Vrymesselary was om die herontwaking van Afrikanernasionalisme te stuit.

MISBRUIK VAN DIE OSSEWA-BRANDWAG AS KULTURELE BEWEGING

Die Groot Trek van 1938 het die Afrikanervolk oor party- en persoonlike geskille heen saamgebind. Bepaalde Vrymesselaars het in hierdie herontwaking van Afrikanernasionalisme 'n geleentheid gesien om die volksvreemde strukture en die geheimsinnigheid van die Vrymesselary van meet af by wyse van hul selfgegenereerde Ossewa-Brandwag, in te voer of in te weef. Dr. Hans van Rensburg (wat sporadies in kontak was met Jan Sumts) en kol. Laas het reeds sedert 1937 saamgewerk om onder meer in die Vrystaat 'n elite-groep in die Burgerkommando*s gevestig te kry, waaruit die idee van 'n Ossewa-Brandwag gebore is. Aanvanklik het die Ossewa-Brandwag minder aandag as die Reddingsdaadbond getrek, maar dit sou later 'n aansienlike rol in die politiek speel.

Die Ossewa-Brandwag se aanvanklike strewe was om die ideale van die Groot Trek lewend te hou en verder die Afrikaanse kultuurbeweging te stimuleer. *“Die oorsprongsgedagte van die Ossewa- Brandwag kan teruggevoer word na ‘n beweging wat sedert 1935 onder die Vrystaatse Afrikaners vaardig was om die Verdedigingsmag te verafrikaans, ‘n beweging waarin eers kol. J.C. Laas (‘n Vrymesselaar) en later ook die Vrystaatse Administrateur, dr. J.F.J. (Hans) van Rensburg (ook ‘n Vrymesselaar) die leidende rolle gespeel het. Ten einde die*

militante aard van sy kommando-erewagte of sogenaamde 'Brandwagte in die lig van regeringsteenkanting te verbloem, het dr. Van Rensburg voorgestel dat dit aan die Groot Trek-eeufesvieringe gekoppel word....Met die aankoms van die eerste waens van die simboliese Ossewatrek in Bloemfontein vroeg in Oktober 1938 het die Uitvoerende Raad van die Afrikaner Broederbond aldaar vergader. Dr. Van Rensburg het in sy welkomswoord die hoop uitgespreek dat die waens die volk oor party- en persoonlike geskille heen sou saambind (hy erken die Groot Trek van 1938 as 'n a-politiese beweging). Prof. H. van der Merwe Sholtz van die Vrystaatse Universiteit het met kol. Laas die gedagte bespreek om 'n organisasie te stig 'wat die gees van die Ossewatrek sou bestendig in diens van die Voortrekkerideale en die volk.* Toe 'n tweede groep waens op 21 Oktober arriveer, is die gedagte verder bespreek tussen Laas en enkele ander leidende Afrikaners. Sy voorstel dat 'n Ossewa-Brandwag gestig sou word, het groot byval gevind en verder deurgegee...³ Op 6 Februarie 1939 is die stigting (daarvan) aangekondig...*

Ongelukkig vir die Afrikaner het die Vrymesselary by wyse van die Ossewa-Brandwag sy kulturele ontwaking binnedring.

VRYMESSELAAR- EN REGERINGSLENTER

Hoewel bepaalde persone met ons standpunt sal verskil, verwys ons graag na Cooper as bron. Dr. A.A. Cooper wys in sy boek **The Freemasons of South Africa**, op bladsye 160 tot 162, daarop dat dit wel aan die lig gekom het dat daar 'n kousale verband ("link") was tussen 'n Johannesburgse losie, bekend as die Ossewa-losie wat in 1940 geopen is en die Ossewa-Brandwag. Hierdie ooreenkoms bestaan tussen die sekretariële adres op die uitnodiging om die opening van die losie by te woon en die adres van die Ossewa-Brandwag. Vervolgens was die Ossewa-Brandwag "...pointed at by the English District Grand Master of the Central Division, J. van Praagh, in his annual address in 1945. " Van Praagh het gesê dat die aktiwiteite van die Ossewa-Brandwag ".....which aims at establishing a republic in this country and which has adopted a ritual largely imitative of that of Freemasonry was fully discussed and condemned at the

3 \tab Van der Schyff, P.F. 1991. {\plain \b\}l Die Ossewabrandwag - vuurtjie in droë gras}{\plain \f1 . PU vir CHO, Potchefstroom. p. 10-12. \~Vergelyk ook Harrison, D. 1978. {\plain \i\}l Supra.}{\plain \f1 p.120. }{\plain \i\}l }{\plain \f1

conference of District Grand Masters in South Africa held in Bloemfontein in October 1944. But, as this organisation was being closely watched by the Government, it was decided not to take any further action at present."

Die feit dat die Vrymesselaars besluit het dat daar geen verdere stappe teen die Ossewa-Brandwag geneem sou word nie, dui *by implikasie* daarop dat daar op daardie stadium 'n *geheime* band tussen die Vrymesselary en die regering bestaan het en dat die regering die Vrymesselary oortuig het dat die Ossewa-Brandwag 'n kommervrye aangeleentheid is. 'n "Closed watched by the Government" bevestig dat die regering se invloed by wyse van sy agente in die Ossewa-Brandwag so sterk was dat die Ossewa-Brandwag kommervry was. *Intelligensie-gesproke* kan tussen die lyne geles word dat die regering invloed in die Ossewa-Brandwag op sy hoogste vlakke gehad het. Ons wil nog verder gaan deur te sê dat Jan Smuts (*Illuminati*) vanweë die feit dat hy aanvanklik leiding geneem het op die terrein van die intelligensie teen die Afrikaner Broederbond, *die groot gees agter die stigting van die Ossewa-Brandwag was en dat hy dit doelbewus geskep het om die kern van die Afrikanernasionalisme* (naamlik die Afrikaner Broederbond) *binne te dring, daarna wou hy dit van binne afvrot maak en dan vernietig.* Hans van Rensburg en J.C.C. Laas was net sy instrument.⁴ Alhoewel die feit dat Van Rensburg en Laas met die gedagte van 'n Ossewa-Brandwag vorendag gekom het vandag 'n ope geheim is, is dit steeds 'n geslote geheim dat die gedagte met Smuts in Pretoria gaan bespreek is en sodoende ook die moontlikheid daarvan om te dien as 'n frontorganisasie teneinde Afrikanernasionalisme te kaap. Smuts het reeds so vroeg as 1937 met die opleiding van *regeringsagente* begin. Dit verklaar ook die rede waarom Smuts nie sodanige stappe wou neem om die Ossewa-Brandwag te verban of te ontbind nie. Die Smuts-regering se oë was nie op die Ossewa-Brandwag gerig nie, maar wel op die Afrikaner Broederbond. Die Afrikaner Broederbond was die groot faktor waarmee daar rekening gehou moes word. Wat onbevestig berig word, is die feit dat die konsep van die *Ossewa-Brandwag* wel deur Van Rensburg en Laas met Smuts bespreek is en dat Smuts ook betrokke was by die aktiwiteite van die *Ossewa-lisie*.

4 \tab Dit is ook beaam deur 'n intelligensie-onderzoek oor die onderwerp. \~Daarby was Jan Smuts ook soms saam met Van Rensburg en sy kliek betrokke aan die aktiwiteite van die Vrymesselaarlosie, die }{\plain \i\l Ossewa-}{\plain \l losie.

Beoordeel teen die agtergrond daarvan dat die Ossewa-Brandwag by monde van dr. J.F.J. (Hans) van Rensburg nie-demokratiese slagspreuke geskreeu het, was dit duidelik dat Smuts Van Rensburg nie wou arresteer nie en bepaalde persone in die Ossewa-Brandwag nie wou seermaak nie deurdat hy hulle slegs laat interneer het. Uit ‘n normale intelligensiehoek gesien (as die Ossewa-Brandwag werklik vir Smuts ‘n bedreiging ingehou het en vir hom ‘n veiligheidsopposisie was), sou hy juis so spoedig moontlik vir Van Rensburg vir Hoogverraad laat arresteer het — om hom minstens in die tronk te hou teneinde die aktiwiteite van beide die Ossewa-Brandwag en die Stormjaers te ontwrig. Dit het nooit gebeur nie, want Van Rensburg was kop in een mus met Smuts. Van Rensburg het na die Tweede Wêreldoorlog daarop geroem dat hy as ‘n weerligafleier gedien het sodat geweldadige konfrontasie (en gegardgaande sterftes) met die regering tot die minimum beperk is.⁵

Volgens Robey Leibrandt het Van Rensburg reeds in 1914 sy linksgesindheid bewys toe hy saam met regeringsoldate teen die 1914-rebelle geveg het⁶; Van Rensburg se motor is ook tydens sy Ossewa-Brandwag jare sporadies in die laatnagte by Smuts se huis in Irene waargeneem, en verder het die Smuts-regering ook Van Rensburg (na wat berig word) ‘n bedrag van £12 500 gedurende Maart 1947 in Bloemfontein betaal ter vergoeding van sy dienste wat hy aan die regering gelewer het. Die Ossewa-Brandwag was ‘n front vir die Smuts-regering (asook vir die *Illuminati*). Genl.

5 Text of Footnote

6 \tab Leibrandt, R. 1993. }{\plain \b\fl Vertel Alles in Geen Genade}{\plain \fl . Pretoria, Binedell Uitgewers. p. 104:}{\plain \i\fl “Onderweg na Bloemfontein het ek en Hendrik Erasmus baie gesels. \-Ek het intens belang gestel in die militêr-politieke verlede van die Kommandant-generaal van die Ossewa-Brandwag }{\plain \fl (Hans van Rensburg)}{\plain \i\fl . \-Die eintlike doel was om die fondament waarop die O.B.-hoof gestaan het, deeglik te toets. \-Op grond waarvan kon ek dit anders doen? \-Ongelukkig het Hendrik net geweet dat dr. J.F.J. van Rensburg voorheen Administrateur van die Oranje-Vrystaat was. \-Hy het my ook vertel dat dr. J.F.J. van Rensburg ‘n kolonel in Princess Alice{f2 *}s Own Regiment was. \-Later is uit betroubare bron aan my meegedeel dat dieselfde Van Rensburg vrywillig aangesluit het by die regeringsmagte en saam met sy vader die kakie-uniform aangetrek en jag gemaak hetop die Vrystaatse rebelle. \-Ek het gereken dat dr. Hans van Rensburg nie ‘n geskikte leier was vir die 300 000 lede van die Ossewabrandwag in tyd van volksnood en volksgevaar nie. \-Later het ek dan ook ‘n verbete vyand van dr. Hans van Rensburg geword.” \-{\plain \fl

Smuts se Hoof van Militêre Intelligensie, Ernie Malherbe (soos gepubliseer deur David Harrison se boek **The White Tribe of Africa** bladsy 136-137) het die volgende te sê:

“Malherbe still believes that Smuts was right not to have taken more stringent actions against the Ossewa-Brandwag The OB with its political presumptuousness had affronted both the National Party and the Broederbond by publishing its own constitution for a future Afrikaner Republic that appeared to have no room for either the English or the Jews and would allow citizenship only for a narrowly determined elect of ‘pure white descent’. The cry of ‘Die Kieser is uitgedien’* — ‘the vote is useless’* — heard at many rallies now began to frighten as many Nationalists as it attracted. For Malherbe’s Military Intelligence the real enemy was not so much the Ossewabrandwag as the organisation that lay behind it. In March 1944 Malherbe submitted a twenty-five page intelligence report to Smuts on the Broederbond and its activities. His conclusions did not mince matters:*

1. The Afrikaner Broederbond, with its fanatical racial aims and with its offspring, the Ossewabrandwag as action front, has become a formidable subversive force.

2. The parent is much more dangerous than the child. The Ossewabrandwag, which sprang up in the night like a toadstool, could do so only because the soil had been prepared for it by the Broederbond. Its leaders had been in close contact with the Nazis and had copied their methods wholesale. The Ossewabrandwag has waxed with the rise of Nazi power; it will wane with it. The Broederbond will outlive both, because its policy is much more patient and insidious the Broederbond is a malignant cancer in our body politic and only the knife can remove it.

The Broederbond was active during the war years on many fronts. They provided financial assistance for the families of men who had been interned; they worked steadily at Albert Hertzog’s plan to Afrikanerise the trade union movement By now the Broederbond had perfected the technique for exercising influence on government decisions ...”

Ons kom tot die gevolgtrekking dat die Ossewa-Brandwag met sy tipiese Vrymesselaarstrukture niks meer was ‘n Vrymesselaar- en ‘n regeringslenter om die herontwaking van Afrikanernasionalisme te kaap en te stop nie.

UITBREEK VAN DIE TWEDE WÊRELDOORLOG

Toe daar reeds aanduidings bestaan het dat die wêreld afstuur op Wêreldoorlog II⁷, het Suid-Afrika in September 1939 verklaar dat hy in die geval van só 'n oorlog neutraal sou bly en dat hy slegs deelneem as die Unie se belange direk geraak sou word. In September 1939 het die Tweede Wêreldoorlog uitbreek toe Brittanje en Frankryk Duitsland die oorlog aangesê het. Toe die oorlog 'n werklikheid word, was die kabinet by monde van Smuts verdeeld oor Suid-Afrika se neutraliteit.⁸ Hierdie verdeeldheid het gelei tot die bedanking van Hertzog as premier en die aanstelling van Smuts as eerste minister. Op 6 September 1939 is 'n staat van oorlog afgekondig. Dit het 'n stryd tussen Smuts en die teenstanders van oorlog ontketen. Smuts kon staat maak op die stede met hulle oorwegend Engelstalige bevolking (Natal en Oostelike Provinsie), terwyl die platteland gedeeltelik agter Hertzog en gedeeltelik agter Malan gestaan het. Smuts het steeds in die Volksraad die sterkste steun geniet. Smuts het nie op hom laat wag nie maar dadelik bande met Duitsland verbreek en defensief tot die stryd toegetree. Hy het gesê dat dit die Unie se plig is, dat Hitler wêreldoorheersing in die oog het en dat Duitsland Suidwes-Afrika sal terugeis en die Unie se onafhanklikheid bedreig. Die binnelandse veiligheidsituasie het verswak.

OSSEWA-BRANDWAG WORD DIE BROEDERBOND EN DIE NASIONALE PARTY SE VALSE OORLOGMASJIE IN SY AFRIKANERVERSETPOLITIEK

Die Afrikaner Broederbond was nie baie tevrede met die feit dat die Unie formeel by die oorlog ingetrek is nie.⁹ In Januarie 1940 vorm Malan en Hertzog 'n front teen Smuts. Hulle stig die *Herenigde Nasionale Party* of die *Volksparty*. Die alliansie of front het juis vanweë die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party se strewe na Republiekwording nie lank gehou nie. Die

- 7 \tab Internasionale toestande versleg veral toe Japan in 1938
die Volkebond deur 'n beleid van imperialistiese uitbreiding
ten koste van Sjina uittart en toe Hitler Duitsland bewapen.
 \~Duitsland se aanspraak op sy voormalige
 beskermingsgebied, SWA, waarvan die Unie die mandaathouer
 was, het Suid-Afrika ook geraak. \~
- 8 \tab Deelname aan die oorlog was die finale toets van die
 lojaliteit van die Engelssprekendes aan Suid-Afrika.
- 9 \tab Vergelyk Wilkins, I. & Strydom, H. 1980. }{\plain \b}fI
 The Super-Afrikaners : Inside the Afrikaner
 Broederbond}{\plain \fI . p.75.

Vrymesselaars se intervensiemondstuk in Afrikanerversetpolitiek, naamlik die Ossewa-Brandwag, het as a-politiese organisasie spoedig 'n beroep gedoen op alle opposisie-elemente om saam te staan teen Smuts.¹⁰ Malan het dit namens sy party as 'n bondgenoot aanvaar. In Oktober 1940 het dr. Malan en die Ossewa-Brandwag ooreengekom dat die Nasionale Party die Afrikanerdom in die politieke sfeer sal verteenwoordig terwyl die Ossewa-Brandwag as kultuurorganisasie hom op die nie-politieke terrein sou beweeg. Verskeie Nasionaliste het betrokke geraak in die Ossewa-Brandwag. Die Ossewa-Brandwag het verwagtinge by die Nasionaliste geskep dat hulle 'n staatsgreep sou uitvoer. Prominente Nasionaliste was Mnr. P.W. Botha, B.J. Vorster, dr. Theo Dönges en ander Afrikaners wat die Kaapse takke van die Ossewa-Brandwag gevestig het. Maar die vriendskap tussen die Nasionale Party en die Ossewa-Brandwag sou nie van lange duur wees nie.

Toe dit onder meer aan die lig kom dat Kol. Laas 'n Vrymesselaar is, het hy in Oktober 1940 die trekpas as leier vir die Ossewa-Brandwag gekry. Hertzog het ook weggebreek van die alliansie tussen hom en die Nasionale Party nadat dit in November 1940 blyk dat die Afrikaner nie voorsiening maak vir gelyke regte aan Engelsprekendes in sy republiek nie. Terwyl vrywilligers by Smuts se Weermag aansluit om aan die Tweede Wêreldoorlog te gaan deelneem, het baie by die Ossewa-Brandwag aangesluit. Die Ossewa-Brandwag het vinnig die fokus van die Nasionale Party se anti-oorlog aktiwiteite geword.¹¹ Teen die einde van 1940 het Smuts 137 000 man bewapen; die Ossewa-Brandwag het tweemaal die aantal lede gewerf. Bepaalde NG predikante het geweier om soldate in Smuts se weermag in die huwelik te bevestig of om hulle kinders te doop. Die Afrikaner het sy toekoms vir 'n Republiek as*t ware afhanklik gesien van 'n Duitse

10 \tab {}{\plain \i}f1 Radio Zeesen}{\plain \i}f1 is deur Hans van Rensburg as die werklike leier van die Afrikaners geloods. Kowie Marais was werksaam by die SAUK \~en het as aktiewe lid van die Stormjaers hulp verleen met die bou van radio-senders vir die vermelde radiostasie met gesteelde onderdele. \~

11 \tab Die Ossewa-Brandwag met sy \~semi-militêre organisasie was sterk teen die Unie se deelname aan die oorlog gekant. Schoeman, BM. 1982. {}{\plain \b}f1 Die Broederbond in die Afrikaner-politiek}{\plain \i}f1 . Pretoria, Aktuele Publikasies. p.42-44.

oorwinning.¹² Die Ossewa-Brandwag het reeds gewerk op die aanname van 'n Duitse oorwinning. Die Ossewa-Brandwag het sy anti-oorlog veldtog geëskaleer. Die Ossewa-Brandwag se militêre vleuel, die Stormjaers, was op daardie stadium ondergronds. Noodmaatreëls is afgekondig, waaronder die bekamping van die anti-oorlog veldtog.¹³ Suid-Afrika se veiligheids-inligtings-netwerk brei aansienlik uit. Die binnelandse veiligheidsinligting het direk onder die polisie geressorteer en gevegsinligting onder die weermag.

regeringsagente is opgelei en Smuts het die Ossewa-Brandwag aanvanklik as 'n intelligensieprojek self hanteer.¹⁴ Kol. Ernst Malherbe het Direkteur van Militêre Intelligensie geword en was in bevel van Smuts se inligtingnetwerk. Wat onmiddellik sy aandag geverg het, was die Ossewa-Brandwag. Sy offisiere van Militêre Intelligensie het tesame met polisiemanne die strukture van regse versetgroepe (die Ossewa-Brandwag) ook gepenetreer.

Die Ossewa-Brandwag was nie net 'n weerligafleier vir die Nasionaliste en die Afrikaner Broederbond nie. Uit die inligting waaroor Van Rensburg beskik het, was dit duidelik dat Smuts van Robey Leibbrandt en sy militêre opleiding in Duitsland gewet het.¹⁵ Smuts het gewet dat Leibbrandt na Suid-Afrika toe sou

- 12 \tab As Duitsland die oorlog sou oorwin, sou die Afrikaner met die Duitsers onderhandel vir Republiekwording.
- 13 \tab Dit het die regering buitengewone magte gegee.
 \~Behalwe sy eie portefeulje as Eerste Minister het Smuts ook die departement Verdediging behartig.
- 14 \tab Harrison, D. 1978. {{\plain \i\l Supra.}}{\plain \l p134-136}{\plain \i\l : "It was new thing in the army"}{\f2 *}, Malherbe recalled. "At first we called them Education Officers, several of the Commanders and Generals wanted to know what the hell they had to do with education, so we changed it to Information Officers.}{\f2 *}.....Malherbe put it,.....And then Smuts had an idea, and he said:}{\f2 *}Why not merge this with the Intelligence section?}{\f2 *} \~So my men became Intelligence Officers as well as Army Information Officers. \~It was a wonderful adaptation which he made. \~And a little earlier Smuts had said to me, 'Look, seeing you have your finger in parts of this thing you had better take the whole intelligence over.}{\f2 *} \~So Malherbe became Smuts}{\f2 *} Director of Military Intelligence for the rest of the war." }}{\plain \l
- 15 \tab Van Rensburg, Hans. 1956. {{\plain \b\l Their Paths Crossed Mine: }}{\plain \b\i\l Memoirs of the Commandant-General of the Ossewa-Brandwag. }}{\plain \l Parow, Central News Agency. p.160:}}{\plain \i\l "Robey Leibbrandt came over from Germany and took command of it }}{\plain \l (Ossewa-Brandwag).}}{\plain \i\l "}}{\plain \l \~

kom; dat hy 'n magsbasis vir hom in Suid-Afrika sou bou en dat die Ossewa-Brandwag vir Leibbrandt 'n sterk magsbasis sou wees om Smuts te 'onttroom*. Smuts het as*t ware 'n voorbrand-taktiek gevolg om die bedreiging te neutraliseer.

Regeringsagente en Vrymesselaars in die Ossewa-Brandwag

Name: J.C. Laas, Hans van Rensburg, Kowie Marais, John Vorster, Hendrik van den Berg, Wickus du Plessis, Pieter Meyer, Erika Theron, ds. JH Stander, HM van der Westhuysen, JA Smith, JD Jerling, Steve Hofmeyr, F. du Toit van Zyl, dr. JC Neethling, EB Cadle, JF van der Merwe, prof. AJH van der Walt, Jurgens Schoeman.

Die Unietroepie het in Noord- en Oos-Afrika gaan veg en het 'n aansienlike aandeel gehad in die verowering van Somalië en Ethiopië. Namate dit gedurende die tweede helfte van 1942 blyk dat Duitsland die oorlog sou wen en die geallieerdes (met die toetrede van Japan tot die oorlog aan Duitse kant in Desember 1941) orals op die verdediging gedruk is, het die oorlogsteenstanders in die Unie in alle erns 'n republikeinse grondwet opgestel. Ideologiese verskille het voorgekom. Die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party het gestreef na 'n republiek soos dié van Paul Kruger; die Nuwe Orde van Pirow het voorkeur verleen aan 'n Nasionaal-sosialistiese republiek volgens die Duitse model, en Van Rensburg met sy Ossewa-Brandwag het die 'gesagstaat* verkondig.

OSSEWA-BRANDWAG POOG OM NASIONALE PARTY SE MAGSBASIS TE KAAP

Van Rensburg het toe die ooreenkoms wat tussen die Nasionale Party en die Ossewa-Brandwag bestaan het, verbreek waarna hy die Ossewa-Brandwag op die terrein van die politiek gebring het, moontlik met die bedoeling om as 'leier* 'n republiek gebaseer op nie-partypolitieke grondslag tot stand te bring, ingeval Brittanje die oorlog verloor. Duisende mense wat geen heil in die partypolitiek gesien het nie, het by die beweging aangesluit in die hoop om daarin 'n bo-politieke volkseenheid te verwesenlik. Met die stryd op sy hewigste het die Nasionale Party openlik sy geloof in 'n parlementêre demokrasie betuig.¹⁶ Die stryd tussen hierdie

16 \tab Schoeman, BM, 1982. }{\plain \i\fl Supra. }{\plain \fl
p.44: }{\plain \i\fl "In die loop van 1944 het dr J.F.J. }{\plain
\fl (Hans) }{\plain \i\fl van Rensburg, hoofleier van die
Ossewa-Brandwag, in gesprekke met sekere UR lede }{\plain

groepe het in verbittering toegeneem. Van Rensburg het herhaaldelik sy minagting vir die parlementêre stelsel en die partypolitiek uitgespreek. ‘n Breuk tussen die Ossewa-Brandwag en die Nasionale Party het onvermydelik geword.

Reeds in Augustus 1941 het Malan tydens die Transvaalse kongres van sy party geëis dat die Ossewa-Brandwag dadelik sy politieke bedrywighede staak. Van Rensburg het geweier. Met hierdie optrede van Van Rensburg het die Ossewa-Brandwag hom verdag gemaak as ‘n regeringslenter om die Nasionale Party se magsbasis te verdeel en/of te kaap (en die herontwaking van Afrikanernasionalisme te ontfont). Die partyban is oor die beweging uitgespreek. Dit het vir die Nasionale Party nou duideliker geword dat die Ossewa-Brandwag kop in een mus was met die Smuts-regering. Deur die verbreking van die ooreenkoms het die Ossewa-Brandwag gepoog om die Nasionale Party se magsbasis te kaap. L.M. Fourie, ‘n mede-skrywer van Piet van der Schyff se boek **Die Ossewabrandwag — vuurtjie in droë gras**, wys in die bepaalde boek daarop dat:

“Die stryd tussen die OB en die Herenigde Nasionale Party is meer as dikwels veral deur die HNP oor die ideologiese boeg gegooi, maar in wese was dit ‘n magstryd. Die HNP was veral bevrees dat die OB sy leidende rol in die Afrikaner se politiek kon oorneem, en daarom is beweer dat die OB onder Van Rensburg se leiding in ‘n politieke party ontwikkel het. Aan die ander kant het die OB dit ontken en daarby volstrek geweier om agterryer van die HNP te word. En die een het die ander daarvan beskuldig dat hy die oorsaak van die skeuring is. Die stryd het selfs ‘n persoonlike kleur begin te kry toe Van Rensburg en Verwoerd mekaar gepak het, en adv Swart op Excelsior beweer het dat Van Rensburg en Pirow van plan was om met genl. Smuts saam te werk.”

Nie lank daarna nie is druk op alle partylede uitgeoefen om die Ossewa-Brandwag te verlaat. P.W. Botha was onder meer ‘n lid wat sy verbintenis met die Ossewa-Brandwag opgesê het. Diegene wat egter nie dadelik saam met dr. Malan se Nasionale

{\plain \i} laat blyk dat hy ongenoë om oor samewerking met die party te gesels nie. \~By een van die gesprekke op Van Rensburg se plaas buite Pretoria het hy met ‘n dokument van Wickus du Plesis vorendag gekom. \~Op daardie tydstop was Du Plesis steeds lid van die UR van die Broederbond. \~Dit was ‘n konsepplan vir die skepping van ‘n politieke front deur die OB. \~Volgens hierdie plan sou die OB ‘n politieke front stig wat in die volgende algemene verkiesing kandidate sou stel. \~Een van die bestuurslede wat Du Plesis vir die nuwe politieke front voorgestel het, was Piet Meyer.” {\plain }

Party beweeg het nie, het hulle verdag gemaak as diesulkes wat kop in een mus was met die Smuts-regering. In dié verband het John Vorster hom as anti-Nasionalis verdag gemaak toe hy nie van die Ossewa-Brandwag wou wegbreek nie.¹⁷ Die Ossewa-Brandwag het vanaf 1942 sterk agteruit gegaan wat ledetal betref. Alle pogings tot versoening was vrugteloos, en teen die einde van 1942 was die Ossewa-Brandwag as 'n organisasie gebreek.

Hertzog sterf op 21 November 1942. Sy oorgeblewe volgelinge, wat nou as die Afrikanerparty bekend gestaan het en deur Klasie Havenga gelei is, het hulle eenkant gehou en hulle tyd

17 \tab Harrison, D. 1987. *Supra*. p.133: “{John} Vorster’s commitment to the Ossewabrandwag antagonised not just the government; it put him into conflict with the National Party as well. In 1941 Malan, concerned at the way he believed van Rensburg’s OB was trying to usurp the position of the Party, demanded that all nationalists choose between the two organisations. He was particularly incensed at van Rensburg’s habit of declaring at public rallies that this was the only organisation which could save the Volk and the only one which could achieve a Republic. Vorster told the National Party in Port Elizabeth that since both organisations were for Afrikaners he was loyal to both and would resign from neither. The party made the choice for him and threw him out.” Ons sal in Vorster se profiel later sien dat hy reeds so vroeg as 1936 ‘n Vrymesselaar was en dat hy ook toe verbintenis met die South African Institute of Race Relations gehad het. Hy was in 1937 as ‘n agent deur die Suid-Afrikaanse Polisie gewerf om die Ossewa-Brandwag te penetreer.

afgewag. Die Afrikanerparty het slegs in die Vrystaat noemenswaardige steun geniet.¹⁸

Intussen het Smuts se regering skerper opgetree teen sy ondermynende elemente. In Februarie 1942 is spesiale howe in die lewe geroep om saboteurs te verhoor. Vir sekere sodanige misdade was die howe verplig om die doodstraf op te lê.

Intussen slaag Militêre Intelligensie daarin om 'n geheime Raadsvergadering van die Broederbond in Desember 1943 af te luister. Die Inligtingsoffisiere slaag ook daarin om 'n naamlys (by wyse van die registrasienommerplate van die motors) van die afgevaardigdes na die vermelde vergadering saam te stel. Malherbe het in Maart 1944 Smuts gemaan dat: "*The Broederbond must be destroyed.*" Malherbe het besef dat indien die Broederbond nie gekeer word nie, sal dit lei tot Afrikaneroorheersing in die Suid-Afrikaanse politiek. In Desember 1944 het Smuts die staatsdiensamptenary belet om lede van die Afrikaner Broederbond te wees. Nagenoeg 1 096 lede het toe die Broederbond bedank. Kol. Malherbe het van Smuts verwag dat hy 'n naamlys van Broederbonders aan die pers moes deurgee. Smuts het dit egter nie gedoen nie.

Met die neerlaag van Nazi-Duitsland teen die einde van die Tweede Wêreldoorlog het die getalle van die Ossewa-Brandwag verder afgeneem. Baie het weer lede van die Nasionale Party geword. Die ekstremiste van die Ossewa-Brandwag het steeds 'n staanplek in die Afrikanerpolitiek probeer verower en hom tot die Afrikanerparty as instrument vir die verwesenliking hiervan gewend. *Ons is van oortuiging dat die Hoof van Militêre Intelligensie, Kol. Ernie Malherbe, agter die stap sit. Hy het geweet dat Havenga 'n Vrymesselaar is* (aangesien Malherbe self 'n Vrymesselaar was) *en dat Havenga nie van die Afrikaner Broederbond gehou het nie omrede Havenga geglo het dat die Broederbond sy vriend Hertzog in die rug gesteek het.* Met sy sterker organisasie het die Ossewa-Brandwag daarin geslaag om heelwat partybesture van die Afrikanerparty oor te neem. Sodoende het die liberale/Vrymesselaar-elemente in die Ossewa-Brandwag die Afrikanerparty as 'n glyplank aangewend om die Afrikanerpolitiek te penetreer. In 1945 het Kol. Malherbe aan Smuts voorgestel om 'n ooreenkoms met die Afrikanerparty te sluit. In 'n skrywe meld hy dat: "*The United Party as such is finished.*" Hy het aan Smuts voorgestel dat hy en Havenga die verskille van hulle partye moes miskyk en 'n Program van

Beginsels moes saamstel, waaaronder hy die volgende aanbeveel: *'die samewerking tussen Engels- en Afrikaanssprekendes en die instandhouding van demokratiese metodes om fascisme van die Afrikaner Broederbond te beveg**. Smuts het egter negatief daarop gereageer en bloot gesê dat hy nie instaat was om in die openbaar saam met 'n klomp fasciste te werk nie.

Dr. Malan het inderdaad sedert 1945 met mnr. Klasie Havenga onderhandel. Die toenadering van die Afrikanerparty en die Ossewa-Brandwag om in koalisie met die Nasionale Party saam te werk het gelei tot 'n botsing tussen adv. Strijdom en dr. Malan.¹⁹ In 1947 het dr. Malan 'n verkiesingsooreenkoms met mnr. Klasie Havenga van die Afrikanerparty gesluit, waarin onder meer ooreengekom is dat geen kandidaat wat 'n leidende posisie in die Ossewa-Brandwag beklee het, hom as kandidaat in die Afrikanerparty verkiesbaar kon stel nie. Strijdom het selfs na die bekendmaking van die ooreenkoms herhaaldelik druk op Malan gesit om die ooreenkoms met Havenga te beëindig. Hierdie bepaling het heelwat bitterheid in die Ossewa-Brandwag kringe veroorsaak. B.J. Vorster, wat self 'n Vrymesselaar was, was op daardie stadium hoofbestuurslid van die Afrikanerparty en gelyktydig ook 'n Ossewa-Brandwag-generaal. Vorster moes hom in die Brakpan-kiesafdeling as Onafhanklike verkiesbaar stel.

Ons sal sien dat die koalisie tussen die Nasionale Party en die Afrikanerparty na die 1948-verkiesing die menere van die Ossewa-Brandwag pas om hulle later beter te posisioneer in die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party en dit te misvorm tot voordeel van die Vrymesselary, die *Central Intelligence Agency* en die *Illuminati*.

AANHANGSEL 1

Manie Maritz wys in sy boek **My Lewe en Strewe** op bladsy 97-101 daarop dat 'n Joodse invloed agter hierdie inval sit. Vervolgens word aangehaal:

**Cecil Rhodes het gemeen om hulle (die Jode) te gebruik, en uiteindelik was dit hulle wat hom gebruik het. Danksy hulle kleinlike talent, het hulle daarin geslaag om sy genie om te draai in geld. Baie gewild in die Kaap, op goeie voet met die Afrikaners van wie Jan Hofmeyr die leier was, en laasgenoemde se vriend, het Rhodes Eerste Minister van die Kaapkolonie geword. Sy verhouding met die Transvaal was vriendelik, tot die*

geheimsinnige gebeurtenis van 1895, nl. die Jameson inval. Dokumente wat in die blouboek wat deur die Kaapse Parlement gepubliseer is, na die inval, en in verband met die voorafgaande gebeurtenisse staan, het 'n sonderlinge lig gewerp op die bedrywighede van 'n sekere paar Jode, veral twee van hulle, wat later in Engeland hoë lui geword het. Hulle was sir Alfred Beit (gebore in Hamburg) van die firma Werner-Beit-Eckstein, wat 'n lewenslange direkteur geword het van die De Beers Consolidated Mines Ltd. en sy medepligtige Lionel Philips wat in 1912 tot baronet verhoog is. Ons sal deur dié dokumente aantoon wat die werklike aandeel van die Joodse groep, Werner-Beit-Eckstein was in die gebeurtenisse wat die Jameson-inval en die oorlog voorafgegaan het. Die twee samewerkers was Alfred Beit in Londen op die aandelemark in 'n Engelse omgewing, en Lionel Philips, wat in SA gewerk het. Op 16 Junie 1894, skrywe Philips aan Beit:

'Beste Beit,

Natuurlik, wat ons ookal doen, moet gedoen word deur andere, maar ek glo nie dat die groot belange dit kan bybring om sake onverskilliglik te laat sloer nie. As jy Rhodes vertrou en kabel 'Sien Rhodes,* sal ek afreis Kaap toe. My eie gevoel is, dat ons moet wag en sien en ons geld gebruik om die Raad (Transvaalse Volksraad) te verbeter. Die bewaarplaats-kwessie, dink ek, sal in ons guns besleg word, maar dit sal 25,000 pond kos. Dit is voorgestel om 'n bedrag geld te spandeer om 'n beter Raad te bewerkstellig, maar dit moet onthou word dat dit deur onlangse wetgewing 'n kriminele oortreding geword het om geld op eleksies te spandeer, en die saak moet dus baie versigtig behandel word. Dis my ook vertel dat hy, die President, gesê het, dat hy baie kwaad is vir die Ecksteins, en dat Nellmapius die beste vriend was wat die Staat gehad het, en nou dat hy nie meer daar is nie, het sy weduwee niks, terwyl ons 'n ontsaglike fortuin uit hom gemaak het.

Lionel Philips.

Tweede brief van Philips aan Beit 15 Julie 1894:

Beste Beit,

So ewe jou kabel ontvang wat lui 'moenie Rhodes sien nie* waaroor ek bly is. Ons wil geen rusie hê nie. Ons troefkaart is 'n fonds van 10,000 pond tot 15,000 pond om die Raad te verbeter. Ongelukkig het die Kompanie nie 'n geheime diensfonds nie. Ek moet 'n weg uitdink. Ons wil self nie uitdop nie.

Lionel Philips.

Derde brief van Philips aan Beit — 12 Augustus 1894:

Beste Beit,

*Ek sal ook sien of dit nie moontlik is dat die Kompanies hulleself sal voorsien van 'n paar gewere, ens, sonder om onnodig onrus te veroorsaak of om aktiewe stappe in Pretoria uit te lok nie.**

Lionel Philips.

*Hierdie derde brief bewys dat meer as 'n jaar voor die Jameson-inval, die Joodse sakemanne in Londen en Johannesburg al gedink het aan 'n gewapende opstand. Hierdie organisasies (Weiner-Beit-Eckstein) met behulp van die Wolff-Sindikaat, het Dr. Jameson voorsien van die geld om 'n troep te vorm van ongeveer 800 manne, waarmee hy Johannesburg skielik sou aanval onder die voorwendsel dat hy die Reformers gaan help. Die samesweerders het Jameson belowe dat hulle 'n opstand sou verwek op die oomblik wanneer die inval gemaak word. In plaas dat hulle hul uit die voete gemaak het, en hul aandeel weggesteek het, gaan hulle en waarsku die Boereregering dat iets aan die broei was. Soos vooraf bekend was, het die inval misluk. Behoorlik ingelig, het Alfred Beit, wat in Londen gewerk het, reeds lankal sy posisie op die Aandelebeurs verseker. Die nuus van die Jameson-inval het die Suid-Afrikaanse aandeel geweldig laat val op die Londense Beurs. Die Boere het in hierdie inval 'n verraderlike stap van Engeland gesien, en die gevolg was dat daar dwarsdeur Suid-Afrika 'n wrewelige haat ontstaan het tussen diégene van Afrikaanse en Engelse afkoms wat vir 10 jare op goeie voet saam gewoon het. Nou was die oorlog onvermydelik, en dit het dan ook vier jaar later losgebars. Dit het meer as twee jaar geduur en het Groot Brittanje 'n geweldige opoffering van menselewens en geld gekos, buiten die morele terugslag in die oë van die wêreld. Cecil Rhodes, beskou as medepligtige, en ook verantwoordelik vir die Jameson-inval, nieteenstaande herhaalde ontkenninge, was gedwing om sy premierskap te bedank. Gewantrou deur almal en min of meer onteer, het hy nooit weer oor die 'episode' gekom nie. Vandag blyk dit dat die dinge mooi agter sy rug gereël was deur die Jode, wat alleen die voordeel daarvan getrek het Myns insiens het Rhodes wel 'n plan gehad om die twee republieke in te palm, en een groot Britse Staat te stig, maar die Jode het hom net uitoorlê.***

Deel 3

Triomf van Afrikaner Nasionalisme

In deel 3 sal ons vind dat die *Illuminati* sy invloed oor die politieke ontwikkelinge van Suid-Afrika tussen 1948-1966 verloor. Gedurende hierdie tydperk slaag die Afrikaner daarin om sy droom van regverdige behandeling te verwesenlik. Terwyl die *Illuminati* die wêreld verengels, beleef Afrikanernasionalisme in Suid-Afrika sy piek. Afrikaans word die alles waaroor dit in Suid-Afrika gaan. Hierdie triomf van Afrikanernasionalisme vergestalt hom in Apartheid en lei tot republiekwording. Dit is egter teenstrydig met die tendens van multinasionalisme wat die *Illuminati* van die res van die wêreld verwag het en sal ons dan ook vind dat die *Illuminati* nie met die triomf van Afrikanernasionalisme kon vrede maak nie. Die *Illuminati* was onkant gevang toe hulle te midde van enkele Vrymesselaars in die Kabinet weinig of feitlik geen invloed in die hart van die Afrikanerpolitiek gehad het nie. Die *Illuminati* het gepoog om die Afrikaner by wyse van versetpolitiek te dwing tot oorgawe. Ons sal sien dat die *Illuminati* in 1960 sy planne jeens Suid-Afrika konsolideer en dat hy sy strategie ingrypend sou wysig sodat hy hom vanaf 1961 met die hulp van vreemde intelligensiedienste (soos die CIA en Mi6) ingegrawe het in dr. Verwoerd se kabinet; Vorster word 'n agent van hierdie vermelde intelligensiedienste. Die intelligensiedienste werk nou saam met Swart weerstandsgroepe sodat Vorster sy statuut as 'n moontlike opvolger vir dr. Verwoerd kon vestig. Dit sou vir die *Illuminati* nog 'n halwe dekade neem om daarin te slaag om Afrikanernasionalisme te kaap. In dié verband sal ons sien hoe bepaalde hooggeplaasdes saamgewerk het om dr. Verwoerd te laat vermoor. Ons sal ook sien hoe bepaalde hooggeplaasdes soos Anton Rupert, Harry Oppenheimer, Hendrik van den Bergh van die Veiligheidspolisie en John Vorster as Minister van Justisie saamgespan het met die Britse Geheime diens, Mi6, en die Amerikaanse Intelligensiediens, die *Central Intelligence Agency* (CIA), om dr. Verwoerd te laat vermoor.

HOOFSTUK NEGE

APARTHEID EN REPUBLIEKWORDING DIE HOEKSTONE VAN DIE AFRIKANERDOM INLEIDING

Wat hierdie hoofstuk betref, sal ons die kollig plaas op die twee hoekstone van Afrikanernasionalisme, naamlik Apartheid en

Republiekwording. Terwyl die Afrikanerdom met die sege van die verkiesing van 1948 beloon word vir die bou aan sy strewe na 'n eie volksidentiteit, verwesenlik hy dit deur Apartheid en Republiekwording. Hoewel die bou aan hierdie hoekstene van Afrikanernasionalisme nie sonder hindernisse verloop het nie, was dit die sterkste krag in Suid-Afrika vir minstens 18 jaar. Die hoekstene was so kragtig gebou dat dit die *Illuminati* immers meer as twee dekades sou neem om dele daarvan te vernietig.

TRIOMF VAN AFRIKANERNASIONALISME

Die jaar 1948 is 'n belangrike jaar toe die Nasionale Party en die Afrikanerparty die 1948-algemene verkiesing gewen het. Dit was die triomf van Afrikanernasionalisme waarop baie Afrikaners vir soveel jare gewag het. Dit het 'n nuwe tydvak van Afrikaner Superioriteit ingelui. Van dr. Malan se bewindsaanvaarding in 1948 af, het die Nasionale Party bewind Apartheidwetgewing geïmplimenteer, wat indiensname, behuising en onderwys gedek het. Dr. Verwoerd word in 1950 aangestel as Minister van Naturellesake en word bekend as die argitek van Apartheid. Die ideaal van totale apartheid het ook sterk steun van die Afrikaanse kerke gekry. Toe dr. Malan in 1954 uit die politiek getree het, word adv. J.G. Strijdom in November 1954 as Eerste Minister ingehuldig. Strijdom se benoeming was ook die teken van 'n verskerping van die republikeinse beweging in Suid-Afrika. Strijdom wat as 'n voorvegter vir Blanke heerskappy bekend was, was die keuse bo Havenga ('n Vrymesselaar).

Hy was die Nasionale Party se antwoord vir die toenemende teenstand in die binneland en die buiteland teen die beleid van apartheid. Dit het ook beteken dat dr. Verwoerd die minister van Bantoesake, wat baie nou aan Strydom verbonde was, toe meer prominent op die voorgrond getree het. Aan die einde van Augustus 1958 is Strijdom wat geruime tyd siek was, oorlede. Strijdom word in September 1958 as leier van die Nasionale Party en as Eerste Minister opgevolg deur dr. H.F. Verwoerd. Vervolgens gaan ons Apartheid van nader bekyk.

APARTHEID

Die Apartheid waarvoor ons in Suid-Afrika soveel maal as die honde van die wêreld uitgemaak is, is 'n voortsetting van die *Pax Britannica* se segregasiebeleid — 'n beleid van rassesseiding. In die verband is :

- die Verbod op Gemengde Huwelike tussen Blankes en Nie-Blankes in 1949 aanvaar.

- die Wysigingswet op Ontug in 1950 aanvaar, wat die Kleurlinge ingesluit het by die Ontugwet van 1927 wat

buite-egtelike geslagsomgang slegs tussen Bantoes en Blankes verbied het.

- die Bevolkingsregistrasiewet in 1950 aanvaar, wat persoonskaarte vir alle lede van die bevolking bo 16 jaar vereis, waarop hulle ras aangedui word (Blank, Bantoe, Kleurling of Asiaat). Laasgenoemde wet het instromingsbeheer vergemaklik.

- die reg op appèl na die Britse Geheime Raad in 1950 afgeskaf.

- die Groepsgebiedewet in 1950 goedgekeur, waarvolgens afsonderlike woonbuurtes in dorpe en stede aan die verskillende bevolkingsgroepe toegewys kon word.

- die Wet op Aparte Geriewe in 1953 aangeneem wat afsonderlike geriewe in alle openbare plekke vir die rassegroepe vereis het.

- die Bantoe-onderwyswet in 1954 aangeneem, wat voorsiening gemaak het vir gesentraliseerde en staatsbeheerde Swart onderwys in ooreenstemming met die eie tradisies.

- die Nywerheidsversoeningswet in 1954 goedgekeur om ekonomiese en nywerheidsapartheid te bevorder. Gemengde vakbonde is nie langer deur die staat erken nie.

- wetgewing aangeneem om die nodige masjinerie te skep om die swart kolle in sekere agterbuurtes van Johannesburg op te ruim.¹

- die Nywerheidsversoeningswet in 1956 gewysig sodat dit tot (i) werksafbakening gelei het, (ii) regstreekse gemengde vakbonde verbied is, (iii) gemengde vakbonde verplig is om Blanke en Nie-Blanke takke apart te hou en (iv) vakbonde verbied is om met politieke liggame te affilieer.

Die repatriasie van Indiërs is opnuut deur die Nasionale Party ondersoek. Dr. Malan het die saak met Indië se premier gedurende 'n Statebondskonferensie in London bespreek. Dit het gelei tot samesprekings tussen Suid-Afrika, Indië en Pakistan in Kaapstad in Februarie 1950. Tydens die samespreking is daar besluit dat die saak deeglik bespreek moet word. In Junie 1950 het Indië hom

1 *tab As gevolg van die na-oorlogse nywerheidsontwikkeling het groot Swartgemeenskappe hulle in die westelike voorstede van Johannesburg gevestig. ~Daar het skrikwekkende toestande ontwikkel. ~Behuising was onvoldoende, plakkerskampe het ontstaan en dikwels het Blank en nie-Blank deurmekaar gewoon. ~Dit was broeiplekke van misdaad en agitatie en daar was 'n gevaar vir die aangrensende Blanke woonbuurtes. Die wet het ondanks hewige teenkanting voorsiening gemaak vir 'n hervestigingsraad om Swartes te verskuif na 'n nuwe woonbuurt, verder na die weste, deur 'n bufferstrook geskei van die Blanke dele. ~Persoonlike eiendomsreg van Swartes in Blanke stedelike areas is terselfdertyd beëindig. ~*

van die samesprekings onttrek en het Indië 'n klag (rakende die beperkinge wat die Groepsgebiedewet op Indiërwoonbuurtes gelê het) teen die Unie by die VN aanhangig gemaak. Die poging tot repatriasie van Indiërs het toe skipbreuk gely weens die onwil van Indië en die Indiërs in Suid-Afrika. In 1962 is die Indiërs formeel as 'n permanente deel van die bevolking van die land erken. Dit het 'n einde gemaak aan die verkondiging van die gedagte dat die Indiërs na Indië gerepatrieer moet word.² In 1964 is die eerste Indiërraad aangestel, bestaande uit benoemde lede, om as amptelike erkende skakel tussen die Indiërgemeenskap en die regering te dien.

Wat die Kleurlinge betref, het die Parlement gedurende die parlamentsitting van 1951 volgens die gewone prosedure 'n Wet op die Afsonderlike Verteenwoordiging van Kiesers (Wet 46 van 1951) aangeneem. Voorsiening is gemaak dat die Kaapse kleurlingkiesers op 'n aparte kieserslys geplaas word met die reg om vier Blanke lede van die Volksraad te kies sowel as twee lede van die Kaapse Provinsiale Raad wat kleurlinge kon wees. Daarbenews is ook voorsiening gemaak vir 'n nuwe verkose Kleurlingraad. Ons sal in die volgende hoofstuk vind hoe die *Illuminati* hierdie wet misbruik het om die regering in 'n konstitusionele krisis te dompel. Dit het 'n vorm van regskonfrontasie uitgelok. Na maande van hofsake het die regering daarin geslaag om die *Illuminati* ore aan te sit.

Toe dr. Verwoerd in die laat-vyftigerjare bekend gemaak het dat die Swart tuislande ontwikkel sou word tot onafhanklike state waar die Swartes hul politieke ambisies kon uitleef, is die Kleurlingkwessie van politieke seggenskap weer opgehaal. Die *Illuminati* het weer eens min reggekry. Dr. Verwoerd het in

- 2 *tab Die Indiërs is die jongste toevoeging tot die bevolking van Suid-Afrika. ↯Daar is tans een miljoen Indiërs woonagtig in die Republiek - die grootste konsentrasie buite Indië. ↯Die Indiërs van Suid-Afrika is afkomstig uit Indië. ↯Die bevolking van Indië het 'n lang en ou geskiedenis. ↯Eintlik het Indiërs ontstaan in Indië deur die vermenging van ligte Ariërs uit Europa met donker Drawidiërs, baie eeue gelede. ↯Kenmerkend tot die land self is dat dit deurlopend 'n dualistiese volkshuishouding handhaaf: terwyl daar 'n klein groepie bestaan wat baie ryk is, is die grootste gedeelte van die bevolking baie arm. Baie Indiërs het na ander lande uitgewyk, w.o. Brittanje, Oos-Afrika en Suid-Afrika. ↯Die vestiging van Indiërs in Suid-Afrika was die gevolg van die besetting van Natal deur Brittanje (1860s) en die ontwikkeling van die suikerbedryf in die daardie kolonie. ↯Die Indiërgemeenskap het van daar hulle hoofsaaklik in Natal en Transvaal gevestig. ↯Meeste van hulle is tans handelaars.*

Desember 1961 aangekondig dat die bestaande Uniale Raad vir die Kleurlingsake uitgebrei gaan word tot 'n parlementêre instelling met wetgewende en uitvoerende magte. In 1965 het die kwessie van Kleurlingverteenwoordiging 'n nuwe element bygekry deurdat die Progressiewe Party tot die verkiesing van die twee (Blanke) Kleurlingverteenwoordigers in die Kaaplandse Provinsiale Raad toetree het. Sy kandidate het albei setels gewen. Die Nasionale Party en die Verenigde Party het die Progressiewe Party, wat sedert sy ontstaan in 1959 in geen verkiesing meer as een setel kon verower nie (dié van Helen Suzman, LV vir Houghton), daarvan beskuldig dat hy hom deur die Kleurlinge wou laat beklee met die politieke mag wat die Blanke kiesers hom ontsê het. Dit het daartoe gelei dat die beleidmaker die Wetontwerp op die Verbod op Onbehoorlike Inmenging opgestel het.³

Die regering se Apartheidsbeleid het voortaan die rigting van afsonderlike ontwikkeling van die rasse ingeslaan. Die Wet op Hervestiging van Bantoes van 1954 het die Minister van Bantoe-Administrasie en Ontwikkeling gemagtig om ongewenste woonbuurtes en Swart kolle in Blanke gebiede op te ruim en die Bantoes dan in behoorlike woonbuurtes te vestig. Hulle is toegelaat om 'n eie burgemeester te kies. Die staat het ook vir welsynsdienste voorsiening gemaak.⁴ Volgens die *Erf-en-Diensskema* kon Swartes in bepaalde Swart dorpe 'n erf bekom en dan self sy huis volgens 'n goedgekeurde plan daar bou. Die gewone dienste is dan verskaf, maar die Swartes kon nooit eienaar van die erf word nie.

Die Tomlinson-kommissie (wat in 1950 benoem is om ondersoek te doen na sosio-ekonomiese ontwikkelingsmoontlikhede van die Swartgebiede) het sy verslag in 1954 afgehandel. 'n Opsomming van die Verslag is in Maart

3 \tab Een van die wetgewende maatreëls wat dr. Verwoerd graag in die tweede sitting van September 1966 deur die Parlement wou loods, was die wetgewing oor die inmenging van Blankes in die politiek van die Nie-Blankes (Wetsontwerp op die Verbod op Onbehoorlike Inmenging). \~Die strekking daarvan was dat een bevolkingsgroep hom nie met die politiek van 'n ander mag bemoei nie. \~Hierdie wetskonsep het agter die skerm van die Verenigde Party en Progressiewe Party ernstige beroeringe veroorsaak. \~Hulle het besef dat indien hierdie maatreëls op die wetboek sou kom dit sou dien as 'n wetlike verskansing vir Verwoerd se beleid op Afsonderlike Ontwikkeling teen enige interne }{\plain \i\l linkse }{\plain \l invloede.

4 \tab Die Baragwanath-hospitaal is 'n voorbeeld daarvan.

1956 gepubliseer en is dit opgevolg deur 'n regeringswitskrif met kommentaar. Strijdom was slegs bereid om enkele dele van die verslag te aanvaar. Die kommissie het die klem op gebiedskeiding en die terugvloeiing van die stedelike Swartes na die tuislande laat val. Die kommissie het verslag gedoen oor die rehabilitasie en ontwikkeling van 'n sewetal Swarttuislande as nasionale tuistes vir die Swartes. Die kern daarvan sou die bestaande reservate wees wat afgerond moes word deur wit kolle uit te skakel. Vir die ontwikkeling en afronding van die tuislande sou 'n bedrag van R110 miljoen binne die eerste 10 jaar nodig wees, 'n aansienlike offer van die kant van die Blanke belastingbetalers.⁵ Die modernisering van die tradisionele Swartgrondbesitstelsel wat die kommissie aanbeveel het, is nie deur die regering in sy witskrif aanvaar nie. Die regering was ook nie gewillig om Blanke entrepreneurs toe te laat om nywerhede binne die Swarttuislande te stig nie. Die regering was voorts nie gewillig om soveel kapitaal beskikbaar te stel vir die nywerheidsontwikkeling van die reservate nie.

In 1956 is 'n gebiedsowerheid in die Transkei kragtens die Wet op Bantoe-owerhede in die lewe geroep om die ou Bunga te vervang. In 1957 is 'n wet ter bevordering van Bantoeselfbestuur aanvaar wat voorsiening gemaak het vir die geleidelike ontwikkeling van selfregerende Swart nasionale eenhede. Die Blankes sou geleidelik uit die administrasie van die Swart tuislande onttrek word. In 1959 het die Transkeise Gebiedsowerheid 'n uitsluitlik Swart beheerde liggaam geword. Voorsiening is gemaak vir die benoeming van 'n Blanke kommissaris-generaal as kanaal tussen die regering en die Swart owerhede. Dit was 'n belangrike stap in die ontwikkeling van die outonomie van die Swart tuislande. Na hewige teenstand is wetgewing deur die parlement aanvaar ingevolge waarin aparte universiteite vir die verskillende etniese groepe onder die Swart bevolking asook vir Kleurlinge en Indiërs in die lewe geroep is, en 'n verbod geplaas is op die verdere studie van Nie-Blankes aan Blanke universiteite. 'n Wet is ook aangeneem om direkte Swart verteenwoordiging in die parlement te beëindig, asook 'n maatreël

5 \tab 'n Standpunt wat veral aangewend is om die
 tuislandbeleid soos reflekteer in die Tomlinson-verslag te
 kritiseer, is die volgende:\plain \i\fl "Selfs al sou die
 reservate landboukundig en industrieel tot die
 maksimumkapasiteit ontwikkeling word, sou hulle nie 'n tuiste
 kon bied aan die totale Swartes wat buite die reservate was
 nie."}\plain \fl

waardeur die regering die mag gekry het om geskoolde werkkringe vir 'n besondere bevolkingsgroep te reserveer. Die beginsel was nie nuut nie, maar dit is gelegitimeer met die oog op die wetlike beskerming van Blanke werkers. In 1959 is 'n Bantoe-beleggingskorporasie deur die regering in die lewe geroep met die doel om nywerhede, besighede en dorpe in die Swart tuisgebiede te bevorder. In 1961 is 'n vyfjaar-desentralisasieplan aangekondig vir die ontwikkeling van die tuislande.

Die Wet op die Bevordering van Bantoeselfbestuur het regstreeks daartoe gelei dat selfbestuur in 1963 aan die *Xhosa* as Swart volkseenheid van die Transkei verleen is. Dit was 'n ingrypende stap wat aanleiding gegee het dat 'n groep ondersteuners van die Nasionale Party bedenkinge gekry het oor die implikasies van die beleid van afsonderlike ontwikkeling en hulle het kort daarna die Republikeinse Party onder leiding van dr. CF van der Merwe gestig. Die Republikeinse Party het die gedagte van die onafhanklike Swart tuislande verwerp.⁶

Die regering se sportbeleid is op 20 Maart 1962 is deur senator Jan de Klerk bekend gemaak toe hy gesê het dat Blank en Nie-Blank in Suid-Afrika hul sportbedrywighede, op watter gebied ook al, apart moet reël. *"Dit moet vermy word dat rasse gemeng word in (Suid-Afrikaanse) spanne wat aan sportbyeenkomste binne die Republiek of in die buiteland deelneem,*** het hy gesê. *"Waar sporttoernooie buite die landsgrense gereël word, het die regering geen beswaar dat 'n Blanke en/of Nie-Blanke span van Suid-Afrika aan wedstryde daar deelneem nie. Die regering kan nie toelaat dat spanne van die republiek uit Blankes en Nie-Blankes saamgestel word nie. Omgekeerd kan nie toegelaat word dat spanne wat so saamgestel is, die republiek binnekom nie.***

DEKOLONIASIE EN ONTVOOGDING VAN DIE BRITSE RYK : REPUBLIEKWORDING (VERBROKKELING VAN *PAX BRITANNICA*)

Sedert 1948 is stap na stap gedoen om langs 'n konstitusionele weg die selfstandigheid en onafhanklikheid van die Unie te beklemtoon. In 1949 was 'n wet op Suid-Afrikaanse burgerskap aangeneem wat Britse onderdaanskap vir 'n Unieburger afgeskaf

6 *\tab In die algemene verkiesing van 1966 het hulle dan ook aan die verkiesing deelgeneem, maar het nie veel indruk gemaak nie en het daarna van die politieke toneel verdwyn.*

het.⁷ Die regering se beleid om die Unie in 'n republikeinse rigting te stuur, is in die hand gewerk deur die na-oorlogse omvorming van die Britse Gemenebes. Op 'n konferensie van Statebondspremiers in Londen in April 1949 wat deur Malan bygewoon is, is Indië wat in 1946 onafhanklik geword het, toegelaat om as 'n republiek lid van die Statebond te bly. Die Statebond was voortaan nie meer Brits nie, maar het op 'n breër basis berus.

Sedert 1955 toe Eric Louw aangestel is as Minister van Buitelandse Sake hanteer die Eerste Minister nie meer die buitelandse aangeleenthede persoonlik nie. Die Britse en Suid-Afrikaanse vloot het die Simonstadse Ooreenkoms van 1955 gesluit. Ingevolge die ooreenkoms het die twee lande saamgewerk in die verdediging van die seeroete om die Kaap.

'n Verdere manifestasie van die regering se strewe na onafhanklikheid is in 1957 geopenbaar toe die *Union Jack* afgeskaf is en die Unievlag van 1928 die enigste landsvlag geword het. Voorts is *God Save the Queen* afgeskaf en het die *Stem van Suid-Afrika* die enigste volkslied geword. Die Unie het die Britse vlootbasis Simonstad oorgeneem, wat beteken het dat verdere elemente van Britse heerskappy uit Suid-Afrika verdwyn het.

Kort na die begin van die parlamentsitting van 1960 het dr. Verwoerd 'n aankondiging gedoen dat daar 'n volkstemming of referendum oor die beginsel van 'n republiek sou plaasvind. Die kiesers sou gevra word om hulle oor die saak uit te spreek en 'n blote meerderheid, selfs een stem, sou voldoende wees. Slegs die stem van die Blankes sou in ag geneem word en die regering sou later aankondig of die Republiek binne of buite die Statebond sou wees. Die Britse premier, Harold Macmillan, se besoek aan Suid-Afrika om die regering te beïnvloed oor die Unie se Apartheidsbeleid, het misluk.

Op 5 Oktober 1960 het die referendum plaasgevind. Die uitslag was 'n bewys dat kiesers 'n republiek begeer het (850 000 ten gunste van 'n republiek teenoor 750 000 daarteen). In November 1960 is die konsepsgrondwet gepubliseer. Die ou konstitusie wat op die Britse parlementêre model gerig was, is in hoofsaak behou, maar daar is voorsiening gemaak vir 'n Staatspresident wat vir 'n termyn van sewe jaar deur die lede van die Parlement gekies word.

7 \tab Hierdie wet het bepaal dat gebore Britse onderdane wat die land binnekom voortaan nie meer na twee jaar verblyf outomaties Unieburgerskap en stemreg sou verwerf nie. \~Die tyd is na vyf jaar verleng soos vir mense van vreemde herkoms.

Hy sou die plek inneem van die goewerneur-generaal. Die groot vraag was nou slegs of Suid-Afrika 'n republiek binne of buite die Statebond sou wees.

Dr. Verwoerd het op 20 November 1960 verklaar dat hy voorkeur gee aan 'n republiek binne die Statebond mits daar geen vernederende voorwaardes gestel word nie. Op advies van Macmillan het hy besluit om die saak aan die byeenkoms van Statebondspremiers voor te lê. Dit sou plaasvind in Maart 1961 in Londen. Dr. Verwoerd het in Maart 1961 'n Statebondskonferensie in Londen meegdeel dat dit die begeerte van die Unieregering is dat Suid-Afrika as 'n republiek in die Statebond moet bly, en 'n voorstel in daardie verband is ingedien. Maar dit was nie meer die ou Statebond nie, die eerste ministers van die nuwe Afro-Asiatiese state het die Unie se beleid van afsonderlike ontwikkeling in 'n debat oor sy voortgesette lidmaatskap aangeval. Toe dit duidelik geword het dat die Afro-Asiatiese state dit onaanvaarbaar sou vind, het dr. Verwoerd sy voorstel teruggetrek, wat beteken het dat die Unie 'n republiek buite die Statebond sou word. Toe dit bekend word dat Suid-Afrika nie in die Statebond sal bly nie, het die kapitaalvlug ernstige afmetinge aangeneem.

Die nuwe Grondwet is in April 1961 deur die Volksraad bekragtig. Daarmee het die ou ideaal van sesessie of afskeiding in vervulling gegaan. Op 10 Mei 1961 is C.R. Swart met 'n meerderheid van stemme as die eerste President van die Republiek gekies. Op 31 Mei 1961, presies 51 jaar na die totstandkoming van die Unie, is die Republiek formeel geproklameer. Dit was die einde van 'n tydperk en die begin van 'n nuwe.

Die totstandkoming van die Republiek van Suid-Afrika op 31 Mei 1961 was 'n sege van die *verkrampes* (binne die Nasionale Party en Afrikaner Broederbond) en Afrikanernasionalisme.⁸ Dit was 'n terugslag vir die liberaal-denkendes. Republiekwording het vir Suid-Afrika bepaalde implikasies ingehou. Omdat die land sedert republiekwording nie meer toegang gehad het tot inligting vanuit die Statebond en buitelandse bronne nie, was hy aangewese

8 \tab Die tydperk 1961-66 is deur dr. Verwoerd oorheers.
 \~Schoeman, B.M. 1977.\}\plain \b\fl Parlementêre
 verkiesings in Suid-Afrika\}\plain \fl . Pretoria, Aktuele
 Publikasies. p.407:\}\plain \i\fl "Dit is te betwyfel of tot op
 daardie tydstop 'n enkele leier die toneel in Suid-Afrika so
 volkome oorheers het soos dr. Verwoerd.....Dr. Verwoerd het
 vas geglo dat die verwydering van die monargie as 'n twispunt
 in die openbare lewe in Suid-Afrika ware volkseenheid tot
 gevolg sou hê." \~\~\~\}\plain \fl

op sy eie inligtingsinsameling. In Junie 1961 het die land se buitelandse reserwes gedaal tot die laagste vlak van R142 miljoen sedert die Tweede Wêreldoorlog. Ekonomiese ontwikkeling het verlangsam. Vir die eerste keer in sy geskiedenis het Suid-Afrika streng beperkings op uitvloeï van buitelandse valuta geplaas. Dit is gevolg deur verskeie ander maatreëls om die vertroue in die ekonomiese toekoms te bou en ekonomiese groei te stimuleer. Die land se buitelandse reserwes het stelselmatig begin herstel. Kort voor dr. Verwoerd se dood het hy aan die Afrikaner Broederbond aangedui dat hy konstitusionele veranderinge beoog soos 'n nuwe landsvlag en om die presidentskap te verander.

Apartheid was toenemend besig om teen die verwagtings van die *Illuminati* veld in Suidelike Afrika te wen. Uiteraard was Apartheid ingewef in die strewe na onafhanklikheid. Ons moet in ag neem dat die *Illuminati* in sy Wêreldorde op daardie stadium slegs tweedelige strydpole erken het: die Amerikaners met hulle Multinasionale demokrasie en kapitalisme en die Russe met hulle Multinasionale demokrasie en kommunisme. Apartheid met sy nasionalisme (in welke rasvorms dit sou aanneem) was 'n tendens waaroor die *Illuminati* geen beheer gehad het nie.⁹ Jaap Marais toon in sy boek **Die era van Verwoerd** op bladsy 11 dat dr. Verwoerd op 18 September 1958 die belang van onafhanklikheid benadruk het: “*Ons het ons algemene einddoel gestel om Suid-Afrika op ekonomiese gebied so selfversorgend as moontlik te maak en op geldelike gebied sy kapitaal in sy eie land te verkry, sover moontlik, omdat geen land konstitusioneel onafhanklikheid*

9 \ tab Wilkins, I. & Strydom, H. 1980. }{\plain \i\fl
 Supra }{\plain \fl . }{\plain \i\fl }{\plain \fl p.134 : }{\plain
 \i\fl ' {\f2 *}....Dr. Meyer said in 1968 that one of the main taks
 of the Broederbond was to give a greater Christian-Afrikaner
 content to the Republic. \~He added: 'A week before Broeder
 HF Verwoerd was murdered in Parliament, he gave me, as
 chairman of the Exective, permission for the Afrikaner
 Broederbond to start campaigning for a new Republican flag
 and a change in the presidency to bring it more in line with the
 position in the Transvaal and Free State republicsWe will
 give attention to this when the time is right for it. {\f2 *} {\f2 *}
 }{\plain \fl

10 \ tab \~Hierdie tendens moet nie verwar word met die
 Fascisme van Hilter nie. \~Ons het reeds gesien dat die
 Opkoms van Hilter deel was van 'n }{\plain \i\fl
Illuminati }{\plain \fl Drie Wêreldoorlogplan. \~Die opkoms
 van Hilter se Nazi-Duitsland is deur die }{\plain \i\fl
Illuminati }{\plain \fl ondersteun. \~Dr. Verwoerd het daarin
 geslaag dat Afrikanernasionalisme 'n suiwere tendens was,
 wat die }{\plain \i\fl *Illuminati* }{\plain \fl dit kon manipuleer
 nie.

kan nastreef sonder om ekonomiese onafhanklikheid te soek nie."

Dit word allerweë, deur selfs die vyande van dr. Verwoerd en sy beleid, erken dat Suid-Afrika onder die leiding van dr. Verwoerd ongekende hoogtes bereik het. Wat nie so geredelik erken word nie, is dat hierdie opbloeit grotendeels toegeskryf moet word aan die suksesvolle toepassing van die beleid van afsonderlike ontwikkeling. In hierdie hoogbloeydperk het die lewenstandaard van die hele bevolking van Suid-Afrika ingrypend verbeter, dié van die Blankes het met 3,9 persent per jaar toegeneem en dié van die Nie-Blankes met 5,4 persent per jaar. Derhalwe was daar nie sprake van 'n werkloosheidsprobleem nie. Die groeikoers was in 1965 met 7,9 persent die tweede hoogste in die wêreld, terwyl die inflasiekoers slegs 2 persent was en rentekoers op 3 persent per jaar vasgestel was. As gevolg van die voorspoed wat beleef is, was buitelandse lenings oorbodig. Op bladsy 12 meld Jaap Marais in sy vermelde boek dat dr. Verwoerd volgens **Die Transvaler** van 2 Oktober 1964 op Bloemfontein gesê het: "*Die stadium is in Suid-Afrika bereik waar die normale ontwikkeling gefinansier kan word uit die eie spaargeld van die volk.*" **The Financial Mail** benadruk dit in 1968 dat die sestigerjare die ekonomiese wonderwerk was: "*Die probleem is nie hoe om groei te stimuleer nie, maar hoe om groei te demp.*" (bladsy 23 ontleen uit Jaap Marais se vermelde boek). Vanselfsprekend het die kerngesonde ekonomie ook tot gevolg gehad dat 'n sterk militêre mag opgebou en in stand gehou is. In 1966 het Atlasfabriek by Kemptonpark oorgegaan tot die vervaardiging van vliegtuie.

Suid-Afrika het in so 'n mate ekonomiese en politieke vooruitgang getoon dat dr. Verwoerd kort voor sy dood van voorneme was om mettertyd die Republiek se bande met die VN self op te skort.¹¹ Dit illustreer juis die feit dat dr. Verwoerd daarin

11 \tab Schoeman, B.M. 1977. {{\plain \i\fl Supra. }}{\plain \fl p.448;}}{\plain \i\fl "}}{\plain \i\ul\fl Terselfdertyd het die kwessie van Suid-Afrika se voortgesette lidmaatskap van die Verenigde Volke ook ter sprake gekom en is daar inderdaad deur die kabinet besluit om die Republiek se lidmaatskap te beëindig}}{\plain \i\fl . \~}}{\plain \i\ul\fl Voordat die besluit bekend gemaak kon word, het ander omstandighede egter ingetree en is nooit tot dié stap oorgegaan nie}}{\plain \i\fl . \~}Ná lang bespreking het die kabinet besluit om die Suidwes-saak enduit te betwis. }}{\plain \fl (Sien AANHANGSEL 1)}}{\plain \i\fl \~}Sekere van sy kabinetslede het bedenkinge gehad oor die wysheid van hierdie stap, maar dr. Verwoerd het alle twyfel by hulle uit die weg geruim met die standpunt dat hy glo in die reg van Suid-Afrika se saak. \~}Vir meer as drie jaar het die saak in die hof voortgesleur

geslaag het om die Republiek se kwesbaarheid en afhanklikheid van die buiteland te verminder.¹²

Hierdie prentjie van vooruitgang onder die vaandel van Apartheid en republiekwording het 'n oorspoel-effek na Rhodesië gehad. Op 11 November 1965 het Rhodesië hom eensydig onafhanklik verklaar. Brittanje het gereageer deur ekonomiese sanksies teen Rhodesië in te stel. In Suid-Afrika was daar geesdriftige steun vir die Rhodesiese onafhanklikheidsverklaring, maar die land het daardeur in 'n baie netelige posisie beland. Aan die een kant was dit klaarblyklik in Suid-Afrika se belang dat Rhodesië nie deur sanksies op die knieë gedwing word nie, omdat dit groot stukrag sou verleen aan die idee om sanksies ook teen Suid-Afrika in te stel. Aan die ander kant kon Suid-Afrika dit nie bekostig om Rhodesië openlik en op uittartende wyse te help om die sanksies te omseil nie, omdat dit die eis kon versterk dat die sanksies teen Rhodesië ook teen hom toegepas word. Daar was buitendien lande wat daarop aangedring het, maar veral die Westerse lande het hulle daarteen verset, onder meer omdat hulle ekonomies swaar daardeur getref sou word. Dit het die politieke waarde van 'n sterk Suid-Afrikaanse ekonomie, wat juis toe so sterk aan die opswaai was, bewys. Op 12 November 1965 het dr. Verwoerd gesê dat Suid-Afrika 'n beleid van geen inmenging in die geskil tussen Brittanje en Rhodesië sou volg. Derhalwe sou Suid-Afrika aan geen boikot van of sanksies teen Rhodesië deelneem nie. *Suid-Afrika*, het dr. Verwoerd gesê, *wil normale en vriendskaplike betrekkinge met albei lande behou.* Hierdie

tootdat die langverwagte uitspraak aan die begin van Julie 1966 gelewer is. \~Dat dr. Verwoerd in hierdie tyd 'n baie ferm standpunt oor Suid-Afrika se verhouding tot die Verenigde Volke inneem, blyk uit openbare uitsprake hieroor in die loop van 'n aantal jare gemaak het. \~In Desember 1964 byvoorbeeld was die geldigheid van Suid-Afrikaanse afvaardiging se geloofsbriewe in die gedrang en is daar gedreig om die saak weer tydens die volgende sitting van die Algemene Vergadering in oënskou te neem. \~In sy Nuwejaarsboodskap op 1 Januarie 1965 het dr. Verwoerd verklaar dat hy nie sal toelaat dat Suid-Afrika blootgestel sal word aan die vernedering dat sy geloofsbriewe betwis word nie. }}plain \i\ul\fl Indien met hierdie pogings voortgegaan word, het dr. Verwoerd gewaarsku, sal hy nie huiwer om die Republiek se lidmaatskap van die VV te beëindig nie}}plain \i\fl . "
\~}}plain \fl

- 12 *\tab Hy slaag daarin om die land minder kwesbaar te maak van eksterne invloede. Die land se buitelandse investering tot 6 persent van die volkshuishouding se totale investering in 1966 afgeneem en \~kon \~die land sy ekonomiese groei met feitlik sy eie spaargeld genereer. \~*

houding van die Republiek, wat dit onder meer vir Rhodesië moontlik gemaak het om in sy oliebehoeftes te voorsien, het baie daartoe bygedra dat die Smith-bewind so lank kon uithou, maar het toenemende diplomatieke en ander eise aan Suid-Afrika en Rhodesië gestel. Daar is nooit formeel diplomatieke betrekkinge tussen Suid-Afrika en Rhodesië aangeknoop nie, maar die twee lande het verteenwoordigers uitgeruil wat as ge-akkrediteerde diplomatieke verteenwoordigers bekend gestaan het. In 1966 is lede van die Suid-Afrikaanse Polisie na Rhodesië gestuur om te help in die stryd teen terroriste wat die land uit Zambië binnegekom het. As rede vir die stap is aangevoer dat Suid-Afrikaanse uitgewekenes aan die terroriste-inval in Rhodesië deelneem, met Suid-Afrika as uiteindelijke doelwit. Dr. Verwoerd se hantering van die Rhodesiese kwessie het sy aansien by die Suid-Afrikaanse publiek (ook by die Engelssprekende bevolking) laat styg. Dit het tot uiting gekom in die algemene verkiesing van 30 Maart 1966, waarin die Nasionale Party 126 Volksraadsetels uit 'n totaal van 166 gewen het.

HOOFTUK TIEN

AANSLAG TEEN AFRIKANERNASIONALISME INLEIDING

Die aanslag teen Afrikanernasionalisme het voortgespruit uit die *Illuminati* se agendas om die Afrikaner ondergeskik aan sy hedendaagse Wêreldorde te vestig. Dit het aanvanklik uit en uit gegaan om *Pax Britannica* te vervang met *Pax Americana*. In Deel 2 hoofstuk sewe het ons gesien dat hulle oogmerk was om Blank Suid-Afrika (wat tot voor April 1948 in Engelssprekendes se hande was) met 'n veelrassige Suid-Afrika te vervang. Die *Illuminati* het kommunisme en liberalisme gebruik om hulle oogmerk van veelrassigheid te bevorder. Politieke verwikkelings in Suid-Afrika het egter anders verloop as dié in die res van die wêreld. In Suid-Afrika het die herontwaking van Afrikanernasionalisme die ontwikkeling van die pleidooi van veelrassigheid oorskadu. Die oogmerk van Jan Smuts se Verenigde Party om Blanke Suid-Afrika te verengels kon nie eers staande bly teen die opkoms van die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party nie. Om nie te praat van 'n *Illuminati*-poging om Suid-Afrika te verbaster nie. Die herontwaking van Afrikanernasionalisme het gelei tot die subversie van die Ossewa-Brandwag om Afrikanernasionalisme te kaap en te vernietig. Selfs hierdie strategie het nie geslaag nie.

Die triomf van Afrikanernasionalisme het die *Illuminati* ietwat op 'n verkeerde voet gevang. Dit was 'n tendens waaroor hulle nie beheer gehad het nie. Hoewel daar Vrymesselaars in die Nasionale Party se kabinet was, het die *Illuminati* aanvanklik weinig of feitlik geen invloed oor die kern van die Afrikanerpolitiek gehad nie. Die *Illuminati* moes maar tydsaam wag dat die Nasionale Party en Broederbond gepenetreer word sodat hy vir hom stelselmatig 'n invloedssfeer in die Afrikanerpolitiek kon vestig. Terwyl die *Illuminati* nie beheer oor Afrikanernasionalisme gehad het nie, het ons in die vorige hoofstuk gesien dat die Afrikanerdom daarin slaag om die hoekstene van sy Afrikanernasionalisme op Apartheid en republiekwording te bou. Die Apartheids-en Segregrasiebeleid van die Nasionale Party en Afrikaner Broederbond is as ooreestemmend met die Nazi-teorie van rassemeerderwaardigheid gesien en die *linksgesindes* het die nasionale leiers as niks anders as Nazi-oorblyfsels beskou nie. Juis die weersin in Nazisme het 'n omvangryke aanslag teen die triomf van Afrikanernasionalisme ontketen. In hierdie hoofstuk sal ons vind dat die aanslag teen Afrikanernasionalisme in die tydperk 1948 tot 1966 gekenmerk word in twee tydperke:

(a) 1948-1960: 'n tydperk waarin die *Illuminati* weinige invloed in die land se politieke bestuur gehad het. Dit was ook 'n tydperk waarin 'n konfronterende benadering gevolg is om die politieke bestuur van die land op enige wyse oor te neem;

(b) 1961-1966: 'n tydperk waarin die *Illuminati* vastrapplek gekry het in die hartjie van Afrikanernasionalisme. 'n Tydperk waarin 'n meer subtiële benadering gevolg is met die klem op die bevordering van *gematigheid*. Hierdie verandering is moontlik gemaak deur die penetrasie van *linksgesindes* in die hartjie van die Afrikanernasionalisme: die Afrikaner Broederbond, die Afrikaner-Orde en die Nasionale Party.

Ons sal vind dat Harry Oppenheimer die *Illuminati* se sleutelman is in Suid-Afrika. Ook sal ons leer dat hierdie anti-Afrikanisme van Oppenheimer nie in isolasie werk nie. Dit het toegang tot vreemde intelligensiedienste en ander stigtings van die *Illuminati*. Vorster se pad na premierskap was vir die *Illuminati* een van die belangrikste doelwitte van daardie tyd. Ons sal sien dat die *Illuminati* met behulp van vreemde intelligensiedienste aan sowel die kant van die Republiek se veiligheidsmagte as die Anti-Apartheidgroepe hulp verleen. Die vreemde intelligensiedienste het aan die eenkant geweldspolitiek aangeblaas en aan die ander kant op 'n adviserende hoedanigheid saam met Vorster (en Van den Bergh) gewerk om die geweld te ontlont. Vir die kort- tot die mediumtermyn (een tot vyfjaar) was dit die *Illuminati* se doelwit om die politieke stand so te

manipuleer dat persone soos Nelson Mandela en ander kommuniste en liberaliste opgeoffer word deur óf gedood te word óf tronkstraf te kry om te kon meehelp dat Vorster premier van die Republiek kon word. ‘n Veelrassige Suid-Afrika het steeds hulle einddoelwit gebly.

AANSLAG TEEN AFRIKANERNASIONALISME

Die *Illuminati* het op daardie stadium die gedagte van dekolonialisasie, veelrassigheid, demokrasie en federalisme wêreldwyd bevorder. Die *Illuminati* het agter die atomiese ‘*Koue Oorlog** tussen die kapitalisme van die Amerikaners en die kommunisme van die Russe gesit.

Suid-Afrika was toe ‘n kolonie van die verbrokkelende Britse Ryk. In Brittanje het die Arbeidersparty van majoor C. Attlee die teuels in die hande gehad. Daardie party het krities gestaan teenoor die Nasionale Party se rassebeleid. Die Nasionale Party het op sy beurt sy teensin teen die Arbeidersparty se beleid om koloniale volke so vinnig moontlik hul vryheid te gee, nie verberg nie. Die Britse kritiek op die regering se apartheidsbeleid het daartoe gelei dat die Britse openbare mening sterk onder die indruk gekom het dat die apartheidsbeleid in sy wese op onderdrukking van die nie-Blankes neergekom het, en dat daar in hierdie atmosfeer geen sprake kon wees van enige oordrag van die Protektorate nie.

Insowerre die intelligensie rakende Suid-Afrika betref, het die Britse intelligensiediens op daardie stadium die leiding in die wêreld geneem en die CIA¹³ het by die Britse Intelligensiediens gaan kers opsteek om ‘n verwysingsprent betreffende Suid-Afrika op datum te hou.¹⁴ Uit die Tweede Wêreldoorlog-ondervinding

13 \tab Ten spyte daarvan dat die Suid-Afrikaanse regering in ‘n toenemende mate Apartheid implementeer het die Amerikaners onder die Dwight Eisenhower bewindsjare (1953-61) die Unie hanteer soos ‘n bondgenoot. \~Die \{\plain \i\}l Pentagon\{\plain \i\}l en die CIA het gereelde skakeling gehad met die Suid-Afrikaanse weermag en veiligheidspolisie. \~Naas hierdie overte (ope) verhouding, het veral die CIA hom ook met koverte (geheime) operasies besig gehou. \~Die CIA se frontorganisasie, die \{\plain \i\}l African American Institute \{\plain \i\}l (AAI), wat in 1953 tot standgekom het, is deur die CIA se Afdeling Afrika Klandestiene Operasie wanaangewend om onder meer politieke onrusaaierye in Suid-Afrika te bevorder.

14 \tab As ‘n Intelligensiediens geïnteresseerd raak in die doen en late van ‘n land, word ‘n navorser getaak om ‘n lessenaar

van Kol. Ernie Malherbe se Militêre Intelligensie het die Britte vanweë hulle skakeling met Militêre Intelligensie reeds geweet van die kardinale rol van die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party in die Suid-Afrikaanse politiek. Die Britte het op hulle beurt weer die CIA ingelig dat die wese van die Suid-Afrikaanse politiek bestaan uit die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party, hulle apartheidsbeleid en die anti-apartheidskragte in die Suid-Afrikaanse politiek. Dit is duidelik dat die CIA op daardie stadium reeds terdeë bewus was van die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party as opposisie van die Anglo-Amerikaanse “*establishment*”. Verder is dit ook duidelik dat die CIA die Britte gebruik het om sy veelrassige aanslag teen Suid-Afrika in ‘n progaganda-oorlog in die Verenigde Koninkryk te laat ontfaar. Ons sal later vind dat die Britse intelligensiediens, Mi6, ten nouste saamwerk met ander *Illuminati*-kragte in Suid-Afrika om ‘n veelrassige demokratiese bestel in Suid-Afrika te vestig. Beide die CIA en Mi6 het die Vrymesselary en Oppenheimer se frontorganisasies (*SA Institute of Race Relations*, *SA Institute of International Affairs* en die SA-Stigting) misbruik om hulle in Suid-Afrika op strategiese punte soos die Departement van Buitelandse Sake, die Veiligheidspolisie en Militêre Inligting in te graaf.

Voorts was voorkennis oor belangrike politieke verwickelinge en/of ontwikkelinge in Suid-Afrika vir die Mi6 en CIA belangrik. Die intelligensie-navorsers van die onderskeie dienste het hulle informasie-insamelaars getaak oor bepaalde inligtingsgebied/harde informasie. Owerse operasionele informasie-insamelaars samel oop bronne soos koerantberigte en tydskrifartikels in en gesels met geleentheidskontakte (veral by kroeë) wat informasie verskaf oor die land. Koerse insameling geskied onder dekking. Dit is die onderwêreld van spioenasie. Hier kan die intelligensiedienste self hulle eie agente werf en oplei, wat ‘n teiken organisasie kon penetreer, of ‘n klandestiene bron kan werf. Omrede die regeringsverandering van 1948 nie met die verengings tendens van die *Illuminati* gestrook het nie, het dit die Mi6 en die CIA gedurende die 1950*s onkant gevang. Hulle het toe nie oor ‘n insamelingsvermoë in die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party beskik nie. Hulle was op

betreffende daardie land te bedryf. ~Teneinde sy lessenaar te bedryf moet hy ~kundigheid oor sy teiken land opbou. ~In die meeste gevalle word eers kers opgesteek by intelligensiedienste wat hulle reeds onderskei het in hulle kundigheid van daardie land.

daardie stadium genoop om saam met die anti-apartheidsgroepe te beweeg. Uit die groepe het hulle persone geïdentifiseer wat oor die nodige sentiment beskik het om die politieke bestel te destabiliseer of te hervorm.

LINKSE ELEMENT PENETREER DIE NASIONALE PARTY EN DIE BROEDERBOND

Ons het in Deel 2 hoofstuk agt gesien dat die liberale/Vrymesselaar-elemente in die Ossewa-Brandwag die Afrikanerparty as 'n glyplank aangewend het om die Afrikanerpolitiek te penetreer. Intussen het die Nasionale Party en die Afrikanerparty nader aan mekaar beweeg. Die eertydse verskille tussen die Nasionale Party en die Afrikanerparty het meer en meer op die agtergrond geraak en die partye het in November 1951 saamgesmelt onder die naam die *Nasionale Party*. Sodoende het die Nasionale Party voortaan die liberale/Vrymesselaar-elemente met hom saam gedra en het laasgenoemde die Nasionale Party as 'n glyplank gebruik om die Afrikaner Broederbond te penetreer. Met die samestelling van die eerste Kabinet na die verkiesing van 1948 was die Vrymesselaars Klasie Havenga, P.O. Sauer en J.F. Naude in die land se bestuurspolitiek ingetrek. Hoewel hierdie Vrymesselaars hulle begewe het in die hartjie van die Afrikanerpolitiek, het hulle weinige interne impak gehad om Afrikanernasionalisme 'n *pro-liberale* kleur te gee.

Dit was veral merkbaar in die vyftigerjare toe al hoe meer mense uit die sakewêreld in die Afrikaner Broederbond opgeneem is en sekere afdelings, klaarblyklik in opdrag van hoër instansies, openlik en minder openlik gekeer het dat nie te veel politici en onderwysers tot die Afrikaner Broederbond toegelaat word nie. Waarskynlik is te veel politici en onderwysers as struikelblokke gesien vir die Afrikaanse sakelui se strewe om die Broederbond in die besonder en die Afrikaanse samelewing in die algemeen in die rigting te stuur wat hierdie geldverteenwoordigers wou hê dit moes gaan. Tog het hierdie bepaalde Afrikaners wat met die hulp van die Broederbond in die sakewêreld begin vorder het, vinnig van die Afrikanervolk en sy ideale vervreemd geraak. Hulle het begin vertoef in die skadu van die rykes en die super-rykes van die Britse sakewêreld en spoedig het hulle nie meer soos Afrikaners begin lyk en praat nie. Dit het die Broederbond se hele karakter begin verander. Geleidelik het hierdie mense se invloed binne die Afrikaner Broederbond dan ook oorheersend begin word. Die waardes van die geldmakers het ook die waardes van 'n groterwordende seksie in die Afrikaner Broederbond geword. Die

Afrikaner se ideale en strewes is gaandeweg binne die raamwerk van 'n groter en breër geheel van rykes geplaas en namate die greep van die ryk Afrikaanssprekendes op die Afrikaner Broederbond verstewig het, is die waardesisteme van die Afrikanervolk by die wortels aangetas en is begin om dit te omvorm om aan te pas by die waardesisteme van die geldgerigte sakelui. Die verteenwoordigers van hierdie nuwe stand in die Afrikaanse samelewing het met behulp van die Broederbond-rytuig skielik 'n prominensie en aansien gekry wat hulle waarskynlik andersins nie sou geniet het nie. Anton Rupert¹⁵, Tommie Muller, A.D. Wassenaar en andere is deur die Afrikaner Broederbond leiding aangebied as sprekers by Rapportryers-, Afrikaner Broederbond afdelings- en ander byeenkomste om te praat oor Afrikanerkoers en Afrikaner-belange, terwyl hulle beskouings oor daardie sake of totaal vreemd aan die Afrikaner was of reeds so afgewater en flou was dat dit vreemd op die oor geval het. Groot waarde is deur leidende persone van die Afrikaner Broederbond aan die uitsprake van bepaalde lede van daardie sakelui geheg.

In Mei 1955 het die *American Friends Service Committee* 'n konferensie van 18 verteenwoordigers van godsdienstige, opvoedkundige en kulturele organisasies by die Haverford College in die VSA belê. Op die konferensie is besluit dat “*die belangrikste ding wat Amerikaners kan doen om vreedsame veranderinge in Suid-Afrika te bevorder, is om die ontwikkeling van uitruilprogramme tussen leiers en potensieële leiers aan te moedig*”. Dit sou later uitloop op die stigting van *United States South Africa Leaders Exchange Program* (USSALEP). Anton Rupert, Nic Oliver en ds. WA Landman was diep betrokke by die totstandkoming van die *United States South Africa Leaders Exchange Program* in Januarie 1958 — 'n Skolieruitruilskema was daarop gemik om jong leiers te identifiseer en om hulle gedurende hul jongslewensjare met liberalistiese idees te beïnvloed. Dit word 'n “*opsigtelike werktuig van die Amerikaanse imperialisme*”. Volgens Jaap Marais in sy boek **Die era van VERWOERD** op bladsy 128 het die *United States South Africa Leaders Exchange Program* sy ontstaan gehad in die *Council on Foreign Relations* en was dit aanvanklik gekoppel aan die linkse

15 Tab Dr. Anton Rupert het sy na Tweede Wêreldoorlogse opkoms as sigaretmagnaat te danke aan die Rothschilds.
 ~Netsoos Vorster was Rupert ook 'n lid van die Ossewa-Brandwag

African-American Institute van die CIA. Daar kan weinig twyfel bestaan dat USSALEP 'n front van die *Council on Foreign Relations* wat nou aangeskakel is by die Amerikaanse *State Department* en die CIA; en dat die stigting van USSALEP 'n berekende stap was in die beplanning om die Afrikerdom te infiltreer en tot *Pax Americana* se voordeel te beïnvloed waarby anti-Verwoerd propaganda noodwendig 'n belangrike rol sou vervul.

Willem Coetzer en Tom Muller (onderskeidelik die voorsitter en die besturende direkteur van Federale Mynbou) het 'n afspraak met Sir Ernest Oppenheimer kort voor sy dood in 1957 gemaak. Hulle wou hê dat hy hulle moes help om 'n vastrapplek in die wêreld van die goudmynbedryf te bekom. Daar het aanvanklik niks uit die gesprek voortgevloei nie. Dit moes eers wag tot en met 1963. (Na die dood van Harry Oppenheimer se vader, Sir Ernest Oppenheimer, volg hy hom op as hoof van die Oppenheimer Ryk, wat Anglo-American Corporation en De Beers insluit. In die verband het hy beheer geneem oor meer as 40 persent van Suid-Afrika se goudproduksie en 80 persent van die wêreld se diamantproduksie en 'n sesde van die wêreld se steenkoolproduksie.)

POLITIEKE EN REGSKONFRONTASIE (1948-1960)

Omrede die *Illuminati* aanvanklik nie goed ingegrawe was in die Afrikanerpolitiek nie het hulle gepoog om versetpolitiek aan te blaas en daardeur 'n liberale front te vestig om die Nasionale Party by die stembus te verslaan. Derhalwe neem Harry Oppenheimer in Julie 1951 die leiding en stig die *United South Africa Trust Fund* (ook bekend as die *United Trust Fund*) met hoofdoel om die Nasionale Party in die 1953-verkiesing tot 'n val te bring. Die fonds het sowat een miljoen pond (R2 miljoen) ingesamel. Die eerste doelstelling van die *United Trust Fund* was om die opbou van 'n verenigde Suid-Afrikaanse nasie (Blank en Nie-Blank) met demokratiese ideale aan te moedig en aan te help. Verder was dit ook 'n oogmerk om rassisme uit te skakel deur 'n gees van verdraagsaamheid, samewerking en begrip tussen al die seksies van die bevolking te bevorder. Ander oogmerke van die fonds was:

“Bevordering van begrip tussen die verskillende seksies van die bevolking; om alle Suid-Afrikaners te oortuig van hulle interafhanklikheid en gemeenskaplike belange; om navorsing na die land se fundamentele probleme — ras, sosiaal en ekonomies — te bevorder; om finansiële steun te verleen aan die Verenigde Party of enige ander politieke party wat hom beywer vir

rassesamewerking en die handhawing van die demokratiese ideale in die land."

DIE AANBLAAS VAN VERSETPOLITIEK

Die eerste tekens van versetpolitiek sedert die 1948-verkiesing vind sy neerslag toe die Suid-Afrikaanse Tafeltennisunie in 1948 uit die Internasionale Tafeltennisfederasie geskors is. As 'n verdere verset-reaksie op die regering se apartheidsbeleid, is die vermeende griewe van die verstedelike Swart bevolking uitgebuit deur politieke agitators om wetteloosheid te bevorder. Die polisie moes van tyd tot tyd hardhandig ingryp. In Januarie 1949 het rassesspanning in Durban tot 'n moorddadige aanval van Zoeloes op die Indiërbevolking aldaar gelei. Die orde is eers deur die polisie en die weermag herstel nadat 142 mense gedood en 1 087 beseer is. 'n Aantal winkels en wonings is verwoes en oproer was 'n duidelike waarskuwing aan die volk van Suid-Afrika dat die nie-Blanke agterbuurtes aan die rand van die groot stede gevaarlike materiaal huisves. Hoewel daar geen aanduiding was dat die Durbanse onluste Kommunisties-geïnspireer was nie, het dit tog saamgeval met Kommunisties gestookte onrus elders. Een bekende metode van professionele onruststokers (meestal lede van vreemde intelligensiedienste) was om sogenaamde protesoptogte te organiseer. Een so 'n protesoptog aan die Witwatersrand op 1 Mei 1950 het die dood van 12 Swartes tot gevolg gehad. Die toedrag van sake het die regering se optrede teen die Kommunisme verhaas.

Die Malan-regering was sterk anti-Kommunisties gesind en gedurende die parlementêre sitting van 1950 is Wet op die Onderdrukking van Kommunisme¹⁶ aangeneem. Sedertdien was die Suid-Afrikaanse Kommunistiese Party 'n verbode organisasie en het Suid-Afrika sy noue verbondenheid met die Westerse wêreld teen die bedreiging van die Sowjetunie en die Kommunisme beklemtoon. Ook die Unie het begin om sy weermag op te knap.¹⁷ Toe Kommuniste Noord-Korea verower

16 *tab Wet 44 van 1950. ~Die Minister van Justisie het inderdaad wye diskresionêre magte gekry wat betref die belet van openbare byeenkomste, en hy kon selfs 'n persoon van sy setel in die parlement ontnem deur hom tot Kommuniste verklaar. ~~~~~*

17 *tab Die ontstaan van 'n Afrika- en Oosterse nasionalisme en die onafhanklikheidswording van Indië tesame met verswakking van die Britse gesag in die Indiese Oseaan het ook die posisie van die Unie geraak. ~Boonop dra Indië wat*

en die Kommunistiese leër in Junie 1950 die noordelike grens oorsteek om Suid-Korea aan te val, het die VSA namens die Verenigde Nasies onmiddellik die verdediging van Suid-Korea op hom geneem. Op 'n Amerikaanse oproep om hulp het die Unie soos ook 'n aantal ander lande gunstig gereageer. Die deelname van Suid-Afrika is beperk tot die stuur van 'n lugeskader van sowat 200 man. Die Unie se bereidwilligheid om aan die kant van die demokratiese Weste te stry, het weinig bygedra om die toenemende kritiek van westerse lande op Suid-Afrika se rassebeleid te laat afneem. Dit sou steeds erger word.

As binnelandse reaksie teen apartheid word in 1951/52 'n tweeledige aanslag teen die regering geloods. Hierdie aanslag is beplan en aangevuur deur Rockefeller-CIA-konneksie.¹⁸ Een aanslag was deur die Swartes en 'n ander deur die Kleurlinge. Die Swartes het 'n geleidelike versetveldtog, bekend as die *Defiance Campaign*, onder leiding van Nelson Mandela (die *African National Congress Youth League*) geloods. Pasboeke word onder meer voor polisiestaties op 'n hoop gestapel en verbrand. In soverre dit die Kleurlinge betref, het dit tot 'n konstitusionele stryd tussen die regering en die liberaliste ontaard. Die Kleurlinge was ontevrede. Ook die Verenigde Party en sy Engelstalige pers (Oppenheimer-beheerd¹⁹) het besware gemaak. Een argument wat gebruik is, was dat indien die Kleurlingregte nie langer verskans is nie, die gelyke taalregte wat in artikel 137 bepaal is,

graag die rol van 'n groot- en seemoondheid in die Indiese Oseaan sou wou oorneem, die Unie se belange nie op die hart nie. ~Dit is bekend dat Indië ook steun verleen het aan die onafhanklikheidsbeweginge op die vasteland van Afrika. ~Die belang van 'n onafhanklike Weermag is verhoog. ~Die weermag is tot 'n mate verafrikaans om die vertroue van die Afrikaners in die verdedigingsmag wat deur die oorlogstydse gebeure geskok is, te herstel. ~Dit is tewyde aan ~die Weermag se deelname aan die Tweede Wêreldoorlog en meer spesifiek Noord-Afrika asook Militêre Intelligensie se spioenering op die Afrikaner Broederbond gedurende die vermelde oorlog. ~Tog was die pogings tot 'n groot mate beperk as gevolg van die weermag se inherente Britse kultuur en agtergeblewe Smuts-ondersteuners. ~

- 18 *~tab Dit is duidelik dat die Rockefeller-CIA-konneksie die kragte van die opposisie teen apartheid (binnelands en buitelands) ietwat oorskat het en met die plan gewerk het om druk op die Malan-regering uit te oefen om die Blanke bestuur van die land aan 'n Swart 'meerderheidsregering' {f2 *} ooreenkomstig die beginsel van 'een-mens-een-mens-stem' {f2 *} oor te dra. ~Tyd sou leer dat hulle sou vaal.*

- 19 *~tab Harry Oppenheimer is die sleutelpersoon ~van die Rockefeller-CIA-konneksie in Suid-Afrika.*

volgens dieselfde beginsel ook nie meer veilig sou wees nie. Die gevoelens van Engelssprekendes is gaande gemaak omdat die Engelse taal in gevaar sou verkeer. Nuwe organisasies het tot stand gekom om te help in die stryd teen die regering. Die belangrikste was die *Torch Commando* van oudgediendes van die Tweede Wêreldoorlog. Ook die *Springbok-legioen*, wat oudsoldate verteenwoordig het, maar onder Kommunistiese leiding gestaan het, het sy gewig in die skaal gegooi. Openbare protesbyeenkomste en betogings was aan die orde van die dag en die Engelstalige pers (Oppenheimer beheer) het alles in sy vermoë gedoen om die teenstand aan te wakker. Die Verenigde Party as amptelike opposisie was nie van plan om dit by betogings, proteste en propaganda te laat nie, en het besluit om die geldigheid van die Kleurlingwetgewing te betwis. Die stryd om die Kleurlingverteenvoording het ontwikkel tot 'n konstitusionele krisis.²⁰ In dié verband het die welbekende *Harris*-saak twee keer

- 20 \tab Vier kleurlingkiesers (}\plain \i\fl Harris and
 other}\plain \fl) van Kaapland het die nodige aansoek in die
 hof gedoen om nietigverklaring van Wet 46 van 1951.}\plain
 \i\fl }\plain \fl ~Die Kaapse Afdeling van die
 hooggeregshof het die wet gehandhaaf. ~Die Kaapse
 provinsiale afdeling het verplig gevoel om die president
 geskep deur }\plain \i\fl Ndlwana v. Hofmeyr}\plain \fl ,
 1937 A.D. 229 te handhaaf. Volgens die}\plain \i\fl
 Ndlwana-}\plain \fl verwysde is die Unie parlement nie deur
 die beskermde/verskande artikels gebind nie en kon dit bloot
 met gewone meerderheid stemme gewysig word. ~Maar in
 Maart 1952 het die Appelfhof onder praesidium van hoofregter
 A. van de Sandt Centlivres die applikant eenparig gelyk gegee
 (1952 (2) S.A. 428 (A.)). ~Die Appelfhof het die Wet op die
 Afsonderlike Verteenwoordiging van Kiesers ongeldig verklaar
 op grond daarvan dat die korrekte prosedure nie gevolg is nie,
 en dus die vorige hofbeslissing van 1937 omvergewerp. ~Die
 Appelfhof beslis dat 'n beskermde/verskande artikel alleenlik
 herroep word met 'n twee-derde meerderheid (nie 'n gewone
 meerderheid nie) stemme deur die Parlement. ~Die beslissing
 was 'n terugslag vir die regering. ~Dr. Malan het verklaar dat
 hy nie daarin sou berus nie omdat die soewereiniteit van die
 Parlement daardeur aangetas en die volkswil gedwarsboom is.
 ~Hy het onderneem om die konstitusionele posisie so gou as
 moontlik op te klaar en die hof die toetsingsreg te ontnem.
 ~Binne enkele weke daarna het die parlement gesit. ~Hierdie
 sitting is oorheers deur een enkele stuk wetgewing waardeur
 die regering gemeen het om te verhinder dat sy planne om die
 Kleurlinge op 'n aparte kieserslys te plaas, weer deur 'n
 hofbeslissing gedwarsboom word. ~'n Wetsontwerp is
 ingedien om die Parlement vir 'n bepaalde geleentheid om te
 skep in 'n spesiale hof van appel. ~Dit het bepaal dat enige
 wet van die Parlement, ongeag die prosedure wat gevolg is, en
 wat deur die apelfhof ongeldig verklaar is, hersien kon word

gedien in die Appélhof en moes die regering die ondersplit delf. Dr. Malan het verklaar dat hoewel hy die beslissing aanvaar, hy hom by die eerskomende algemene verkiesing op die kieser sou beroep.

As buitelandse reaksie teen apartheid, het die Afro-Asiatiese blok onder leiding van Indië die Suid-Afrikaanse rassevraagstuk in Desember 1952 op die Verenigde Nasies se Algemene Vergadering geplaas.²¹ Die ernstige protes van die Unie se verteenwoordiger by die Verenigde Nasies dat dit 'n ongrondwetlike inmenging in die huishoudelike sake van die Unie beteken, het niks gebaat nie. 'n Spesiale kommissie is benoem om in die lig van die Verenigde Nasies se besluite insake rassediskriminasie 'n ondersoek ter plaatse van die Unie se rassepolitiek te doen. Toe die regering daarna geweier het om die lede van die kommissie in die land toe te laat, het dit op grond van skriftelike en mondelinge getuienis, onder andere van persone wat die regering vyandiggesind was, 'n verslag uitgebring wat die apartheidsbeleid skerp veroordeel het. Sedertdien was die saak gedurig op die agenda en die Afro-Asiatiese lande, gesteun deur die Kommunistiese blok, het op alle moontlike maniere druk uitgeoefen om Suid-Afrika van sy beleid te laat afsien. Selfs die Westerse vriende van die Unie in die Verenigde Nasies was genoodsaak om deel te neem of buite stemming te bly. So is die Unie geleidelik geïsoleer.

Intussen het die rassevraagstuk die algemene verkiesing van 1953 oorheers. Die Verenigde Party van adv. Strauss sou Kommunisme beveg deur die oorsake daarvan te verwyder, naamlik om die rassevraagstuk op te los. Gesteun deur die *Torch Commando*, die *Springbok-legioen* en die Arbeidersparty as 'n

21 *deur 'n Hoë Hof van die Parlement waarvan elke lid van die Volksraad en van die Senaat lid is. ~~~Na 'n stormagtige debat is die Wet 35 van 1952 aanvaar. ~Die Hoë Hof~is byeengeroep om in Augustus 1952 in Pretoria te vergader. ~Soos voorsien kon word, het die Hof waarin die regering die meerderheid gehad het en wat deur die Opposisie geboikot is, die beslissing van die appelhof oor die Wet op Afsonderlike Verteenwoordiging van Kiesers omvergewerp. Byna onmiddellik daarna het die Kaapse hooggeregshof die Wet op die Hoë Hof van die Parlement vanself ongeldig verklaar as strydig met die Grondwet. {{plain \i\}l \}{{plain \}l In November 1952 het die Appelhof die uitspraak gehandhaaf. ~\tab Indië het reeds in 1946 Suid-Afrika by die VN aangekla oor sy ~behandeling van die Indiërs in Suid-Afrika. ~Jaar na jaar het die VN 'n bevel vir Suid-Afrika uitgevaardig om met Indië en Pakistan oor die behandeling van die Indiërs in Suid-Afrika te onderhandel. ~~~~*

Verenigde Demokratiese Front en die ruim geldelike steun van Harry Oppenheimer se *United Trust Fund*, het die VP al sy kragte in die stryd gewerp. In die verkiesingstyd het die regering se teenstanders selfs die slagkreet *Stem vir die reg om weer te stem* gebruik, maar dit het niks gebaat nie en dr. Malan en sy party het 'n aansienlike oorwinning van 94 setels teenoor 57 van die VP en 5 van die Arbeidersparty geniet. Malan se oorwig was nou groter as in die 1948-verkiesing, wat 'n duidelike teken was dat die Apartheidsveldtog gevorder het.

Die onderspit van die Verenigde Party het gelei tot die stigting van die Liberale Party in Mei 1953. Dit was 'n Natalse party wat die sesessie-vraagstuk laat herlewe het. Hulle het 'n tuiste-gebied vir neo-liberale elemente gesoek. Vir die onmiddellike toekoms het dit geen praktiese resultate verwag nie, maar sy hoop was op die toekoms gevestig. Sy hoofdoel was om die Blanke kiesers op te voed en 'n brug te bou om die kloof tussen die rasse te oorspan. Die stigting van die Liberale Party was die voorspel tot die verbrokkeling van die VP. Die Liberale Party het mettertyd ontbind.

In die Parlementsitting van Julie 1953 het Malan daarin geslaag om die Kleurlingstemreg te wysig. Onderwyl die konstitusionele stryd voortgeduur het, en die regering na 'n nuwe metode gesoek het om die Kleurlinge op 'n aparte kieserslys geplaas te kry, het die geleidelike versetbeweging en die onrus onder die Swartes nie afgeneem nie. Ook die Kommuniste het meer bedrywig geword en onder die dekmantel van hulp aan die nie-Blankeversetbeweging, die toestand tot eie voordeel uitgebuit. Sedert 1953 het die SAKP die *African National Congress* (ANC) geïnfiltreer. Nie-Blanke-ontevredenheid is verder aangewakker deur buitelandse simpatie (waarvan die CIA een van die belangrikste dryfvere was) met hul verset, deur die amptelike beleid van rassegelykstelling van die Verenigde Nasies en deur die wete dat hulle die steun geniet van die swart Afrikalande wat een na die ander onafhanklik geword het van die Britse of Franse moederlande. Met die oog op die toenemende onrus en rusverstoring het die Parlement in 1953 'n wet op Openbare Veiligheid op die wetboek geplaas wat in 'n noodtoestand feitlik onbeperkte mag in die hande van die regering plaas om die versetbeweging te bekamp.

Tot voor 1954 was Swart onderwys in 'n groot mate behartig deur kerke en sendinggenootskappe volgens Europese begrippe en sonder inagneming van etniese oorwegings en die behoeftes van Swart gemeenskap en tuisland. Die onderwys is ook gestrem deur gebrek aan fondse en afwesigheid van 'n uniforme, verklaarde beleid. Dit was in verskeie opsigte agterlik en het al te dikwels as

kweekskool vir ontevredenes en agitators gedien. In die hande van bepaalde opvoeders is die landsbeleid ondermyn. Die Bantoe-onderwyswet is egter in 1954 aangeneem, wat voorsiening gemaak het vir gesentraliseerde en staatsbeheerde Swart onderwys in ooreenstemming met die eie tradisies. Hierdie wet het vir die eerste keer 'n mate van seggenskap aan Swart ouers gegee deur middel van skoolrade en skoolkomitees. Sterk klem is geplaas op moedertaalonderrig. Liberale elemente was egter gou gekant teen 'n stelsel van afsonderlike onderwys op 'n rassegrondslag.

Die *Freedom Charter* wat as die ANC se manifest beskou word, is in 1955 opgestel. Hierdie manifest is deur die verbode SAKP misbruik om rassekonflik te veroorsaak. Die SAKP wou nou die Swartes van die ANC gebruik om 'n Kommunistiese rewolusie aan te blaas vir politieke oorname. Om die Swart werker se regte te beskerm, is die nie-rassige *South African Congress of Trade Union* (SACTU) in Maart 1955 gestig. Hierdie vakbond het nou saamgewerk met die ANC.

Indië het in 1955 by die Verenigde Nasies beweer dat die beleid van Apartheid 'n uitwerking op die res van Afrika kan hê en gelykstelling bepleit vir al sy inwoners. Die Verenigde Nasies het daarop besluit om die situasie vir die volgende jaar voortdurend in oënskou te neem. Suid-Afrika het sy afvaardiging teruggeroep uit protes, en beweer dat die Verenigde Nasies aanhitsing aanmoedig wat neig om wet en orde in Suid-Afrika te versteur. Terwyl rassiespanning dwarsoor die wêreld en ook in Suid-Afrika aan die oplaai was, en die teenstand in die binne- en die buiteland²² teen die regering se apartheidsbeleid steeds toegeneem het, was daar ook tekens van 'n groeiende Afrikaner-solidariteit. Hierdie Afrikaner-solidariteit het 'n sterk anti-Kommunistiese sentiment gehad wat in 1956 die sluiting van die Russiese ambassade in Suid-Afrika tot gevolg gehad het.

In Maart 1960 het die CIA se frontorganisasie, *African American Institute* politieke onluste aangehits. Dit het daartoe gelei dat die PAC 'n betoging in Sharpeville, naby die nywerheidskompleks van Vereeniging en Vanderbijlpark, gehou het waarby 20 000 mense betrokke was en is 69 dood en 180 gewond in 'n botsing met die Suid-Afrikaanse Polisie. Die gebeurtenis het wêreldwye protes uitgelok en 'n hewige binnelandse agitاسie wat deur

22 \tab Byna vanselfsprekend was die ontwakende nie-Blankestate feitlik eenparig teen die Unie en namate hulle getalle in die raadslede van die VN vermeerder het, het ook hulle invloed toegeneem. \~

Engelse geestelikes aangevoer is. 'n Noodtoestand is afgekondig en Swart politieke leiers is inhegtenis geneem. 'n Deel van die weermag is gemobiliseer. Die ANC en PAC is deur die Wet op die Onderdrukking van Kommunisme as verbode organisasies verklaar. 'n Aantal ekstremiste het na die buiteland ontvlug. Dit het die Unie van Suid-Afrika se verhouding met die buiteland vertroebel. Nadat die *African American Institute* in 1960 te veel geassosieer geraak het met die Sharpeville-onluste, het die Instituut besluit om hom van USSALEP te onttrek.

EERSTE SLUIPMOORDPOGING OP DR. VERWOERD

In April 1960 het die versetbeweging teen apartheid sy hoogtepunt bereik met die aanslag op die lewe van dr. Verwoerd deur David Pratt. David Beresford Pratt, wat op 9 April 1960 met twee pistoolskote op kort afstand 'n aanslag op dr. Verwoerd se lewe gemaak het, was ook voor die tyd in Brittanje in linkse geselskappe opgemerk. Pratt het dr. Verwoerd met 'n pistool in die kop geskiet om hom te dood. Daar is onbevestig berig dat Pratt sedert die laat 1950*s deur die Britse intelligensiediens, Mi6, beïnvloed is om te poog om dr. Verwoerd te vermoor. Omrede ons oor te min informasie beskik ten opsigte van die Pratt-geval wil ons dit daar laat. Indien dit bevestig kon word, sou ons wel kon sê dat Pratt se aanslag op dr. Verwoerd se lewe deel was van 'n *Illuminati*-komplot. Pratt was toe ook voorgehou as 'n politiek gegriefde alleenloper. Jaap Marais meld in sy boek **Die era van VERWOERD** op bladsy 105 dat: *“Die afleiding is onweersaansbaanbaar dat in sekere kringe daar vooraf aanduidings was dat dr. Verwoerd vermoor sou word, en dat met die oog daarop beplanning gedoen moes word. As dr. Verwoerd deur Pratt op 9 April 1960 gedood sou gewees het te midde van groot onbestendigheid in die land weens die Sharpeville- en ander onluste, die buitelandse druk en die ekonomiese skok van stakings, dalende aandelepryse en uitvloei van kapitaal, sou Suid-Afrika in 'n totale krisis op die rand van 'n revolusie gebewe het. Daar was waarskynlik met die oog op so 'n gebeurlikheid tentatiewe planne in sekere kringe. Die gedagte wat na vore gekom het, was dat die Nasionale Party 'n koalisie met die Verenigde Party moes sluit, wat dan uiteraard die opskorting van die NP-beleid te weeg sou gebring het, met toegewings aan die eise wat met die onluste gepaard gegaan het.”*

P.O. Sauer het die situasie probeer uitbuit om die Kaapse liberalisme binne die Nasionale Party te bevorder. Vervolgens word onbevestig berig dat Paul Sauer saamgespan het met Anton Rupert en die Britse intelligensiediens, Mi6. Jaap Marais meld in

sy boek **Die era van VERWOERD** op bladsy 107 tot 110 dat: *“Die sleutel tot die ontplooiing van die politieke planne was die rol wat Paul Sauer, ‘n minister in dr. Verwoerd se kabinet moes speel. Tien dae ná die aanslag op dr. Verwoerd se lewe het Sauer haastig ‘n geïmproviseerde vergadering op Humansdorp in die kiesafdeling wat hy verteenwoordig het, gehou. By ‘n oorsig van die gebeurde in die onmiddellike verlede het hy gesê: ‘Die ou boeke van die Suid-Afrikaanse geskiedenis is toe*. Suid-Afrika het te staan gekom voor die nood om ernstig en eerlik die hele benadering tot die Bantoevraagstuk te oorweeg. ‘n Nuwe gees, het hy gesê, moet ontwikkel om oorsee in Wit en Swart nasies vertroue in Suid-Afrika te herstel..... Van Sauer was dit ‘n berekende stap. Hy was as ervare politikus bewus van die effek wat so ‘n toespraak sou hê in die onseker toestand wat in die land geheers het as gevolg van die aanslag op dr. Verwoerd se lewe, onluste wat wyd geheers het en die internasionale druk wat daarmee gepaard gegaan het. Die Engelse pers het die toespraak aangegryp om Sauer op te hemel as die leier wat ‘die land uit die moeras sou lei*. Dit was toe duidelik dat Sauer kop in een mus was met ‘n georganiseerde anti-Verwoerdgroep, en dat sy toespraak moes dien om hierdie groep se beskouings en oogmerke in die NP-koukus in te dra In terugblik is dit moeilik, indien nie onmoontlik nie, om die gevolgtrekking te vermy dat daar in 1960 ‘n wye beplanning was om:*

- dr. Verwoerd uit die weg te kry, waarby Pratt inbegrepe was;
- republiekwording te verhoed;
- NP beleid ingrypend te verander;
- ‘n koalisie van die NP en die VP die politieke mag te laat oorneem met Sauer in die plek van dr. Verwoerd."

Die aanslag het misluk, maar dr. Verwoerd is ernstig verwond. Dr. Verwoerd het daardie moordpoging wonderbaarlik oorleef. Paul Sauer was uit pas met dr. Verwoerd. Op 20 Mei 1960 het dr. Verwoerd by monde van sy minister, T.E. Dönges aangedui dat die NP se beleid nie sal verander nie.

Die voordeel wat die onsuksesvolle moord wel vir die *Illuminati* geopenbaar het, is dat dr. Verwoerd daarna sy Minister van Justisie se vermoëns om staatsveiligheidskwessie te bestuur in twyfel begin trek het en het dit vir Vorster met sy juridiese agtergrond geleentheid gebied om van adjunk-minister na minister te vorder. Die noodmaatreëls het wet en orde herstel en op 31 Augustus 1960 is die noodtoestand opgehef.

INFILTRASIE BINNE DIE AFRIKANERNASIONALISME

Oppenheimer & Kie het versetpolitiek teen die Nasionale Party ondersteun. Daardeur het hulle gehoop om Afrikanernasionalisme hok te slaan. Hoewel die *Illuminati* na die Ossewa-Brandwag-eskepade steeds gepoog het om die hart van die Afrikanernasionalisme binne te dring, het dit eers in die laat 1950*s betekenisvolle geleenthede gebied om Afrikanernasionalisme te kaap. Dit sou die opposisie van Afrikanernasionalisme (*Illuminati* en vreemde intelligensiedienste) 'n dekade neem om die hart van die Afrikanernasionalisme binne te dring. Juis die ou-bekende Ernie Malherbe het in Oktober 1958 as Vrymesselaar in Johannesburg aan Harry Oppenheimer Vorster se naam as gewese regeringsagent bekend gemaak, wat toe op daardie stadium as adjunk-minister aangestel was. Ons sal in die hoofstuk vind dat die Vrymesselaars en regeringsagente van die reeds bekende Ossewabrandwag besig was om hulle te posisioneer in die hart van die Afrikanernasionalisme (die Nasionale Party en die Afrikaner Broederbond). Na mate die ou Suid-Afrikaanse Polisie-agent, John Vorster, homself beter in die kabinet van die Nasionale Party posisioneer, het dit in sekere Vrymesselaarkringe duideliker geword dat kaping van Afrikanernasionalisme na 'n groter waarskynlikheid gelyk het. Hierdie ontwikkeling het uiteraard 'n wending meegebring in die *Illuminati se* strategiese benadering jeens Suid-Afrika. Die *Illuminati* (in samewerking met die CIA) het in sy optrede ook in Suid-Afrika meer subtiel geword.

PARADOGMA SKUIF IN DIE *ILLUMINATI SE* STRATEGIE : SUBTIELE AANSLAG BEGIN : 1960-1966

Toe dit vir die *Illuminati* toenemend duideliker begin word het dat hulle weinig vordering toon om Suid-Afrika en die hele Suidelike Afrika streek te verbaster, het hulle hul planne in 1960 oor Suidelike Afrika gekonsolideer. Die **Washington Observer** van Januarie 1975 meld van 'n Rockefeller-Rothschild-Oppenheimer-plan wat in 1960 daargestel is en wat onder meer die volgende ten doel gehad het:

i. die instel van 'n ekonomiese super-regering oor die suidelike deel van die kontinent;²³

23 \tab Ons wys graag daarop dat die Vrymesselary in Suidelike Afrika stig in April 1960 sy \{\plain \i\} Grand Lodge of Southern Africa\{\plain \i\} , wat aanduidend tot en in lyn is met die \{\plain \i\} Illuminati \{\plain \i\} se oogmerk om

- ii. die ineenskakeling van die ekonomieë van Angola, Zaïre, Zambië, Rhodesië (nou Zimbabwe), Malawi, Mosambiek en die Republiek van Suid-Afrika;
- iii. die verwydering van dr. Verwoerd as Eerste Minister;
- iv. die vernietiging van Portugese koloniale beheer in Mosambiek en Angola, en
- v. die politieke hervorming in Suidelike Afrika na 'n demokratiese bestel.

As onderdeel van die Rockefeller-CIA-verbintenis, word die Suid-Afrikaanse Stigting vroeg in 1960 deur Harry Oppenheimer gestig as 'verskuilde*' hoofdoel om die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party se magsbasis te vernietig en om die Blanke bestuur van die land aan 'n 'Swartmeerderheidsregering*', ooreenkomstig die beginsel van 'een-mens-een-stem*' oor te dra. Tydens die totstandkoming van die Suid-Afrikaanse Stigting is die klem daarop gelê dat dit 'n nie-politieke liggaam is waarin mense van verskillende politieke oortuiginge saamgetrek word om Suid-Afrika in die buiteland te 'verkoop*. Maar diegene wat die koers van die Suid-Afrikaanse Stigting uit die staanspoor noukeurig sou volg, sal dit omskryf as 'n politieke drukgroep. Dit sal ook duideliker word namate ons vorder dat die Suid-Afrikaanse Stigting alhoemeer die vorm van die Amerikaanse *Council on Foreign Relations* aanneem en dat die *Illuminati* homself stelselmatig ingrawe in die strategiese areas van die volkshuishouding. Hulle ledewerwingsaksie was eers afgestem op die Afrikanersakelui en nyweraars en toe later op saakmakende Afrikaner-politici, akademië en burokrate. Tog sal ons vind dat die Suid-Afrikaanse Stigting 'n bronaar van die *Council on Foreign Relations* is waardeur CFR-agente soos Henry Kissinger en Samuel Huntington hulle invloed in die hoogste kringe van Suid-Afrikaanse politiek kon laat geld.

In die uitgawe van April-Junie 1960 (Vol.4 no. 3) van **Africa South** word 'n belangrike artikel gepubliseer onder die titel **Portrait of a Millionaire: I, Harry Oppenheimer**. Dit is 'n lang artikel en is in die eerste persoon geskryf en gee dus onmiskenbaar die indruk dat dit 'n belydenis van Oppenheimer is. Oppenheimer dui ook aan dat die *Illuminati* sy aanslagstrategie jeens Suid-Afrika verander. Dit word meer subvers. Aangehaal uit B.M. Schoeman se boek **DIE GELDMAG Suid-Afrika se onsigbare regering**:

federalisme te politiseer in die vorm van 'n Super-regering vir Suidelike Afrika. ~Sien Cooper, A.A. 1986. *{\plain \i}* Supra. *{\plain \f}* p. 187-202.

“Die eerste verwysing na die Suid-Afrikaanse Stigting verskyn in die volgende paragraaf: ‘....maar in die subsidiëring van die Verenigde Party (in ‘n stadium toe meeste van my kollegas hulle daaraan onttrek het) het ek net die nodige en vanselfsprekende ding gedoen. Ek het United South Africa Trust Fund saam met tien van my vriende (Eric Gallo, R.B. Hagart, en Claude Leon is weer saam met my in die Stigting) gestig en deur hierdie organisasie het ons fondse na die Verenigde Party gekanaliseer. Toe ons die tweede dekade van Nasionale Partybewind binnegegaan het, het die toestand ‘n nuwe benadering geverg. Die heftige teenkanting teen Nasionalisme wat die eerste dekade (1950-1960) gekenmerk het, was nie langer wenslik nieGevolglik was ons genoodsaak om ander planne te maak. Dit het ‘n tweeledige taak: binnelands en buitelands.* Mnr. Oppenheimer, die inisieerder van die Suid-Afrikaanse Stigting, erken dus hier dat die Stigting eintlik in die lewe geroep is om die werk van die ou United Trust Fund voort te sit. Wat veral van belang is, is hoe mnr. Oppenheimer die Stigting se binnelandse taak sien. ‘Binnelands,* lui die artikel, ‘moet dit daarna streef om baie van die vyandighede wat vandag deel van die lewe is, uit te skakel. Die spektakel van Blankes wat onder mekaar rusie maak, kan nie anders as om gedagtes by die Nie-Blankes te plant nie. Gelukkig het ons prominente koerantvertegenwoordigers in die Suid-Afrikaanse Stigting se raad en hulle sal toesien dat kritiek teen die Regering se rassebeleid gematig bly. Dit geld nie slegs hulle eie kritiek teen die Regering in hoofartikels nie, maar ook kritiek van die groot verskeidenheid organisasies en individue wat die pers vrylik as medium vir hulle aanvalle op die Regering gebruik.* Dan gaan mnr. Oppenheimer betekenisvol voort: ‘Wanneer die lug gesuiwer is van vyandighede, sal ons ook die weg baan vir die samesmelting van die twee Blanke seksies. Dit, na alles, is die enigste veilige weg om van dr. Verwoerd ontslae te raak. Alle ander metodes sal eintlik net sy posisie konsolideer. Ons moet hom van binne ondermyn.* Om seker te maak dat hy goed begryp word, vat mnr. Oppenheimer dan sy vorige stelling soos volg saam :*Om op te som: Die onmiddellike taak van die Suid-Afrikaanse Stigting is om ‘n atmosfeer te skep waarin dit moontlik sal wees om ‘n koalisie van gematigde elemente in die Regering en die Opposisie te bewerkstelligIn werklikheid is dit die totstandkoming van die groot geldmag tot die politiek. Dit is hoog tyd. My sakekollegas het die toestand té lank laat versleg.* Hier is die werklike doelstellings van die Suid-Afrikaanse Stigting soos gesaghebbend verskaf deur die belangrikste stigterslid van dié organisasie. Verder in die artikel stel mnr. Oppenheimer dan die vraag: ‘Om te probeer om Verwoerd deur die stembus te vervang, is absoluut

*futiel. Dit, so meen ek, word deur almal aanvaar. Is daar dan enige alternatief vir die samesmelting van gematigdes wat die Stigting voorgestel het?** En dan sluit die artikel af met die persoonlike belydenis ‘Ek dink ek kan die grootste krediet vir hierdie opwindende beskouing vir myself opeis; tog is al wat ek gedoen het net om myself te laat lei deur wat in die belang van Anglo-American is. Is u nog onoortuig? Hoe kan wat goed is vir Anglo-American, ooit sleg vir Suid-Afrika wees?’**²⁴

Dit is nou duidelik dat die Rockefeller-CIA-konneksie werklik besef dat die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party nie met versetpolitiek alleen ondergekry gaan word nie en dat die liggame vir eers verder geïnfiltreer moet word en van binne af oorgeneem moet word. Derhalwe moet hulle man in Suid-Afrika, Harry Oppenheimer, vir eers sorg dat die politiek in Suid-Afrika ‘n *gematigde* kleur kry — die aanslag teen Suid-Afrika kry nou ‘n *slinkse* kleur. Ons sal vind dat die woord *gematig* minstens tot in die begin van die sewentigerjare in hulle aanslag gebruik word. Ons sal sien dat die subversie van B.J. Vorster in dr. Verwoerd se Kabinet een van die *Illuminati* se grootste deurbrake was om nie net dr. Verwoerd te vermoor nie, maar om die totaal van Afrikanernasionalisme te kaap en daarna te beheer.

Intussen het Nelson Mandela²⁵ ‘n agitاسie gedurende die eerste helfte van 1961 geloods om die regering te verplig om ‘n veelrassige nasionale konvensie te belê om ‘n nuwe grondwet vir Suid-Afrika uit te werk. As die regering sou weier om dit te doen, sou ‘n landswyse staking uitgeroep word om die inhuldiging van die eerste Staatspresident op 31 Mei 1961 te verhoed en om die regering te verplig om ‘n nasionale konvensie te belê. Die regering het Mandela se eis om ‘n nasionale konvensie geïgnoreer en toe hy met sy stakingsplanne begin het, het die polisie hom gesoek. Terwyl die polisie hom gesoek het, het die Engelstalige pers mededelings gepubliseer wat deur Mandela vanaf openbare telefone aan hulle verstrekk sou gewees het. Op allerlei maniere het die Engelstalige pers gehelp om ‘n atmosfeer van spanning in Suid-Afrika te skep en om die indruk van groot onrus te wek. Op 15 Mei 1961 skryf die destydse redakteur van **The Star**, Horace Flather, ‘n hoofartikel waarin hy onder meer sê dat dit nie sal help om die regering te vra om ‘n nasionale konvensie te belê nie. “*A

24 \tab Schoeman, B.M. 1980. }{\plain \i\fl Supra. }{\plain \fl p.69-71.

25 \tab Mandela was die skrywer van die dokument }{\plain \i\fl How to be a good Communist} {\plain \fl , wat in die Rivonia-verhoor as bewysstuk gedien het.

do-it-yourself multi-racial convention — or a series of interracial consultations — *that specifically excludes Dr. Verwoerd, must achieve something useful,** skryf hy. “*First it would serve to isolate Dr. Verwoerd and the 12 percent of the population as a whole who support him. It could at least try to formulate a non-racial alternative government to be ready to take the place of the present regime when it fails, as it must.*** Dit is die beleidstuk van die hooforgaan van die **Argus**-groep waaroor Harry Oppenheimer beheer het. Schoeman²⁶ wys daarop dat **The Star** in werklikheid skryf: “*Almal in Suid-Afrika, behalwe die Afrikaners, moet byeenkom om ‘n grondwet vir Suid-Afrika uit te werk. Die Engelssprekendes, die Swartes, die Kleurlinge, die Indiërs moet, met die uitsluiting van die Afrikaner, besluit oor Suid-Afrika se grondwet. Die Afrikaner moet nie net van die proses uitgesluit word nie, maar ook geïsoleer word. In enige strategie probeer ‘n mens jou vyand isoleer en jy probeer hom isoleer met die doel om hom te verslaan of te vernietig.*”

Godsdiens en sport het ook die teikens van *linksgesindes* geword om die Afrikanerdom se mening rakende Apartheid te verander. Dit het ook gelei tot Beyers Naudé se vervreemding van die Afrikanervolk, sy kerk en die Broederbond in die laat vyftigerjare. Dit was toe voorbereidings deur die Wêreldraad van Kerke saam met sekere liberaliste soos Freddie van Wyk getref is vir die Cottesloe-kerkberaad van Desember 1960 in Johannesburg. Naudé was een van die NG kerkmanne, onder hulle ook prominente lede van die Broederbond, wat by Cottesloe die Afrikaner se tradisies en lewensgewoontes sou aanval.

In die middel van die debat oor die Kleurlinge het die Cottesloe-beraad gekom. Dit was ‘n konferensie van Suid-Afrikaanse kerke in Desember 1960 toe hulle nog lid van die Wêreldraad van Kerke was, en ‘n aantal besoekende kerkleiers uit die buiteland. Daar is skerp gereageer oor die land se apartheidsbeleid. Die konferensie het die volgende te sê gehad:

Niemand wat Jesus Christus glo, mag uit enige kerk uitgesluit word op grond van sy kleur of ras nie; Daar is geen Skriftuurlike gronde vir ‘n verbod op gemengde huwelike nie; Die reg om grond te besit, waar iemand ook al ‘n vaste woonplek het, en om deel te hê aan die regering van sy land, is deel van die waardigheid van die volwasse mens; Daar kan in beginsel geen beswaar wees teen die regstreekse verteenwoordiging van die Kleurlingbevolking in die Parlement nie.

Die Nederduitse Hervormde Kerk het hom dadelik van dié verklaring gedistansieer en in die ander twee Afrikaanse kerke, die NG kerk en die Geformeerde Kerk, het hulle later van die Cottesloe-besluite losgemaak. Die verwerping van die Cottesloe-besluite het die linkse aanslag tot 'n mate gestuit en vanuit die linkse oorde is nuwe planne beraam. Van die Cottesloe-beraad het Beyers Naudé sy pad na die Christelike Instituut en **Pro Veritate**, deur die Broederbond-episode tot in die kamp van die radikale liberaliste geloop. Hy het gaan skuil in die skadu van die linkse *SA Institute of Race Relations*. Vanuit die *SA Institute of Race Relations* is Amerikaanse en ander buitelandse fondse gevind en 'n nuwe blad gestig om die politieke ideologie van die Wêreldraad van Kerke in te dra in die kerklike samelewing in Suid-Afrika. Die blad, **Pro Veritate**, het as eerste redakteur Beyers Naudé gehad. Hy was teleurgesteld oor die verwerping van die Cottesloe-besluite. Hy het sy NG gemeente verruil vir 'n nuwe betrekking binne die linkse organisasie-netwerk. Betreklik gou na die stigting van **Pro Veritate** is die *Christian Institute of Southern Africa* gestig. Dit was gou duidelik dat die Christelike Instituut gestig is as middel om die linkse politieke teologie van die Wêreldraad van Kerke in Suid-Afrika te propageer en aanvaarding te laat vind. Die Christelike Instituut was die skepping van *SA Institute of Race Relations*. Vanuit die *SA Institute of Race Relations* en die Christelike Instituut is daar begin met 'n beplande program van linkse propaganda van verbastering, sorgvuldig as 'skriftelik*' vermom. Talle jong Afrikaanse predikante is met beurse van die Wêreldraad van Kerke wat deur die *SA Institute of Race Relations* hanteer is, na linksgesinde opleidingsentras gestuur en is sommiges daar behoorlik na links geïndoktrineer.

Op 13 Januarie 1963 is die *South African Non-Racial Olympic Committee* (Sanroc) gestig, wat later onder leiding van die Kleurling Denis Brutus 'n leidende rol in die sportboikot teen Suid-Afrika sou speel. In Junie 1964 het die Internasionale Olimpiese Komitee Suid-Afrika deelname aan die Olimpiese Spele in Tokio geweier. Hulle het as voorwaarde gestel dat die Suid-Afrikaanse Olimpiese Vereniging alle rasse-diskriminasie in die land se media moet verwerp, en daarvoor was die Suid-Afrikaanse liggaam nie te vinde nie. In 1964 is die Suid-Afrikaanse Sokkervereniging deur die internasionale sokker-beheerliggaam, FIFA, geskors. Suid-Afrika se lidmaatskap van verskeie van die VN agentskappe, soos die Internasionale Arbeidsorganisasie, is beëindig. In 1965 het die kwessie van Maori*s in die *All Black*-rugbyspan wat Suid-Afrika in 1967 sou besoek, te berde gekom. Op 4 September 1965 het dr. Verwoerd in 'n toespraak by Loskopdam gesê dat enige span wat

Suid-Afrika besoek, hom by die land se gebruike sal moet neerlê. Sen. de Klerk het vier dae later gesê dat geen Maori*s as lede van 'n besoekende *All-Black*-span aanvaarbaar sou wees nie. In Februarie 1966 het die Nieu-Seelandse Rugby-unie in die lig van Suid-Afrika se kleurbeleid besluit om geen span in 1967 na Suid-Afrika te stuur nie.

JOHN VORSTER SE SUBVERSIE

Toe John Vorster in Januarie 1980 deur een van die Sondagkoerante om kommentaar gevra is oor die Buro vir Staatsveiligheid en die Mcgiven-onthullings betreffende die Buro vir Staatsveiligheid se spioenasie op die Herstigte Nasionale Party en die Progressiewe Federale Party, het hy gesê hy het die Buro vir Staatsveiligheid van genl. Smuts geërf. Min het ons besef wat Vorster inderdaad beken het. Om werklik te verstaan wat hy eintlik wou sê sal ons moet terug gaan na sy studentejare.

Vorster se denke is gedurende sy studentejare (1934-38) tot 'n mate deur die Vrymesselaar, prof. W.M.R. Malherbe, na links beïnvloed. *"Prof. Morty Malherbe was een van die universiteit se karakters. Hy kon onnoselheid nie verdra nie, maar het baie tyd deurgebring met studente wat hy as begaaf beskou het. Sy stempel van goedkeuring was 'n uitnodiging om op 'n Saterdagmiddag saam met hom te gaan stap. Hy nooi 'n slim student na sy huis toe, hulle klim in sy motor en sy vrou neem hulle dan tot in die berge rondom Stellenbosch. Prof. Morty en sy uitverkore student loop daarvandaan terug en die hele ent pad stel die professor deurvorsende vrae oor die reg, die politiek en algemene kennis aan die jong man wat saam met hom loop...Vorster het dikwels saam met Morty gaan stap, en soms sy standpunt so goed gestel dat die bespreking die volgende Saterdag voortgesit moes word."*²¹

Dit het daartoe gelei dat Vorster reeds sedert 1936 'n linkse profiel van Vrymesselary en die *SA Institute of Race Relations* letterlik met hom saamgedra het. Vorster word as polisie-agent gedurende September 1937 gewerf om die Ossewa-Brandwag te penetreer. Hy het gedurende die laaste kwartaal van 1937 tot die Februarie 1938 in Pretoria die nodige opleiding ondergaan om die Ossewa-Brandwag te penetreer. Na wat onbevestig berig word, het Vorster na sy opleiding die som van £ 1 000 ontvang om sy taak vir die komende paar jare te verrig.

27 \tab D{\f2 *}Oliveira, J. 1977. }{\plain \b{f1 VORSTER - die mens}}{\plain \f1 . Perskor, Johannesburg. p.23.

Hy het as polisie-agent en as Vrymesselaar saamgewerk om die Ossewa-Brandwag te penetreer ten einde te help om Afrikanernasionalisme te kaap. Francois Richter wys in sy boek **VLUG VIR DIE STRAFGERIG** daarop dat: “*Die Boere-Afrikaner weet dit nie, maar dit was ‘n lae hou vroeg in die vierde ronde van sy vryheidstryd (1966), wat die grootste skade aangerig het: Net ná die moord op dr. Verwoerd (die derde ronde) het SA se nuwe Eerste Minister, adv. John Vorster, ook plegtig belowe dat hy in Verwoerd se voetspore sou volg, en die volk het hom blindelings geglo, want hy was ‘n man so na hulle hart — saam met die Boerevolk het hy hom in 1939 verset teen Jan Smuts wat vir die Empire teen Duitsland wou gaan veg. Vorster is gevang (1942) en na die Sentrale Gevangenis in Pretoria gestuur. Daarvandaan is hy na Leeukop buite Johannesburg en uiteindelik beland hy in die... (interneringskamp)...op Koffiefontein. ‘n Persoon wat saam met Vorster in al drie plekke was, het geweet hy is daar geplant. ‘n Man met die naam Julian of Julius Furst, Joe Slovo se eerste skoonpa, het Vorster elke week in die tronk kom besoek, en dit was gou duidelik dat daar sterk bande tussen hulle was.*”. Vorster het in 1944 uit die interneringskamp te Koffiefontein gekom. Hans van Rensburg het na die oorlog besef dat die Ossewa-Brandwag uitgedien was en dat lede van dié organisasie weer in die hoofstroom van die Afrikaner-politiek sou moes terugvloei. Die gevoelens binne die NP was egter nog sodanig dat versoening onmoontlik was. Hy het die Ossewa-Brandwag-lede toe aangemoedig om hulle aan te sluit by die Afrikanerparty — met die wete dat die Afrikanerparty en die Nasionale Party in die een of ander stadium mekaar sou moes vind. “*Ek (John Vorster) was baie begaan oor die kloof tussen die OB en wat toe die Herenigde Nasionale Party was; ek het met Hans van Rensburg hieroor gesels in die OB-kantore in die Sanlam-gebou in Pretoria. Hans van Rensburg het net soos ek oor die saak gevoel en het besef daar is net een manier om hierdie kloof te oorbrug: die OB-lede moet hulle aansluit by die Afrikanerparty en dan moet Havenga aansluiting soek by dr. Malan, die leier van die NP. Ons het besef dat dit onmoontlik vir die OB was om met Malan tot ‘n vergelyk te kom as gevolg van alles wat in die verlede gebeur het. Die enigste manier om eenheid te verkry, was vir die OB om totaal in die Afrikanerparty opgeneem te word.*”²⁸ In 1951 toe die Afrikanerparty en die NP saamsmelt, het Vorster deur die agterdeur weer die NP binnegekom, net soos baie van sy

OB-kamerade.²⁹ Die NP se kandidaatskap in Nigel in die verkiesing van 1953 is hom aangebied. Hy word verkies as Nigel se Lid van die Volksraad. Vir die eerste vyf jaar het Vorster 'n lae profiel gehandhaaf.

Sedert 1958 was hy 'n gesogte spreker. Reeds toe het hy gepoog om homself te projekteer as 'n ultra-regse. Dit het sy politieke loopbaan in 'n so mate goed gedoen dat hy in Oktober 1958 deur dr. Verwoerd as adjunk-minister van Onderwys, Kuns en Wetenskap en van Maatskaplike Welsyn en Pensioene bevorder is. Kort nadat Vorster Adjunk-minister geword het, het hy ook 'n lid van die Afrikaner Broederbond geword. Intussen het die gewese Hoof van Militêre Intelligensie, Ernie Malherbe, in Oktober 1958 tydens 'n sessie in 'n Vrymesselaarlosie in Johannesburg aan Harry Oppenheimer gemeld dat die jonge Vorster, wat toe pas as Adjunk-minister aangestel is, 'n gewese regeringsagent vir die Smutsregering was om die Ossewa-Brandwag te penetreer. Minstens het die *Illuminati* kennis geneem van Vorster se vorige geskiedenis.

Dit was duidelik dat Vorster dr. Verwoerd se vertrouwe gewen het. Sy minister, J.J. Serfontein, se vrou was uiters siek gedurende die grootste gedeelte van die tyd dat Vorster sy adjunk was. Dit het meegebring dat Vorster by die '*diep kant*'* van die bestuurspolitiek ingegooi is. Hy moes besluite neem wat die minister gewoonlik self moes neem. En hy het al die wetgewing van die twee departemente deur die Parlement geloods. Die Burger van die Nasionale Pers (Anton Rupert) en Die Stem van die Argus-groep (Harry Oppenheimer) het verder subtiële reklame bevorder rondom sy politieke prestasies. Vertroue in Vorster het net bly groei in so 'n mate dat hy in Augustus 1961 bevorder is tot Minister van Justisie.

Vorster se bevordering tot Minister van Justisie was in der waarheid een van die grootste tragedies vir die Afrikanerdom. Dit sou die eerste tree wees wat die *Illuminati* in die hart van die Afrikanerdom sou gee en wat sou lei tot dr. Verwoerd se moord en die kaping van Afrikanernasionalisme. Op 23 Julie 1961 word Vorster na Verwoerd se kantoor ontbied waar hy deur dr. Verwoerd ingelig word dat hy Erasmus as Minister van Justisie sou opvolg. Nadat hy sy boodskap oor die aanstelling met sy eggenote, Tini Vorster gedeel het, het sy aan John gesê dat hy Anton Rupert ook daarvan in kennis moet stel. Vorster het toe vir Rupert op 24 Julie 1961 gebel. Rupert het aan Vorster gesê dat Vorster hom moes

29 \tab D{\f2 *}Oliveira, J. 1977. {\plain \i\fl Supra. }{\plain \fl p.98-99.

kom sien by sy woning in Kaapstad. 'n Afspraak is gereël vir die 26ste Julie 1961. Vorster het op 26 Julie 1964 na Kaapstad gevlieg. In Kaapstad word Vorster, na verneem word, op 26 Julie 1961 deur die CIA as intelligensie-agent gewerf. Tydens die werwingspoging is hy die premierskap belowe. Voorts word ook verneem dat Vorster op daardie dag die eerste keer kontak met Harry Oppenheimer gemaak het toe hy hom vanaf Rupert se huis gebel het. Dit is ook insiggewend om te let dat die **Sunday Times** (van Harry Oppenheimer) reeds op 31 Julie 1961 ('n dag voor die amptelike aankondiging) die nuus gedra het van Vorster se aanstelling as Minister van Justisie. Sederdien is Vorster saam met dr. Albert Hertzog en dr. Verwoerd deur die *liberale* pers van Oppenheimer as die ekstremistiese driemanskap van die Nasionale Party verkoop. Oppenheimer en Rupert het subtiel help bou aan Vorster se politieke beeld om seker te maak dat hy nader aan die premierskap kon kom. Vorster het juis in hierdie tydperk hardnekkige veiligheidsmaatreëls aangekondig om sy populariteit in die kieskollege te verhoog. Sy aansien is verhoog deur veral sy geesdrif waarmee hy die Kommunisme en die Liberalisme beveg het.

Vorster het sy persoonlike linkse agtergrond in 1962 verder verbreed met sy verbintenisse met die *SA Institute of International Affairs*, die SA-Stigting en die Britse intelligensiediens, Mi6 (September 1962).

Profiel van B.J. Vorster se Linkse Gesig

Vrymesselaar: Sedert 1936

Verbintenis met die *South African Institute of Race Relations*: Sedert 1936

Gewerf as agent van die Suid-Afrikaanse Polisie (Ossewa-Brandwag): September 1937

Verbintenis met die *Central Intelligence Agency*: Sedert Julie 1961

Verbintenis met die Britse intelligensiediens, Mi6: Sedert September 1962

Verbintenis met die *South African Institute of International Affairs*: Sedert 1962

Verbintenis met die *South African Foundation*: Sedert 1962

Verbintenis met die *Council on Foreign Relations*: Sedert 1963

Minister van Justisie: Augustus 1961

Vorster het besef dat sy dubbele rol (as 'n linksgesinde en 'n *Illuminati*-agent aan die een kant en as 'n kunsmatige regse ekstremis andersyds) sy dekking in gevaar kon stel as hy alleen sou opereer in 'n pro-regse milieu. Vorster moes hulp intrek. Lang Hendrik van den Bergh was sy antwoord. In 1962 het Vorster vir

Hendrik van den Bergh ingetrek as sy Hoof van die Veiligheidspolisie.³⁰ Vorster het dit gedoen omdat hy vroeg in 1940 met Van den Bergh bevriend geraak het tydens sy interneringsjare. Van den Bergh was onskuldig toe hy ingetrek is. Vorster het gewet dat Van den Bergh 'n verskuilde linkse sentiment handhaaf. Van den Bergh was vatbaar vir die linkse ideologie; hy was 'n

- 30 \tab Wat Hendrik van den Bergh se {{plain \i\l curriculum vitae}}\plain \l betref, het hy in 1933 by die Speciale Diensbataljon (Weermag) aangesluit. \~In 1934 het hy by die polisiemag aangesluit. In John D{{f2 *}}Oliveira se boek {{plain \b\l VORSTER - die mens }}\plain \l op bladsy 72 wys hy daarop dat die volgende insident Van den Bergh bekoor het en daartoe sou lei dat hy by die polisiemag sou aansluit: {{plain \i\l "Op Vredefort het een van ons bure 'n seun in die polisiemag gehad. \~Sy naam was Abraham ('Apie{{f2 *}}) van Zyl.....en daardie tyd was hy in Johannesburg gestasioneer! \~Ons kinders op Vredefort was nog nooit in Johannesburg nie, maar ons het die grootmense van hierdie groot plek hoor praat. \~Wel, eendag sit ons onder 'n boom langs die spruit en waterlemoen eet en luister hoe Apie van hierdie grootstad Johannesburg vertel. \~Ons was omtrent tien of twaalf seuns wat na hom sit en luister het. \~Hy het ons van die Kommunisme vertel. \~Die Kommunisme? Maar ek was die jongste en nog té jonk om vrae te kon vra, toe hou ek maar my mond. \~Dit was die eerste keer dat ek iemand oor Kommunisme hoor praat het. \~Hy het ons vertel wat die Kommunisme was en hoe hulle ons land wou oorneem. \~Dit moes so in 1928 of 1929 gewees het. \~Hy het ons vertel hoe die Kommuniste geprobeer het om die Swartman aan hulle kant te kry en hoe hulle organisasies geïnfilteer het. \~Ek onthou hierdie bespreking baie goed en ek onthou hoe hy ons vertel het, 'Ek sê ons gaan binne 50 jaar 'n swart eerste minister hê...{{f2 *}}" {{plain \l In 1938 is hy \~na die Johannesburgse Drankafdeling oorgeplaas. \~Dit was die Polisie-Afdeling wat op die OB moes spioeneer.}}\plain \i\l \~{{plain \l Hy word in 1942 gearresteer en saam met Vorster geïnterneer. \~Tydens sy interneringsjare (in September 1942) het hy ook 'n Vrymesselaar geword. \~In 1944 het hy as 'n klerk by die Suid-Afrikaanse Instituut vir Argitekte gewerk. \~In 1949 het hy weer by die polisiemag gaan aansluit. \~Sedertdien was hy as speuroffisier in Woodstock, Bellville, Pretoria en Bloemfontein werksaam. \~In 1960 word hy as majoor en afdelingspeuroffisier na Welkom verplaas. \~Hy word kort daarna oorgeplaas na die Veiligheidspolisie en in 1961 word hy die onderbevelvoerder van die veiligheidspolisiemag. \~Hy was nie gelukkig oor hoe ding daar bestuur is nie. \~In 1962 word Van den Bergh deur Vorster gevra om die Veiligheidspolisie oor te neem. \~Van den Bergh het ingewillig op voorwaarde dat die Veiligheidspolisie reorganiseer word. \~Op 14 Januarie 1963 het hy{{plain \i\l }}\plain \l die amp opgeneem.

Vrymesselaar. Van den Bergh word in 1962 deur Vorster gevra om die Veiligheidspolisie oor te neem. Van den Bergh het ingewillig op voorwaarde dat hy die Veiligheidspolisie kon reorganiseer en sy eie polisiemanne intrek.

Van den Bergh het ook op Vorster se aandrang sy linkse bagasie vanaf 1962 verbreed. Van den Bergh het sedert 1962 verbintenis met *SA Institute of International Affairs* gehad; sedert 1963 met die CIA en die *Council on Foreign Relations*.³¹ Vorster het dit subtiel gemanipuleer dat hy met Van den Bergh as 't ware as agent van die *Illuminati* kon saamwerk. Van den Bergh was toe stelselmatig deur Vorster by sy subversie ingetrek.

Profiel van Lang Hendrik van den Berg se Linkse Gesig

Vrymesselaar: September 1942

Verbintenis met die *South African Institute of Race Relations*: 1945

Agent van die Suid-Afrikaanse Polisie (Ossewa-Brandwag): 1938

Verbintenis met die *Central Intelligence Agency*: Sedert April 1963

Verbintenis met die *South African Institute of International Affairs*: Sedert 1962

Verbintenis met die *South African Foundation*: Geen

Verbintenis met die *Council of Foreign Relations*: Sedert 1963

Hendrik van den Bergh het in Januarie 1963 bevel van die Veiligheidspolisie oorgeneem. Soos verneem word, is Van den Bergh van majoor na generaal bevorder. Vorster en Van den Bergh het 'n formidabele span uitgemaak, gerugsteun deur die strengste vredestrydse veiligheidswetgewing in die geskiedenis van Suid-Afrika.

DIE VEILIGHEIDSKWESSIE VERHOOG VORSTER SE GELOOFWAARDIGHEID

Vorster het nou die *Illuminati* agter hom gehad. Dit was die *Illuminati* se missie om alles denkbaar moontlik te doen sodat Vorster die premierskap kon bekom. Die *Illuminati* het met al sy kragte meegewerk dat Vorster se aansien in die Nasionale Party se kieskollege al hoe meer toeneem. Ons het reeds gemeld dat die

31 \tab Van den Bergh was reeds sedert 1942 'n Vrymesselaar en
het sedert 1945 verbintenis gehad met die \{plain \i\} SA
Institute of Race Relations.\}

Illuminati nie aktiwiteite in isolasie aanpak nie. Vorster se pad na premierskap was vir die *Illuminati* een van die belangrikste doelwitte van daardie tyd. Hy moes nie net die Nasionale Party se kieskollege van sy politieke vermoëns oortuig nie, maar ook Suid-Afrika se algemene kiespubliek wys wie en wat John Vorster was. Die *Illuminati* het reeds in die media reklame oor Vorster gemaak. Ter illustrering daarvan kan ons noem dat in die 30 Desember 1962-uitgawe van die **Sunday Times** se oorsig van die jaar 1962, benoem hy Vorster tot “*systerk man van die jaar*”. Nou moes die woord by die daad gevoeg word. Die Veiligheidskwessie sou die politieke bestuur van die land moes oorheers en dit is wat die *Illuminati* toe met die hulp van vreemde intelligensiedienste gedoen het. Terreur is as ‘n nuwe dimensie ingetrek om die veiligheidskwessie ‘n top regeringsprioriteit te maak. Ons sal sien dat die *Illuminati* met behulp van vreemde intelligensiedienste aan sowel die kante van die Republiek se veiligheidsmagte en die Anti-Apartheidgroepe hulp verleen. Die vreemde intelligensiedienste het aan die een kant geweldspolitiek aangeblaas en het aan die ander kant op ‘n adviserende hoedanigheid saam met Vorster (en Van den Bergh) gewerk om die geweld te ontloot. Die onmiddellike doelwit van die *Illuminati* was nie soseer om Anti-Apartheid-organisasies aan bewind te kry nie, maar om eerder Afrikanernasionalisme deur middel van Vorster te kaap. Om Vorster statuut by die NP se kieskollege te gee, is die Anti-Apartheidsgroepe aanvanklik opgeoffer.

ILLUMINATI EN DIE VREEMDE INTELLIGENSIEDIENSTE VERLEEN HULP AAN VORSTER

Vorster het in Julie 1963 ‘n konsep bloudruk van die CIA en die CFR ontvang van wat hulle van hom verwag om in die Republiek te doen en nie te doen nie. Die bloudruk is in die teenwoordigheid van Rupert, Oppenheimer, Quinton Whyte, die Direkteur van die *SA Institute of Race Relations* asook CIA en CFR-agent in die RSA en ‘n onbekende persoon van die Britse intelligensiediens, Mi6 aan Vorster gegee. Die *Illuminati* het Vorster voorgesê om nasionale veiligheidsstrukture in lyn met dié van die Verenigde State van Amerika te verseker. Ook die inwin van inligting moes meer aandag kry. Gebasseer op die Amerikaanse *National Security Act* was sy opdrag gewees om die Spesiale tak van die SAP te reorganiseer. Die reorganisasie was gedoen om die CIA tevrede te stel.

Genl. maj. P.M. Retief het as hoof van Militêre Intelligensie (vermoedelik op voorstel van die CIA) gevra vir ‘n sentrale

inligtingsburo. Vorster wou toe 'n sentrale intelligensiediens tot stand bring, waarvan die hoof slegs aan die Eerste Minister verantwoordelik sou wees. Een van die redes wat destyds genoem is waarom 'n spesiale afdeling binne die veiligheidspolisie tot 'n omvattende intelligensiediens uitgebou moes word, was dat wetgewing dan nie nodig sou wees nie en dat heelwat publisiteit dus vermy sou kon word. Sover bekend, was dr. Verwoerd sterk gekant daarteen en het dit afgekeur. Desnieteenstaande het die geheime Afdeling, bekend as die Republikeinse Inligtingsdiens (RI), binne die Veiligheidspolisie sonder enige wetgewing of vermelding van die bestaan van so 'n diens in die begroting of enige amptelike dokument van die regering tot stand gekom. In die praktyk het dit daarop neergekom dat lede van die Veiligheidspolisie na die RI oorgeplaas is. Behalwe hierdie lede het die RI ook gebruik gemaak van betaalde agente wat in die samelewing gewerf is.

Albert Hertzog wys in sy boek **Waarheen Suid-Afrika? Oproep tot die Stryd** op bladsy 16 daarop dat: *“Die Amerikaanse CIA het gou geweet dat daar reeds (in die Afrikaner Broederbond) georganiseer is om John Vorster te kies in die plek van dr. Verwoerd as hy sou uittree as Eerste Minister. Spoedig het die CIA toegang tot mnr. Vorster verkry deur genl. Van den Bergh en laasgenoemde bearbei om hier in Suid-Afrika 'n organisasie soortgelyk aan die CIA te stig. Mnr. Vorster was baie in sy skik hiermee en het meteens 'n dergelike organisasie in die lewe geroep. Toe die Eerste Minister, dr. Verwoerd, hiervan verneem, het hy opdrag aan mnr. Vorster gegee om dadelik die organisasie te ontbind, want, het hy gesê, dit kan ontwikkel in 'n gevaarlike monster. Mnr. Vorster het die naam geskrap maar die organisasie nie ontbind nie ... Hy (Van den Bergh) was feitlik 'n onskuldige, gevang in die net van baie uitgeslape vyande. Deur die informasie wat hy nou van die CIA ontvang het ... kon hy altyd met mnr. Vorster saampraat en hom adviseer...”* Inligtingskoördinasie het stadig begin vorm aanneem, maar op 'n baie losse voet. Daar is egter vaste vorm aan gegee met die totstandkoming van die Staatsveiligheidskomitee in 1963. Omdat daar nie vaste aanstellings op die komitee was nie, het dit geen vaste basis gehad nie.

Intussen het die Anti-Apartheidsgroepe uitgebreide ondermynings- en sabotasieveldtogte gevoer wat die veiligheid van die staat ernstig bedreig het. Terwyl die Anti-Apartheidsgroepe die omverwerping van die bestaande orde in Suid-Afrika beplan het, het Vorster en Van den Bergh met die hulp van vreemde intelligensiedienste planne beraam om die

vermelde groepe in te dring en uit te wis. Na wat verneem word het die CIA en Mi6 op 'n gereelde basis skakeling met die Veiligheidspolisie en Militêre Intelligensie gehad. Dit het harde polisiwerk en ingrypende wette gekos om hulle in bedwang te hou. Onder die wette was dié wat dit moontlik gemaak het om verdagtes tot 90 dae lank vir ondervraging aan te hou.³² Jong polisiemanne is spesiaal uitgesoek en opgelei om die Kommunistiese selle in te dring. Hulle het hulle so goed van hulle taak gekwyd dat Vorster en Van den Bergh naderhand na bandopnames van lewensbelangrike vergaderings kon luister. Sonder die hulp van die vreemde intelligensiedienste en veiligheidswetgewing sou die polisie nooit soveel verstommende sukses kon behaal het as wat hulle wel behaal het met die polisie se aanslag teen Kommunisme nie.

Namate die veiligheidskwessie as regeringstaak toegeneem het, het die inligtingsopset weer onder die loop gekom en dr. Verwoerd het besluit dat die Staatsveiligheidskomitee moes verander na die Staatsveiligheidsadviesraad. Die Staatsveiligheidsadviesraad het beskik oor 'n sekretariaat bestaande uit lede van die inligtingsgemeenskap en het bekend gestaan as Afdeling Inligtingskoördinasie. Die Afdeling Inligtingskoördinasie het egter met uitsondering van die direkteur, uit nie-permanente lede bestaan wat van departementele lede afhanklik was vir basiese inligting. Dit het dan ook sy funksionering gekortwiek.

VREEMDE INTELLIGENSIEDIENSTE BLAAS GEWELDSPOLITIEK AAN

In die vroeë 1960*s toe Transkei in die rigting van selfbestuur beweeg het, het *Pogo* (Suiwer) baie bedrywig geword in die gebied, in 'n klaarblyklike poging om dié ontwikkeling teen te gaan. Die Britse Intelligensiediens, Mi6, was die dryfveer agter die aktiwiteite van *Pogo*. Toe reeds was daar sterk verset teen die idee van vrywordende Swart tuislande, onder meer omdat besef is dat dit die aandrang op en regverdiging vir Swart heerskappy oor die hele Suid-Afrika sou verswak. *Pogo*, wat uit die verbode *Pan African Congress* ontstaan het, was een van die revolusionêre terroriste-organisasies, meestal met sterk Kommunistiese inslag,

32 \tab Oor dié wet het 'n storm van protes ontstaan, maar dit het die polisie in hul gedugte taak gesterk. \~

wat in die jare sestig in Suid-Afrika bedrywig geword het.³³ *Pogo*, wat in groter mate as die ander 'n suiwer Swart organisasie was, was die grootste en mees wydvertakte ondergrondse beweging wat ooit in Suid-Afrika bestaan het. Einde 1961 en begin 1962 is Swartmense in toenemende getalle gedwing om lid van *Pogo* te word. Daar is aan hulle gesê dat die Witmense almal doodgemaak of in die see gejaag sal word en dat die mense van *Pogo* dan hul vroue, huise, plase en ander besittings sou kry. Swart mense wat geweier het om lid van *Pogo* te word, is aangerand of selfs om die lewe gebring. In die Swart dorpe om die groot stede het hewige gevegte ontstaan tussen *Pogo*-groepe en Swartmense wat hulle teengestaan het.

Die eerste *Pogo*-sel is in Mei 1962 op Stellenbosch ontdek. Te danke aan die flinke optrede van die polisie, is 'n groot hoeveelheid selfgemaakte wapens in besit van die lede gevind. Hulle sou op 'n gegewe oomblik na Stellenbosch opruk, Blankes vermoor en die dorp aan die brand steek. In November 1962 het sowat 200 *Pogo*-lede uit Mbekweni, Swart woonbuurt tussen die Paarl en Wellington, in die middel van die nag na die Paarlse polisiekantoor opgeruk met die doel om 'n aantal aangehoudenenes wat van medepligtigheid aan *Pogo*-moorde verdink is, te bevry. Die aanval op die polisiestasie is afgeweer, waarna die Swartes winkels en huise in die omgewing aangeval het. Twee Blankes is vermoor en vyf ernstig beseer. Sewe Swartes is gedood. In Transkei is kaptein Gcoboza in Oktober 1962 deur 'n *Pogo*-bende vermoor en 'n week later is 'n *Pogo*-bende wat na Transkei gestuur was om kaptein Kaiser Matanzima om die lewe te bring, op Queenstown voorgekeer. Op 12 Desember 1962 is 'n polisiepatroolie wat besig was om die sluipmoordpoging te

33 \tab Die Snyman-Kommissie van Ondersoek na die Paarl-onluste van 1962 het 'n dringende tussentydse verslag op 21 Maart 1963 in die Volksraad ter tafel gelê. \~Snyman het bevind dat die onluste veroorsaak is deur die werksaamhede van die swart politieke beweging }{plain \i\}l *Pogo*. \~}{plain \}l Hy het voorts bevind dat }{plain \i\}l *Pogo* }{plain \}l die verbanne }{plain \i\}l Pan Africanist Congress }{plain \}l is wat ondergronds optree; dat die beweging van plan is om die Regering gedurende 1963 met revolusionêre metodes omver te werp en om 'n sosiaal-demokratiese Afrika-staat te skep waarin die Blankes geen politieke regte sou hê nie. \~Hy het aanbeveel dat die Regering vinnig moet optree teneinde die algemene vertroue van die Swartes te herwin in die Regering se vermoë om aan hulle beskerming te verleen. \~

ondersoek, naby Qamata, in Transkei, deur 'n *Pogo*-bende van sowat 60 man aangeval. Sewe lede van die bende is doodgeskiet en drie konstabels ernstig beseer. In Februarie 1963 is vyf Blankes by 'n brug oor die Basheerivier en 'n Swartman naby Engcobo vermoor. Intussen het Potlako Leballo, wat voorheen sekretaris van die verbode PAC was, in Maseru, Basoetoland (wat in 1966 'n onafhanklike staat geword het), in 'n personderhoud verklaar dat hy leier van *Pogo* was, wat volgens hom toe 165 000 lede gehad het. Hy het gesê dat hy die teken vir 'n algemene opstand van *Pogo* oor die hele Suid-Afrika heen sou gee. Volgens latere aanduidinge sou dit op 8 en 9 April 1963 plaasgevind het. Op 21 Maart 1963 het Vorster aangekondig dat die Regering teen *Pogo* sou optree. Op 29 Maart 1963 het die polisie twee swart vrouens in die Vrystaat in hegtenis geneem, waarvan een Leballo se sekretaresse. Hulle het 150 briewe by haar gevind wat aan die leiers van *Pogo*-selle oor die hele land heen geadresseer was. Die manne is in hegtenis geneem, met die gevolg dat van die beoogde opstand niks gekom het nie. Op 3 April 1963 het die polisie van Basoetoland 'n klopjag op Leballo se kantoor uitgevoer en lyste met die name van meer as 15 000 *Pogo*-lede in die hande gekry. Teen dié tyd was sowat 3 000 *Pogo*-lede reeds in hegtenis geneem en namate al hoe meer wetsgehoorsame Swartmense met inligtinge na vore gekom het, kon sterker teen die organisasie opgetree word. Teen die einde van 1963 het *Pogo* prakties opgehou om te bestaan toe die polisie daarin geslaag het om vele te arresteer.

Andere was *Umkonto we Sizwe* (Assegaai van die Volk), wat die ANC se militêre arm was, die *African Resistance Movement*³⁴ en *Yui Chi Chan*. *Yui Chi Chan*, wat hoofsaaklik uit bruinmense bestaan het, het sy naam gekry uit die titel van 'n boek oor guerilla-oorlogvoering deur Mao Tse-tung. Die lede van die ander organisasies was hoofsaaklik Swartmense, met Blankes van vreemde intelligensiedienste dikwels in leidende rolle.

34 \tab Op 24 Julie 1964 het John Harris as lid van die }{\plain
 \iyl African Resistance Movement }{\plain \fl op die
 Johannesburgse stasie 'n handsak gelos met 'n bom daarin
 wat na 'n tyd ontplof het. \~Een Blanke vrou is gedood, 'n kind
 is vermink en 'n twintigtal mense is beseer. \~Harris is ter
 dood veroordeel en op 1 April 1965 tereggestel. \~Onder
 diegene wat die verassing van sy oorskot bygewoon het, was
 Peter Hain, vir wie Harris 'n held was. \~Hain sou later 'n
 leidende rol speel in sportboikotte teen Suid-Afrika in die
 buiteland.

Umkonto we Sizwe en ander organisasies het voortgegaan met sabotasie en werwing van lede, hoofsaaklik Swartmense, van wie heelparty na die buiteland gestuur is om militêre opleiding in swart state en Kommunistiese lande te ondergaan. Op 12 Julie 1963 het die polisie 'n groot slag geslaan deur 'n geslaagde strooptog uit te voer op die plaas Lilliesleaf in Rivonia. Dit het geblyk die hoofkwartier van *Umkonto we Sizwe* te wees. Meer as honderd kaarte is gevind waarop 'n menigte sabotasie-trefpunte aangedui is. Onder hulle was polisiestasies, poskantore, Bantoesakekantore, elektriese kragentrales, spantorings en kabels, treinspoore en telefoondrade en -kabels. Baie van hulle was toe reeds gesaboteer. Daar is ook 'n dokument gevind met die titel *Operation Mayibuye*, wat voorsiening maak vir 'n aanvalsplan. Dit het 'n uitvoerige plan bevat vir 'n terroristestryd, gevolg deur 'n volskaalse rebellie teen die regering. Volgens die plan sou twee gebiede in Kaapland, een in Natal en een in Transvaal as basisse dien. Opgeleide terroriste sou per skip of per vliegtuig na Suid-Afrika gebring word waar minstens 7 000 goed gewapende manne in die vier basisgebiede op hulle sou wag om met die stryd te begin. Volgens ander dokumente wat daar gevind is, sou die nasionale opperbevel van die beweging sorg vir 210 duisend handgrante, 48 duisend landmyne, tydmeganismes vir bomme en tonne ander plofstowwe. Onder die tiental mense wat daar in hegtenis geneem is, was leidende wit en swart Kommuniste. Van die wit leiers het vóór en ná die inhegtenisnemings daarin geslaag om uit die land te vlug. Die oorblywendes, onder wie Nelson Mandela en Walter Sisulu, is tot lewenslange tronkstraf gevonnis.

Dit was duidelik dat Vorster op daardie stadium, naas dr. Verwoerd, die belangrikste man in die Kabinet was. Vorster se hantering van die land se topprioriteit, die veiligheidskwessie het hom in die kollig geplaas. Hy het 'n man van statuur geword. Vorster het volle beheer oor die polisiemag uitgeoefen. Hy het nie alleen die Eerste Minister se volle vertroue geniet nie, maar ook dié van die ander Kabinetslede en die NP se kieskollege. In 1964 skryf Paul Sauer, 'n veteraan-politikus van die NP en jare lank kabinetminister, 'n brief aan Vorster, waarin hy die volgende meld: "*Ek het 'n baie hoë dunk van jou, veral wat jou toekoms betref. Jy het, weens jou optrede teen ondermynende elemente, 'n taamlike heftige reputasie verwerf. Onthou net — 'n reputasie is maklik om*

te verwerf — die moeilikheid is om hom te handhaaf. Wees versigtig wat jy sê en moenie te veel sê nie!”³⁵

VERSTERK DIE LINKSE BASIS IN DIE AFRIKANER SE HUISHOUDING

Terwyl Vorster sy weg na premierskap moes baan, moes die *Illuminati* eers toesien dat die politieke basis meer *gematig* moes raak. In lyn met die *Illuminati* se taktiek om gematigheid in Afrikanerpolitiek te bevorder, het ‘n aantal Engelssprekendes sedert 1963 (waaronder Howard Odell van Pietermaritzburg in 1964, Harry Lewis in 1969 en Owen Horwood in 1970) weggebreek van die Verenigde Party en by die Nasionale Party aangesluit. Toe Tom Muller en Willem Coetzer van die Afrikaans-beheerde Federale Mynbou in 1963 hulle maatskappy in die web van Anglo-American Corporation deur Harry Oppenheimer laat betrek het, waarin hy hulle General Mining gee, was John Vorster ook ‘n gas by die onthaal ter viering van die vermelde transaksie. Dit was toe reeds duidelik dat Vorster kop in een mus was met hierdie klik van Harry Oppenheimer (wat ook Anton Rupert, Jan Marais, Wim de Villiers, D.P. du Villiers en Ettiene Rousseau ingesluit het — almal lede van die SA Stigting).

Mnr. Eric Louw het 31 Desember 1963 as Minister van Buitelandse Sake en ook as Lid van die Volksraad bedank. Dr. Hilgard Muller (‘n Rhodes-beurshouer, lid van die Afrikaner-Orde en Afrikaner Broederbond en ook Vrymesselaar)³⁶ het hom in die kabinet opgevolg. Die aanstelling, soos verneem word, het op advies van Vorster geskied. Vorster is op sy beurt voorgesê deur Oppenheimer en die Britse intelligensiediens, Mi6. Dr. Muller is met ingang van 9 Januarie 1964 in die kabinet opgeneem en is kort daarna onbestrede tot Lid van die Volksraad verkies.³⁷

35 \tab D{\f2 *}Oliveira, J. 1977.}\plain \i\fl \~Supra. }\plain \fl p.141.

36 \tab Hilgard Muller het vanaf 1938 verbintenis met }\plain \i\fl South African Institute of Race Relations}\plain \fl en sedert 1960 met }\plain \i\fl South African Institute of International Affairs. }\plain \fl Hy het ook sedert 1964 skakeling gehad met die Britse intelligensiediens, Mi6.

37 \tab Later het Hilgard Muller ook die amp van Ere-president van die }\plain \i\fl South African Institute of International Affairs }\plain \fl beklee. \~Sedert Muller se aanstelling as Minister van Buitelandse Sake het sy Departement stelselmatig saam met die }\plain \i\fl South African Institute of

Op grond daarvan dat die Afrikaner sakelui toenemend deur die sambreel van die *Illuminati* ingetrek word, het dr. Verwoerd op 25 September 1965 toe hy 'n byeenkoms in sy kiesafdeling Heidelberg toegesprek het, daarop gewys dat Suid-Afrika nie net met 'n buitelandse geldmag te doen het nie, maar dat 'n nuwe geldmag binne Suid-Afrika aan die ontwikkel was. Afrikaanse kapitaliste en Suid-Afrikaners in die algemeen, het hy gesê, is besig om toenemende beheer in magtige finansiële, nywerheids- en mynondernemings te bekom. Met die ontwikkeling van hierdie Suid-Afrikaanse geldmag moet die politieke lewe van die land in ag geneem word. Dr. Verwoerd het gesê dis noodsaaklik dat die nuwe geldmag nie weggroei van die nasionale belang en 'n geldmag vir eie onthalwe word nie en toe bygevoeg: “*Daar is 'n wesenlike gevaar dat die Suid-Afrikaanse geldmag sal saamsmelt met die geldmag wat vreemd aan Suid-Afrika en sy volk is. Die land sal moet toesien dat die ontwikkelende geldmag trou bly aan die nasie en nie in botsing kom met die ideale en veiligheid van sy mense nie.*”

AANSLAG OP AFRIKANERNASIONALISME IN DIE BROEDERBOND EN DIE NASIONALE PARTY

Die *linksdenkendes* van die Afrikaner Broederbond het sedert 1964 gepoog om die Afrikaner-Orde onder sy beheer te kry, maar die hoofbestuur van die Afrikaner-Orde was *te pro-Afrikaans* — 'n konflik tussen *Verligte* en *Verkramp*te Afrikaners het toenemend 'n werklikheid geword. Juis teen daardie agtergrond het B.J. Vorster (toe hy nog Minister van Justisie, Polisie en

International Affairs}{\plain \fi gewerk. }~Met die aanstelling van Muller het die }{\plain \i\fi *Illuminati* }{\plain \fi as{\fi2 *}t ware hulle hand in die regering versterk. }~Die personeel van Muller se departement is sedertdien toenemend bloot gestel aan liberale beïnvloeding. }~~Ons sal later leer dat juis die verbintenisse met }{\plain \i\fi *South African Institute of International Affairs*}}{\plain \fi , wat Muller bewerkstelling het, tot 'n groot mate gelei het tot Pik Botha se liberale denke. }~Daar word verneem dat Pik Botha toe hy as Balie-advokaat sy regsloopbaan begin het, aanvanklik sterk regsgeïnd was. }~Daar het onder meer 'n portret van Adolf Hitler in sy kantoor by die Advokaatskamer gehang. }~Na 'n onsuksesvolle balie-loopbaan het hy met 'n betrekking as regsadviseur by die Departement van Buitelandse Sake omstreeks Februarie 1953 begin. }~Pik was sedert sy aanstelling aan die vermelde Departement toenemend blootgestel die liberalisme aan }{\plain \i\fi linksgesindes. }{\plain \fi

Gevangniswese was) met genl. Lang Hendrik van den Bergh se aanstelling as lid van die Afrikaner Broederbond daarin geslaag om 'n beleid in die Afrikaner Broederbond te vestig dat die hoofbestuurslede van die Veiligheidsgemeenskap ook Afrikaner Broederbond lede moet wees.

Van den Bergh het die finale Amerikaanse meesterplan aan meneer Piet Koornhof (wat Koornhof op sy beurt weer aan Jaap Marais gewys het) openbaar, met die bedoeling om die Vertroulike Verslag as lokaas te gebruik om die Afrikaner-Orde te penetreer. Sodoende is die Afrikaner-Orde toe geïnfiltreer. Ivor Wilkins en Hans Strydom wys in hulle boek **THE SUPER-AFRIKANER - INSIDE THE AFRIKANER BROTHERBOND** op bladsy 179 daarop dat: *"Mr. Vorster realised while he was still Minister of Justice that the battle between verkramptes en verligtes would be won or lost in the powerful Broederbond. Whoever won control of the organisation would win control in the party."*

Die Opposisie in die parlement het in 1964 heftig aangedring dat ondersoek ingestel moes word na die bedrywighede van die Afrikaner-Broederbond. In reaksie daarop het dr. Verwoerd in die Volksraad geantwoord, toe hy gesê het dat as die Broederbond ondersoek moes word, ander organisasies van die Engelssprekende wêreld (soos die Vrymesselary) ook ondersoek behoort te word. Een van die organisasies wat hy genoem het, was Anglo-American. 'n Ruk daarna het prof. Piet Hoek, Adjunk-hoofbestuurder van Yskor, dr. Verwoerd gevra om wel so 'n ondersoek na Anglo-American te laat instel. Prof. Hoek was diep bekommerd oor die greep wat Anglo-American en mnr. Oppenheimer op die Suid-Afrikaanse ekonomie verkry het. Hy het gesoek na middele om hierdie greep te breek. Dr. Verwoerd het hom meegedeel dat hy met hom saamstem wat Anglo-American en mnr. Oppenheimer betref, maar dat hy nie in sy posisie 'n amptelike ondersoek kon gelas nie. Dr. Verwoerd het hom wel nie-amptelik gevra om wel so 'n ondersoek vir hom te doen.

Die CIA het met die hulp van die Kaapse liberale Nasionaliste en meer spesifiek Piet Cillie het 'n skeuring in die NP beplan om die magsbasis in die Suide te versterk. Die mense in die Suide was oor die algemeen meer bekend met liberale lewens- en wêreldbeskouinge. **The Sunday Tribute and The Sunday Post** van 26 Augustus 1966 berig die volgende: *"Backed by the influential Burger-Beeld newspapers, they are planning in to re-capture control from the hard-core Nationalists of the North The new power drive from the south is reported to be spearheaded by mr.*

*Piet Cillie, editor of **Die Burger**....The feud between northern and southern Nationalists has been a long and bitter one. When the Nats come to power in 1948 under Dr. Malan, the power centre was in the Cape. But when Mr. J.G. Strijdom assumed power, control shifted to the North. There have been periodic outbursts, most of them quickly hushed up. Now there has been a carefully planned operation to isolate Dr. Verwoerd and force a showdown. Their tactics are to spill the North line-up by creating suspicion and unrest among them and so isolate Dr. Verwoerd. First, it was accepted that the area of circulation of **Die Burger** was too limited to promote its ideas. Then *Nasionale Pers* launched the new national Sunday newspaper, **Die Beeld**....”*

SLUIPMOORD OP DR. HF VERWOERD

Op 6 September 1966 het die Kommunis en Volksraadsbode, Demetrio Tsafendas dr. Verwoerd, die Eerste Minister, in die Volksraad vermoor. Die sluipmoord op dr. H.F. Verwoerd was die eerste mylpaal vir die aanslag teen die Republiek. Jaap Marais meld in sy boek **The Founder of the New South Africa** :

“The revolutionary developments in South Africa culminating in the April 27, 1994 general elections and the handing over of political power to the Communist-controlled ANC have been gaining momentum since the assassination on the 6th September 1966 of Dr. H. F. Verwoerd, the South African Prime Minister, by the Communist Demetrio Tsafendas.”

Die onderstaande feite sal die waarskynlikheid verhoog dat die moord op dr. Verwoerd inderdaad ‘n komplot was. Die voorspel tot die sluipmoord kan ons terug projekteer na Mei 1959 toe Tsafendas in Brittanje aangekom het en hy in die geselskap van Linkses waargeneem is. Tsafendas het na die moord op dr. Verwoerd erken dat bepaalde persone in dié vermelde kring, waarin hy beweeg het, die moontlikheid geopper het om Verwoerd te skiet, wat wel in April 1960 gerealiseer het. As pro-Kommunis en as baster het Tsafendas minstens die regte sentimente gehad om die moord te pleeg. Na wat berig word, het Tsafendas in Mei 1960 die voorneme getoon om dr. Verwoerd te vermoor toe hy aan werkers van Anton Rupert se Britse sigaretfabriek, Rothmans International, genoem het dat hy dr. Verwoerd sou doodmaak as hy so ‘n geleentheid sou kon vind. Daardie moord-stelling van Tsafendas is in dieselfde maand nog onder Anton Rupert se aandag in Suid-Afrika gebring. Tsafendas is in Julie 1960 by Rothmans International, in diens geneem. Hierdie dienskontrak is in Januarie

1962 formeel bëeindig. Rupert het nooit persoonlik met Tsafendas gesels nie. Sedert Februarie 1962 was Tsafendas werkloos maar met betaling uit die finansiële bronne van Rupert.

Na wat berig word, het die werklike gedagte om dr. Verwoerd te vermoor eers in Maart 1963 in Birmingham-omgewing vergestalt toe Rupert 'n vergadering belê het met vier ander persone, waaronder lede van die *Council on Foreign Relations* (CFR), CIA en Mi6. Op daardie vergadering is besluit dat dr. Verwoerd deur 'n sluipmoordenaar vermoor sou word en is Tsafendas ingetrek om die taak te verrig. Daar is besluit dat Mi6 Tsafendas sou oplei en betaal om die sluipmoord uit te voer. Die CFR en die CIA sou by wyse van hoë vlak mededelings van Mi6 slegs kennis neem van enige vordering wat gemaak sou word met die projek. Soos ons reeds gesien het, was dit geensins vreemd aan vreemde intelligensiedienste om kovert (in die geheim) by sameswering betrokke te raak en politieke leiers te vermoor nie.³⁸

Sy opleiding deur Mi6 het in twee fases geskied. Soos verneem word, het die eerste opleiding in Kerkira-omgewing in Griekeland so ongeveer Julie 1963 plaasgevind. Mi6 het Tsafendas hoofsaaklik met hipnose gebreinspoel.³⁹ Die Assegai is as teken gebruik om die moordopdrag te aktiveer. Die druppelbloed het 'n tydfaktor aangedui. Waar en wanneer die tweede opleiding plaasgevind het is onbekend. Daar is op wapenvaardigheid gekonsentreer.⁴⁰

38 \tab In 1975 het die Intelligensiekomitee van die Amerikaanse Senaat 'n verslag vrygestel met die titel *Alleged Assassination plots involving foreign leaders*. Die verslag verskaf getuienis dat die CIA betrokke is by sameswerings om onder meer Nasser van Egipte en Fidel Castro van Kuba te vermoor. President Eisenhower self het gedurende sy ampstermyn verskeie moorde op buitelandse leiers goedgekeur. Die Amerikaanse president ontvang hierdie reg saam met die pos.

39 \tab Marais, J. 1992. *Die era VERWOERD*. Pretoria, *Aktuele Publikasies*. p.204: "Dr. Willie Visser, 'n sielkundige, het later volgens 'n koerantberig verklaar: 'Demitrio Tsafendas het wel dr. HF Verwoerd onder die dwang van intensiewe breinspoeling en sterk na-hipnotiese suggesties vermoor. Die Vaderland, 20 April 1972".

40 \tab Die messteekegteknik wat Tsafendas aangewend het om dr. Verwoerd te vermoor dui daarop dat hy opleiding moes ontvang het en bevestig dit Tsafendas se vaardigheid (wat ook tipies 'n taak van 'n intelligensiediens is) om 'n mes as 'n

Tsafendas het Suid-Afrika in November 1963 in omstrede wyse ‘wettig* binnegekom. J.J.J Scholtz wys in sy boek **Die Moord op dr Verwoerd** op bladsy 124 : “*Die Kommissie het op verskeie ander insidente en beweringe ingegaan. Daaronder was ‘n dreigement van Tsafendas wat hy in Junie 1964 sou uitgespreek het toe hy deur ‘n mnr. Vercuiel uit die diens van die Pretoriase firma F.A. Poole (Edms.) Bpk., ontslaan is, omdat sy werk en gedrag onbevredigend was. “Mnr. Vercuiel het getuig,” aldus die Kommissie se verslag, “dat Tsafendas baie ontsteld hieroor was en die volgende dreigement geuiter het: ‘You are just like your bloody Government. I will get you. I will also get your Prime Minister.**” Die Kommissie het bevind dat Vercuiel ‘n gunstige indruk maak. Hier is omstandighedsgetuienis wat daarop dui dat Tsafendas die opset gehad het om dr. Verwoerd te vermoor.

John Vorster word 18H00 op 27 Julie 1964 by die moordkomplot ingetrek. Oppenheimer, Rupert, Quinton Whyte (die CFR- en CIA-agent, ook die Direkteur van die *SA Institute of Race Relations*) en ‘n onbekende persoon van Mi6 was ook teenwoordig. Die presiese motief waarom Vorster by die moord ingetrek was, is duister. Dit was waarskynlik omrede Vorster Miniser van Justisie was en hulle sy invloed in die Polisie wou misbruik om die moordkomplot toe te smeer. Hulle het by Oppenheimer se huis in Parktown, Johannesburg tussen 16H30 tot 20H00 vergader. Vooraf het hulle mekaar as Vrymesselaars gegroet. Na wat verneem word, is Vorster afgepers om by die komplot betrokke te

sluipmoordenaar te kon hanteer. }~Dr. E.L. Fischer, ‘n Lid van die Volksraad, het op die dag van die moord aan }}\plain \b\l Die Vaderland }}\plain \l verklaar: }}\plain \i\l “Dit is duidelik dat die sluipmoordenaar opleiding moes ontvang het in die kuns om ‘n mes te hanteer. }~Die mes het elke keer tussen die ribbes deur gegly en dit is nie dwarsoor hanteer soos ‘n gewone messteek sou gedoen het nie. }}\plain \l Mnr. Jaap Marais het in die }}\plain \b\l Afrikaner }}\plain \l van 7 September 1988 daarop gewys dat: }}\plain \i\l “Ek het ook ‘n foto van die lyk gesien en dit is heeltemal duidelik dat Tsafendas die plekke met deskundigheid uitgekies en die steke met bedrewenheid uitgevoer het. }~In net veertien sekondes het hy vier steke met die dolk gegee en elkeen sou afsonderlik die dood veroorsaak het. }~Tsafendas was ongetwyfeld vir die daad geskool. }~Die eerste steek was na die hart, die tweede in die regterlong, die derde in die linkerskouer en die vierde in die linkerlong. }~Daar was geen amateuragtigheid in die daad nie - nóg in spoed, nóg in die presiesheid van die steke.”}}\plain \l

raak. Die *Illuminati* het Vorster afgepers deur die feite wat hy sedert Julie 1961 uit binnekring-inligting van die regering en Broederbond aan die CIA en sedert September 1962 aan Mi6 deurgegee het. Vorster het aanvanklik getalm om in te stem om saam te werk met hierdie moordkomplot, maar tog eindelik ingestem. In ruil vir sy samewerking is premierskap aan hom belowe. Tydens daardie ontmoeting het Whyte aan hom 'n finale bloudruk oorhandig van hoe hy die land na dr. Verwoerd se dood sou regeer. In die verband meld Schoeman⁴¹ die volgende:

“Dit is belangrik om te let op enkele van die hoofpunte van hierdie ‘meesterplan’, omdat dit ‘n insig gee in die latere politieke ontwikkelinge onder leiding van mnr. Vorster en die oogmerke wat die buitelandse magshebbers in Suid-Afrika nagestreef het. In die dokument word erken dat die Swartes in toenemende mate begin deel in die Suid-Afrikaanse voorspoed en dat hulle daardeur hulle

41 \tab Schoeman, B.M. 1980. {\plain \b\fl Die Geldmag SA se
onsigbare regering}{\plain \fl . Pretoria, Aktuele Publikasies.
p.52-53. \~Ons sal op let dat die handleiding waarna daar
verwys word eers na 6 September 1966 van krag sou word.
\~Dit sal duidelike word na mate ons met die navorsing sou
vorder dat daar ‘n verband is tussen Vorster, Lang Hendrik
van den Bergh en Henry Kissinger van die}{\plain \i\fl
Council Foreign Relations}{\plain \fl (en as Buitelandse
Adviseur vir die Nixon-administrasie) bestaan. Schoeman wys
daarop dat: {\plain \i\fl “As onmiddellike Amerikaanse
beleid teenoor Suid-Afrika is onder meer die volgende
genoem: (a) Dat die VSA oorweging skenk aan middele om die
NieBlanke in Suid-Afrika te help om vorme van
selfverwesenliking en opleiding op verskillende gebiede te
bereik, soos sport, musiek, jazz, gespesialiseerde opleiding,
ens. (b) Dat die VSA kategoriees verklaar dat uiteindelijke
NieBlanke politieke regte niks minder as Blanke politieke regte
moet wees nie en dat, in die lig van die internasionale
toestand, die VSA eis dat Blank Suid-Afrika hom in gemoed en
daad voorberei op die onvermydelike politieke gevolge van
toenemende NieBlanke ge\~talle en ekonomiese en kulturele
mag. (c) Dat die VSA wys op die toenemende ekonomiese
interafhanklikheid van alle groepe in Suid-Afrika ondanks
‘grensnywerhede’{\f2 *} en ‘tuislandontwik\~keling’{\f2 *}.
\~Laasgenoemde sal in werklikheid ekonomiese integrasie
verhoog. (d) Dat die VSA nie die vloei van kapitaal na
Suid\~Afrika onnodig belemmer nie, omdat dit die NieBlanke
se mag sal verhoog en terselfdertyd die band tussen alle
groepe en alle gebiede in en om Suid-Afrika versterk. Dit
verhoog ook die VSA se mag om te beïnvloed. (e) Dat die VSA
openbare inter\~nasionale druk op Suid-Afrika deur
Suidwes-Afrika en die Ver\~enigde Volke volhou en dat hy in
hierdie saak die nouste voeling met Brittanje
handhaaf.”}{\plain \fl

ekonomiese mag en moontlik ook hulle politieke mag kan vergroot. Die volgende oogmerke word onder meer gestel: (a) Die Suid-Afrikaanse beleid van 'Wit oorheersing' moet gematig word om te voldoen aan sommige van die wêreld se kritiek en om rassewrywing en moontlike bloedvergieting in Suid-Afrika te voorkom. (b) Aanpassings sal redelik aanvaarbaar moet wees vir die Blanke kiesers as die Nasionale Party-regering aan bewind wil bly. (c) Die uitvoering van die plan moet hoofsaaklik gegrond wees op die politieke magstruktuur van die land en kan nie in stryd met ekonomiese ontwikkeling en voorspoed wees nie. (d) Dit moet Afrikaanse 'volkisme', die Engelse finansiers en nyweraars bevredig en Suid-Afrika se verdediging en nasionale veiligheid verseker Hierdie 'meesterplan'* uit die linkse knoeikamers in Suid-Afrika het inderdaad die bloudruk van die politiek in die Vorster-era geword."*

Vorster het Lang Hendrik Van den Bergh om omtrent 21H00 op 27 Julie 1964 by die moordkomplot ingetrek. Vorster en Van den Bergh het by Vorster se woning in Pretoria tussen 21H00 tot 22H00 vergader. Vorster het daardie aand Van den Bergh ernstig in sy vertroue geneem en van sy intelligensie-blaps vertel wat gevolglik daartoe gelei het dat Van den Bergh sedertdien ten nouste met Vorster moes saamwerk. Tsafendas is op 9 Junie 1965 om 21H30 in Kaapstad R5 000 (in kontant) betaal om die moord te pleeg. Hy is deur 'n Mi6-agent (onbekend) betaal. Soos verneem is, is die agent met Rupert se motorkar vervoer. Rupert was nie teenwoordig nie, maar wel sy motorbestuurder (naam onbekend). Laasgenoemde persoon het nie geweet wat inderdaad plaasgevind het nie.⁴²

Die gedagte om dr. Verwoerd in die Volksraad net na middagete te vermoor, was inderdaad Vorster s'n. Vorster het in Februarie 1965 op daardie idee gekom. Vorster se mentor, genl. Lang Hendrik van den Bergh (Hoof van die Veiligheidspolisie) het die *Central Intelligence Agency* en *Council on Foreign Relations* se kantore in Washington, D.C. gedurende 27 Julie tot 6 Augustus 1965⁴³ besoek, waar hy in gesprek was met Henry Kissinger en

42 \tab Daar het mededeling van Tsafendas aan die Griekse konsul in Beira bestaan dat hy \~vyf duisend rand uit Suid-Afrika ontvang het. Vergelyk Scholtz, J.J.J. 1967. }{\plain \iyl Supra. }{\plain \fl p. 121.

43 \tab Data wat deur die VSA se Departement van Justisie, Immigrasie en Naturalisasie Dienste verskaf is.

drie ander (onbekende) persone, waaronder lede van die Mi6 en CIA. Kissinger was op daardie stadium in die diens van die *Council on Foreign Relations*. Van den Bergh het gedien as Vorster se boodskapper. Na wat berig word, was die doel van Van den Bergh se besoek aan die VSA om die uitleg van die moord op dr. Verwoerd onder die loop te neem. Mi6 het almal daar teenwoordig ingelig oor die vordering betreffende die moordkomplot. Vorster se idee om die moord in die Volksraad te pleeg is tydens daardie ontmoeting aan die CFR, die CIA en Mi6 deurgegee. Vorster en Van den Berg is tydens die vermelde besoek getaak om Tsafendas van hulp te wees om toegang te kon kry in die Volksraad. Hulle moes met ander woorde sorg dat Tsafendas sonder probleme aangestel word as bode van die Volksraad. Voorts was Van den Berg goed deur die Amerikaners ingelig (in intelligensie-terme “*briefing*”) om toe te sien dat spore toegesmeer word en bepaalde veiligheidsdokumentasie oor Tsafendas vernietig word.

Kort na Van den Bergh se besoek aan die VSA het Mi6 Vorster en Van den Bergh in Vorster se woning in Pretoria besoek. Mi6 het ‘n navraag gehad oor meer inligting rakende die Volksraad en die Volksraad se prosedures. Dit is egter onduidelik hoe, waar en wanneer hierdie inligting deur Mi6 na Tsafendas gekommunikeer is.

Hoewel Rupert die groot dryfveer agter dr. Verwoerd se dood was, was die buitelandse geldmag die argitek. In die verband het die **Washington Observer** van Januarie 1975 gemeld dat daar ‘n Rockefeller-Rothschild-Oppenheimer-plan in 1960 aangeneem is om dr. Verwoerd as Eerste Minister uit die Suid-Afrikaanse politieke arena te verwyder. ‘n Verdere bewys dat die grootkoppe van die *Illuminati* direk agter hierdie moord sit, was een van die belangrikste mondstukke van die *The Round Table*-groep (*Illuminati*), **The Time** van 26 Augustus 1966. Die dekblad van **The Time** van 26 Augustus 1966 was, na wat berig word, die moordopdrag met dr. H.F. Verwoerd se gesig (links daarvan word ‘n assegaaiem⁴⁴ met twee bloeddruppels aangedui) en binne ‘n sesbladsye artikel oor Suid-Afrika met een kantopskrif: ‘*Murder in the heart**’. Na wat verneem word, was Tsafendas gehipnotiseer

44 \tab {}{\plain \i\fl Umkonto We Sizwe }{\plain \fl beteken
 inderdaad Assegaai van die Volk. \~{}{\plain \i\fl Umkonto We
 Sizwe }{\plain \fl is die militêre vleuel van die ANC.
 \~{}Derhalwe is die assegaai ‘n simbool van die ANC. \~{}Was dit
 Mi6 se bedoeling om juis ‘n ANC simbool te gebruik?

om te reageer wanneer hy die assegaaimet met die twee druppels op die vermelde tydskrif sou sien.⁴⁵ Hy was ook getaak om net vir **The Time** uit te kyk.

Wat die geldmag betref, was die beweegrede agterliggend tot die moordopdrag omdat dr. Verwoerd toenemend daarin geslaag het om onafhanklik 'n politieke en ekonomiese orde (Afrikanernasionalisme gebou op Apartheid) in die Suidelike halfrond (losstaande van *Pax Americana* se nie-rassige demokraties-kapitalistiese Wêreldorde) te vestig. Rooi- of gevaarligte in die Amerikaanse en Britse Veiligheidskringe en internasionale geldmag (Rothschilds-Rockefellers-Oppenheimers) het aangegaan en vrese is ontketen vir die opkoms van 'n moontlike '*Fourth Reich*' in Suidelike Afrika. Kortom wou dr. Verwoerd die politieke pad loop van 'n Blanke heerskappy (met die aksent op die Afrikaner) al sou dit selfs buitelandse isolasie beteken. Dr. Verwoerd se apartheidsinvloedsfeer was besig om wyer uit te kring as net Suid-Afrika en Suidwes-Afrika. Die beleid van afsonderlike ontwikkeling het al groter inslag gevind en die alternatiewe van integrasie al bleker laat lyk. Dit was nou ook in Rhodesië sigbaar. Die Afrikanervolk was besig om as die skeppende politieke mag in Suidelike Afrika 'n bolwerk teen linkse aanslae te word. Dit was strydig met die Rockefeller-Rothschild-Oppenheimer-plan, van 'n politieke unie vir Suidelike Afrika ('n een geldstelsel, 'n ineengeskakelde ekonomie en 'n geïntegreerde politieke liggaam vir al die state in Suidelike Afrika) met Swart heerskappy. Van sy stigtingsjare het die *Illuminati* se hooforgaan in Suid-Afrika, die SA-Stigting, gepoog om homself in die Suid-Afrikaanse politiek in te grawe, en dit was net die ferme hand van dr. Verwoerd wat hulle teruggehou het. Hierdie toedrag van sake was vir die *Illuminati* 'n groot bedreiging. Dit is duidelik dat die sluipmoord op dr. Verwoerd dus die eerste en enigste voorwaarde was vir ingrypende politieke verandering in Suid-Afrika en Suidelike Afrika.

45 \tab Scholtz, J.J.J. 1967. }{\plain \b\fl Die Moord op dr Verwoerd}{\plain \fl . Kaapstad, Nasionale Pers. p.7 :}{\plain \i\fl "Omtrent 26 of 27 Augustus 1966 het hy }{\plain \fl (Tsafendas) }{\plain \i\fl aan lede van die Eleni se bemanning gesê dat hy 'n pistool of mes wil koop. \~Hy het aan hulle vertel dat hy 'n goeie betrekking by 'n hotel kan kry en so 'n wapen vir sy beskerming nodig het."}{\plain \fl \~Ons sien hier dus 'n verband tussen die bepaalde }{\plain \b\fl Time}{\plain \fl -uitgawe en bogenoemde datum waarop Tsafendas die eerste keer gepoog het om 'n wapen te verkry.

Schoeman meld in sy boek **DIE GELDMAG Suid-Afrika se onsigbare regering** op bladsy 46 dat: *“Vir die verteenwoordigers van die groot geldmag hier en in die buiteland moes die verwydering van dr. Verwoerd van die politieke toneel in Suid-Afrika deur die Kommunis Tsafendas ongetwyfeld ‘n belangrike moment in hulle veroweringsplanne gewees het. Dr. Verwoerd was die één man teen wie hulle altyd gestuit het in hulle berekenings om deur hulle geld die politieke mag in Suid-Afrika te verower. Hy het tussen hulle en die Afrikanerdom gestaan en telkens moes hulle sien hoe hulle planne deur hom verongeluk is ... Die sluipmoord op 6 September 1966 in die Volksraad het alles oornag verander Die vraag is al dikwels gestel wie mnr. Vorster se politieke adviseurs in die politiek was (Henry Kissinger van die Council on Foreign Relations en Oppenheimer van die SA-Stigting). Daar is al telkens aangevoer dat sy politieke agtergrond nie van so ‘n aard was dat dinge soos uitwaarts, dialoog, détente en wegbeweeg van diskriminasie sy breinvrugte kon wees nie...Namate sake onder sy bewind ontplooi het, het een ding baie duidelik geword: dat die verteenwoordigers van die groot geldmag, die ryk geldmanne, ‘n groot invloed op die Vorster-politiek uitgeoefen het. ‘n Man soos Rupert het bv. die toegang tot mnr. Vorster gevind wat hy nie by dr. Verwoerd kon vind nie. Daarby het mnr. Vorster se familiebande van sy vrou se kant hom ook in aanraking gebring met die verteenwoordigers van die Afrikanergeldmag in die Suide en hulle moes ongetwyfeld ‘n baie sterk invloed op hom uitgeoefen het.”*

J.J.J. Scholtz wys in sy boek **Die Moord op dr Verwoerd** op bladsy 127 daarop dat: *“In Junie en Julie 1966, ‘n maand of twee voor die moord op dr. Verwoerd, het Tsafendas gereeld aan die huis van mev. Scott, in Chamberlainstraat 42, Woodstock, geëet. Dit was waar hy weens sy swak tafelmaniere ‘Die Vark* genoem is. Op ‘n dag is in mev. Scott se aanwesigheid iets aan hom gesê van ‘n moontlike werk in Suidwes-Afrika. Hy het opgemerk: ‘I cannot go to South West Africa. I have a job to do here before I go back.*”* Tsafendas word as bode van die Volksraad op 20 Julie 1966 met die inwerkingtrede op 1 Augustus 1966 aangestel.

Intussen het die Minister van Binnelandse Sake, P.M.K. le Roux, Tsafendas se deporteringsbevel op 8 Augustus 1966 geteken, maar op die datum van die moord was die bevel nog nie aan die polisie deurgestuur om dit uit te voer nie. Na verneem word was Vorster en Van den Bergh aandaadig daarvoor dat die uitvoer van die bevel vertraag is. Vorster was ook die verantwoordelike minister (Min-

ister van Justisie, Polisie en Gevangeniswese) wat agter Tasfendas se aanstelling as bode in die Parlement sit.

Die oggend van 6 September 1966 toe Tsafendas by Wm. Rawbone & Kie twee messe gekoop het was hy vasberade om met die moord aan te gaan. Tsafendas het op 6 September 1966 dr. Verwoerd vermoor. J.A. Marais wys in sy boek **The Founders of the New South Africa** op bladsy 18: *“Now certain aspects of the assassination must be looked at more closely. Tsafendas after such a short time in parliamentary service could not have had sufficient insight in parliamentary proceedings to know what time would be the suitable for the attack. He must have been advised that the most unguarded and most relaxed time was shortly before the commencement of their benches chatting, or already, paged through documents. This was the atmosphere in which he entered the Assembly Chamber and proceeded to where Dr. Verwoerd was seated. He stabbed Dr Verwoerd four times, three of the wounds being of a fatal nature.”* Vorster en Van den Bergh was by tye van die moord die verantwoordelike partye vir dr. Verwoerd se veiligheid in die Parlement. Die **Washington Observer** van Januarie 1975 meld dat: *“...Vorster was inderdaad die Minister van Justisie en persoonlik verantwoordelik vir die lakse sekuriteit wat Verwoerd se moordenaar toegelaat het om naby genoeg aan sy niksvermoedende slagoffer te kom om hom die doodsteek te gee...”*⁴⁶

46 \tab Scholtz wys \~in sy boek }}{\plain \b\l Die Moord op dr Verwoerd}}{\plain \l op bladsy 136 daarop dat: }}{\plain \i\l “Sluipmoord op ‘n staatsman was, behalwe in een uitsonderlike geval, iets onbekends in Suid-Afrika, en niemand het die moontlikheid van so iets pertinent onder die aandag van die Speaker en sy amptenare gebring nie. \~Genl. H.J. van den Berg het, toe hy aan die Kommissie gesê het dat die Veiligheidspolisie vir die veiligheid van die Eerste Minister verantwoordelik is, selfrondborstig erken dat die moontlikheid van ‘n gebrek aan veiligheid in die Volksraad hom nooit opgeval het nie...”}}{\plain \l Hy wys vervolgens op bladsy 138: }}{\plain \i\l “...in 1962, na afloop van die samesprekinge tussen maj. Venter en die twee hoofamptenare van die Volksraad, ‘n memorandum aan die Speaker gestuur waarin onder meer gesê is: ‘Waar nuwelinge aangestel word, word deeglike ondersoek na hul agtergrond ingestel en daar is nou besluit om in die vervolg polisieverslae aan te vra oor persone oor wie daar enige twyfel bestaan.}}{\l2 *} \~Daar is egter }}{\plain \l (in Tsafendas se geval) }}{\plain \i\l nooit aangevra nie.”}}{\plain \l

Daadwerklike toesmeerderie was sterk aanwesig. John D*Oliveira het in sy boek **VORSTER — die mens** op bladsy 166 die volgende gemeld: “Die ‘man in die pak van ‘n parlamentsbode* was ‘n bode met die naam van Dimitri Tsafendas, wat later geblyk het kranksinnig te wees. Hy word vandag (1977) nog in die tronk aangehou. Terwyl toeskouers—talle aan die huil — met uitdrukkings van afgryse op hulle gesigte uit die galery vlug, roep Vorster die kommissaris van polisie, genl. John Kevy, in. Kevy was binne ‘n paar minute daar en Vorster gee hom opdrag om Hendrik van den Bergh te soek, om die ondersoek waar te neem. ‘Ons was diep geskok en bekommerd. Ons wou so gou as moontlik weet of die man mal was en of dit ‘n georganiseerde ding was, gevolglik het ek die man laat kom wat die bevoegte was om die ding vinnig op te los. Van den Bergh het Tsafendas 48 uur lank ondervra en ek sê vir jou as ‘n man na 48 uur van Van den Bergh se ondervraging nie breek nie, dan weet jy absoluut niks nie. Van den Bergh se bevinding was dat dit een man se werk was en dat Tsafendas nie vir sy dade verantwoordelik was nie.” Jaap Marais wys in sy boek **Die era van VERW**

OERD op bladsye 189 en 190 daarop dat: “Een van die belangwekkende dinge was dat die Sondagkoerant van destyds, **Die Beeld**, op 11 September 1966, vyf dae na die sluipmoord, ‘n berig gehad het dat Tsafendas se naam verskyn het op die sogenaamde Swartlys van persone wat dopgehou moes word indien hulle tot die land toegelaat word. Dié berig het verder onder andere gelui: ‘Die Veiligheidspolisie het ‘n legger oor hom gehad, en toe genl. Van den Bergh, Hoof van die Veiligheidspolisie en Inspekteur-Generaal van die Polisie, Dinsdagmiddag (6 September) genader is oor die man se verlede, het hy die legger binne ‘n kort tydjie by hom gehad.* Die verstommende ding wat toe gebeur het, is dat Vorster (toe nog Minister van Justisie) op grond van inligting verstrek deur Van den Bergh, ‘n verklaring uitgereik het ”dat die berig dat die Veiligheidspolisie ‘n lêer oor Tsafendas het, van alle waarheid ontbloom is”.....Van den Bergh het later verduidelik dat hy wel binne ‘n paar minute volledige inligting oor Tsafendas gehad het, omdat hy dit onmiddellik na dié sluipmoord op navraag van die Veiligheidspolisie van Mosambiek gekry het.” Jaap Marais wys in sy boek **The Founders of the New South Africa** op bladsye 18 en 19: “This is of the same quality as the second paragraph of the Chapter of the Commission*’s report entitled ‘Were there accomplices?’* It reads as follows: ‘The Commission could find no evidence which could justify a finding that there were accomplices*. In itself this would have caused eyebrows to raise, but what made it more suspect was the remarks of the man who had appointed the Commission, BJ Vorster, dr Verwoerd*’s successor.

The day after the assassination (September 7) The Star (Johannesburg) had a headline: 'No sign of assassination plot. This was the work of a lone killer, says Vorster.' Voorts op bladsy 19 J.J.J. Scholtz⁴⁷ wys in sy boek **Die Moord op dr Verwoerd** op bladsy 118 dat: "Party mense se verbeelding het hoë vlugte geneem en die Sondag na die moord het **Die Beeld** (Rupert se koerant) dit nodig gevind om in 'n hoofartikel te vermaan: 'Vanwaar die gretigheid om te glo dat hier 'n geslaagde sameswering was om Suid-Afrika deur sy Premier na die hart te steek? Waarom so gretig om te glo in geslaagde sameswering teen ons bestaan voordat daar iets anders is as populêre gerugte om so iets te staaf? Daarmee bewys ons geen guns nie. Ons sê alleen maar by voorbaat aan die wêreld ons glo in ons vyande se mag."*

VORSTER WORD AS PREMIER GEKIES

Vorster is op 7 September 1966 deur Jaap Marais gekontak. Jaap Marais het saam met 'n groep (bestaande uit Gaffie Maree, Fanie Botha en Jan de Wet) Vorster by sy broer Koot se huis ontmoet. John D*Oliveira het in sy boek **VORSTER — die mens** op bladsy 168 daarop gewys dat Vorster die volgende daaroor te sê het: "*Toe ons almal daar bymekaar is, vra Jaap Marais my namens die groep of ek beskikbaar is as kandidaat vir die premierskap ...*" Hoewel Vorster hom nie dadelik beskikbaar gestel het nie, het hy tog kort daarna ingestem. Vorster het ironies genoeg die steun van die ultra-konserwatiewes soos Albert Hertzog, Jaap Marais en Willie Marais geniet.⁴⁸ Die finale keuse van die Koukus het op Vorster geval. Hoewel Vorster tog premier van die Republiek geword het soos aan hom belowe is deur die magte van die *Illuminati*, het hy 'n bitter duur prys daarvoor betaal. Nie alleen het hy as 'n spioen van vreemde intelligensiedienste geopereer nie, maar het hy sy kragte saamgesnoer om dr. Verwoerd te laat vermoor. Vorster was nie in sy hart 'n Afrikaner nie, maar 'n

47 \tab J.J.J. Scholtz was tydens die skrywe van \{\plain \b\}l Die Moord op dr Verwoerd\{\plain \f1 die assistent-redakteur en politieke beriggewer van die \{\plain \b\}l Burger\{\plain \f1 .

48 \tab D\{f2 *Oliveira, J. 1977.\{\plain \i\}l \~Supra. \{\plain \f1 p.177.

Suid-Afrikaner. Om teen die Afrikaner te spioeneer het hom nie gepla nie, maar hy kon nooit vrede maak met sy aandadigheid aan dr. Verwoerd se dood nie. Die verwyte daaroor sou hom oor die jare heen inhaal en hom laat met 'n ernstige drankprobleem.

AANHANGSEL 1

SUIDWES-AFRIKA INGETREK IN DIE POLITIEKE AANSLAG TEEN SUID-AFRIKA

Ook die vraagstuk van die Unie se posisie van Suidwes-Afrika het in die Verenigde Nasies onder skoot gekom. Jan Smuts het in 1947 geweier om SWA onder die voogdystelsel van die VN te plaas, maar toegestem om jaarverslae oor die gebied voor te lê. Smuts het voortgegaan om SWA onder die mandaat van die vervalte Volkebond te bestuur. Die Suid-Afrikaanse regering het slegs in 1948 'n jaarverslag oor SWA gedoen en toe het die SWA administrasie soveel kritiek in die Voogdyraad van die VN ondervind dat die gebruik in 1949 beëindig is. Die Voogdyraad het in stryd met die gebruik van die Permanente Mandatekommissie van die Volkebond, die Unie verder geaffronteer deur mondelinge getuienis van verteenwoordigers van ontevrede nie-Blankes in SWA aan te hoor. Tydens die sitting van 1949 het die VN besluit om die Wêreldhof in Den Haag om 'n adviserende mening oor die Unie se internasionale verpligtinge insake SWA te vra. Die regering was nie geneë om die gebied by die voogdystelsel van die VN in te skakel nie.

In die parlamentsitting van 1949 is die SWA-wet aangeneem waardeur daardie gebied ses bykomende lede van die Volksraad kon kies sowel as twee ekstra senatore en nog twee wat deur die regering benoem is om SWA te verteenwoordig in die Suid-Afrikaanse parlement. SWA het daarby sy fiskale outonomie behou sodat die anomalie ontstaan het dat hy wel verteenwoordiging in die parlement gekry het sonder dat sy inwoners belastingpligtig aan die Unie-tesourie was. Dit was ook die beswaar van die Opposisie teen die maatreël. Die nadere

aaneensluiting van SWA by die Unie is deur die Blankes dwarsoor Suid-Afrika verwelkom. Liberale kringe was egter ontevrede omdat geen voorsiening vir verteenwoordiging van die nie-Blanke bevolking van die voormalige mandaatgebied gemaak is nie. Met die eerste verkiesing onder die nuwe stelsel het albei die groot partye van die Unie hul invloed laat geld, maar die uitslag was 'n volslae oorwinning vir die pro-regeringskandidate. Dr. Malan se koalisie is met ses lede versterk.

Wat die SWA-vraagstuk betref, het die Wêreldhof in Julie 1950 verklaar dat hoewel die Unie nie verplig was om die gebied onder voogdy van die VN te plaas nie, die VN tog toesig van die ou Volkerebond geërf het. Juis hierdie houding van die VN oor SWA het die Blanke inwoners van daardie gebied nog meer in die arms van die Unie gedryf. Die neiging van die Unie-regering was om betrekkinge met SWA nouer te knoop. Daarenteen het die VN aan die einde van 1950 'n komitee benoem om met Suid-Afrika oor die uitspraak van die Wêreldhof te onderhandel.

Die stryd teen die Suid-Afrikaanse aanwesigheid in SWA is in die sestigerjare verhewig. In 1960 is 'n saak teen die Republiek by die Wêreldhof in Den Haag aanhangig gemaak deur Liberië en Ethiopië (wat op 'n konferensie van onafhanklike Afrika-state daartoe aangewys is⁴⁹) om SWA se bande met die Republiek te laat beëindig. Die CIA was die dryfveer agter hierdie aansoek na die Wêreldhof. Hulle het beweer dat Suid-Afrika die bepalings van die mandaat geskend het, onder meer deur versuim om die welsyn van die bevolking van SWA te bevorder en deur die oprigting van 'n militêre basis in die gebied. Hierdie argument is deur *Carnegie Endowment for International Peace* onder leiding van Prof. Vernon Mackay (VSA) gefabriseer. Mackay het ook vir die CIA gewerk. Dr. Verwoerd het besluit dat die geding teengestaan moet word. Dit saak sou tot in Julie 1966 geduur.

Intussen het die Algemene Vergadering van die VN en die komitee insake SWA wat deur die Algemene Vergadering aangewys was, voortgegaan om die kwessie van SWA te bespreek, petisionarisse aan te hoor en besluite te neem ondanks besware van Suid-Afrika dat die saak *sub judice* is. Suid-Afrika het in 1962 ingewillig dat die SWA deur die voorsitter en onder-voorsitter van

49 \tab Omdat Liberië en Ethiopië ook lede was van die Volkebond, wat Suid-Afrika ná die Eerste Wêreldoorlog met die mandaat oor SWA beklee het.

die VN se SWA-komitee besoek word. Ná afloop van hul besoek het hulle en verteenwoordigers van die regering 'n gesamentlike verklaring uitgereik waarin gesê is dat daar in SWA geen beduidenis van 'n bedreiging vir die vrede bestaan nie, dat daar niks is wat op militarisasie van die gebied dui nie, en dat daar geen sprake is dat die inheemse bevolking uitgewis word nie, soos beweer is. Die CIA was ontevrede oor die uitlatings en het seker gemaak dat die voorsitter dié verklaring wysig. Die voorsitter het na sy terugkeer beweer dat hy die gesamentlike verklaring onder druk onderteken is. Twee maande later het hy 'n verslag aan die SWA-komitee voorgelê waarin hulle 'n heeltemal ander voorstelling van die situasie in SWA gegee het. Hulle het die Republiek daarvan beskuldig dat hy die nie-Blankes van SWA alle basies menseregte ontnem het en niks gedoen het om hulle op onafhanklikheid voor te berei nie. Volgens die verslag was dit die '*oorweldigende begeerte** van die nie-Blankes dat die VN die beheer oor SWA moet oorneem. In September 1962 het die regering die Odendaal-kommissie aangestel om die toestand in SWA te ondersoek.

Die Odendaal-kommissie het in Desember 1963 verslag gedoen oor die situasie in SWA. Hy het bevind dat, omdat daar so baie verskillende bevolkingsgroepe in SWA woon, tuislande vir die tien nie-Blanke groepe, wat 80 persent van die bevolking uitmaak, ingestel moet word. Voorts is omvattende planne vir die ekonomiese ontwikkeling van die gebied aan die hand gedoen. Die regering het die verslag aanvaar en begin om van die voorstelle uit te voer.

In die Wêreldhof is Ethiopië en Liberië gedwing om hul standpunt te wysig. Aanvanklik het hulle beweer dat Suid-Afrika die nie-Blankes van Suidwes-Afrika opsetlik onderdruk en uitbuit. Die beskuldiging was hoofsaaklik gegrond op beweringe van uitgewekenes uit SWA wat as petisionarisse voor komitees van die VN se Algemene Vergadering verskyn het. Die advokaat vir Liberië en Ethiopië het egter geen getuies opgeroep om die beweringe in die hof, waar hulle kruisverhoor getoets kon word, te herhaal nie. Die Suid-Afrikaanse regspan, olv adv DP de Villiers (waarvan Pik Botha en Riaan Eksteen ook lede was), het die beskuldiging so oortuigend weerlê dat die advokaat vir Liberië en Ethiopië later verplig was om alle beskuldiging van onderdrukking te laat vaar en Suid-Afrika se feitestellings te aanvaar. Hy het hom toe verlaat op die bewering dat Suid-Afrika deur die toepassing van apartheid in SWA 'n internasionale norm wat alle diskriminasie belet, geskend het. In antwoord daarop het

die Suid-Afrikaanse regspan ontken dat so 'n internasionale norm bestaan. Op 18 Julie 1966 is die saak in die Wêreldhof oor Suid-Afrika se betrokkenheid in SWA teen Liberië en Ethiopië uitgewys. Die uitspraak is nie gunstig aanvaar nie. Die vyande van Suid-Afrika is op verkeerde voet gevang; hulle was verward en moes hulle strategie van vooraf herbeplan. Vir dr. Verwoerd persoonlik was dit 'n belangrike deurbraak. As politieke leier was sy posisie in die Republiek onaantasbaar. Teen die einde van Augustus 1966 het die eerste terroriste-inval in SWA ook plaasgevind. In die noorde van die gebied het die polisie met 'n bende terroriste slaags geraak. Twee terroriste is doodgeskiet, een gewond en nege aangehou.

Deel 4

Oorgawe aan Amerikaanse Veelrassige Oorheersing

In deel 4 sal ons vind dat die *Illuminati* na die moord op dr. Verwoerd op 6 September 1966, Afrikanernasionalisme geëe het en stelselmatig beheer oorgeneem het nie net oor die konstitusionele ontwikkeling van Suid-Afrika nie, maar ook oor die hele gebied van Suidelike Afrika met een missie voor oë naamlik om 'n nie-rassige ekonomiese super-regering in Suidelike Afrika te vestig. Ons sal lees hoe John Vorster ingevolge 'n bloudruk van die Rockefeller-CIA-konneksie bepaalde Veiligheidsstrukture daarstel (die Buro vir Staatsveiligheid, die Staats-veiligheidsraad en die Afrikaner Weerstandsbeweging as regeringintervensie om die Herstigte Nasionale Party se magsbasis verder te verdeel) en die eerste tree gee om Blank Suid-Afrika te vernietig. Ons sal in die Vorster-era vind dat die Vrymesselary en die CIA hulle ingrawe in die Afrikaner Broederbond en dit stelselmatig oorneem. Ons sal lees hoe Pik Botha in samewerking met die agente van die *Rockefeller Foundation*, P.W. Botha manipuleer om Blanke Superioriteit te beëindig. Ons sal lees hoe die Rockefeller-CIA-konneksie die Vrymesselary misbruik om sy invloed in die Afrikaner Broederbond te laat geld. Ons sal lees dat die Staatsveiligheidsraad die land se magtigste masjien word om politieke hervorming te bevorder en dat die Konserwatiewe Party 'n verdere regeringsintervensie was om te voorkom dat die regse groep sterk genoeg word om politieke hervorming in die wiele te ry; 'n resep van professor Samuel Huntington van die *Rockefeller Foundation* en *Council on Foreign Relations*. Ons sal ook sien dat Brig. Tienie Groenewald van Kom. Ops. nou saamwerk met regeringsagente om die Konserwatiewe Party te stig. Geheime agendas spruit voort uit gesprekke met die geldmag om die weg te baan vir 'n Swart meerderheidsregering, wat sou lei tot F.W. de Klerk se inhuldiging as Staatspresident. Ons sal ook lees hoe hy daarop uit was om regse weerstand jeens sy beleid van Totale Oorgawe hok te slaan. Die opkoms van generaals is as 'n verdere regeringsintervensie misbruik om die Afrikaner Broederbondgedagte van 'n volkstaat aan die regses in samewerking met die Konserwatiewe Party te bevorder. Uit hierdie staatsveiligheidsprojek het 'n veelheid van regeringsfrontorganisasies tot stand gekom, waarvan die Volkseenheidskomitee, die Afrikaner-volksfront, die Vryheidsalliansie en die Vryheidsfront enkele voorbeelde is. Generaal Tienie Groenewald se Kom. Ops. was weereens die dryfkrag agter hierdie misleiding. Ons sal vind dat die *Illuminati*

homself na April 1994 manifesteer in *Pax Americana* en dat hy reeds van die Mandela-regering verwag om in te val by sy planne van ‘n ekonomiese superstreksregering vir Suidelike Afrika.

HOOFSTUK ELF

DIE BEGIN VAN DIE EINDE VAN BLANKE HEERSKAPPY IN SUIDELIKE AFRIKA INLEIDING

Hierdie hoofstuk plaas die kollig op die Vorster-era wat van September 1966 tot Augustus 1978 gestrek het. Toe B.J. Vorster op 13 September 1966 ingehuldig is as Eerste Minister van die Republiek, het hy belowe dat hy in die voetspore van dr. Verwoerd sou volg. Tyd sou ons leer dat daardie belofte geen krag sou dra nie, want Vorster was vanweë sy obskure verlede reeds ingebind by kragte wat die Afrikaner nie goedgesind was nie. Ons sal vind dat Vorster tot by sy bedanking as premier op 28 Oktober 1978 gehou het by die riglyne van die bloudruk wat in 1964 deur die *Council on Foreign Affairs* aan hom gegee is.

Die *Illuminati* het met hulle beplanning gesorg dat Vorster se bewindsjare sou saamsmelt met Richard Nixon se bewindsjare toe hy president van die Verenigde State van Amerika sou word. Omrede Nixon hom deur die *Council on Foreign Relations* laat inbind het, het hy sy buitelandse administrasie met die struktuur van die *Council on Foreign Relations* laat verstrengel raak. Dit het ook meegebring dat Kissinger ‘n dryfkrag sou word wat die Blanke heerskappy in Suid-Afrika en Suidelike Afrika wesenlik sou beïnvloed.

Dit is ook so dat 1972 ‘n waterskeidingjaar vir Suid-Afrika sou wees. Dit was die jaar waarin Vorster se ‘*liberale staatsgreep** in die Broederbond voltooi is. Sedert 1973 sou die CIA met sy frontorganisasie, *Verligte Aksie-beweging*, die sogenaamde “*liberalisation of South Africa*” in die politieke hoofstroom stuur na ‘n veelrassige bestel. *Verligte Aksie-beweging*, die CIA se mees klandestiene operasie, was toe nog nie onthul nie. Die *Verligte Aksie-beweging* se eerste taak was om die Broederbond se Uitvoerende Raad finaal oor te vat en dit daarna as ‘n forum te misbruik om ‘n politieke hoofstroom daar te stel wat die CIA se goedgunstige oorweging wegdra. Ons sal in die volgende hoofstuk leer dat Samuel Huntington ‘n bloudruk formuleer wat ‘n inhoud sou gee aan hierdie CIA politieke hoofstroom.

Die CIA antisipeer die gedagte van ‘n Inligtingskandaal om Connie Mulder se droom van premierskap te blokkeer. Selfs

Eschel Rhoodie se onortodokse metodes om inligting te bestuur is 'n CIA front. Nico Diederichs word vanweë sy geldgierigheid ingetrek by die Rockefeller-CIA-konneksie wat nie alleen daartoe sou lei dat hy Hendrik van den Bergh manipuleer om Mulder se Inligtingsdepartement as 'n glyplank te gebruik om geheime inligtingsprojekte te loods nie, maar hom ook skuldig sou maak aan valutabedrog wat uiteindelik sou lei tot die sluipmoord op Robert Smit en sy eggenote. Van die belangrikste geheime projekte waarop ons die kollig laat val, is die stigting van die Afrikaner Weerstandsbeweging en Inkatha. Ons sal vind dat Tienie Groenewald by hierdie geheime inligtingsprojekte ingetrek word, dat hy van Rhoodie leer en dat Groenewald inderdaad gou agterkom dat hy die regering se ruggraat is in die geheime inligtingsprojek. Hy ontwerp **Totale Aanslag** en **Totale Strategie** wat ook die magstrukture van P.W. Botha wesenlik sou beïnvloed.

Onder Vorster se heerskappy behou die Afrikaner wel sy superioriteit, maar het hy afstand gedoen van die bepaalde beginsel van Apartheid wat die eerste stap sou wees na politieke oorgawe aan 'n Swart meerderheidsregering (*African National Congress* en Suid-Afrikaanse Kommunistiese Party). Hy het ook nie alleen gehelp om die Smithregering van Rhodesië te ondergrawe nie, maar ook die Blankes van Suidwes-Afrika tot 'n groot mate aan die genade van 'n toekomstige Swartmeerderheidsregering oorgelaat. Die Buro vir Staatsveiligheid het hulp aan Frelimo verskaf om die CIA te help om die Portugese bewind in Kommunistiese hande te laat beland. Voorts sal ons vind dat die Buro saamspeel met die CIA se planne om Suid-Afrika by die Angolese oorlog betrokke te kry teneinde P.W. Botha se kanse op premierskap te sink. Daarby voer die Buro ook met die KGB geheime gesprekke wat ook lig werp op die Buro se anti-Afrikanersentiment. Ons kom tot die gevolgtrekking dat Vorster in die geheim saamgewerk het met die *Illuminati* en die geldmag. Tog het ons reeds in deel 3 geleer dat Vorster nie eg-Afrikanernasionalisties geïntereerd is nie. Derhalwe moet dat die Vorster-era gesien word as deel van die aanslag teen Afrikanernasionalisme.

DIE CIA SE INTERVENSIE IN AFRIKANERPOLITIEK : BEPLANNING VIR LIBERALE STAATSGREEP OP DIE AFRIKANER-BROEDERBOND EN DIE NASIONALE PARTY EN AGENDA VIR POLITIEKE INTEGRASIE AS DIE BELEID VAN DIE NASIONALE PARTY

Na die inhuldiging van John Vorster as Premier van die Republiek het dit verwagtings van politieke hervorming by die

Rockefeller-CIA-konneksie geskep. Dit word geïllustreer deur die woorde van Dr. Anton Rupert (toe nog lid van die Afrikaner Broederbond en vriend van die Rothschilds en van Dave Rockefeller) tydens 'n onderhoud in 1966 toe hy aan Allen Drury, 'n bekende Amerikaanse joernalis en skrywer gesê het: *"Ekonomiese geleentheid is die sleutel tot al ons probleme. Daarmee sal kom 'n verbetering van baie van die dinge waarteen die buitewêreld beswaar maak. Ek glo dat die Bantoe se posisie in die volgende paar jaar baie sal verbeter, die Indiërs s'n; ek voorspel dat ons eerlang algehele integrasie van die Kleurlinge in die Blanke gemeenskap sal hê."* Dit herbevestig Vorster se alliansie met die Rockefeller-CIA-konneksie.

Ten die *Verkrampes* se verwagting in het Vorster laat blyk dat sy simpatie by die *Verligtes* lê toe hy in Februarie 1967 op Parow verklaar dat die Nasionale Party se vernaamste taak *'vorentoe** is om enersyds Suid-Afrika te lei om ten volle deel te word en deel te hê aan die wêreld en andersyds die betrekkinge tussen Afrikaner en Engelse (wat oorwegend *verlig* is) te verbeter. Vorster het na sy sogenaamde *'uitwaartse beleid** verwys. Hy het sy klem geplaas op die *'normalisering** van die Republiek se betrekkinge met veral Afrika en nie-Kommunistiese state. Vorster se beleidsaanpassing het daartoe bygedra dat die politici van die Nasionale Party al hoe meer verwyderd geraak het van hulle tradisionele kieser en hulle meer bloot gestel het aan die invloede van die geldmag of die *Illuminati*. Op hierdie manier het die SA-Stigting, die Amerikaanse *State Department* en die CIA groter geleenthede gekry om hulle in te grawe in die Suid-Afrikaanse politiek en 'n nog groter houvas in die politiek gekry. Die Kaapse liberale Nasionalis, Piet Cillié, redakteur van **Die Burger**, het in daardie tyd gesê dat 'n dinkskrum nodig geword het om die rassebeleid te herformuleer, en die SA-Stigting-lid, sir Francis de Guingand het geantwoord met 'n voorstel van 'n gekose komitee van lede. So 'n komitee van lede van die SA-Stigting, USSALEP, die *SA Institute of International Affairs* en die CIA het wel in die geheim bestaan. Na wat verneem word het die komitee onder leiding van M.C. O'Dowd van die CIA geopereer. Die komitee het van April 1967 tot Junie 1969 byeengekom. Hierdie komitee het uit elf lede bestaan waaronder adv. D.P. du Villiers, Tjaart van der Walt, Gerrit Viljoen en Willem de Klerk.

'n Tweede vyfjaar-ekonomieplan is in September 1967 afgekondig. In die lig van hierdie nuwe vyfjaarplan het die SA Stigting hulle standpunt oor die Republiek se politieke pad vorentoe geopenbaar, wat 'n aanduiding was dat die SA Stigting reeds volgens 'n tydrooster gewerk het. Schoeman word aangehaal: *"Wat die oogmerke van hierdie Stigting-mense is, het in*

*September 1967 duidelik geblyk uit 'n geskrewe stuk wat deur mnr. M.C. O*Dowd opgestel en in naam van die SA-Stigting versprei is. Mnr. O*Dowd se siening van die politiek kom kortliks daarop neer dat daar 'n bepaalde patroon in die ekonomiese ontwikkeling van lande is wat ooreenstem met soortgelyke patrone van sosiale en politieke ontwikkeling. Hy is oortuig daarvan dat Suid-Afrika die 'normale patroon* van politieke, sosiale en ekonomiese ontwikkeling sal volg - van minderheidsregering, deur 'n liberale era tot 'n welvaartstaat. In dié proses, sê hy, sal Suid-Afrika se rassevraagstuk opgelos word, of miskien sal dit blyk dat so 'n vraagstuk nooit bestaan het nie. Dit is belangrik om daarop te let dat mnr. O*Dowd meen dat ekonomiese ontwikkeling in die finale instansie die aard van die Suid-Afrikaanse gemeenskap sal bepaal. Hy voorspel dat Suid-Afrika teen 1980 'radikale konstitusionele veranderinge* sal aanbring, wat die regering in 'n era van Liberalisme sal inlei en wat uiteindelik ook die land se rasseverdelinge sal oplos. Mnr. O*Dowd sê dat so 'n ontwikkeling nie noodwendig gepaard hoef te gaan met 'n verandering van regering nie. 'n Verandering van bewind is nie 'n voorvereiste daarvoor nie. Dit sal spontaan kom. Dit is die Stigtingsmanne wat saam met mnr. O*Dowd na die jaar 1980 as die begin van die era van liberalisme, die jaar van radikale konstitusionele hervorming sonder noodwendig 'n verandering van regering, gekyk het."*

Bogenoemde is bloot die resultaat van die geheime komitee. Wat ook onder ons aandag gekom het, is dat daardie komitee ook voorgestel het dat 'n 'liberale staatsgreep* op die Afrikaner Broederbond uitgevoer moet word en dat beide daarna deur 'n geheime liberale organisasie gestuur moet word met een doel voor oë, naamlik 'n veelrassige bestel. Die komitee het ook voorgestel dat Connie Mulder geëlimineer moet word om te verseker dat die proses van politieke integrasie nie versteur sou kon word nie. Uit die aard van die saak was die CIA die wag hond oor die klandestiene agendas wat gevolg sou word. Die CIA sou selfs asem blaas in sommige van hierdie gemelde agendapunte. Dit gaan tog hier oor Amerikaanse magsoorname (*Pax Americana*).

DIE 'LIBERALE STAATSGREEP* OP DIE BROEDERBOND EN DIE NASIONALE PARTY: GESLOTE AFRIKANERNASIONALISME MOET GENEUTRALISEER WORD

Die Rockefeller-CIA-konneksie (en veral die *Council on Foreign Relations*) het gewet as hulle Vorster as premier manipuleer dan kan hulle deur hom stelselmatig die beheer van die Afrikaner

Broederbond oorneem en sodoende die Nasionale Party in 'n toenemende mate manipuleer.

Dit was reeds voor dr. Verwoerd se dood duidelik dat daar binne die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party botsende denkrigtings was. Aan die een kant was daar die konserwatiewe of regse denkrigting wat ten gunste was van 'n eng en geslote Afrikanernasionalisme en aan die ander kant was daar 'n liberale of linkse denkrigting wat ten gunste was van 'n breë en oop Afrikanernasionalisme. In 'n toespraak wat prof. Willem de Klerk van Potchefstroom in Oktober 1966 op 'n SABRA-jeugkongres gehou het, het hy na die aanhangers van hierdie twee denkrigtings verwys as die "*Verkrampes*" en die "*Verligtes*", en sedertdien het hierdie benaminge algemeen ingang gevind in die Suid-Afrikaanse politiek.

Wat die Afrikaner Broederbond betref, kon Vorster by sy bewindsaanvaarding nie aanspraak maak op dieselfde intieme verhouding met die Broederbond as dr. Verwoerd nie. Soos wat die geval met die Nasionale Party was, was Vorster se verbintenis met die Broederbond aanvanklik op 'n baie losser basis. Sy invloed in die organisasie was voor sy oorname van die premierskap nooit sterk nie, omrede hy eers in 1958 lid van die Bond geword het. Hy het in elk geval nooit tot lid van die Uitvoerende Raad gevorder nie.

Vorster het, toe hy by dr. Verwoerd oorgeneem het, gaan skuiling soek by daardie mense (soos Anton Rupert en Piet Cillie) wat nie alleen die Broederbond se waardes en norme na hulle eie liberale sienings gebuig het en die organisasie daardeur as 'n instrument van voortstuwende Afrikanernasionalisme verlam het nie, maar ook deel was van die Rockefeller-CIA-konneksie. Hierdie linksgesinde faksie binne die Broederbond het die Afrikaanse pers gebruik om hulle strewe na politieke verandering en hulle onverdraagsaamheid met die Afrikaner-*establishment* en regsgesindes binne die Broederbond en die Nasionale Party te openbaar. Hulle het as*ware die spreekbuis van die Engelstalige pers (Oppenheimer-beheer) binne die Broederbond en die Nasionale Party geword en diskriminasie op die sportterrein en '*klein-apartheid*'* gekritiseer asook die politieke posisies van die Kleurlinge en stedelike Swartes.

Dit is vir enige veiligheidsanalisis duidelik dat die Rockefellaer-CIA-konneksie by tye van Vorster se bewindsoorname die Broederbond en die Afrikanerorde, wat onder die vleuels van die Broederbond gewerk het, as struikelblokke in hulle weg na veelrassige politiek gesien het. Soos ons reeds in Deel 3 geleer het, het die Rockefeller-CIA-konneksie by name van die redakteur van **Die**

Burger, Piet Cillie, ‘n skeuring in die Nasionale Party beplan om die magsbasis in die Suide te versterk. Die mense in die Suide was oor die algemeen meer bekend vir hulle liberale lewens- en wêreldbeskouinge. Die Rockefeller-CIA-konneksie het toe reeds gewet dat hierdie skeuring alleenlik haalbaar sou wees as die kerngroep van Afrikanernasionalisme uit die Broederbond verwyder sou word. ‘n Belangrike skakel in die CIA-ketting, Anton Rupert, het die hele tyd saam in hierdie ‘oorlog* in die Broederbond, soos wat hierin uiteengsit word, beweeg om toe te sien dat Afrikanernasionalisme as angel uit die Afrikaner Broederbond gehaal word. In die verband is Vorster reeds in die vroeë 1960s deur Rupert getaak om ‘n *‘liberale staatsgreep** op die Afrikaner Broederbond uit te voer.

Eers moes die Afrikanerorde heeltemal vernietig word, want hy het gevrees dat dit ‘n basis kon bied aan mense wat nie bereid sou wees om hom op sy nuwe politieke weg te volg nie. Met die hulp van Pieter Meyer, die voorsitter van die Broederbond, het Vorster daarin geslaag om die Afrikanerorde in 1968 te laat ontbind met die plegtige onderneming van die Broederbond dat sy lede by die Bond ingeskakel sou word. Daarna het Vorster ook in Augustus 1968 Hertzog van sy Ministerskap onthef. Uiteindelik, toe die vernietigingsproses van die Afrikanerorde voltrek was, is met ‘n deeglike siftingsproses alle moontlike opponente binne die Nasionale Party netjies uitgeskakel. Net meer as twee honderd van die meer as agt honderd lede van die Afrikanerorde het op daardie wyse hulle weg tot die Afrikaner Broederbond gevind.

Dit was nie voldoende nie. Die Rockefeller-CIA-konneksie het die Afrikaner Broederbond as ‘n versperring in hulle weg meer gevrees as die Afrikanerorde en daarom moes die Afrikaner Broederbond ook volledig ingepalm word as instrument van die nuwe politiek. Vorster het sy staatsadministrasie misbruik om die CIA-ketting se invloedssfeer binne die Broederbond te vestig en meer spesifiek die Veiligheidspolisie.

Teen die middel van 1967 het die bestaan van ‘n Spesiale Afdeling binne die Veiligheidspolisie taamlik wyd in Pretoria bekend geword. Die naam daarvan was die Republikeinse Inligtingsdiens (RI), wat in die omgang sommer kortweg die *“Spookafdeling”* genoem is. Wat die werklike of amptelike funksie van RI was, is onbekend. Wat wel bekend is, is dat lede van hierdie Spesiale Afdeling in die politieke woelingsjare van 1967 tot 1969 hulle in toenemende mate begin toespits het op wat in sekere kringe bekend geword het as die *‘regse politiek**, maar wat in wese net die normale aktiwiteite van Nasionaliste was. Lede van die *‘Spookafdeling** het hulle al hoe meer daarop toegespits om Afrikaners te beloer, te agtervolg en te beluister.

Persone is dopgehou om vas te stel met wie hulle assosieer. Telefoongesprekke is afgeluister om te wete te kom wat mense gesels en watter planne daar heimlik gesmee sou word. In daardie tyd is geglo dat sekere mense Vorster se leierskap probeer ondermyn en die RI het toe informasie in die verband ingesamel wat onder Vorster se aandag gebring is. Met hierdie inligting is die persone wat agtervolg is, somtyds gediskrediteer. Sommiges is selfs by hulle werkgewers gediskrediteer. Van den Bergh het doodeenvoudig nie om gegee vir die reg op privaatheid nie omrede hy vanweë sy posisie hom beskou het as Vorster se oë en ore en sodoende moes het sy oor op die grond hou, sodat hy kon weet wat in die land aan die gang was en daarvoor aan Vorster rapporteer.

Dit was in 1967 dat begin is met die ineenkakeling van al die polisie-amptenare as lede van die Afrikaner Broederbond. Daar was natuurlik wel polisiemanne in die bond wat op die normale manier en op meriete van hulle Afrikanerskap lede geword het. Skielik is egter gekla dat daar te min polisielede was en het die ongewone ding gebeur dat lede van die polisiemag nie meer gewerf is op voorstel van plaaslike afdelings van die Broederbond nie, maar op grond van voorlegging van 'n lys name deur 'n komitee van polisie-offisiere onder leiding van genl. Hendrik van den Bergh. Dit het sowel gewone as Veiligheidspolisiemanne gegeld. Dié buitengewone proses van werwing het 'n aantal jare geduur, ook nadat die Buro vir Staatsveiligheid reeds tot stand gekom het. Die implikasie van hierdie stap was dat die vertroulikheid van die Afrikanerbond in die gedrang gekom het. Van hierdie nuwe lede het onder verpligting gestaan om oor bepaalde sake aan hulle hoofde, wat nie noodwendig broeders was nie, te rapporteer. In baie afdelings is die openhartigheid van besprekings gedemp.

Vir die verkryging van volledige beheer was dit nodig dat die Broederbond verower en sonder enige sprake van verset en weerstand agter Vorster gemonster moes word. In hierdie taak het genl. Van den Bergh met sy Buro 'n sleutelrol gespeel. Gedurende daardie tyd het die Afrikaner Broederbond nie oor leiers beskik wat effektief teen Vorster kon weerstand bied nie. Die Broederbond het volkome in die hande van Vorster beland en strydig met sy eie reglement en grondwet 'n instrument van 'n politieke leier geword wat nie net die Afrikaner Broederbond nie, maar ook die Afrikanervolk van sy tradisionele koers wou lei na die bestemming van 'n Swart meerderheidsregering, wat die *Illuminati* vir die Afrikaner gekies het.

Die Afrikanernasionalisme se voortbestaan is op die spits gedryf en dit het gelei tot die tweespalt in Afrikanergeleedere. Albert Hertzog (die kern van die *Verkrampes*) het van die Nasionale Party

weggebreek en in 1969 die Herstigte Nasionale Party (HNP) gestig. Herstigte Nasionale Party-lede is (in opdrag van Vorster) sedert vroeg 1971 ook hulle lidmaatskap van die Afrikaner Broederbond ontsê. Die beheer van die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party was derhalwe in die hande van die sogenaamde *Gematigdes*. Sedertdien het die *Verkrampptes* in die politiek die ondersplit gedelf. In 1971/72 toe daarin geslaag is om eers die leiersfigure in die HNP en daarna gewone HNP-lede uit die organisasie te verdryf, was die *'linkse staatsgreep'** in die Broederbond volledig afgehandel.

'n Paar het lidmaatskap van die Broederbond so hoog geag dat hulle hul verbintenis met die HNP verbreek het. Anton Rupert het in 1972 uit die bond bedank toe hy besef het dat die *'linkse staatsgreep'** voltooi is. Die gees van geslote Afrikanernasionalisme is uit die Afrikaner Broederbond verwyder. Hoewel die Afrikaner Broederbond in naam voortbestaan het, is die ware gees van die Afrikaner Broederbond in die proses vernietig. Die eertydse hoof van Militêre Intelligensie, Ernie Malherbe se woorde aan Smuts dat: *"the Broederbond must be destroyed"*, het inderdaad tot uitvoering gekom en dit was ook gedoen deur Vorster, een van sy ou spioene wat die Ossewa-Brandwag moes infiltreer juis om die Bond te vernietig. *Hierdie skoot het hy dit vir Rupert gedoen en nie vir Malherbe nie.* Die Afrikaner Broederbond sou eers gedurende 1993 verdwyn. Hoekom is die Broederbond nie dadelik ontbind nie? Die Afrikaner Broederbond moes eers dien as 'n illussie van Afrikanernasionalisme wat deur die Vrymesselary en die CIA misbruik kon word. Die Afrikaner Broederbond is ook veral sedert 1966 deur Liberaaldenkende Afrikaners gepeenteer.

Die Nasionale Pers met sy koerante **Die Burger**, **Rapport** (sedert 1970 'n Sondagblad) en **Die Beeld** (eers 'n Sondagblad en toe sedert 1971 'n dagblad) het ook daarna belangrike stutte vir die hoofstroompolitiek in die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party geword. Gevolglik sou Nasionale Pers 'n belangrike rol vervul om te verseker dat die groei van die Herstigte Nasionale Party in toom gehou word. 'n Taktiese stap wat gewoonlik aangewend is, was om die regerende Nasionale Party kort voor 'n algemene verkiesing te ondersteun deur die kollig te val op positiewe prestasies wat die party kort voor daardie verkiesing bereik het. Uiteraard het dit elke keer die nodige uitwerking gehad by die Stembus en was dit ook een van die groot oorsake dat die Nasionale Party tot 1994 die regerende party was. Die *Verligtes* het die Broederbond gebruik om hulle beter in die Suid-Afrikaanse politiek te posisioneer.

STIGTING VAN DIE BURO VIR STAATSVEILIGHEID

Vorster het genl. van den Bergh op 23 Augustus 1968 versoek om 'n intelligensie-organisasie te stig. Van der Bergh word na die VSA (5-13 Julie 1969) toe gestuur om deur die CIA ingelig en opgelei te word en gehelp te word om 'n derglike organisasie vir die Republiek voor te berei. Sodoende is die Buro vir Staatsveiligheid op 1 Mei 1969 tot stand gebring om alle sake wat staatsveiligheid raak te ondersoek. Met die totstandkoming van die Buro vir Staatsveiligheid was lede van die Republikeinse Inligtingsdiens in die Buro opgeneem en het die Republikeinse Inligtingsdiens opgehou funksioneer. Met die totstandkoming van die Buro vir Staatsveiligheid het Suid-Afrika nie net 'n uitgebreide spioenasiediens gekry nie, maar in werklikheid 'n regering binne 'n regering wat in die geheim en met ontsettende magte die gang van sake in Suid-Afrika onherkenbaar sou verander. Die departement het direk onder die toesig van Vorster geval en Van den Bergh was Vorster se mentor. Sedertdien tot en met 1975/76 was Van den Bergh die invloedrykste persoon in Suid-Afrika. Party het hom beskryf as *'die man agter die troon.'** Derhalwe kon die CIA Vorster deur Van den Bergh manipuleer.

Persoonlikheidsprofiel van Hendrik van den Bergh

Hy was 'n uiters bekwame polisieman; baie ambisieus; 'n akteur uitgeknip vir die rol wat hy vir homself ingedagte gehad het. Hy was 'n man wat van die kalklig gehou het en, volgens amptenare van ander dienste het hy nie geskroom om dit van ander te steel nie. Hy was lief vir mag. Teenoor die pers was hy vriendelik, behalwe met diegene wat na sy organisasie as Boss verwys het. Wat die politiek betref, het Van den Bergh nooit die indruk van groot belesenheid en diepe denke gewek nie. Dit is te betwyfel of hy werklik die wese van die linkse aanslag verstaan het.

Begrotinggewys het Militêre Inligting tweede gekom en het daar 'n vyandige gaping tussen die Buro vir Staatsveiligheid en Afdeling Militêre Inligting ontwikkel. Die interaksie tussen die CIA en die Buro vir Staatsveiligheid, wat van meets af ontstaan het, het bygedra dat instansies mekaar beïnvloed het om hulle inligtingsprent betreffende Suidelike Afrika tot dieselfde veronderstellings af te lei. Dit het in 1969 tot 'n groot mate in Henry Kissinger se *National Security Study Memorandum 39* gereflekteer. Die geheime verslag het die volgende uitgangspunt geuit: *"the whites are (in Southern Africa) to stay and the only way about is through them. There is no hope for blacks to gain the political rights they seek through violence, which will only lead to chaos and increased opportunities for the Communists."* Hierdie vertrekpunt lê die grondslag vir die strategie van *"détente"*.

Hierdie verslag het dan ook in daardie stadium as riglyn vir die VSA se beleid jeens Suidelike Afrika gedien. Dit het op CIA verslae gesteun wat op hulle beurt weer op data wat deur die Buro vir Staatsveiligheid aan die CIA verskaf is, gesteun het. Dit bevat 'n spektrum van beleidsopsies teen Suid-Afrika, Rhodesië en die Portugese gebiede, Angola en Mosambiek.

Die Buro vir Staatsveiligheid is in 'n tydstip gestig toe verdeeldheid in Afrikanergeledere een van die knelpunte op die tafel was. By nadere ondersoek was dit duidelik dat die Buro as staatsinstrument misbruik is om regses te intimideer. Mnr. Jaap Marais het dit in die laat 1960*s en die vroeë 1970*s persoonlike ondervind toe hy sonder meer deur die Veiligheidspolisie op grond van meeluisteringsdokumente deursoek is.

VOORLOPER TOT DIE INLIGTINGSKANDAAL

Die *'liberale staatsgreep'* op die Broederbond en die Nasionale Party was voltooi. Connie Mulder as 'n opkomende faktor in die Afrikanerpolitiek moes geëlimineer word. Om die vuilwerk vir die geldmag te gaan doen, is op Hendrik van den Bergh van die Buro vir Staatsveiligheid besluit. Hendrik van den Bergh het die *détente* beleid jeens Suidelike Afrika sterk bepleit. Genl. Van den Bergh het vir sy persoonlike opinies rakende buitelandse aangeleenthede in 'n groot mate gesteun op die Burolid, Pieter de Wit, wat 'n Vrymesselaar en ook 'n invloedryke lid in die *South African Institute of International Affairs* was. De Wit het Van den Bergh se opinies betreffende buitelandse ontwikkelinge in 'n groot mate beïnvloed. 'n Konsep wat deur die *Council on Foreign Relations* ontwerp is en gereed was om op die politieke gebied te bevorder. Al wat nodig was, was om die regte klimaat te skep vir hierdie soort van politiek. Die CIA het dit geweet.

Intussen het Nico Diederichs in Mei 1971* 'n uitnodiging van David Rockefeller ontvang na 'n *Bilderberger-konferensie* op Bermuda. Die internasionale geldmag het dit as 'n groot deurbraak beskou en Diederichs was 'n verdere kontak in die Suid-Afrikaanse regering. Dit verklaar ook waarom Diederichs, 'n eertydse voorsitter van die Afrikaner Broederbond, in sy latere loopbaan lid van die Vrymesselaars geword het. Tydens Diederichs se besoek op Bermuda het hy sonder die medewete van die Suid-Afrikaanse regering 'n ooreenkoms met bepaalde Switserse sakemanne (waaronder die *Union Bank of Switzerland*) gesluit. Ingevolge die ooreenkoms sou hy kommissie verdien vir elke valutatransaksie waarin die Suid-Afrikaanse regering van die *Union Bank of Switzerland* as 'n bankier sou gebruik maak. Voorts sou hy ook 'n kommissie verdien op elke goudtransaksie wat deur

die die Zürich-goudmark geskied. Hulle het ook onderneem om, naas 'n rekening wat op sy naam as Minister van Finansies geopen sou word, 'n ander aparte rekening op sy naam te open waarin daardie vermelde kommissiegelde inbetaal sou word.

Diederichs word in Februarie 1972 deur die CIA as agent gewerf. Die CIA het Diederichs in April 1972 ingetrek om by Hendrik van den Bergh 'n saadjie van klandestiene inligtingsprojek te plant. Die gedagte was om die operasie op die grondslag soortgelyk as die CIA met hulle frontorganisasies te bestuur. Dit sou inderdaad Diederichs persoonlik verryk, want nou kon hulle deur sy geheime kommissie-kanaal in die *Union Bank of Switzerland* werk. Dit sou ook nie alleen Diederichs verryk nie, maar later soos ons sal vind ook lei tot die sluipmoord op dr. Robert Smit en sy eggenote. Die koverde inligtingsoperasie is inderwaarheid deur die CIA georkestreer. Diederichs het Van den Bergh geadviseer, soos wat berig word, om Mulder se Inligtingsdepartement as 'n glyplank te gebruik teneinde sy klandestiene inligtingsoperasie te bedryf.

Die inligtingskandaal was inderwaarheid 'n skepping van die CIA, wat dit ontwerp het om ontslae te raak van *gematigheid* in die Suid-Afrikaanse politiek. Hulle het toe reeds die *Muldergate* beplan om hulle nuwe georkestreerde politieke hoofstroom te beveilig, wat ons sal vind in 1973 geloods sou word.

Die sleutelpersoon rondom die inligtingskandaal was Eschel Rhoodie. Laat ons kortliks Rhoodie se agtergrond betreffende sy loopbaan in die Buro van Inligting in oënskou neem. Hy het in die laat 1950*s diens in Sydney, Australië gedoen in die Suid-Afrikaanse Buro van Inligting onder Ambassadeur Anthony Hamilton, wat uiters konserwatief was. Hamilton het aangedring op tradisionele metodes om inligting te verskaf. In New York het Rhoodie hom gedurende die 1960*s bevind in die spioenasiewêreld van die CIA waar die CIA hom oor 'n verloop van tyd sou intrek en hy gretig hulle onkonvensionele metodes gebruik het om vriende op hoë vlakke te maak en mense met frontorganisasies te beïnvloed (manipuleer). Rhoodie het toe 'n Hollandse uitgewer namens die Buro van Inligting in Den Haag, Nederland gehelp met die publiserings van 'n tydskrif **To the Point** en dit met geheime fondse gefinansier. In 1971 het hy assistent-redakteur van die Suid-Afrikaanse uitgawe van die tydskrif geword met die funksie om 'n ogie te hou oor regeringsfondse en die tydskrif se redaksionele beleid. Die CIA was wel bekend met die aard van Mulder en Rhoodie se verhouding. Eschel Rhoodie is in April 1972 deur die CIA as sleutelagent ingetrek.

Verder sou Diederichs as Minister van Finansies outomaties op die rand van die binnekring wees. Daarna moes hy as CIA-agent uit hoofde van sy pos in die kabinet die vordering van hierdie CIA-projek monitor en informasie deurgee. Hy is ook later deur Owen Horwood in 1975 opgevolg om Diederichs se taak rakende die verskaffing van informasie aan die CIA oor die vermelde projek voort te sit.

Diederichs het Van den Bergh tot in 'n mate beïnvloed dat hy in 1972 met die Minister van Inligting, Connie Mulder, kragte saamgesnoer het. Hulle het met Vorster daaroor gaan gesels en Vorster het dit in beginsel goedgekeur wat gelei het tot die aanstelling van die Vrymesselaar, dr. Eschel Rhoodie as Sekretaris van Inligting in Augustus 1972. Min wetend van Rhoodie se CIA-verbintenis was Mulder die dryfveer agter Rhoodie se aanstelling as Sekretaris van die Departement van Inligting. Mulder het wel kennis gedra van Rhoodie se onortodokse metodes om Inligting te bestuur. Aangesien Rhoodie nie 'n lid van die Broederbond was nie, was hy met sy aanstelling vir die *"establishment"* 'n onbekende faktor. Spoedig het Rhoodie bevriend geraak met Vorster. Vorster was beïndruk met sy onkonvensionele metodes om Inligting te bestuur. Generaal van den Bergh het Rhoodie later beskryf as een van die mees intelligente mense wat hy ooit ontmoet het en hulle het ook noue werkende vennote geword.

Teen die einde van 1973 het Rhoodie met sy aksieplan begin. Suid-Afrika kon nou oorgaan in sy psige-propaganda-aanval wat gemik was op die meningsvormers en beleidmakers van Suid-Afrika, die VSA, Brittanje, Frankryk en Wes-Duitsland. Mulder het 'n vergadering met Vorster, Diederichs en Rhoodie gereël en toe sit Rhoodie sy plan van aksie uiteen. Rhoodie het 'n voorligting van 'n uur aangaande staatsaangeleenthede aan hulle voorgehou. Hy het die feit benadruk dat Suid-Afrika toenemend geïsoleer word en die regering nie met sy bestaande metode om inligting bekend te maak deurbreek nie. Hy het meer as twintig redes aangevoer waarom die Buro van Inligting 'n radikale program in die veld van sielkundige en propaganda-oorlogvoering moes loods. 'n Voorbeeld wat hy by daardie vergadering genoem het om sy punt te illustreer, was dat: *"Indien dit vir my nodig is om 'n bepaalde joernalis te beïnvloed ten einde hom te stop om anti-Suid-Afrikaanse artikels te skrywe, en die nodig om hom saam met sy vriendin na Hawaii toe te stuur vir 'n maand vakansie op ons koste, dan moet ek in staat wees om dit te kan doen. As dit nodig sou wees dat ek 'n pelsjas vir 'n politikus of vir 'n redakteur koop, sal ek moet in staat wees om dit eenvoudig te doen."* Hy het ook aan Vorster gesê: *"U moet begryp wat ek bedoel met propa-*

ganda-oorlog. Dit is 'n eiesoortige oorlog, 'n poging, 'n program waarin daar geen reëls bestaan nie. Ons gaan dus uit van die standpunt dat ons enige individu, enige organisasie, enige metode, enigiets, sal gebruik en sal aanwend en sal toepas as ons daardeur kan help om ons land se belange te bevorder." Rhodie het dus die aanslag teen Suid-Afrika as 'n propaganda-oorlog gedefinieer. Die formule om hierdie aanslag by te lê is die welbekende Amerikaanse 'lobby'-benadering. Diederichs was ook uiteraard entoesiasies oor Rhodie se voorstelle en het die nodigheid van geheimhouding benadruk. Rhodie het 'n gedetailleerde vyfjaarplan opgestel en aan die drie kabinetministers voorgelê. Twee weke later was die plan goedgekeur.

Die Buro vir Staatsveiligheid het geleenthede gesien om die Departement van Inligting as 'n glyplank te gebruik om bepaalde klandestiene operasies te loods. Nie alleen is lede van die Buro vir Staatsveiligheid by die operasies betrek nie, maar ook inligtingsoffisiere van die Weermag. Een van die persone wat van die Weermag na Inligting oorgeplaas is, was Tienie Groenewald.

Ons wil fokus op Groenewald omrede hy as een van die mees invloedryke persone in Suid-Afrika sou ontwikkel wat die CIA sou gebruik om 'n veelrassige bestel in hierdie land te vestig. Hy is gedurende Augustus 1972 van die Lugmag se hoofkantoor na Inligting oorgeplaas. By tye van Groenewald se oorplasing het hy geen CIA-verbintenis gehad nie. Groenewald het van Eschel Rhodie geleer hoe om inligting deur die konsep van frontorganisasies te bedryf. Die verhouding tussen die twee het in so 'n mate gegroei dat Rhodie die dryfveer word dat Groenewald in September 1973 'n Vrymesselaar word. Hy was tydens sy diens tyd by Inligting verantwoordelik vir die skryf van toesprake en was ook die belangrikste dryfveer vir bepaalde belangrike strategiese besluite soos ons later sal sien, byvoorbeeld die skep van die Afrikaner Weerstandsbeweging en Inkatha en die formulering van Vorster se vredesoffensief. Ten spyte van die belangrike rol wat hy in Inligting gespeel het, het hy 'n sterk anti-Mulder sentiment ontwikkel grootliks omdat die geheime projekte volgens hom ongekoördineerd aangepak was. Dit was toe dat hy in Mei 1975 'n voorlegging skrywe waarin hy sy probleem met die wyse waarop die geheime aksies ongekoördineerd plaasvind uiteensit en ook die konsep van **Totale Aanslag** en **Totale Strategie** as antwoord op sy probleem formuleer. Sover dit vasgestel kon word het hy hierdie voorlegging met niemand bespreek nie. Ons sal vind dat hierdie voorlegging later sou lei tot substrukture in die Staatsveiligheidsraad. Hy het toe daarna die Weermag gevra om sy oorplasing na Inligting te beëindig. Na wat verneem word, het

hy toe reeds geweet dat Inligting met Rhodie gaan tuimel. Sy oorplasing is in Maart 1976 beëindig en hy is van Inligting af terug na die Lugmag se Inligtingsdiens. Hy sou net sy kans afwag om weer later al sy geheime inligtingsprojekte oor te neem.

STAATSVEILIGHEIDSRAAD

Ooreenkomstig die Rockefeller-CIA-konneksie se voorskrifte aan Vorster moes hy onder meer toesien dat die politieke magstrukture en nasionale veiligheidstrukture verseker word. Gebaseer op die Amerikaanse *National Security Act* het die Vorster-regering inderdaad die *Wet op Veiligheidsinligting* in 1972 bekragtig wat voorsiening maak vir die totstandkoming van die *Staatsveiligheidsraad* (SVR). Die Staatsveiligheidsraad kan ingevolge die wet lede in die Veiligheidsgemeenskap magtig om ander funksies en pligte deur te voer wat in verband staan met staatsveiligheid. Ons sal sien dat die stigting van die politieke bewegings en partye soos die Afrikaner Weerstandsbeweging, Inkatha en die Konserwatiewe Party enkele voorbeelde van hulle opdragte was. Daar is in die wet ook bepaal dat enige inligting wat met veiligheidsake te doen het, onverwyld en onverwerk na die Buro vir Staatsveiligheid deurgestuur moes word. Tyd sou ons leer dat die Staatsveiligheidsraad 'n koverte front vir die Afrikaner Broederbond (en later vir die Vrymesselary) sou word en dat die Staatsveiligheidsraad inderdaad 'n magtige instrument in die hande van die *Illuminati* en die Rockefeller-CIA-konneksie sou word om politieke verandering in Suid-Afrika teweeg te bring. Die Staatsveiligheidsraad het aanvanklik weinig betekenis gehad.

Tog was die veiligheidsituasie binnelands geensins 'n kritiese faktor nie, alhoewel bepaalde linkse groepe wat rasse-integrasie voorstaan, in die kollig gekom het. Voorts het Brittanje 'n wapenverbod teen Suid-Afrika ingestel. 'n Parlementêre kommissie van ondersoek is dan ook in 1972 ingestel na die bedrywighede van die studente-organisasie *National Union of South African Students* (Nusas), die *South African Institute of Race Relations*, die Christelike Instituut en die *University Christian Movement* (wat omstreeks dié tyd ontbind is). Die *Ford Foundation* is in die Parlement genoem toe Vorster dié ondersoek aangevra het. Hy het aangevoer dat die *Ford Foundation* terroriste in Tanzanië gehelp het.

In Februarie 1973 het die kommissie 'n verslag oor Nusas uitgebring waarin ernstige bedenkinge oor die bedrywighede van die organisasie uitgespreek is en eenparig aanbeveel is dat in belang van landsveiligheid dringend opgetree word teen ses van sy leiers en twee helpers. Die *Wet op Geaffekteerde Organisasies* is

in 1974 aangeneem, wat die regering magtig om op te tree teen 'n ekstreme organisasie wat na sy mening politiek bedryf in oorleg met of onder die invloed van 'n buitelandse organisasie of persone. In 1974 is Nusas tot 'n geaffekteerde organisasie verklaar. Intussen is die Christelike Instituut in 1975 ook tot geaffekteerde organisasie verklaar. So 'n organisasie mag nie geld uit die buiteland ontvang nie.

Buitelands was dit egter sportboikotte wat toenemend as bedingingsinstrument aangewend is om die land te dwing tot 'n nie-rassige demokrasie. Die Staatsveiligheidsraad sou weens 'n verswakking in die veiligheidsituasie eers in 1975-76 vir die eerste keer op 'n gereelde basis byeengekom.

DIE TOTSTANDKOMING VAN DIE *VERLIGTE* AKSIE-BEWEGING AS CIA-KOVERTE DRYFVEER VAN DIE BROEDERBOND : DIE ONTSTAAN VAN DIE CIA POLITIEKE STROOM WAT LATER DIE HOOFSTROOM SOU WORD

Nadat Vorster daarin geslaag het om teen 1972 'n '*liberale staatsgreep** op die Afrikaner Broederbond uit te voer, het die CIA sedert 1973 dit verder gevat en op die mees obskure wyse toegesien dat hierdie '*liberale staatsgreep** in die Afrikanerpolitiek voltooi moet word. Met die voorwendsel van veronrusting oor die stadige tempo van politieke verandering en die Republiek se slegte naam in die buiteland het die CIA daarin geslaag om 29 saakmakende liberaaldenkendes binne die Broederbond en die Nasionale Party gedurende Junie 1973 in Pretoria onder voorsitterskap van Gerrit Viljoen byeen te trek. 'n Geheime organisasie bekend as die *Verligte Aksie-beweging* het tot stand gekom. Die organisasie het aanvanklik lede beperk tot 'n getal van 34 en het dit in 1975 tot 36 uitgebrei.

Die *Verligte Aksie-beweging* sou inderdaad die invloedrykste organisasie in die Afrikanerpolitiek word wat nie net die kaping van die Afrikaner Broederbond en die Nasionale Party omvat het nie, maar mettertyd ook die hele gang van die politiek sou bestuur. By lede van die publiek wat nie eens weet van hulle bestaan nie, sou hierdie organisasie wat in die hoogste geheimhouding opereer, bekend wees as die *CIA in Suid-Afrika*. Hoewel daar 'n sterk interaksie tussen die CIA en die *Verligte Aksie-beweging* bestaan, sou die benaming van *CIA in Suid-Afrika* fataal wees. Dit dien slegs as 'n CIA frontinstansie. Die meeste van die lede van die organisasie het nie geweet dat hulle die saak van die CIA dien nie, alhoewel hulle weet dat die organisasie verbintenis met die Amerikaanse ambassade het. Uit die aard van die pro-veelrassige

sentiment van die organisasie was dit inderdaad juis daar waar die CIA sy klandestiene spioene gewerf het om die Broederbond en die Nasionale Party te kaap, waaronder Gerrit Viljoen, Pik Botha en Tienie Groenewald die bekendste voorbeelde is. Slegs die agente was/is op die CIA se betaalstaat en dit is slegs die agente wat ook Amerikaanse burgerskap verkry het.

Die *Verligte Aksie-beweging* vergader kwartaalliks, maar kan ook *ad hoc* vergader nagehang van omstandighede. Die organisasie het wel 'n konstitusie, maar was nie as 'n regs persoon in Suid-Afrika geregistreer nie. Daar bestaan gevolglik geen amptelike telefoonnommer of adres waarheen die publiek enige kontak met die organisasie kan maak nie, behalwe die lede wat daarvan geweet het, asook die CIA self. Die Voorsitter van die organisasie word die belangrikste kontakpersoon. Sy woonplek word die kontakpunt. Inderwaarheid hanteer die CIA in die Amerikaanse Ambassade kantore in Pretoria die organisasie se administrasie.

Sovêr vasgestel kon word, was Gerrit Viljoen gedurende Junie 1973 tot April 1978 die voorsitter van die organisasie, Pik Botha gedurende April 1978 tot Augustus 1986, Tienie Groenewald gedurende Augustus 1986 tot November 1995 en Neil van Heerden sedert November 1995. Ander bekende persone wat op 'n gegewe tyd lede van die *Verligte Aksie-beweging* is/was Hilgard Muller (stigerslid), John Vorster, Willem de Klerk (stigerslid), Nico Diederichs (stigerslid), prof. Tjaart van der Walt, prof. Johan Heyns, Roelf Meyer, Magnus Malan, Constant Viljoen, Jannie Geldenhuys, Koos van der Merwe, Piet Koornhof, Sam de Beer, Kent Durr, F.W. de Klerk, Cobie Coetzee, Adriaan Vlok, Dawie du Villiers, L.A.P.A. Munnik, Barend du Plessis, Neil Barnard, Mike Louw, Chris Heunis, Wynand Malan, Stoffel van der Merwe, Fanie Botha, Alwyn Schlebusch, lang Dawie du Villiers, dik Dawie de Villiers, Ettiene Rossouw, Tim du Plessis, prof. Willie Esterhuysen, prof. Sampie Terreblanche, Leon Wessels, prof. Pieter de Lange, Tobie Meyer, Owen Horwood, Eli Louw, Albert Nothnagel en Hendrik Schoeman. Uit die aard van die saak is die meeste van hierdie lede ook verbonde aan die Vrymesselary.

Verligte Aksie-beweging het as rytuig van die CIA sedert 1973 in die Afrikanerpolitiek (Vorster-hoofstroom) in beweeg. Die *Verligtes* het sedert 1974 finaal die beheer in die Afrikaner Broederbond oorgeneem toe die Vrymesselaar, dr. Gerrit Viljoen, die *gematigde* dr. Andries Treurnicht as voorsitter van die Afrikaner Broederbond vervang het. Uiteraard het die *Verligte Aksie-beweging* die Afrikaner Broederbond 'n rytuig van hom gemaak.

Die *Verligte Aksie-beweging* het meegewerk om die verskille tussen die Nasionale Party en die Afrikaner Broederbond aan die een kant en die Vrymesselaars (oorwegend Engels) en die internasionale geldmag aan die ander kant te vernou. Terwyl die Afrikaner Broederbond op daardie tydstip as 'n illussie van 'n verteenwoordigende geheime orgaan van die Afrikaner geopereer het, is dit kovert en instrumenteel deur die *Verligte Aksie-beweging*, die Vrymesselaars en internasionale geldmag misbruik. Verskeie Vrymesselaars was toe reeds lid van die Afrikaner Broederbond.

Met die *Verligte Aksie-beweging* het die Vrymesselaars toe sedertdien 'n oorhand in die Afrikaner Broederbond begin kry. Omrede verskeie lede van die *Verligte Aksie-beweging* ook lede van die *SA Stigting* en die *SA Institute of International Affairs* is/was, het dit in 'n groot mate bygedra dat die *Illuminati* se agendas al hoe meer die agendas van die Afrikaner Broederbond geword het. Hierdie *verligte* kerngroep het ook vanaf die middel van die 1970s toenemend toegesien dat die *Verkrampes* geïsoleer word en nie sommer in gesagsposisies in die Suid-Afrikaanse samelewing kom nie. Dit is ook duidelik dat die CIA-politieke stroom homself in die Vorster politieke hoofstroom laat inweef het, om in 'n toenemende mate die Vorster-stroom reeds teen 1976 ondergeskik te kry aan die CIA-stroom. Wat *Verligte Aksie-beweging* as 'n CIA frontorganisasie so effektief gemaak het is dat hulle toegang gehad het tot die Veiligheidsstrukture soos die Staatsveiligheidsraad, Nasionale Intelligensiediens, Militêre Inligting, Departement van Buitelandse Sake en selfs die Veiligheidspolisie. Omrede die land se Veiligheidsstrukture sedert September 1966 so 'n belangrike rol gespeel met die oordrag van Blanke gesag aan 'n veelrassige regering is dit te verstane dat die CIA veral sedert 1978 by wyse van die *Verligte Aksie-beweging* daardie invloed gehad het.

DIE VERRADELIKE PIK-FAKTOR

R.F. (Pik) Botha (sedert 1969 lid van die Afrikaner Broederbond — hy was reeds toe 'n Vrymesselaar) maak hy sy politieke debuut in die algemene verkiesing van April 1970 as 'n NP-kandidaat vir Wonderboom. Hy word verkies tot sy kiesafdeling se Lid van die Volksraad. As tema vir sy nooiens toespraak in die Volksraad het Botha oorlede Eleanor Roosevelt se Deklasie van Menseregte uitgekies en gepleit dat die regering van Vorster hom in groter mate daarmee moet vereenselwig. Hilgard Muller, die Minister van Buitelandse Sake en Rhodes-Beurshouer, het hom met die toespraak gelukgewens. Daarvandaan het mnr. Botha in 1971 na

die Wêreldhof in Den Haag gegaan en in 'n onderhoud met die Nederlandse beeldradio verklaar dat Suid-Afrika gevorder het van 'n tydperk van oorheersing tot 'n tyd van ontwikkeling in sy binnelandse rasseverhoudinge en in sy beleid teenoor sy buurstate. *"My regering,"* het hy gesê, *"glo dat sy beleid gelykheid sal meebring, want my Regering glo in gelykheid en menslikheid."* Pik Botha was toe in Februarie 1972 in die VSA deur die CIA as agent gewerf.

Pik Botha se plasing as Ambassadeur van Suid-Afrika in die Verenigde Nasies het daartoe bygedra dat hy en Samuel Huntington, 'n Professor in die Politieke Wetenskap aan die Harvard Universiteit in die VSA en wat ook werksaam was vir die *Rockefeller Foundation* en *Council on Foreign Relations*, lang ure saam deurgebring het. Pik Botha het toe in die VSA as die Republiek se Ambassadeur herhaaldelik beloftes gemaak dat die RSA alle apartheid sou afskaf en dat hy persoonlik sou toesien dat Suidwes-Afrika onafhanklikheid verkry. Dr. Hilgard Muller het in 1977 bedank as Minister van Buitelandse Sake. Vorster word deur Harry Oppenheimer aangesê om Pik Botha as sy Minister van Buitelandse Sake aan te stel.

Tyd sou ons leer watter belangrike rol Pik Botha en professor Huntington vanaf 1979 sou speel in die politieke veranderinge in die land.

GEHEIME INLIGTINGSPROJEKTE

Daar is ook inderdaad 'n onweerlegbare korrelasie tussen misbruik van die burgers se vertroue in die regering (gevolglik misleiding van inligting) en die misbruik van die publiek se geld. In die verband was die klem deurgaans geplaas op die grootskaalse onreëlmatighede in die ou Departement van Inligting. Hierdie onreëlmatighede het uiteindelik gelei tot die ontbinding van daardie departement, die aanstelling van 'n kommissie van ondersoek en die bedanking van sowel die betrokke minister as die Staatspresident. Dat die onreëlmatighede rondom die Departement van Inligting baie te doen gehad het met die verstrengeling van politici in die wêreld van die groot geld, is ook nie te betwyfel nie. Hierdie verstrengeling het aanleiding gegee tot 'n totale ongevoeligheid en onverskilligheid oor hoe daar met die publiek se geld gewerk word. Sedert die aanstelling van Eschel Rhodie het binne die Nasionale Party 'n nuwe faksie bekend as die Van der Bergh-Mulder-faksie met Rhodie as die stuurman ontwikkel. Langs daardie faksie het Nico Diederichs as Vorster se Minister van Finansies beweeg, wat op daardie stadium die

Rockefeller-CIA-konneksie se informant oor Rhodie se eskepade was.

Om seker te maak dat dit geheim bly, is gereël dat die geheime projekte uit 'n geheime fonds gefinansier word. Vorster het ingestem dat daar vir die boekjaar 1973-1974 'n bedrag van R293 000 uit sy departement se Spesiale Rekening vir Veiligheidsdienste na die Departement van Inligting oorgeplaas kon word. Die daaropvolgende jaar het Inligting egter so 'n groot bedrag geld verlang dat die Departement van Vorster dit nie kon bybring nie. Vorster het daarop beslis dat die Departement van Verdediging ook voortaan as 'n kanaal vir die oorplasing van geld na Inligting gebruik sou word. Die Minister van Verdediging, P. W. Botha, het nie met die reëling saamgestem nie, maar hom nogtans daarby neergelê. In die vier boekjare 1974-1975 tot 1977-1978 is daar sowat R56,9 miljoen van Verdediging na Inligting oorgeplaas.

Rhodie en die Departement van Inligting het 'n groot deel van hierdie geld gebruik om in die geheim koerante te koop. Een van die eerste teikens was die liberale Engelse pers in Suid-Afrika. Hierdie poging was 'n groot fout, omrede die *Illuminati* nooit (maar nooit) die beheer oor sy magtigste instrument, die pers, sal verkoop nie.

Hierna is meer as 160 geheime projekte geloods, waardeur daar 'n verskeidenheid van frontorganisasies tot stand gekom het, waaronder die Afrikaner Weerstandsbeweging en *Inkatha yeNkululeko yeSizwe* ('vryheid vir die nasie*'). In 1974 het Rhodie met behulp van die Amerikaner John McGoff probeer om die **Washington Star** te koop. Die plan het egter nie geslaag nie en McGoff het daarop die **Sacramento Union** gekoop. Nadat Van den Bergh en Mulder misluk het om die beheerende belang van die Engelse pers by Harry Oppenheimer te koop, het die hulle hul eie Engelse mondstuk, die **Citizen** gefinansier. In 1975 het Rhodie R12 miljoen aan die kunsmismagenaar Louis Luyt geleen om 'n Engelstalige dagblad, **The Citizen**, uit te gee. Die koerant was egter nie winsgewend nie en enorme bedrae moes voortdurend uit die geheime fonds ingepomp word om dit aan die gang te hou. Hulle gaan dus in mededinging met die Engelse liberale pers. Dit was opsigself 'n fout. Die skrif was toe reeds vir Vorster-Van den Bergh-Mulder aan die muur. Dit was die begin van die einde van hulle politieke loopbane. In 1976 het Rhodie probeer om met behulp van twee Johannesburgse sakemanne, Abrahamson en Pegg, beheer oor die Britse uitgewersmaatskappy Morgan Grampian te kry. Hulle het 'n groot aantal aandele bekom, maar kon nie daarin slaag om 'n beheerende aandeel te verkry nie. Afgesien van sy koerant-projekte, wat miljoene rande beloop het,

het die Departement van Inligting ook talle ander projekte uit sy geheime fonds gefinansier -projekte soos fondse aan 'n klein pro-Suid-Afrika politieke party in Noorweë; fondse vir beide Gerald Ford en Jimmy Carter se Amerikaanse presidensiële verkiesingsveldtog in 1976 en die reël van diplomatieke deurbraak reise vir Vorster na Ivoorkus en Israel.

AFRIKANER WEERSTANDSBEWEGING AS GEHEIME INLIGTINGSPROJEK: SUBVERSIE OM REGSES TE VERDEEL EN VOLKSTAATIDEE TE BEVORDER BY TYE VAN SWARTHEERSKAPPY

Teen die agtergrond van die Parlementêre opdrag aan die Erika-kommissie om 'n nuwe grondwetlike bestel te ondersoek, is op grond van 'n voorstel van Eschel Rhodie van die Departement van Inligting en genl. Hendrik van den Bergh van die Buro vir Staatsveiligheid (ook die argitek) besluit dat die Afrikaner Weerstandsbeweging (as 'n moontlike herlewing van die Ossewa-Brandwag) gestig moet word met die doel "*as 'a resistance organisation* and to provide the basis of a right-wing army. It was hoped that this along with the volkstaat concept, would appease militant rightist aspirations.*" Die Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) is toe gedurende 1973 in Heidelberg gestig - 'n organisasie wat daargestel is deur regeringsintervensie om Blanke Afrikaanse waardes 'glo* te beskerm *'to provide a political balance as (a result of) the government changing its policy**. Die Beweging het aanvanklik onder toesig van die Suid-Afrikaanse Polisie se Afdeling Veiligheidspolisie geopereer en sedert 1979 Kom Ops (Weermag) pa gestaan vir die AWB. Die beweging was geïnisieer om ruggraat te verleen aan 'n strategie om langs die idees van Volkstaat (of Blanke tuisland) te ontwikkel wat eers later sou volg. Die Afrikaner Weerstandsbeweging het ten doel die beveiliging van die Blanke en die hereniging van van die Afrikanervolk. In die verband is 'n weerstandsbeweging tot stand gebring met die doel om 'n partylose Volkstaat te skep. Volgens die Afrikaner Weerstandsbeweging sal die president van 'n staat deur Blankes verkies word en die regering sal gelei word deur gespesialiseerde verteenwoordigers van verskillende beroeps- en professionele groepe. Die AWB sou inderwaarheid die hoop van die armblankes word. Die beweging het tot en met 1979 in die geheim geopereer. Aangehaal uit 'n artikel getiteld **AWB 'formed by Voster govt*: Plan backfired and resulted in rise of militant neo-nazis, says secret document** in die Engelstalige nuusblad, **WeekendStar** (van uitgawe 1-2 April 1995 op bladsy 3) soos volg:

“The Vorster government anticipated a black majority government and set out to form the nucleus of right-wing army ‘to protect the whites’, according to an official document leaked to WeekendStar. Norman Chandler reports. An astonishing official document leaked to WeekendStar claims the Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) did not arise spontaneously from the political urgings of conservative Afrikaner but was formed by the BJ Vorster government ‘to protect the interests of whites.’ It says the AWB was established in 1973 to act as ‘a resistance organisation’ and to provide the basis of a right-wing army. It was hoped that this along with the volkstaat concept, would appease militant rightist aspirations.....Reacting to the contents of the document, the AWB denied it was ever government-backed. But a top right wing source is adamant that the document’s claims are fact and that the AWB formed part of government strategy of government at the time.....Rhodesia (now as Zimbabwe) was already at that stage in fight against a black majority takeover.’ The bush war in Rhodesia - in which the UDI government of Ian Smith fought black liberation movements such as ZANU and ZAPU — resulted in Robert Mugabe becoming president of a newly-independent Zimbabwe. Describing how the AWB was formed, the document says ‘(Jan) Groenewald and other persons were brought together by a government representative (this person is not named). It was said (to them) that a resistance organisation had to be established, and an army built up, to protect the interest of the whites in the future.’ Members of the group were apparently consulted by the ministry of law and order (now known as safety and security) and became founder members of what became known as the AWB. No confirmation of the consultations could be obtained from political sources this week. Terre Blanche was chosen as leader and the founders, including Groenewald, were appointed to the management council (hoofraad) - ‘the management council worked in association with the government,’ the document says.....The document gives this background to the formation of the AWB: ‘As a result of pressure from outside the country and from certain political groups, the National Party (then the governing party) was encouraged to state its future policy and was at the same time under the impression that it was losing support from the electorate. This meant also that right-wingers would lose.’ The AWB, and, it is also claimed, the Conservative Party, came into 20-odd years ago (to) ‘provide a political balance as (a result of) the government changing its policy’. It was apparently decided to form party to the right of the political spectrum but in such a manner that the public would not know about it (the government interest). Terre

Blanche was chosen as leader and the founders, including Groenewald, were appointed to the management council (hoofraad) - 'the management council worked in association with the government, the document says....."*

DIE ONTWAKING VAN DIE IDEE VAN STREEKSBLOK VIR SUIDER-AFRIKA EN DÉTENTE

Die streeksblokgedagte spruit uit 'n idee van 'n vry *'Konstellasie van State'*. Om hierdie idee tot uitvoering te bring moes die Swartes se vriendskap buite en binnekant Suid-Afrika gewen word. Vorster was baie maklik te vinde vir die idee van 'n *'Konstellasie van State'*, veral toe aan hom vertel is dat Suid-Afrika dan die leier van die Streek sou word. Vorster het reeds in 1968 gesê dat daar moet " *'n groeiende konstellasie van Suider-Afrikastate'*" kom en dat Suid-Afrika dan die leier van hulle gaan word. Dit sou in werklikheid 'n magtelose streeksliggaam wees wat geen mag oor enige land sou hê nie. Suid-Afrika moes nou opgebreek word in 'n reeks swartstate wat dan daarna almal weer saamgevoeg sou word in die *'Konstellasie'*.

Die Wet op Burgerskap van Bantoetuislande word in 1970 goedgekeur, waarkragtens burgerskap aan alle Swartes in Suid-Afrika behorende tot een of ander tuislandgebied toegeken word, wat bepaal dat aan elke Swartpersoon 'n burgerskapsertifikaat uitgereik sal word. Die feit dat hy dan 'n burger van 'n tuisland is, beteken egter nie dat hy in Suid-Afrika as 'n vreemdeling beskou word nie; volgens die internasionale reg bly hy vir alle doeleindes 'n burger van die Republiek. Die Wet op die Grondwet van Bantoetuislande word in 1971 aanvaar, waarin daar voorsiening gemaak word vir die instelling van wetgewende vergaderings met wyer bevoegdhede en wetgewende magte as dié van die gebiedsowerhede deur proklamasie van die Staatspresident. Die proklamasie van 'n wetgewende vergadering in 'n tuisland sou noodwendig lei tot selfbestuur.

Verskeie tuislande het dan ook die voorbeeld van die Transkeie regering gevolg en gedeeltelike selfregering gekry. Bophuthatswana (met Lucas Mangope as hoofminister), die Ciskei (met Lennox Sebe as hoofminister) en Lebowa (met dr. C. Phatudi as hoofminister) het in 1972 selfregerend geword. In 1973 het Gazankulu (met prof. Hudson Ntsanwisi as hoofminister) en Venda (met Patrick Mpephu as hoofminister) gevolg. Basotho Qwa-Qwa (met Wessels Mota as hoofminister) het in 1974 ook gedeeltelike selfregerend geword. Teen die einde van 1974 was dit nog net KwaZulu (met Gatsha Buthelezi as hoofraadslid) en die

tuislande van die Swazi*s en die Ndebeles wat nie gedeeltelike selfregerende status gehad het nie.

Soos ons reeds in Deel 3 geleer het, beoog die *Illuminati* 'n super ekonomiese regering vir Suidelike Afrika. Vorster het in Februarie 1974 tydens 'n wantrouedebat die gedagte van 'n streeksblok vir Suider-Afrika geopper. Daardie idee was inderwaarheid deur die Sekretaris van Inligting, Eschel Rhoodie op grond van voorstelle van die *Council on Foreign Relations* na Suid-Afrika ingevoer. In sy boek **The Third Africa** bepleit hy die skep van 'n groot supra-politieke struktuur wat hy die *Organisasie van Suidelike Afrika-State* noem. *"Destyds het dit uitgelek dat dr. Rhoodie sy idee aan dr. Mulder 'verkoop* het, wat op sy beurt weer mnr. Vorster se belangstelling daarvoor gewek het. So het dit dan in die wantrouedebat van 1974 te lande gekom. Dit was eger die laaste woord wat van mnr. Vorster se kant daaroor gehoor is."* Hoewel dit duidelik was dat die *Konstellasie van State* nie ten volle deur die hoofstroompolitiek van Vorster gehuisves is nie, het die mede-lede van Inligting tog toegesien dat dit in die P.W. Botha-era vergestalt moes word. Dit was immers 'n breinvrug van die *Illuminati* self.

INKATHA WORD GESKEP AS ALTERNATIEWE MAGSTRUKTUUR VIR DIE ANC

As een van mees opspraakwekkende Swart bewegings wat voortsuit uit die koverte inligtingsprojekte was Gatsha Buthelezi se Swart vryheidsbeweging, *Inkatha yeNkululeko yeSizwe* (Vryheid van die Nasie), wat in 1975 tot stand gekom het. Inkatha is gestig as alternatief vir die ANC met sy pro-Kommunisme en Buthelezi het toe sy nuutgestigte party in die buiteland gaan bemark. Die verwagting was dat indien die buurstate die Konstellasie van State-beginsel sou aanvaar, dit tesame met die opkoms van Inkatha outomaties kon lei tot internasionale erkenning van die Republiek se Nie-Blanke beleid en kon dit in 'n groot mate die buitelandse aanslag teen die Republiek lam lê en die ANC/SAKP se internasionale aansien diskrediteer.

As 'n Swart vryheidsbeweging sou Inkatha nie 'n beleid van geweld volg nie. Inkatha sou toesien dat *"liberation"* sal plaasvind op alle vlakke en spesifiek op die gebied van die politiek, ekonomie en kultuur. *"Apart from the process of peace evolution, it believes liberation will also come through education for equal citizenship, equitable land distribution, and the encouragement of foreign investment to provide employment for a growing population."* Na die CIA georkestreerde Soweto-onluste het Buthelezi op instruksie van die Vorster-regering 'n vergadering

belê waarin leiers van verskeie swartgroepe (insluitende vakbonde, lede van Swart bewussynsbewegings, tuislandleiers en swart sakelui) byeengekom het om 'n Swart Eenheidsfront te vorm. Buthelezi het ook op instruksie 'n beroep gedoen vir 'n nasionale konvensie om vir Suid-Afrika 'n konstitusionele toekoms uit te werk. Die Swart Eenheidsfront het nie werklik van die grond af gekom nie, aangesien hy nie daarin kon slaag om as 'n samebindende faktor te kon optree nie. In 1978 was Buthelezi instrumenteel verantwoordelik vir die stigting van die *South African Black Alliance* wat aanvanklik bestaan het uit die *Labour Party of SA*, die *Indian Reform Party* en Inkatha.

LIBERALISERING VAN DIE SPORTBELEID, SOSIALE INTEGRASIE EN DIE BROEDERBOND

Veelrassige invloede uit Amerika soos dié van die Swart popster Percy Sledge, die Swart tennisster Authur Ash en die Swart bokser Bob Foster was vir Suid-Afrika met sy beeldradio*s onvermydelik. Vorster se sportbeleid, wat deel gevorm het van sy uitwaartse beleid, het wesenlik verskil van dié van sy voorganger. Op 11 April 1967 het hy die eerste tree in die rigting van 'n nuwe sportbeleid gegee toe hy in die Volksraad aangekondig het dat hy nie aan lande met wie Suid-Afrika tradisionele sportbetrekkinge het, sal voorskryf welke sportmanne in hul spanne ingesluit mag word en watter nie. Tog het hierdie stap Suid-Afrika nie gered van internasionale druk nie. Suid-Afrika se uitnodiging na die 1968 Olimpiese Spele in Mexiko is in April 1968 teruggetrek. 'n Voornemende besoek van 'n Engelse krieketspan is ook in 1968 afgelas. Een van die sterk wigte wat agter die aflas van die besoek sit is die Britse intelligensiediens, Mi6, met sy frontorganisasie die *Ant-Apartheid Movement*. Op 1 Oktober 1968 het die Uitvoerende Raad se sportkomitee (Broederbond) aanbeveel dat *“die beleid van afsonderlike ontwikkeling ook op sportgebied toegepas moet word en dat geen mededinging tussen Blank en Nie-blank binnelands moet plaasvind nie.”* In 1969-1970 het 'n Springbokrugbyspan Engeland besoek. Dit is ontwrig deur anti-apartheidsbetogings. Hierdie keer het Mi6 Peter Hain as 'n leidende figuur gebruik.

In April 1971 het die Broederbond se Uitvoerende Raad in 'n omsendbrief en studiestuk oor sport gesê dat *“ 'n vrugbare tweedaagse samespreking tussen 'n groot aantal vriende uit verskillende sportbeheerliggame vanoor die hele land”* gehou is. *“ 'n Komitee uit hulle midde het 'n aantal fundamentele formuleringe vir oorweging aan die UR voorgelê, en dit word verwag dat die Formuleringe in die volgende dae en weke*

neerslag sal vind in die amptelike regeringsverklarings.” Vorster het dan ook ‘n nuwe sportbeleid in April 1971 aangekondig waarin hy ‘n onderskeid getref het tussen veelrassige sport en veelvolkige sport. Veelerassige sport, dit wil sê waar blank en nie-blank in dieselfde span speel, was nog steeds verbode. Veelvolkige sport, dit wil sê sport waar blank en nie-blank in aparte spanne teen mekaar meeding, sou voortaan toelaatbaar wees - maar net op internasionale vlak en nie op klub-, provinsiale of nasionale vlak nie. Hoewel Vorster hom gedistansieer het van veelrassige sport, was sy nuwe sportbeleid tog ‘n verdere tree in die rigting van veelrassige sport. Die beginsel dat geen veelrassige sport in Suid-Afrika toegelaat word nie, het stelselmatig afgewater geraak. Piet Koornhof is dan ook as minister van sport in 1972 vanweë sy bydrae tot die integrasie in Suid-Afrikaanse sport met die *Groot Offisiërskruis van Verdienste* deur die *Orde van Malta* (‘n Vrymesselaarorde) vereer.

In September 1976 het dr. Piet Koornhof, Minister van Sport, verdere aanpassings in die sportbeleid aangekondig. Dit het in hoofsaak daarop neergekom dat die beginsel van veelvolkige wedstryde nou tot op klubvlak uitgebrei is. Later in 1976 het Koornhof ook verklaar dat alle Suid-Afrikaanse spanne voortaan op ‘n merietegrondslag gekies sou word, dat veelrassige proefwedstryde gehou sou word, en dat sowel Nie-Blankes as Blankes Springbokkleure kon verwerf.

In soverre dit die arbeidsterrein betref, het daar veral in die sewentigerjare ‘n omwenteling plaasgevind. Die gebrek aan Blanke immigrante en plaaslike vakleerlinge het ‘n tekort aan geskoolde arbeidskragte laat ontstaan. Aan die begin van 1971 was daar ‘n tekort van 4 700 geskoolde werkers in die boubedryf, waarop die Minister van Arbeid, Marais Viljoen, werkaftakening in dié bedryf versag en toegelaat het dat Kleurling-arbeiders as geskoolde werkers in diens geneem kon word. Ook in die Spoorweë en Poskantoor is Nie-blankes in diens geneem vir werk wat voorheen deur Blankes verrig is. In 1971 het die regering toegelaat dat werkaftakening in die tuislande verval: in die mynbou word daar Swartes vir geskoolde werk gebruik. Ten spyte van skerp kritiek wat op die jaarvergadering van die Broederbond in 1970 gelewer is met die voordrag van ‘n referaat getiteld **Arbeidsintegrasie in Suid-Afrika** het sosiale integrasie op die arbeidsterrein steeds onverpoos voortgegaan.

Die *Verligting* in Suid-Afrika het nou by die welbekende Afrikaanssprekende ‘snobs* sterk posgevat. Die meeste van hulle het ook verbintenisse met die SA-Stigting gehad. Die lede van die Engelse *Round Table* en *Rotary* is in Afrikaanse kringe toenemend met ope arms ontvang. Sasol (wat as ‘n monument van die

Broederbond beskou kan word) en Gencor het toe begin om Engelsprekendes uit bogemelde kringe in hulle bestuur op te neem. Integrasie tussen Afrikaans- en Engelsprekendes was aan die orde van die dag. Anderkleuriges is in 'n toenemende mate in die produksielyn betrek. Werksreservering is stelselmatig afgebreek. Dit was 'n 'sterker* praktyk by Engelse instansies. By die werksplekke het toenemend sigbaar geword dat Blankes onder Nie-blankes moet werk. Vooraanstaande lede van die Broederbond in die handel en nywerheid en in die beroepslewe het gemeen dat die Blanke gespeen moet word van die gedagte dat hy nie onder 'n Nie-blanke mag werk nie. In die vernaamste Afrikaanse akademiese inrigtings is toe ook (by wyse van professore en dosente wat Afrikaner Broederbonders was) die filosofie van groter anderkleurige deelname in die volkshuishouding aan blanke Afrikaanssprekende studente bevorder.

Die Stedelike Stigting het in 1976 tot stand gekom. Die direkteur van dié stigting, oud-regter Jan Steyn, het te kenne gegee dat sy hoofdoelwit ook is om alle rassediskriminasie uit te skakel naas die kanalisering van fondse na Swartes in die stedelike gebied om hulle ekonomiese posisie te verbeter ten einde hulle politieke doelstellingen op die Blanke af te pers (soos verbruikerboikotte). Harry Oppenheimer se Anglo-American Corporation is een van die Stedelike Stigting se vernaamste donateurs. Intussen het die Amerikaanse regering aangedui dat hy hom veral op die arbeidsterrein gaan toespits. Ellen Ray brei in sy boek **Dirty Work 2: The CIA in Africa** uit op die volgende:

"In a 'confidential Telex sent by the U.S. Embassy in Cape Town in February 1976, to various U.S. missions in Africa, it was stated: 'In South Africa, (U.S.) Embassy would give first priority to the labor field,* in terms of training black South Africans. At least sixteen South African unionists have visited the United States in the last five years (1975-1980), as guests of the State Department. They tend to be drawn from the ranks of the most moderate black trade unionists and TUCSA."*

Ter voorbereiding tot 'n toekomstige nuwe bedeling is die welbekende Riekert-verslag deur die Kommissie van Onderzoek na Arbeidswetgewing rakende die benutting van mannekrag onder leiding van dr. P.J. Riekert (lid van die Afrikaner Broederbond sedert 1973 asook 'n hooggeplaaste Vrymesselaar) in 1977 uitgereik. Ons sal in die volgende hoofstuk sien hoe belangrik die verslag vir die Huntington bloudruk is. Die verslag het die verhoging in die lewenstandaard van veral die Swartmense en die vooruitgang van die nywerheidswese en dienssektor in die stedelike gebiede in die vooruitsig gestel. Hoewel die verslag op

daardie tydstip niks oor die bevordering van Swart politiek gesê het nie, was dit in 'bepaalde linkse kringe as 'n stap in die *'regte rigting'* beskou. Die Afrikaner Broederbond het vervolgens met 'n meduimtermynstrategie van immigrasie gevolg om getalle na die linkerkant van die politieke spektrum uit te brei. Naas die 600 000 Portugese wat toe reeds in die Republiek woonagtig was, is Sweedse en Ierse immigrasie na die Republiek bevorder hoofsaaklik ter ondersteuning met hulle doel om tegno-strukture te vestig vir 'n industriële gemeenskap in die Republiek.

KOVERTE GEKNOEIERY TUSSEN REGERING EN GELDMAG EN POLITIEKE INTEGRASIE

Vorster het bande met die Engelse geldmag in die ope begin te vestig toe hy op Vrydag 1 November 1968 Engelse mynmagnate, sakelui en nyweraars van die *Rand Club* in Johannesburg toespreek. Intussen het Professor Piet Hoek in 1969 sy nie-amptelike verslag oor Anglo-American Corporation (ook bekend as **Die Hoekverslag**) voltooi. Die voltooiing van die verslag het bepaalde respons ontketen en het onder meer Vorster se onderdanigheid aan Harry Oppenheimer herbevestig.

Sedert 1971 bestaan daar koverte (geheime) samewerking tussen die regering en die geldmag - 'n geheime agenda tussen die NP-regering en die geldmag. Die geldmag word sedertdien toenemend Suid-Afrika se onsigbare regering. Die NP-beleid van wegbeweeg van diskriminasie het die geldmag bevoordeel ten koste van die Afrikanervolk se belang.

•Die **Sunday Times** van 20 April 1975 het 'n berig gedra oor 'n *"top secret"* beleid. Dié berig se opskrif was **Geheime Plan kan SA se lewenstyl verander** en die eerste sin lui: *"Die regering het deur aanvaarding van die hoogs geheime ('Top Secret*') Kollektiewe-aksieprogram teen inflasie homself verbind tot voorstelle wat die politieke, ekonomiese en sosiale aangesig van Suid-Afrika sal verander. So ver is net die private sektor se aandeel in die program openbaar gemaak."* Onder die voorstelle wat Suid-Afrika se aangesig moet verander, was daar byvoorbeeld: *"Die onderwys, opleiding en indiensname van Swartes vir meer geskoolde werk in Blanke gebiede. Die ondersoek, in oorleg met die private sektor, is na wette in verband met werkreserwing en toestromingsbeheer ingestel."*

•Op 22 Oktober 1983 het **The Sunday Tribute** 'n berig gehad oor geheime samekomste van die regering en die geldmag onder die opskrif **The Secret Business**: *"*n Geheime twaalfjaaroue bondgenootskap tussen groot sakeleiers en die Regering is die week onthul. Die magtigste manne in die Regering en die handel*

werk tot hulle wedersydse voordeel saam in 'n bondgenootskap wat massiewe sake-en nywerheidsteun vir die Eerste Minister se konstitusionele voorstelle verseker het." Die berig beskryf hoe daar in die geheim te werk gegaan word. Daar is onder die sakelui 'n "corporate forum" wat gereeld byeenkom. Net hoofuitvoerende beamptes woon dit by en alle deelnemers stem in tot 'geheimhouding*. "Die vergaderings", lui die berig dan, "word bygewoon deur die Eerste Minister en drie of vier van sy senior ministers." Daar word dan van albei kante standpunte gestel, maar - baie betekenisvol en belangrik - "die 'corporate forum* is gestig in 'n groot poging van die groot sake-ondernemings om die Regering tot hulle voordeel te beïnvloed", lui die berig. Die berig meld dat John Vorster die vergaderings gereeld bygewoon het. Middagetes word gehou saam die hele kabinet, sodat private gesprekke oor die etenstafel voortgesit kan word "tot albei kante se voordeel".

Adv. D.P. de Villiers, die voorsitter van die Internasionale bestuurskomitee van *United States South Africa Leaders Exchange Program* (USSALEP) en besturende direkteur van Nasionale Pers, het in Julie 1971 die eerste konferensie van die Internasionale Bestuurskomitee van USSALEP gehou. Agter geslote deure op die USSALEP-konferensie by die Lughawe Jan Smuts het adv. Smuts aan die afgevaardigdes (Afrikaners, Engelssprekendes, Negers uit die VSA, Swartes, Kleurlinge en Indiërs) die versekering gegee dat die Kleurlinge binne vyf jaar verteenwoordiging in die Blankes se politieke bestel sou kry - hetsy in 'n hervormde Senaat, of hetsy dit in 'n ander wetgewende liggaam. Teen die einde van die konferensie het De Villiers in 'n persoonderhoud daarop gewys dat hy hom voortaan sou beywer vir die totstandkoming van 'n 'veel-rassige super-parlement* waaraan die Blanke Parlement ondergeskik sou wees. "In so 'n nuwe bedeling," het hy gesê, "sal die Blanke Parlement slegs oor Blankes jurisdiksie hê en geen beheer oor ander rassegroepe kry nie. Die huidige Blanke Parlement sal in werklikheid gelyk wees aan die Verteenwoordigende Kleurlingraad, die SA Indiërraad of enige tuislandregering. Die superparlement sal bestaan uit gelyke verteenwoordigers vir elke rassegroep en almal saam sal die land deur middel van konsensus regeer. Uitvoering van die besluite wat deur die super-parlement geneem word, sal aan die verskillende verteenwoordigende liggame oorhandig word, sodat elkeen sy eie rassegroep kan administreer in terme van die besluite wat deur die hoër liggaam geneem is. Ek sal alles in my vermoë doen om hierdie super-parlement 'n werklikheid te maak. Mense mag dit politieke integrasie noem, maar dit is die enigste oplossing vir Suid-Afrika se probleme. Dit is veral belangrik dat dit moet slaag, omdat die

een of ander metode gevind moet word om die Kleurling 'n gelyke seggenskap in die regering van Suid-Afrika te gee."

Voortspruitend uit bovermelde woorde van De Villiers asook die regering se geheime samesprekinge met die geldmag, het Vorster in 1973 'n Kommissie van Onderzoek onder die leiding van Erika Theron (voorheen betrokke in die Ossewa-Brandwag) aangestel om 'n omvattende ondersoek in te stel na alle aspekte van die bruinmense se bestaan en hul toekoms (ook bekend as die Erika Theron-kommissie). Dit was 'n kommissie wat uit wit- en bruinmense bestaan het. Die Erika Theron-kommissie het op 18 Junie 1976 sy verslag in die Volksraad ter tafel gelê. Die verslag sou ook 'n kardinale rol speel tot die eerste tree van Suid-Afrika se politieke integrasie. Die kommissie het in sy verslag 178 aanbevelings gedoen. Onder die belangrikste was:

- Bevredigende vorme van regstreekse Kleurlingverteenwoordiging en -seggenskap moet op die onderskeie owerheidsvlakke en in besluitnemende liggame geskep word.

- *n Komitee van deskundiges moet aangestel word om voorstelle dienaangaande te doen.

- Die bestaande Westminister-stelsel moet verander word om by die omstandighede van Suid-Afrika met sy plurale bevolking aan te pas.

- Die Wet op die Verbod op Gemengde Huwelike en artikel 16 van die Ontugwet moet herroep word.

- Gelyke salarisse moet vir gelyke werk betaal word.

- Heelwysiging moet in die Wet op Groepsgebiede aangebring word, onder meer deur sakegebiede te verklaar.

- Kleurlinge moet toegelaat word om op enige plek landbougrond te koop.

- Alle universiteite moet vir Kleurlinge oopgestel word.

- Die Kleurlinge moet nie beskou word as 'n gemeenskap wat kultureel anders as die Blankes is nie.

- Sportspanne wat internasionaal meeding, moet op grond van meriete gekies word.

- Openbare plekke, geriewe en sekere strande moet op 'n selektiewe grondslag vir almal oopgestel word.

In Augustus 1976 het die regering aangekondig dat 'n kabinetskomitee aangestel is om 'n ondersoek te gelas na 'n nuwe regeringstelsel waarin 'n groter mate van seggenskap gegee sou word aan die Kleurlinge en die Indiërs. Hierdie kabinetskomitee wat bestaan uit ministers P.W. Botha as Voorsitter, Connie Mulder, J.P. van der Spuy, Owen Horwood, Hennie Smit en Marais Steyn, het ingrypende konstitusionele veranderinge aanbeveel. Die komitee het aanbeveel dat die Blankes, die Kleurlinge en die Indiërs elk hul eie volksraad en kabinet moet hê. Sake van

gemeenskaplike belang sal deur 'n Raad van Kabinette gehanteer word. Die Raad van Kabinette sal bestaan uit die Staatspresident (voorsitter), 7 Blankes (Eerste Minister en 6 ministers), 4 Kleurlinge (die Eerste Minister en 3 ministers) en 3 Indiërs (die Eerste Minister en twee minsters). Die bestaande Senaat word afgeskaf en twee nuwe liggame word in die lewe geroep - die veelrassige Kieskollege van 88 lede, wat die Staatspresident moet aanwys; die ander 'n veelrassige Presidensiële Adviesraad, wat die Raad van Kabinette van advies sal bedien. Die samestelling van sowel die Kieskollege as die Presidensiële Adviesraad berus op die verhouding 4 Blankes:2 Kleurlinge:1 Indiër. Hierdie plan vir 'n nuwe konstitusionele bedeling is in Augustus 1977 deur die kookus van die NP goedgekeur en kort daarna ook deur die party se vier provinsiale kongresse. In die algemene verkiesing van November 1977 het die regering sy plan aan die kiesers voorgelê toe byvoorbeeld Connie Mulder in die Potchefstroomse Stadsaal tydens die NP se verkiesingsveldtog in 1977 gesê het: "*Die Erika Theron-verslag bied vir Suid-Afrika 'n wonderstaaf formule om Suid-Afrika se kleurprobleem aan te spreek.*" Die oorwinning wat die NP in die verkiesing behaal het, is dan ook deur die regering vertolk as 'n mandaat aan hom om die voorgestelde konstitusionele wysigings deur te voer. Adv. D.P. du Villiers van USSALEP se siening van die nuwe bedeling in Suid-Afrika in 1971 stem ooreen met die konstitusionele voorstelle wat die NP in die Algemene Verkiesing van 1977 gaan toets het, wat aanduiend is tot die onsigbare hand van die Geldmag in die regering.

Die Afrikaner Broederbond het die Nasionale Partybesluit dat die Republiek se parlementêre demokratiese basis uitgebrei moet word na die Indiërs en kleurlinge (bruinmense) herbevestig soos gemanifestreer in Gerrit Viljoen se 1976-Voorsittersrede in die Afrikaner Broederbond. Teen die agtergrond daarvan dat die debat oor magsdeling met Nie-Blankes in die politiek reeds 'n geruime tyd aan die gang was, het die Herstigte Nasionale Party tydens die 1977-Verkiesing gewaarsku teen die regering se konstitusionele planne. So het 'n afvaardiging van die Herstigte Nasionale Party ook by Andries Treurnicht besoek afgelê. Hy het onomwonde hulle standpunt verwerp, en volkome ingeskakel by die Nasionale Party se planne om Nie-Blankes tot die Parlement toe te laat. Ons sal in die volgende hoofstuk sien dat Ferdi Hartzenberg en ander Nasionalistes kragte met die regering en meer bepaald Brig. Tienie Groenewald saamsnoer om die Konserwatiewe Party te stig.

DIE OPPOSISIE REORGANISEER

Die Verenigde Party het steeds weinige vordering getoon om die Nasionale Party by die stembus te verslaan. Hoewel daar nie te veel oor hierdie geskiedenis uitgebrei word nie, is dit wel van belang om daarop te let dat die Verenigde Party in Junie 1977 ontbind het en in drie groepe versplinter het; die Suid-Afrikaanse Party met Myburgh Streicher as leier; die Nuwe Republiek Party met Sir De Villiers Graaff as tussentydse leier; en die Basson-groep wat met Colin Eglin se Progressiewe Reformisteparty saamgesmelt het om die Progressiewe Federale Party te vorm.

ISOLASIE VAN SUID-AFRIKA DEUR DIE INTERNASIONALE GEMEENSAP

In Februarie 1967 het 'n Amerikaanse vliegdekskip, die *Franklin D. Roosevelt*, Kaapstad aangedoen. Hy was op pad van Viëtnam na die VSA en het voorrade kom inneem. Die Amerikaanse regering het die bemannings belet om in Kaapstad aan wal te gaan. Hierdie optrede was gemik as 'n belediging op die Suid-Afrikaanse regering en sy beleid van Afsonderlike Ontwikkeling.

Die CIA frontorganisasie, *African-American Labor Center* (AALC) het vanaf 1969 hom sterk uitgespreek ten gunste van die Republiek se uitbanning van die VN, internasionale boikotte teen Suid-Afrika en het veldtogte geloods vir die onttrekking van buitelandse investering. Dit illustreer dat die CIA in sy koverte operasies (basies *agter die skerm*) voortaan sal poog om groter druk op die Republiek te plaas om politieke veranderinge teweeg te bring. Die CIA se front, die *African-American Labor Center* (AALC), het hom in 1973 weereens sterk uitgespreek teen die apartheidsbeleid van Suid-Afrika.

Die *Organization of Petroleum Exporting Countries* (OPEC) het ook in 1973 'n olieverbod teen die land ingestel. Die grootste gedeelte van die land se olie-invoer het in die geheim via Iran geskied. In reaksie op OPEC het die regering in 1974 aangekondig dat Sasol II in die Oos-Transvaal opgerig gaan word wat R1 miljard gaan kos en werk aan 75 000 mense sal verskaf. Die olie-en petroleumprodukte wat uit steenkool gewin word, sal die Republiek minder afhanklik maak van buitelandse olie-invoere.

Die Afro-Asiatiese blok in die VN het reeds daarin geslaag om die Republiek van die internasionale wêreld te isoleer — sedert 1970 ook sportliggame. In die Algemene Vergadering van die Verenigde Nasies het die Republiek dit weer in 1974 ontgeld.

Noudat Portugal as mede-aangeklaagde van die toneel verdwyn het, het die volle gewig op die Republiek geval. Die Republiek se geloofsbriewe is verwerp met as rede dat sy afvaardiging nie verteenwoordigend is van die Swart bevolking nie. Die koppeling van die veroordeling van die beleid van Afsonderlike Ontwikkeling aan die legitimiteit of wettigheid van die regering het 'n presedent geskep en tas die bestaande reëls en die universaliteit van die Verenigde Nasies self aan. Om daardie rede het Westerse nasies hulle teen die verwerping van die geloofsbriewe verset. Die regering het sy bes gedoen om dialoog met Afrika-lande te stimuleer en het drie Nie-blankes in sy afvaardiging opgeneem. Selfs Pik Botha is dié jaar as Ambassadeur tot die Verenigde Nasies benoem. Die Republiek se posisie in die Verenigde Nasies is op voorstel van Mexico na die Veiligheidsraad verwys waar 'n voorstel ingedien is om die Republiek te skors op grond van beweerde voortdurende skending van die handves. Pik Botha het op 24 Oktober 1974 'n rede voor die liggaam gehou waarin hy op die historiese wording van die rassevraagstuk gewys het, en die beskuldigings ontken het. Hy het erken dat daar diskriminerende praktyke en wette in die Republiek bestaan, maar daarop gewys dat dit niks met rassisme te doen het nie. Hy verklaar dat sy Regering alles in sy vermoë sal doen om weg te beweeg van diskriminasie op grond van ras of kleur, 'n standpunt wat deur Vorster bevestig is. Op 30 Oktober 1974 het dit die eerste keer in die geskiedenis gebeur dat die permanente lede (die VSA, Brittanje en Frankryk) 'n besluit veto. Daarop het die Algemene Vergadering op 12 November 1974 die Republiek se deelname vir 1974 opgeskort. Hierdie stap is egter onwettig en onverantwoordelik. Die Algemene Vergadering het ook aan die Suid-Afrikaanse *bevrydingsbewegings*, die ANC en die PAC waarnemerstatus toegeken. Op 16 Desember 1974 het die Algemene Vergadering by die Veiligheidsraad aanbeveel dat 'n verpligte en algehele wapenverbod teen Suid-Afrika ingestel word.

Nadat daar elf Britse oorlogsskepe saam met die Suid-Afrikaanse vloot in 'n gesamentlike vlootoefening deelgeneem het, het die Arbeidersregering van mnr. Harold Wilson in November 1974 aangekondig dat hy die Simonstadse Ooreenkoms van 1955 wat aan Brittanje die enigste droogdok bied tussen Gibraltar en Singapoer, gaan hersien. Ingevolge die ooreenkoms het die twee lande saamgewerk in die verdediging van die seeroete om die Kaap, 'n roete wat jaarliks deur 25 000 skepe gebruik word en waarlangs die olietoevoer na die Weste gaan. As 'n manifestasie van die Britse regering se protes teen die regering se beleid van Afsonderlike Ontwikkeling en 'n poging tot die isolasie van die

Republiek het die Britse regering op 20 Desember 1974 aangekondig dat die vermelde ooreenkoms kragtelos is. Die Verenigde Nasies besluit in 1977 om 'n wapenhandelsverbod teen Suid-Afrika in te stel.

VERWYDERING TUSSEN VORSTER EN HENDRIK VAN DEN BERGH

Verwydering tussen Vorster en Van den Bergh het sedert 1975 telkens duidelik geword. Vorster en Van den Bergh het verskil oor hulle standpunte betreffende dr. Mulder as 'n opvolger vir Vorster. Dr. Mulder was Van den Bergh se keuse en nie Vorster se nie. Van den Bergh het nie daarvan gehou dat P.W. Botha as Minister van Verdediging en Pik Botha as Minister van Buitelandse Sake tussen hom en Vorster ingeskuif het nie en Vorster kennelik al hoe meer na hulle advies begin luister het nie. Voortspruitend uit die verhouding tussen Vorster en Van den Bergh is die leiersposisie van dr. Mulder. Tot 1974/75 het Mulder se ster in die politiek blink geskyn en was hy as die vanselfsprekende opvolger vir Vorster beskou. Maar daarna het sy ster skielik begin verdof.

Soos ons reeds gesien het, het die CIA intriges in die politiek ingebou om seker te maak dat Mulder se ster as kroonprins minder blink. Vir Mulder het Rhoades en die Departement van Inligting in 1974 'n groot flater begaan toe hy 'n deel van die geheime staatsfondse wou gebruik om in die geheim die liberale Engelse pers in Suid-Afrika in te palm, omrede die *Illuminati* nooit (maar nooit) die beheer oor sy magtigste instrument, die pers, sal verkoop nie. Oppenheimer het dit onmiddellik as 'n persoonlike bedreiging geïnterpreteer. Op aanbeveling van Anton Rupert was P.W. Botha by die CIA-politieke hoofstroom (nie-wetende van die bestaan daarvan) as rytuig teen 1976 ingetrek. Soos wat verneem word het Rupert Oppenheimer beïnvloed om ook sy steun agter P.W. Botha in te gooi. Ons weet dat Rupert nou saam met die Rockefeller-CIA-konneksie beweeg het. Met die wete dat P.W. Botha, nou die mees senior minister in die kabinet van Vorster, Verdediging op 'n vaste grondslag sou plaas, en hy ook die voorsitter van die kabinetskomitee was wat ondersoek gelas het na 'n nuwe regeringstelsel, en hy hom onderskei of uitgewys het as die mees waarskynlike om Vorster as Premier op te volg, het die *Verligte Aksie-beweging* daarin die geleentheid gesien om groter vastrapplek in die Suid-Afrikaanse politiek te kry. P.W. Botha word derhalwe geïdentifiseer as hulle rytuig en vennoot vir die voortsetting van politieke hervorming in Suid-Afrika. Dit is ook duidelik dat Mulder teen 1975 Rupert en die Nasionale Pers teen hom laat swaai het. Mulder het op die direksie van Perskor gesit en

P.W. Botha op die direksie van Nasionale Pers. Gevolglik sou die pers een van die bepalende faktore wees om die leierskapstryd, wat uiteindelik tog die skaal na Nasionale Pers en P.W. Botha sou swaai.

VORSTER SE VREDESOFFENSIEF

Vorster het op 24 Oktober 1974 met 'n groot vredesoffensief op advies van Eschel Rhoodie se Departement van Inligting begin met 'n toespraak in die Senaat. 'n Toespraak wat deur Tienie Groenewald geskrywe is. Vorster het in die toespraak gewaarsku teen die groot gevare wat 'n eskalاسie van die stryd in Suidelike Afrika vir almal sou inhou en die hoop uitgespreek dat die alternatief gekies sou word: vrede, gesonde verstand en normale verhoudinge. Hy het egter die Rhodesiese geskil in gedagte gehad, wat hy as die groot struikelblok op die pad na vrede in Suidelike Afrika beskou het. Ons sal later vind dat Suid-Afrika 'n vreemde oplossing op Rhodesië afgedwing het.

Die volgende dag het Pik Botha, as Ambassadeur by die Verenigde Nasies sy toespraak in die Veiligheidsraad gelewer waarin hy aangekondig het dat sy regering se beleid wegbeweeg van diskriminasie op grond van ras. In die Senaat het Vorster gesê dat hy hierdie toespraak onderskryf. Vorster het toe sy Senaat-toespraak opgevolg met sy '*gee-ses-maande**-toespraak op 5 November 1974. 'n Toespraak wat weereens deur Tienie Groenewald geskrywe is.

Die toespraak het wye reaksie uitgelok. Die Swart Vrymesselaar, pres. Kaunda van Zambië het Vorster se toespraak verwelkom as "*die stem van rede waarop Afrika gewag het*". Zambië het as afspringplek gedien vir terroriste wat Rhodesië binnegedring het. Op die toespraak het 'n tyd van groot diplomatieke drukte gevolg. Verskeie kere het Zambiese afgevaardigdes in die geheim na Kaapstad gevlieg waar die Parlement toe in sitting was om Vorster te spreek. Op sy beurt het Vorster by geleentheid uit Kaapstad '*weggeraak** om verteenwoordigers van die Rhodesiese regering in Pretoria te spreek. Vorster het toe as die man in die middel 'n sleutelrol gespeel. Deur hom het Smith se beskouinge Kaunda bereik en deur hom kon Kaunda se idees weer by Smith uitkom.

Mnr. Vorster het in November 1974 vir die tweede maal in die geheim met die Swart Vrymesselaar, pres. Banda van Malawi gaan gesels.

TINY ROWLAND VAN LONRHO-GROEP AS MIDDELMAN VIR DEPARTEMENT VAN BUITELANDSE SAKE

Vorster het intussen sy *détente*-beleid jeens Afrika ingelui. Hy het die eerste skuiwe gemaak in verband met die toenadering tot Zambië en president Kenneth Kaunda van Zambië. Vorster het groot lof ontvang vir die inisiatief. Hierdie verwikkeling het nog 'n verhaal agter hom. Tiny Rowland van die Lornho-groep in Londen, Brittanje, wat belange dwarsdeur Afrika en in die Midde-Ooste het, het hierin 'n sleutelrol gespeel.

Tiny Rowland-faktor as politiek van neo-imperialisme in Afrika

Die Tiny Rowland-faktor het ook sy uitwerking op die Suid-Afrikaanse Buitelandse beleid gehad. Die Britse sakeman, Roland Walter Fuhrhop, ook bekend as Tiny Rowland is op 27 November 1917 in Indië gebore. Tot en met 1961 is nie veel prominensie aan Rowland verleen nie, maar sedertdien het die prentjie ingrypend verander toe hy betrokke geraak het by London and Rhodesia Mining and Land Corporation Ltd. (Lonrho). Dit het gebeur nadat bepaalde Britse sakelui Rowland geïdentifiseer het as die man wat instrumenteel moes wees in die vestiging van die Britse neo-imperialisme in Afrika. Hy het Lonrho uitgebou tot 'n Britse multi-nasionale maatskappy wat veral die grondstofryke Afrika moes *'regeer'*. Lonrho het in 'n bestek van drie dekades 'n greep op die meeste ekonomieë in Afrika verkry en in die proses een van die grootste maatskappye in Brittanje geword. Lonrho het oor die jare nou saam gewerk met die Britse intelligensiediens, Mi6 en was somtyds ook Mi6 se kanaal om geheime fondse aan terreurorganisasies soos Frelimo, Swapo en die ANC te bevorder. Uiteraard het Lonrho ook soms as 'n verlengstuk vir die Britse regering gedien om vriendskaplike betrekking met Swart leiers in Afrika te bevorder. Daar word beweer dat dit die gang van gebeure in Suidelike Afrika beïnvloed het. As hooggeplaaste Vrymesselaar het hy oor die hele wêreld heen vriende op hoë vlakke gehad. Vir Rowland draai alles net om sy eie belange. Deur die jare het hy hom as 'n opperste skurk bewys. Hy het in die verlede selfs vir Lonrho verneuk om homself te verryk.

Rowland se verbintenisse in Suid-Afrika het tot in die kabinet gestrek. In soverre dit die kabinet betref, het hy verbintenis gehad met dr. Hilgard Muller, die Minister van Buitelandse sake. Die vermelde verbintenis het ontstaan toe dr. Hendrik Lutting, die Suid-Afrikaanse Ambassadeur in Londen, Muller oorreed het om by die Suid-Afrikaanse regering aan te beveel dat 'n kriminele klag van bedrog teen Rowland laat vaar word. Die

Prokureur-generaal het in 1973 op grond van sogenaamde gebrek aan getuienis, opdrag gegee dat die aanklag laat vaar moes word. Later het gerugte in Suid-Afrika die ronde gedoen dat die aanklag laat vaar is omdat Rowland onderneem het om 'n proses van *détente* met Suid-Afrika deur middel van sy goeie kontakte in Afrika te inisieer. Rowland was dan ook sedertdien Departement van Buitelandse Sake se tradisionele middelman of kontakpersoon. Dit was ook Rowland wat gehelp het om die burgberaad tussen Vorster en Kaunda in 1975 te orkestreer.

Rowland self sou pres. Kaunda bearbei en die kontakman in Suid-Afrika, 'n Suid-Afrikaanse sakeman, sou Vorster betrek. Dit was in Maart 1974 dat met die uitvoering van die plan begin is. Net 'n paar vertrouelinge van Vorster het aanvanklik van die planne geweet. Selfs Hendrik van den Bergh, hoof van die Buro vir Staatsveiligheid is eers op 'n veel latere tydstip by die plan betrek.

Reëlins is in die geheim getref. *"Wat minder bekend is, is die feit dat mnr. Vorster 'n week of wat (omtrent einde Oktober 1974) voor sy ('gee-my-ses-maande*-)toespraak in die Senaat besoek van Zambië se Mark Chona en Rowland se verteenwoordiger in Suid-Afrika ontvang het. Dit is tydens hierdie ontmoeting dat die stem-van-rede-toespraak in die Senaat reggeskaaf is (deur Tienie Groenewald) as voorspel tot die latere ontmoeting tussen mnr. Vorster en pres. Kaunda in Augustus 1975 tydens die brugberaad by die Victoria-waterval. Détente was in volle swang. In sy reaksie op mnr. Vorster se toespraak het pres. Kaunda drie voorwaardes vir samewerking gestel:*

*Terugtrekking van Suid-Afrika se magte uit Rhodesië,
Tonafhanklikheid vir Suidwes-Afrika op die basis van een mens,
een stem, en*

Beëindiging van apartheid in Suid-Afrika."

Volgens bronne uit Zambië was dit vir die regering na 'n rukkie duidelik dat die CIA die dryfveer agter Zambië se vermelde voorwaardes was. Dit was 'n skaakspel waar die Amerikaners die reëls van die spel bepaal het, die skeidsregter was en sommer ook die skuiwe op die skaakbord gemaak het. Nie veel van 'n skaakspel nie.

In reaksie daarop is daar toe *agter die skerm* deur die Departement van Buitelandse Sake planne in lyn met die voorwaardes opgestel, wat vir Zambië en die ander Swart state aanvaarbaar sou wees. Een daarvan was 'n plan waarvolgens Rhodesië binne vyf jaar 'n Swart meerderheidsregering sou hê, en 'n ander was die aanloop van die Turnhalle-beraad wat 'n tree nader was aan 'n *onafhanklike Suidwes-Afrika op die basis van een mens, een stem*.

Die klimaat van Vorster se vredesoffensief was hierna geskik vir 'n ontmoeting tussen Vorster en Kaunda. In Augustus 1975 het die ontmoeting tussen hulle plaasgevind by die Victoria-waterval.

VORSTER EN DIE AFRIKANER BROEDERBOND HELP DIE *ILLUMINATI* OM RHODESIË TE ONDERGRAWE

Dit het onder die aandag gekom dat Vorster in Desember 1974 'n plan laat opstel het waarvolgens Rhodesië binne vyf jaar 'n Swart meerderheidsregering sou hê. Die plan is deur Hilgard Muller se Departement op aanbeveling van die *Verligte Aksie-beweging* opgestel. Na wat verneem is, was die Vorster-plan vir pres. Kaunda aanvaarbaar.

Die mense aan die stuur van die Broederbond het nie 'n stem verhef teen hierdie soort politiek nie, maar het later daaraan meegedoen. Hendrik van den Bergh het skielik in die geledere van die Broederbond die gesaghebbende geword om oor die Rhodesiese situasie te praat en byeenkoms na byeenkoms moes nie net van die Broederbond nie maar ook van die Rapportryers, hoor watter gevaar Rhodesië vir Suid-Afrika se veiligheidsituasie geword het.

Die Suid-Afrikaanse regering het toe sedert 1975 druk op die regering van Ian Smith uitgeoefen om Rhodesië te dwing tot aanvaarding van 'n Swart meerderheidsregering. Suid-Afrika het deurentyd gevra vir 'n skikking waardeur Rhodesië se onafhanklikheid deur die buitewêreld erken word en sanksies opgehef sal word. Dit sou glo 'n verleentheid vir Suid-Afrika uitskakel. Voorbeelde van inmenging in Rhodesië se sake en druk op die Rhodesiese regering deur die Suid-Afrikaanse regering was die volgende:

- Dr. Hilgard Muller, Minister van Buitelandse sake het in 1975 druk op Ian Smith geplaas om Ndabaningi Sithole uit aanhouding vry te laat nadat die hoofregter van Rhodesië bekragtig het dat hy 'n Kommunis is.

- Die Suid-Afrikaanse Regering het in Augustus 1975 die Suid-Afrikaanse Polisie uit Rhodesië laat terugtrek omdat Swart leiers soos pres. Kaunda van Zambië dit wou hê as voorwaarde om met Suid-Afrika te onderhandel met die oog op 'n streeksblok in Suidelike Afrika.

- Suid-Afrika se rol in die brugberaad in Augustus 1975 tussen Smith en Nkomo. Vorster was persoonlik daar.

- Vorster se onderhandelings in 1976 met die Amerikaanse minister van buitelandse sake, Henry Kissinger. Kissinger was aanvanklik nie getrig om hom in Rhodesië se sake in te meng nie

want tegnies volgens Amerika se beskouinge was Rhodesië nog Britse gebied. Kissinger wou toe ook nie graag vir Vorster sien nie. Uiteindelik het hy ingestem om Vorster te ontmoet gedurende een van sy besoeke aan Europa — eers in Wes-Duitsland en Switserland en daarna in Pretoria. Tydens die Pretoria-beraad in September 1976 het Vorster eers afsonderlik met Kissinger gepraat. Twee dae lank het Vorster en Kissinger hulle optrede beplan. Daarna is Smith op aanbeveling van Vorster bygebring. In die ontmoeting het Kissinger aan Smith geskilder in watter toestand sy land is en hoe dit oor nog 'n aantal maande sou wees as hy totaal op ekonomiese en militêre gebied geïsoleer word. Daarna is die voorstelle vir 'n Swart meerderheidsregering aan hom voorgelees en het Kissinger aan hom gesê dat Vorster en Suid-Afrika Rhodesië nie langer gaan steun nie. Op daardie oomblik was Rhodesië heeltemal deur die buiteland geïsoleer. Na berig word het Smith geluister en daarna gesê: *"Wat julle vra, is my kop op 'n skinkbord."* Dit was te veel vir Ian Smith. Hy het toegegee en die voorstelle vir die oorhandiging van Blanke gesag in Rhodesië aan 'n Swart bewind aanvaar.

Rhodesië moes handdoek ingegooi omrede Rhodesië se vriende hom in die rug gesteek het. Dit is kortliks die woorde van Ian Smith. Smith het in September 1995 tydens 'n onderhoud met **Rapport** daarop gewys dat: *"Maar die nekslag was toe Suid-Afrika en veral John Vorster teen ons gedraai het. Ons het gedink dat Suid-Afrika ons ware vriend is. Hulle wat in dieselfde beginsels as ons geglo het — die handhawing van 'n Christelike Westerse beskawing in Afrika. Ons kon nog die aanslae van die Britte en die res van die wêreld trotseer, maar ons sou nie sonder hulp van Suid-Afrika kon klaarkom nie. Mnr. Vorster het gedink sy nuwe beleid van detênte sou werk, dat hy die guns van die Afrika-state daarmee sou wen. Hy het persoonlik aan my vertel hoe die Afrika-leiers uit sy hand eet. Dit het nie gebeur nie....Meneer Vorster het Rhodesië aanvanlik goed ondersteun totdat hy met sy beleid van detênte gekom het. Hy en meneer Pik Botha het altyd vertel dat hulle nie in Rhodesië se sake inmeng nie. Dit was onwaar. Dit was Vorster wat die uitvoer van ammunisie en brandstof na Rhodesië gestaak het."*

Toe Vorster in September 1976 die pistool teen Ian Smith se kop in Pretoria gehou het (soos deur Smith later in 'n persverklaring gestel is) en saam met Kissinger die Rhodesiese premier gedwing het tot aanvaarding van 'n Swart meerderheidsregering vir sy land, het Viljoen, die Voorsitter van die Broederbond, in daardie tyd 'n dokument laat sirkuleer waarin die Smith-bewind in die skerpste

terme aangeval is. Dit word die Rhodesiese leiers ten laste gelê dat hulle twee beleidsrigtings verkondig — die een na die buitewêreld en die ander een, die werklike beleid, na binne. Terwyl die Suid-Afrikaanse regering besig is met sy *détente*-pogings, lui die dokument, is dit 'n ongelukkige feit dat vraagtekens getrek word oor die erns en integriteit van die Rhodesiërs. Die dokument is geskryf na uitvoerige samesprekings met Suid-Afrikaanse kabinetslede. Viljoen stel dit duidelik in die dokument dat Suid-Afrika hom net met Rhodesië sal bemoei solank dit in Suid-Afrika se belang is. Dit vereis sekere stappe van die Rhodesiese regering — die eerste om maatreëls te tref om sy verklaarde beleid uit te voer en sodoende sy eie geloofwaardigheid te bewys en die Suid-Afrikaanse regering se geloofwaardigheid in die oë van Afrika te beskerm. Vervolgens kom Viljoen ook by die argument wat in daardie so gereeld soos klokslag uit Broederbondkringe gehoor is, naamlik dat die Blanke Rhodesiërs 'n Prog-beleid gekies het en dat hulle nou die konsekwensies daarvan moet aanvaar. Tensy die Smith-bewind stappe doen om hierdie beleid in die praktyk uit te voer, kan daar min regverdiging wees vir Suid-Afrika se voortgesette hulp aan Rhodesië, sê hy. Viljoen stel dit duidelik dat Suid-Afrika nie sy militêre betrokkenheid kan laat bepaal deur 'n ander land se optrede en daardie land se belange nie. *“Dit sal ons toekoms in ander hande plaas en dit is ondenkbaar.”* Viljoen verklaar in daardie dokument dat: *“Faktore wat in oorweging geneem moet word, sal insluit hoe belangrik dit is om 'n Westers-georiënteerde administrasie in Rhodesië aan bewind te hou; hoe détente geraak sal word; en hoe Rhodesië sy eie beleid uitgevoer het.”* Viljoen het geswyg oor die Swart bewind wat in Rhodesië met die hulp van die Suid-Afrikaanse regering afgedwing is.

Pik Botha het vroeg in 1978 by verskeie geleenthede gesê dat die Suid-Afrikaanse regering ten gunste daarvan is dat 'n konferensie *'van alle partye'** in Rhodesië gehou moet word om 'n oplossing vir die geskil te vind. Onder die term *'konferensie van alle partye'** word ook die terroristeleiers, Joshua Nkomo en Robert Mugabe, ingesluit. Dit het ook inderdaad meegebring dat Rhodesië sy blanke heerskappy verloor het en vervang is deur 'n Swart meerderheidsregering van Zimbabwe in 1980.

BURO VIR STAATSVEILIGHEID WERK SAAM MET DIE CIA OM FRELIMO VAN HULP TE VOORSIEN TENEINDE TE HELP DAT PORTUGAL IN KOMMUNISTIESE HANDE BELAND

Die Caetano-bewind in Portugal is in April 1974 deur 'n Anglo-Amerikaanse geborgde staatsgreep omvergewerp. *“Om Suid-Afrika op te breek, sou Amerika en Rusland 'n rewolusie in Portugal moes bewerkstellig. Die Portugese Kommunistiese Party was egter 'n klein, niksbeduidende partytjie waarvan die leiers al vir jare uit Portugal gevlug het as gevolg van president Salazar se streng optrede teen alle kommuniste. Daarom was dit noodsaaklik om Portugal te verswak deur onrus in Portugal en tegelyk in Mosambiek en Angola te stook. Dit kon gedoen word deur aanhoudende terroriste-aanslae op Mosambiek en Angola. Portugal sou daardeur gedwing word om jare lank groot en duur leërs daar op die been te hou, wat die Portugese ekonomie sou uitput en die volk sou demoraliseer en uiteindelik vir rewolusie sou vatbaar maak. Dit was die strategie van beide Amerika en Rusland....Op sy eie kon die klein Kommunistiese partytjie van Portugal al die jare min vermag. Maar nou, met die hulp van die Amerikaanse regering se CIA het die kans gekom. Deur die CIA se hulp het die Kommuniste die laere range van offisiere in die Portugese Leër bearbei, veral in Mosambiek. Die planne en voorbereidsels vir die rewolusie was daar (Mosambiek) uitgewerk. Daar kon alles duister gehou word tot op die oomblik dat dit uitgevoer moes word.”* Volgens inligting wat uit die Buro vir Staatsveiligheid uitgelek het, het Hendrik van den Bergh se Buro vir Staatsveiligheid in die geheim meegewerk om die staatsgreep in Portugal moontlik te maak. Van den Bergh was op daardie stadium sterk bevriend met die base van die CIA. In samewerking met die CIA het Van den Bergh se Buro vir Staatsveiligheid in stryd met die beleid van die Suid-Afrikaanse Weermag hulp aan Frelimo verleen. Wat Suid-Afrika se veiligheidswetgewings betref, moes 'n kommunist of binnelands in die tronk gestop of buite die landsgrens gedood word omrede ons 'n oorlog teen kommunistiese ekspansionisme gevoer het. Sodoende bevestig dit die berig van **Die Vaderland** van 30 Mei 1974: *“Suid-Afrika het 'n jaar voor die tyd geweet dat 'n staatsgreep in Portugal onvermydelik word.”* Na verneem word het **Die Vaderland** gereageer op inligting wat weereens uit die Buro vir Staatsveiligheid gelek het. Hierdie betrokkenheid van die Buro vir Staatsveiligheid, wat in die uiterste geheimhouding geskied het om hulp aan pro-Kommunistiese bewegings te gee, was in stryd met Suid-Afrika se Verdediging beleid om

Kommunisme met wortel en tak uit te roei. Vir die Suid-Afrikaanse Weermag het die veiligheidsituasie se intensiteit verhoog toe die Portugese bewind in Mosambiek vervang is deur die pro-Kommunistiese regering van die Frelimo-bende in 1974. Die nuwe Portugese regering het Mosambiek aan die terroristiese Frelimo oorhandig.

**DIE CIA MISBRUIK DIE ANTI-KOMMUNISTIESE
AKSENT VAN SUID-AFRIKA SE VERDEDIGINGS-
BELEID OM SUID-AFRIKA BETROKKE TE KRY BY
DIE ANGOLESE OORLOG EN DIE BURO VIR
STAATSVEILIGHEID SPEEL SAAM**

Toe die militêre staatsgreep gedurende April 1974 in Lissabon, Portugal losgebars het, het Angola, in teenstelling met Mosambiek, rustig gebly. Die terroriste oorlog het in Angola prakties tot 'n einde gekom. Met die beplande onttrekking van Portugese troepe het die MPLA van Neto, die FNLA van Holden Roberto en Unita van Jonas Savimbi met nuwe bedrywighede begin en hulle magte in die onderskeie stamgebiede vergroot. Angola was toe in werklikheid in drie invloedsgebiede opgedeel. Intussen het die CIA ook 'n geslepe propaganda-veldtog van stapel gestuur deur opgeblase stories oor Russiese en Kubaanse betrokkenheid in Angola, nog voordat daar so iets bestaan het, na die internasionale nuusagentskappe te lek — 'n onthulling wat deur 'n senior amptenaar van die CIA, John Stockwell in sy boek **In Search of Enemies** gemaak word. Met die beweerde ingryping van die Russe en Kubane het die Suid-Afrikaanse Weermag te same met sekere buurstate dit beskou as 'n bedreiging teen hulle soewereine mag. Zambië, Tanzanië en Botswana het besluit om Savimbi as leier van die Regering van Nasionale Eenheid in Angola te ondersteun. Met die hulp van die laasvermelde drie Swart state kon Unita daarin slaag om verdere hulp van die Rooi Sjinese, Ghana en Nigerië te verkry.

'n Illussie oor Sowjetbetrokkenheid in Angola is deur die CIA geskep met die uitsluitlike doel om die Minister van Verdediging, P.W. Botha in te bind met oorgrensoptrede van die Weermag. Uiteraard het die CIA geweet hoe P.W. Botha se kop gewerk het. *Operasie Savanna* in Angola is toe deur P.W. Botha en die Suid-Afrikaanse Weermag geloods. Vorster het Suid-Afrika se deelname aan die Angolese Oorlog goedgekeur sonder raadpleging van die parlement. Gerrit Viljoen, die voorsitter van die Broederbond, het hierdie stap nie bevraagteken nie. Daar is aanvanklik verduidelik dat dit nie nodig was om die parlement byeen te roep nie, hoewel die ou Verdedigingswet uitdruklik so

bepaal het. Dit het aan die lig gekom dat Suid-Afrika met sy toetrede tot die Angolese oorlog gereageer het op versoeke van die CIA, terwyl Vorster inderwaarheid geglo het dat die Amerikaanse regering die Suid-Afrikaanse Weermag versoek het om betrokke te raak in die Angolese oorlog. Na wat berig word, is Henry Kissinger se hulp deur die CIA in geroep om by die Suid-Afrikaanse regering aan te dring om by die oorlog betrokke te raak. Die Amerikaners het Vorster en die Suid-Afrikaanse Weermag die onderneming gegee dat hulle Alberto Holden van FLNA militêr sal steun as die Suid-Afrikaanse Weermag militêre steun aan Jonas Savimbi van Unita verleen. Die Amerikaanse Taakmaghoof in Angola en 'n senior personeellid van die CIA, John Stockwell, meld in sy boek **In Search of Enemies** dat dit in werklikheid die CIA was wat Suid-Afrika by die Angolese oorlog betrokke gekry het. Stockwell het verder onthul dat die CIA aanvanklik selfs sonder die Withuis in Angola bedrywig geraak het.

Die Historikus, A.J.P. van Rensburg, wys in sy boek **The Tangled Web** daarop dat Lang Hendrik van den Bergh by Vorster aangedring het dat die Suid-Afrikaanse Weermag nie Angola binne val nie, aangesien dit nie bevorderlik is vir Vorster se *détente*-beleid nie. P.W. Botha se militêre oplossing het egter toe gewen en het dit inderdaad die gaping tussen die die Buro vir Staatsveiligheid en Afdeling Militêre Inligting verbreed. Die verhouding tussen P.W. Botha en Van den Bergh is in die proses versuur.

Stockwell het ook aan die lig gebring dat die CIA in die geheim en op wêreldwye skaal die werwing van huursoldate vir Angola gefinansier het. Intussen het Sowjethulp die MPLA inderdaad bereik. Die vlak van die Sowjetbetrokkenheid was aanvanklik gering. Stockwell meld verder dat: *“Suid-Afrika het tot die oorlog toegetree met ‘n sorgvuldige oog op die Amerikaanse program en hopen op ‘n positiewe handeling van erkenning en kameraderie. Vir die CIA was die Suid-Afrikaners die ideale oplossing.”* Hy skryf dat die hoof van die CIA se Afrika-afdeling, James Potts, en die stasiehoofde in Pretoria en Lusaka *“die Suid-Afrikaners se toetrede tot die oorlog verwelkom het...veral in die veld het die CIA lede van die Suid-Afrikaners gehou - wat geneig was om stomp, aggressief en sonder geslepenheid te wees...Stil-stil het Suid-Afrikaanse vliegtuie en transportvoertuie dwarsoor Angola opgedaag met net brandstof of ammunisie wat nodig is vir ‘n beplande operasie. Op 20 Oktober 1975, na ‘n reekse kables tussen die CIA hoofkantoor en Kinshasha, het twee Suid-Afrikaanse C130-vliegtuie in die nag op die Ndjili-lughawe geland om ‘n C141-vlug van die CIA te ontmoet, en het hy sy*

besending wapens en ammunisie vinnig na Silva Porto verwyder. Lede van die CIA en Buro van Staatsveiligheid het die vliegtuie by Ndjili ontmoet en gesamentlik beheer uitgeoefen oor die oorlaai."

Volgens Stockwell het die CIA en Buro van Staatsveiligheid in Angola altyd baie nou maar informeel saamgewerk en sonder enige geskrewe getuienis om dit te bewys - totdat die hele Angola affêre uitmekaar geval het. Voorts skryf hy: "*In die Angola-operasie het ons teenoor mekaar gelieg.*" Genl. Hendrik van den Bergh het geweet dat die CIA die Suid-Afrikaanse Weermag 'n rat voor die oë gedraai het en het hy bloot saamgespeel net om P.W. Botha as 'n opkomende faktor vir premierskap te neutraliseer. Tydens die Suid-Afrikaanse Weermag se intervensie in Angola het Van den Bergh die CIA se hoofkantore in VSA twee keer besoek.

Dit was op 9 Desember 1975 toe die Suid-Afrikaanse eenheid *Foxbat* by Catofé met die Kubane en die MPLA gebots het. Sowat 200 Kubane en 200 MPLA-soldate teenoor vier Suid-Afrikaanse soldate is toe gedood. Die veldslag het later as die slag van Brug 14 bekend gestaan en is in Suid-Afrika verfilm en oor die Beeldradio vertoon.

Die koverte samewerking tussen die CIA en Suid-Afrika was nie alleen 'n Rockefeller-CIA-set om die Republiek se belastingsdruk by wyse van hoër verdedigingsuitgawes te verhoog nie, maar dit was ook aan Vorster die eerste aanduidings dat sy dae as premier getel is toe hulle Suid-Afrika alleen met 'n warm situasie in Angola gelaat het. Toe die Suid-Afrikaanse Weermag reeds in Angola hulle magte ontplooi het, het die Amerikaanse geldmag by wyse van die Amerikaanse Kongres op 21 Desember 1975 die Amerikaanse CIA hulp aan die FLNA teruggetrek.

In die eerste week van Januarie 1976 het die situasie in Angola ingrypend verander. Op 5 Januarie 1976 het die Kubane met 50 T54-pantsers 'n nuwe offensief begin. Teen die einde van Januarie het daaglik 200 nuwe Kubaanse soldate in Luanda aangekom. Die getal Kubaanse soldate in Angola het tot 10 500 gegroei. Intussen het die CIA en die Britse intelligensiediens, Mi6, beweer dat die Sowjetunie op daardie stadium aan die MPLA 100 vuurpylwerpers van die BM14-tipe, 12 000 vuurpylwerpers van die BM24-tipe, 30 000 gewere, 400 granaatgooiers, 3 000 swaar masjiengewere, 1 000 82 mm-granaatgooiers, 'n groot hoeveelheid landmyne, 500 swaar voertuie, 160 pantservoertuie van die BMP-tipe en 300 lugafweerkannone gelever het.

Intussen het Portugese vlugtelinge oor die Suidwesgrens-gestroom. Op 12 Januarie 1976 verower die MPLA-troepe, die stad Ambriz, die FLNA se hoofkwartier. Die kommunistiese oormag het die RSA genoop om sy betrokkenheid in die Angolese oorlog in heroerwering te neem. Op 22 Januarie

1976 neem die Suid-Afrikaanse regering die finale besluit om sy troepe uit Angola terug te trek. Dit was na aanleiding van 'n opdrag uit die hoofkantoor van die Amerikaanse departement van buitelandse sake uit Washington dat die Suid-Afrikaanse Regering besluit het om die Weermag uit Angola te onttrek. Op 4 Februarie 1976 het die Suid-Afrikaanse regering die terugtrekking bekend gemaak en onttrek Suid-Afrika sy magte tot Suidwes Afrika. Na Suid-Afrika se onttrekking uit Angola het P.W. Botha, Minister van Verdediging, die Amerikaanse regering daarvan beskuldig dat hy Suid-Afrika in die steek gelaat het in die Angola-oorlog.

Die saak is vererger deurdat van die buurstate ANC/SAKP/SWAPO toegelaat het om kampe in hulle terroriale gebiede daar te stel en terreur-aanvalle vanaf daardie gebiede op Suid-Afrika te loods. Suid-Afrika was nou alleen gelaat met 'n grenskonflik. Die buitelandse aanslag teen die Republiek is verder verskerp deur olie- en wapenboikotte, veral in 'n tydstip toe die wêreldhandel die oliepryskokke ervaar het. Dit blyk duidelik uit die feite dat die Rockefeller-CIA-konneksie op daardie stadium van voorneme was om die Suid-Afrikaanse ekonomie so spoedig as moontlik te verarm. 'n Hoë verdedigingsbegroting en hoë olieinvoerkostes sou nadelige ekonomiese implikasies vir die kieser inhou. Afgesien hiervan het meer as 600 000 Portugese hulle in Suid-Afrika kom vestig, wat 'n bykommende las op die volkshuishouding sou wees.

DIE OORGAWA VAN SUIDWES-AFRIKA HET BEGIN

Die sluipmoord op dr. Verwoerd sou ook 'n einde bring aan Suid-Afrika se seggenskap oor Suidwes-Afrika. Op 27 Oktober 1966 het die VN onder druk van 36 Afrikastate resoluie nr. 2145 aangeneem. Hiervolgens beskou die VN Suidwes-Afrika voortaan as sy direkte verantwoordelikheid. 'n *Ad hoc*-komitee van veertien lande is saamgestel om praktiese middele te vind om die gebied te administreer en onafhanklik te maak. Waarskynlik sit die CIA ook agter hierdie inisiatiewe. Die VN het Suid-Afrika toe die stryd aangesê om beheer oor SWA te verkry.

Op 2 November 1966 het Vorster in 'n verklaring gesê: *"Suid-Afrika beskou die VVO se besluit om die Republiek se mandaat oor Suidwes weg te neem, as onwettig en ongrondwetlik. Die beste wat ek van die saak kan sê, is dat dit 'n verspotte besluit is. Ons sal voortgaan om die gebied soos in die verlede te administreer."* Tussen 21 April en 13 Junie 1967 het die VN besluit om 'n Raad vir Namibië daar te stel. Die Raad se verantwoordelikheid was om die nodige stappe te doen ten einde SWA onafhanklik te maak. Die dreigende konfrontasie tussen

Suid-Afrika en die VN het meer gestalte aangeneem, terwyl terrorisme in SWA toegeneem het. Op 29 Augustus 1967 verklaar Vorster in Windhoek dat die Suid-Afrikaanse regering uitvoering gaan gee aan die versoeke van die Blankes uit SWA om eenheid tussen SWA en Suid-Afrika te bewerkstellig.

Skaars drie jaar na die afkondiging van eenheid tussen SWA en Suid-Afrika sou Vorster begin om Suid-Afrika se seggenskap oor SWA stuk-stuk weg te gee. Dit het toe duidelik geblyk dat Vorster ontslae wou raak van SWA. Vorster se raadgewers (hoofsaaklik Muller) het gemeen dat hulle daardeur vir hom 'n breë pad van aanvaarding in Swart Afrika sou baan. In 1968 het Vorster nog wetgewing in die parlement laat aanneem, wat voorsiening gemaak het vir die totstandkoming van Swart tuislande vir die ses vernaamste etniese groepe van Suidwes. Gedurende Maart 1969 het die VN sy politieke aanslag teen Suid-Afrika verskerp. Die Veiligheidsraad het Suid-Afrika versoek om hom aan SWA te onttrek. Die VN het SWA toe as 'n speelbal gebruik om boikotte teen Suid-Afrika te loods. In Julie 1970 het die Veiligheidsraad die Wêreldhof weer om 'n adviserende mening oor die regsgeldigheid van Suid-Afrika se voortgesette teenwoordigheid in SWA gevra. Vorster het grootliks op advies van Muller besluit om deel te neem aan daardie verigtinge van die Wêreldhof. Deur deel te neem aan daardie verigtinge in 1971 het Vorster by implikasie twyfel getrek oor die geldigheid van die 1966-uitspraak en by implikasie mede-seggenskap van die VN in SWA erken.

Terwyl die hofverrigtinge reeds in 1971 in 'n gevordere stadium was, het Vorster die hof in kennis gestel dat hy 'n beter voorstel het. Die beter voorstel was toe 'n aanbod om 'n volkstemming '*onder al die mense*' van SWA te laat hou, teneinde hulle geleentheid te bied om te besluit watter administrasie hulle verkies - Suid-Afrika of die VN. Hierdie aanbod het inderwaarheid beteken dat Vorster vir die eerste keer die beginsel van een mens een stem in SWA aanvaar het. Op 27 Junie 1971 het die Wêreldhof beslis dat Suid-Afrika se teenwoordigheid in SWA ontwettig is en het die hof geëis dat Suid-Afrika sy administrasie van die gebied moet beëindig. Hilgard Muller het die Veiligheidsraad in kennis gestel dat Suid-Afrika die beslissing van die hof verwerp en dat hy sal voortgaan om die bevolkingsgroepe '*tot selfbeskikking te lei*'. Die Veiligheidsraad het op 20 Oktober 1971 Resolusie 301 aanvaar om die beslissing van die hof te bekragtig. Daarna het die Veiligheidsraad op 4 Februarie 1971 'n buitegewone vergadering in Addis Abeba gehou om teen Suid-Afrika op te tree as hy sou weier om afstand te doen van SWA.

Die sekretaris-generaal, Kurt Waldheim, het intussen opdrag (Resolusie 309) gekry om in konsultasie met die Raad vir

Namibie, kontak te maak met alle partye om 'die volk*' van Namibië tot onafhanklikheid te lei ooreenkomstig die Handves van die VN. Op 4 Februarie 1972 het Vorster 'n uitnodiging aan Waldheim gerig dat hy SWA met hom wil bespreek. Waldheim het op 17 Februarie 1972 die uitnodiging aanvaar, maar maak dit duidelik dat die samesprekings sal geskied in ooreenstemming met Resolusie 309 — met ander woorde, Suidwes se onafhanklikheid. Waldheim het Suid-Afrika in Maart 1972 besoek. Tydens die besoek bevestig Vorster sy standpunt van onafhanklikheid vir die volke van SWA. Waldheim benadruk dat SWA as 'n eenheid onafhanklik moet word. Na 'n lang proses van onderhandelinge tussen Vorster en Waldheim se persoonlike verteenwoordiger, Alfred Escher, het Vorster gedurende Oktober 1972 ingestem om 'n sentrale gesag vir SWA in die lewe te roep. Vorster het hom bereid verklaar om SWA heeltemal los te maak van Suid-Afrika en om die gebied op die weg van 'n veelrassige regering te plaas - 'n Swart meerderheidsregering.

Hierna het Vorster 'n veelrassige Adviesraad vir SWA met homself as voorsitter aangekondig. Die raad het drie vergaderings gehou. Muller het in April 1973 met Waldheim in Genève samesprekings gevoer. Muller het aan Waldheim 'n dokument oorhandig waarin hy verklaar dat Suid-Afrika geen jurisdiksie het om SWA se onafhanklikheid te vertraag nie en dat Suid-Afrika, in samewerking met die Sekretaris-generaal en die inwoners van SWA, maatreëls sal bepaal om onafhanklikheid te bewerkstellig. In die dokument beklemtoon hy dat Suid-Afrika geen deel van SWA as sy eie beskou nie.

Waldheim het op 30 April 1973 sy verslag (S/10921) by die Veiligheidsraad ingedien. Dit omvat toegewings van die Suid-Afrikaanse regering. Op 12 Oktober 1973 verklaar Vorster dat die Republiek nie aanspraak maak op 'n duim van SWA nie en dat bande tussen Suid-Afrika en SWA losgemaak sal word. Die VN het op 13 Desember 1973 Swapo as die werklike verteenwoordigers van die mense van 'Namibië*' erken en weereens geëis dat Suid-Afrika uit die gebied moet onttrek.

In Oktober 1974 het **To the Point** in 'n artikel melding gemaak van 'n meesterplan vir SWA. Die blad meld dat die man wat verantwoordelik sal wees vir die uitvoering van die plan Dirk Mudge sou wees. Langs hierdie weg het die Blankes verneem dat die planne vir 'n Turnhalle-beraad in werking gestel is. Dit moes die veelrassige Adviesraad van Vorster vervang as sentrale gesag vir SWA en moes SWA na onafhanklikheid lei.

Die Veiligheidsraad het in Desember 1974 op aandrang van die Afrikalande 'n buitengewone sitting gehou om die Suidwes-kwessie te bespreek. 'n Besluit word geneem dat Suid-Afrika tot einde Mei 1975 tyd gegun sal word om daadwerklike bewyse te lewer dat hy van voornemens is om SWA ingevolge die ooreenkoms met die VN onafhanklik te maak. Die Organisasie vir Afrika-Eenheid het tydens 'n vergadering aanbeveel dat Swapo 'n veelvoudige strategie moet volg. Dit was bedoel om Swapo te oorreed om die onderhandelingswapen ook teen Suid-Afrika te gebruik en nie net op terrorisbedrywighede te steun nie. Vorster reageer daarop en verklaar op 18 April 1975 dat Suid-Afrika nie Swapo erken nie.

Pik Botha word in Mei 1975 na Windhoek toe gevlieg waar agter geslote deure 450 uitgesoekte amptenare en lede van die Nasionale Party gewaarsku word dat die Westerse grootmoondhede in die Veiligheidsraad nie meer hulle veto ten gunste van Suid-Afrika sou gebruik nie en dat skepe wat produkte van SWA na die buiteland vervoer, gekonfiskeer sou word. Hy het aanbeveel dat die Suidwesters hulle eie huis in orde kry en dat diskriminerende maatreëls verwyder moet word. Hy het gewaarsku dat die Westerse moondhede nie langer genoeg sal wees dat '*die voete gesleep word**' wat die onafhanklikheid van SWA betref nie.

Gerig op die ultimatum van die VN waarin Suid-Afrika tot einde Mei 1975 tyd gegun word om sy erns met SWA se onafhanklikheid te bewys, spreek Vorster op 25 Mei 1975 die jaarkongres van die Afrikaanse Handelsinstituut toe. Hy gee die VN weer die versekering dat Suid-Afrika nie aanspraak op enige deel van SWA maak nie en dat die mense van SWA self oor hulle eie staatskundige toekoms sou besluit. Die ultimatum is formeel op 25 Mei 1975 in 'n brief van Muller aan Waldheim beantwoord. Die brief het uittreksels van Vorster se toespraak van 20 Mei 1975 bevat en vir die eerste keer word melding gemaak van '*die oordrag van gesag**' in SWA. Dit word aan die VN gestel dat Suid-Afrika reëlins gaan tref vir die oordrag vir gesag en dat Suid-Afrika hom uit die gebied sal onttrek sodra die inwoners van SWA hom versoek om dit te doen.

In SWA is daarna begin met 'n georganiseerde poging om alle skeidingsmaatreëls af te skaf. Die eerste vergadering is op 1 September 1975 in Windhoek gehou. Verteenwoordigers van die elf etniese groepe het in die Turnhalle byeengekom. Op 12 September 1975 het die Turnhalle-beraad 'n dokument opgestel in die vorm van 'n '*Deklarasie van Voorneme**'. Die strekking daarvan was dat die beraad hom verbind tot die opstel van 'n grondwet binne drie jaar. Geen voorsiening sou vir tuislande gemaak word nie en 'n uitgesproke onderneming is gegee dat alle '*rasdiskriminasie**

afgeskaf wou word. Die tweede sitting van die Turnhalle-beraad het op 20 November 1975 begin te midde van groot spanning tussen twee blanke verteenwoordigers.

‘n Internasionale konferensie oor SWA is in Januarie 1976 in Dakar, Senegal gehou. Die Dakar-deklarasie wat na die konferensie uitgereik was, het Swapo erken as die *‘enigste en werklike verteenwoordiger** van die mense van SWA en Suid-Afrika veroordeel oor sy *‘onwettige verteenwoordigheid** in SWA. Vrye verkiesings onder toesig van die VN is geëis. Die teenwoordigheid van militêre magte van Suid-Afrika in die gebied moes onverwyld beëindig word. Die Dakar-konferensie het die weg voorberei vir die besluit van die Veiligheidsraad op 6 Februarie 1976 om ‘n ultimatum aan Suid-Afrika te rig. Die ultimatum sou op 31 Augustus 1976 verstryk.

Henry Kissinger het gedurende Junie 1976 in Bodenmais, Wes-Duitsland ‘n plan vir SWA aan Vorster voorgelê. Verdere samesprekings tussen Kissinger en Pik Botha het op 2 Augustus 1976 gevolg. Kissinger doen in hierdie ontmoeting ‘n beroep op Vorster wat wesenlik ‘n herhaling van die VN besluite is. Hy het gemaan dat vordering in die oplossing van die Suidwes-kwessie verpligtend geword het. ‘n Vaste datum van onafhanklikheid word geëis en Suid-Afrika moet alle politieke partye in SWA toelaat en ‘n vrye verkiesing onder die VN toesig hou.

Die konstitusionele komitee van die Turnhalle-beraad het op 3 Augustus 1976 vir die eerste keer vergader. Tussen 4 en 9 Augustus 1976 het Vorster persoonlik ingegryp en die leiers van die Nasionale Party meer as een maal na Pretoria laat kom. Vorster was waarskynlik bekommerd dat die Turnhalle nie sou voldoen aan die eise wat in die ultimatum van die VN en Kissinger vervat is nie. Op 18 Augustus 1976 het die komitee onverwags besluit dat ‘n tussentydse regering ingestel sal word om ‘n grondwetlike raamwerk op te stel. Die datum 31 Desember 1978 is aangedui as die datum waarop SWA onafhanklik sou word. Volgens die Turnhalle se konsep-grondwet sou die Sentrale Owerhede uit ‘n staatshoof (president), ‘n uitvoerende gesag (ministersraad), ‘n wetgewende gesag (Nasionale Vergadering) en ‘n regsprekende gesag onder die Hooggereghof van SWA bestaan.

Vorster het in September 1976 met Kissinger in Pretoria oor onder meer die Suidwes-kwessie onderhandel as voorsetting van die vroeëre samesprekings in 1976 in Zurich. Kissinger het eers twee weke daarna ‘n verklaring uitgereik. Kissinger het pres. Julius Nyerere meegedeel dat Vorster teenoor hom die volgende erkennings gedoen het:

- Suid-Afrika is bereid om Swapo by die konferensietafel oor die toekoms van SWA toe te laat;

- die VN kan 'n rol in die gesprekke oor die staatkundige toekoms van die gebied speel, en

- die grondwetkonferensie moet deur die etniese en stamgroepe belê word.

Dit is bekend dat Vorster na die samesprekings met Kissinger in Zurich op 'n perskonferensie teen al bovermelde aspekte sy teensin uitgespreek. In die Nederlandse blad, **Elseviers**, is Vorster aangeval. Die blad se verslaggewer, Van Nieuwenhuysen sê onder meer: *“Kissinger weet dat Vorster in werklikheid nie 'n sterk figuur is nie en dat hy baie waarde daaraan heg om as 'n staatsman gesien te word. Toe Kissinger hom uit hierdie hoek benader, het die bespreking gang gekry. In werklikheid is die Suid-Afrikaanse probleme tans eerder sielkundig as polities van aard.”* Die skrywer gaan voort en sê dat: *“Die manne kon oor 'n formule begin gesels waaragter Vorster hom kon opstel. Vorster het van die Amerikaners geëis dat geen afbreek aan sy posisie gedoen moet word nie. Trouens, hy het verwag dat die Amerikaners hom na buite sou steun. Op hierdie basis meen hy kon hy 'n geheime ooreenkoms grond terwyl hy in die openbaar in 'n teenoorgestelde rigting 'n sterk standpunt sou inneem. En wat die ooreenkoms betref, meen hy dat dat sy woord voldoende sou wees. Teen hierdie ietwat merkwaardige standpunt-inname het Kissinger beswaar gehad, maar hy het besluit dat 'n gedeeltelike oplossing uiteindelik beter sal wees as geen oplossing nie.”*

Met hierdie grondwet is die Nasionale Party in Mei 1977 na die blanke kiesers in 'n referendum waarin geantwoord moes word op die vraag of hulle ten gunste van so 'n tussentydse regering is. Die uitslag was oorweldigend in die guns van die Turnhalle.

TOTALE AANSLAG EN TOTALE STRATEGIE

Tienie Groenewald was die argitek van Malan se **Totale Strategie** en **Totale Aanslag**-ontwerp. Hy het reeds in 1975 'n voorlegging voorberei en sy kans afgewag totdat die regte oomblik aanbreek. Intussen word Genl. Magnus Malan die Hoof van die Suid-Afrikaanse Weermag. Tienie Groenewald het in Mei 1976 'n afspraak met die nuwe Hoof van die Weermag, Genl. Magnus Malan, gemaak. Hy is met sy voorlegging na Malan toe om hom te gaan spreek. In die gesprek met Malan het Groenewald hom daarop gewys dat Genl. van den Bergh met die CIA saamwerk om 'n pro-kommunistiese regering in Mosambiek te vestig. Voorts het Groenewald aan Malan gesê dat Van den Bergh saamgespeel het met die CIA se plan om die Suid-Afrikaanse Weermag betrokke te kry by die Angolese oorlog teneinde P.W. Botha se kanse op die premierskap te elimineer. Nadat

Groenewald Malan se aandag gehad het, het hy sy voorlegging aan hom voorgelê. Hy het daarin geslaag om Malan oor te haal om sy idee van die **Totale Aanslag** en **Totale Strategie** te koop. Groenewald het geweet dat as Malan met sy idee sou hardloop dit hom loopbaan-gesproke ook sou bevoordeel en dat hy weereens agter die skerm ingetrek sal word om die land “te help regeer”.

Genl. Magnus Malan het op 28 September 1976 tydens die tweejaarlikse vergadering van die Bondsraad van die Broederbond die voorlegging van Groenewald gebruik om sy eie aansien te bevorder. By die geleentheid het hy Malan as Hoof van die Weermag en die regering se oorlogsbeleid skerp veroordeel. Hy het die feit benadruk dat daar geen gesamentlike, gekoördineerde poging op alle vlakke in die stryd teen die terroriste (kommuniste) bestaan nie. Om die probleem te illustreer, is die voorbeeld gebruik dat die Suid-Afrikaanse magte in 1973 op die grens by Caprivi was, gereed om die terroriste-aanslag af te weer, terwyl die regering besig was om op ekonomiese gebied nog hulp aan Zambië te verleen. “Terwyl die Weermag hom gereed gemaak het om insypeling uit Mosambiek met militêre mag te verhoed, het die regering met ‘n program van ekonomiese hulpverlening aan Mosambiek voortgegaan.” het hy ook gesê. Hy het nie alleen die gebrek aan koördinasie tussen die verskillende departemente en die Weermag benadruk nie, maar ook die gebrek aan ‘n departementele strategie.

Na wat verneem word, het genl. Malan se veroordeling van die regering se oorlogbeleid groot opspraak in die Broederbondkringe veroorsaak. By verskillende geleenthede het Malan toe die idee dat Suid-Afrika ‘n **Totale Strategie** moet hê gepropageer. Tydens die Vorster-era kon dit egter nie van die grond af opkom nie. Tog het dit na alle waarskynlikhede P.W. Botha se kans vir premierskap by diegene in die *Verligte Aksie-beweging* verhoog.

DIE BURO VIR STAATSVEILIGHEID SE SKAKELING MET DIE KOMITET GOSUDARSTVENNOY BEZOPASNOSTI (KGB) WERP NUWE LIG OP SY AGEN- DAS

In 1978 is opspraakwekkende feite gepubliseer in ‘n Duitse tydskrif deur die joernalis, Hans Germani (wat voorheen ‘n medewerker van die staatspublikasie, **To the Point** was ‘n noue verbintenis tussen Rhodie, Mulder en Van den Bergh). Die artikel handel oor ‘n moontlike nouer verbintenis tussen Suid-Afrika en Rusland en dit is geskryf na aanleiding van Premier P.W. Botha se verklaring dat Suid-Afrika sy onvoorwaardelike

pro-Westerse houding prysgegee het en 'n politiek van beperkte neutraliteit tussen die magsblokke gaan volg.

In die artikel meld Germani ook dat Hendrik van den Bergh, die hoof van die Buro vir Staatsveiligheid, reeds in 1974 met pres. Julius Nyerere van Tanzanië begin onderhandel het om deur sy bemiddeling kontak met die Russe op te neem. As 'n resultaat daarvan het Van den Bergh se geheime diens in April 1976 in Kaapstad samesprekings met hoë KGB-amptenare gevoer, aldus Germani. Die eise wat die Russe in hierdie samesprekings gestel het was die volgende:

- Die prysgee van Rhodesië en Suidwes-Afrika deur Suid-Afrika.

- Die beskikbaarstelling van die hawegeriewe van Simonstad en landingsgeriewe aan die Kaap aan die Rooi vloot en lugmag, plus die toetrede van Suid-Afrika tot die grondstowwe-gemeenskapsmark van die Sowjetunie en as 'n satelietstaat tot die Sowjetblok.

- In ruil daarvoor sou die Sowjetunie en sy Swart satelietstate die voortbestaan van Blanke Suid-Afrika waarborg.

In die artikel verwys Germani dan ook na die ewe opspraakwekkende artikel wat op 25 Oktober 1976 in die Amerikaanse weekblad, **Newsweek**, verskyn het. Die skrywer daarvan was Arnaud de Borgrave. In De Borgrave se onderhoud met **Newsweek** het hy beken dat hy as deel van 'n KGB-span 'n onderhoud met die Buro vir Staatsveiligheid gehad het op die vyfde vloer in hulle hoofkantoor in die Consiliumgebou in Skinnerstraat in Pretoria. Hy het in die onderhoud die Buro se waardering van die veiligheidsituasie in Suidelike Afrika soos volg uiteengesit:

Die Buro glo die land se ekonomiese toestand is reeds baie swakker as wat die meeste mense vermoed. Die Buro voorspel 'n totale politieke ineenstorting binne twee jaar tensy die Eerste Minister die regsgesindes in die land ignoreer en ingrypende veranderinge maak. Die Buro glo dat binne Suid-Afrika 'n federale grondwet opgestel moet word met Swart, Wit en gemengde state. Niks minder sal slaag nie. Die Buro glo nie dat Suid-Afrika vir homself tyd gekoop het deur die Vorster-plan vir Rhodesië en Suidwes-Afrika nie. Die teendeel is waar. Daar is 'n hergroepering van politieke magte binne Suid-Afrika aan die gang, met kapt. Gatsha Buthelezi wat 'n nuwe radikale beweging onder die tradisionele konserwatiewe hoofde van die Swart tuislande bevorder. Die Buro glo dat Suid-Afrika gevolglik ingrypende binnelandse veranderinge moet maak. Dit kan niks minder wees as 'n drastiese konstitusionele hersiening nie wat die beleid van afsonderlike ontwikkeling moet vervang. Hulle het in

die rigting gedink van Switserland se kantonstelsel. Wanneer ingrypende politieke veranderinge deur Vorster in Suid-Afrika aangebring is, moet hy toenadering tot Rusland soek.

Die Buro glo die regsengesindes moet hulle steun aan die pro-Westerse faksies in Angola staak. Die Buro glo hierdie groepe het net 'n lastigheidswaarde. Die MPLA is volkome in beheer.

Die Buro glo die Suid-Afrikaanse regering moet eerder Swapo help om aan bewind te kom as om teen hulle te veg teneinde sy mineraleryk in Suidwes-Afrika te beskerm.

Die Buro glo die Vorster-plan vir Rhodesië kan nie slaag nie. Rhodesië sal 'n tweede Angola wees met 'n marxistiese oorwinning. Die Buro glo 'n Kommunistiese oorwinning in Rhodesië sal nie die veiligheid van Suid-Afrika in gevaar stel nie. *Détente* met 'n kommunistiese *'Zimbabwe'* moet dieselfde patroon volg as Suid-Afrika se verhoudinge met die kommunistiese Frelimo-bewind in Mosambiek.

Hierdie inligtingswaardering van die Buro vir Staatsveiligheid bevestig nie alleen die regering se betrokkenheid by geheime inligtingsprojekte soos die Afrikaner Weerstandsbeweging en Inkatha nie, maar ook die Buro se *verligte* uitkyk op 'n politieke oplossing vir Suid-Afrika wat reeds voorsiening maak vir die konsep van 'n *Volkstaat*. Voorts is dit duidelik dat die Buro 'n uiters holistiese siening handhaaf wat selfs staanplek gee aan 'n Kommunisme. 'n Reproduksië van Smuts. Ons kan dit selfs verder voer en sê die CIA*. Hierdie waardering van die Buro kan ons sê maak die Buro net soos die CIA, Mi6 (wat in Suid-Afrika 'n oog hou oor Britse belange, Britse onderdane en investering in Suid-Afrika) en ook dat Mossad, (wat die Joodse saak in Suid-Afrika dien) deel is van die Anglo-Amerikaanse ketting.

VERARMING VAN DIE BLANKE KIESERS

“Die lewenstandaard van die Blankes moet daal, maar dit kan nie toegelaat word dat die lewenstandaard van ander rasse daal nie.” Hierdie woorde is deur dr. F.J. Cronje van Nedbank in November 1976 geuiter. Dit het die tema geword wat die geldmag as onsigbare regering van Suid-Afrika wou toesien dat die Vorster-regering moes deurvoer. Hoewel die kiesers oorwegend konserwatief was, was die groot angel op die pad na 'n nie-rassige demokrasie doodeenvoudig die kieser se welvarende vermoë wat sou keer dat hy hom in 'n nie-rassige demokrasie sou inbind. Die regering van Vorster moes die kieser enersyds subtiel benader deur hom om die bos te lei en andersyds moes hulle hom laat verarm. Vorster is deur Harry Oppenheimer aangesê om sy

mede-Vrymesselaarvriend, Owen Horwood, gedurende 1975 in sy kabinet as Minister van Finansies aan te stel. Horwood was tot met sy aanstelling as regerings senator 'n prominente lid van die linkse *South African Institute of Race Relations*. Horwood se taak, wat aan hom (deur Harry Oppenheimer) oorgedra is as Minister van Finansies was om die Afrikaner in terme van sy privaat huishouding te laat verarm deur hom aan te moedig om op skuld of krediet te koop. Bepaalde boere het so ver gegaan om goedkoop skuld in die buiteland aan te gaan. Namate die randwisselkoers verswak het, het hulle agtergekom hoe duur sulke skuld in werklikheid word. Die gemiddelde Afrikaner het nou ver bo sy inkomste-vermoë geleef. Hoewel die ekonomie groei getoon het, was dit nie investeringsgeoriënteerde groei nie - maar wel verbruiksgeleide groei wat aanduidend is tot welke mate die ekonomie agteruitgegaan het.

DIE CIA SE KOVERTE BETROKKENHEID BY DIE SOWETO-ONLUSTE

Die Soweto-Opstand het in 1976 uitgebars waar die polisie slaags geraak het met 'n groot aantal swart skoolkinders wat teen die verpligte gebruik van Afrikaans as voertaal in sekondêre klasse betoog het. Skole, klinieke, staatsgeboue, drankwinkels en busse is verwoes. Weereens 'n aanslag teen die Republiek waaragter die CIA sit. Die poging was hoofsaaklik daarop gerig om druk op die regering te plaas vir snelle politieke hervorming. 'n Weerspieëling van 'n klemverskuiwing deur die Rockefeller-CIA-konneksie vanaf 'n gematigde na 'n verligte leierskap vir Suid-Afrika. Hierdie delikate veiligheidsituasie het in die Staatsveiligheidsraad neerslag gevind in 'n interdepartementele komitee wat as 'n tydelike werkkomitee van die Staatsveiligheidsraad gefunksioneer het, waarin die Departement van Buitelandse Sake sterk op die voorgrond was.

MOORD OP DIE SMIT-EGPAAR

In November 1977 word dr. Robert Smit en sy eggenote in hulle woning in Springs vermoor. Dr. Smit was vantevore Suid-Afrika se verteenwoordiger by die Internasionale Monetêre Fonds (vir 'n tydperk van drie jaar) waartydens hy die onwettige vloei van valuta vanuit Suid-Afrika ten tye van sy dood ondersoek het. In 'n verklaring van dr. Nico Diederichs op sy sterfbed, het hy aan 'n verpleegsuster beken dat hy verantwoordelik was vir die moord op

dr. Robert en Jeanne-Cora Smit, en hy het bygevoeg dat as die volk dit moet weet, sal hulle hom kruisig.

By nadere ondersoek, is vasgestel dat Robert Smit as werknemer van die Suid-Afrikaanse Reserwebank in Maart 1976 vir Owen Horwood as Minister van Finansies in Pretoria gaan sien het en aan hom gevra het of hy daarvan bewus was dat daar vir 'n geruime tyd vloei van valuta uit Suid-Afrika na die buiteland was wat nie verklaar word nie. Soos vasgestel kon word, het dit juis oor die fondse van Buro van Inligting gehandel. Uit die aard van die saak het Horwood aan Smit gesê dat hy niks daarvan weet nie.

Horwood het eers vir Smit in Augustus 1977 gekontak (toe was hy 'n werknemer van Sanlam) en hom gevra om namens die Regering 'n uiters geheime ondersoek in te stel na die bewering wat hy geopper het betreffende die onwettige vloei van valuta na 'n Switserse bank. (Was die opdrag mondeliks of skriftelik — Indien dit skriftelik was, hoe het hy magtiging gehad om die Regering te verteenwoordig?) Smit het die opdrag aanvaar as 'n uitdaging. Smit het toe 'n skriftelike opdrag van Horwood ontvang. Die ondersoek het ongeveer drie maande geduur. Die belangrikheid vir ons doeleindes lê daarin opgesluit dat hy die *Union Bank of Switzerland* se hoofkantoor in Zürich gedurende September 1977 besoek het, waar hy namens die Regering van Suid-Afrika die bekende “menu” en “all” aangevra het. Die bank het 'n rekenaaruittrek aan hom gegee waarin 'n samevatting van alle bankbesigheid weergegee is wat by die spesifieke bank in die naam van Suid-Afrikaanse kliënte op rekening geregistreer was. Dit is hoe Smit op Nico Diederichs se privaatrekening afgekom het wat hy nie by die Suid-Afrikaanse Reserwebank verklaar het nie. Daar was op daardie tydstip nagenoeg 17 miljoen dollars in daardie rekening gedeponeer. Na voltooiing van die verslag het Smit op 12 November 1977 weer met Horwood in Pretoria vergader. Horwood het nog daardie selfde dag vir Smit 'n afspraak met Vorster gemreël. Smit was, sover vasgestel kon word, 'n ambisieuse persoon. Hy het waarskynlik 'n pos in die kabinet in gedagte gehad. Hy wou vir hom naam maak. Smit het Vorster toe gaan sien, en Vorster pertinent gevra of hy bewus is van die feit dat daar 'n geheime Switserse bankrekening van miljoene rand in Diederichs se naam gelê het met die voorwendsel om wapens te koop, en wat toe nie bestee is nie en geoormerk was vir Inligting. Voorts het hy Vorster op Diederichs se privaatrekening gewys. Vorster het wel geweet van die fondse in verband met die

Inligtingsprojekte, maar nie van Diederichs se privaatrekening nie.

Smit het Vorster ook meegedeel van betalings aan Diederichs. Smit het egter nie geweet van die CIA-betalings aan ND nie. Vorster het Niek Diederichs kort daarna gekontak omdat hy meer oor Diederichs se privaatrekening wou weet. Hy het gevra wat aangaan. Diederichs het dit aanvanklik as 'n onskuldige rekening afgemaak. Hoewel daar gespekuleer is dat Hendrik van den Bergh en sy Departement aandadig was aan die moorde van die Smit-egpaar, is die CIA die skuldige party aan die vermelde moorde — soos ons reeds gesien het dat die CIA inderdaad die groot dryfveer was agter die Inligtingskandaal.

Nico Diederichs was in die knyp. Die openbaarmaking van die inligting in Robert Smit se verslag “*sou die volk ruk*” en “*dit sou tot reg heelbo gaan*”. Dit was ook die woorde wat Robert Smit aan 'n vriendin, mevrou Emmerentia Liebenberg, kort voor sy dood geuiter het. Diederichs was die Staatspresident en daarby sou die bekendmaking van valutabedrog 'n skandaal-vloek op hom bring. Die motief was om bewyse teen Diederichs te verdoesel. Diederichs het toe die hulp van die CIA ingeroep. Een van die agente, wat hom as MacDougall voorgedoen het, het 'n afspraak met Smit gemaak. Diederichs is toe op 22 November 1977 saam met twee Amerikaanse CIA-agente na Smit se huurhuis in Wedzalaan 17, Selcourt, Springs. Na delikaat berig word, was MacDougall inderdaad 'n Amerikaanse sluipmoordenaar wat die CIA voorheen vir moordkontrakte gebruik het. Jeanne-Cora Smit het Diederichs en die agent wat hom as MacDougall voorgedoen het, in haar huis na die sitkamer genooi. Sover vasgestel kon word, was mevrou Smit inderdaad bekommerd oor Diederichs se teenwoordigheid in haar huis juis vanweë die feit dat sy van Diederichs se valutabedrog kennis geneem het. Sy is later in Diederichs se teenwoordigheid geskiet, vermoedelik nadat sy haar man se kantoor opgebel het om hom mee te deel dat sy gaste daar vir hom wag. Toe dr. Robert Smit die huis binnekom, het Diederichs saam met die **MacDougall**-agent in die eetkamer langs die ingangsportaal vir hom gewag. Diederichs het agter die sluipmoordenaar posisie ingeneem. Nadat Smit die voordeur agter hom toegedruk het, is vier skote op hom geskiet. Weereens in Diederichs se teenwoordigheid. Die tweede agent was in 'n wagtende motor wat buitekant die huis in die straat gestaan het. Smit het die aktetas met die verslag rakende Diederichs se valutabedrog met hom in die huis gebring. Na verneem word, het Diederichs self die verdoemende getuienis oor sy valutabedrog uit Smit se aktetas verwyder. Die polisie van die Oos-Rand het

Diederichs se vingerafdrukke op Smit se aktetas gevind. Die SAP het hierdie feit aan Vorster oorgedra. Vorster het genl. Hendrik van den Bergh se Buro vir Staatsveiligheid getaak om die saak ook te ondersoek. Toe feite al hoe duideliker vir die Regering word dat daar 'n verband is tussen die koeëls wat op die vermoordes gevuur is en die CIA, het die stilswey rondom die saak verdiep.

**DIE *COUP D'ETAT* (STAATSGREEP):
INLIGTINGSKANDAAL WORD DEUR DIE
CIA-POLITIEKE HOOFSTROOM GEBRUIK OM VAN
VORSTER ONTSLAE TE RAAK EN MULDER TE
BLOKKEER OM PREMIER TE WORD**

Die geheime projekte van Inligting is beskerm en om die kollig weg te hou van die subversie agterliggend tot sommiges van die projekte, is die fokus verplaas na intriges op die finansiële terrein. Hoewel al hierdie projekte geheim gehou was, het daar tog met verloop van tyd iets uitgelek. Toe die Ouditeur-Generaal teen die einde van 1976 aandrang op besonderhede oor bepaalde uitgawes van senior amptenare by Inligting, het Rhodie geweier om enige gegewens te verstrek. Hy het hom beroep op geheimhouding. Uit gegewens wat onder die aandag van die Ouditeur-Generaal gekom het, was dit vir hom duidelik dat die Departement van Inligting hom kan skuldig maak aan verkwisting van staatsgelde. Sedert April 1977 het die Departement van Inligting se klandestiene propaganda-aanslag begin inmekaartuimel toe die nuus die ronde doen dat Rhodie en sy 'vriende* geheime staatsfondse vir eie voordeel gebruik het: familie-vakansies na die Seychelles, winsgewinde beleggings, rugbykaartjies en so meer. Namate Rhodie se propaganda-aanslag begin uitrafel het onder druk van die pers (in besonder die liberale Engelse pers van die Rockefeller-CIA-konneksie), het Van den Bergh gepoog om spore van verdagmaking uit te wis asook om Mulder se politieke loopbaan te beskerm.

In Julie 1977 het die Ouditeur-Generaal sy vermoede ook vertroulik aan Vorster meegedeel. Vorster het daarop L. Reynders van die Buro vir Staatsveiligheid, versoek om ondersoek in te stel na die besteding van die Departement van Inligting se geheime fondse.

Sommige onreëlmatighede in die Departement van Inligting is vroeg 1978 in die Volksraad ontbloot toe die Ouditeur-Generaal se verslag ter tafel gelê is. Die Ouditeur-Generaal het bevind dat die betrokke Departement in die boekjaar 1976-1977 ongemagtigde uitgawes van R396 560 aangegaan het. Rhodie is daarop voor die Volksraad se Gekose Komitee vir Openbare Rekening gedag om

die onreëlmatighede te verduidelik. Connie Mulder het die kritiek op hom en sy Departement besweer deur op 3 Mei 1978 aan te kondig dat hy sy Departement gaan reorganiseer en dat twee bepaalde senior amptenare afgedank gaan word. Op 5 Mei 1978 het Rhodie 'n verklaring uitgereik waarin hy meld dat die betalings wat hy uit die geheime fonds gemaak het deur die kabinetskomitee goedgekeur is. Die **Sunday Times** onthul dat Thor Communicators, 'n geheimsinnige maatskappy wat na beweringe noue bande met Rhodie gehad het, in Oktober 1976 drie miljoen dollar uit Switserland ontvang het. Op 10 Mei 1978 het J.D. du P. Basson in die Volksraad aan die Mulder gevra of dit waar was dat **The Citizen** met staatsgeld gepubliseer word. Mulder het dit op versoek van Vorster ontken.

Op 28 Mei 1978 berig **Rapport** onder die opskrif **Moord en miljoen — Pretoria vat oor** dat die polisie ondersoek instel na 'n moontlike verband tussen die Departement van Inligting se geheime projekte en die moord op dr. Robert Smit en sy eggenote. By nadere ondersoek, het dit tog aan die lig gekom dat Pik Botha se Departement van Buitelandse Sake bepaalde informasie aan die polisie deurgegee het. Botha het dit heftig ontken, maar nie die hoof van Polisie se Speurdiens nie. Dit was 'n veldtog van Pik Botha self om Mulder swart te smeer. Die veldtog het 'n belangrike deel van die leierskapstryd in die Nasionale Party gevorm. Mulder se aanspraak op premierskap is toe reeds deur die dramas en skandale wat om sy Departement gewoed het, "vernietig". As Mulder nog enige hoop gekoester het om Vorster op te volg, was dit op 15 Junie 1978 vernietig.

Vorster het op 15 Junie 1978 aangekondig dat die Departement van Inligting ontbind word en deur 'n Buro vir Nasionale en Internasionale Kommunikasie vervang word in 'n poging om die storm van kritiek om die Buro van Inligting te laat bedaar. Hy het ook bekend gemaak dat Rhodie op 1 Julie 1978 uit die staatsdiens sou tree en dat die hoof van die Buro vir Staatsveiligheid, genl. Van den Bergh, 'n waardebeplanning van die Buro van Inligting se geheime projekte sou doen. Die *Verligte Aksie-beweging* het ook op daardie stadium agter die skerms gepoog om die nuwe Buro vir Nasionale en Internasionale Kommunikasie nie onder Mulder te laat ressorteer nie en dat Pik Botha in beheer van Inligting sal staan.

Van den Bergh het intussen verneem dat Vorster besluit het om weens gesondheidsredes te bedank. Die vraag wie Vorster gaan opvolg, het meteens belangrik geword. In 'n poging om Mulder se kandidatuur te bevorder, het Van den Bergh (volgens die Erasmus-kommissie) druk op Reynders uitgeoefen om sy verslag oor die Departement van Inligting se geheime fondse te voltooi.

Reynders het 'n sertifikaat uitgereik met die strekking dat hy geen wanbesteding van fondse teëgekom het nie. Hierdie sertifikaat het Van den Bergh op 19 November 1978 aan Vorster oorhandig.

Op 20 September 1978 het Vorster, wat 'n tyd lank siek was, aangekondig dat hy gaan uittree. As rede het hy aangegee dat sy liggaamskragte nie meer voldoende was vir die taak wat hy moes verrig nie. Hy het egter terselfdertyd bekend gemaak dat hy hom verkiesbaar sal stel vir die amp van Staatspresident, wat op daardie tydstip vakant was as gevolg van die afsterwe van dr. N. Diederichs in Augustus 1978.

Die gedeelte van Reynders se sertifikaat wat daarop dui dat daar geen wanbesteding van fondse in die Departement van Inligting was nie, is aan **Die Transvaler** geleë en hierdie koerant het dan ook 'n berig in die verband gepubliseer. Die openbaarmaking van Reynders se bevinding dat daar niks onreëlmatig in die Departement van Inligting was nie, het daartoe gelei dat een van Rhodie se vertrouelinge, adv. Retief van Rooyen besluit het om Pik Botha te gaan inlig oor die onreëlmatighede waarvan hy kennis gedra het. Adv. Van Rooyen het toe op 'n Saterdagmiddag vir Pik Botha in Pretoria gaan opsoek. Pik Botha het op sy beurt ander lede van die kabinet ingelig. Saam met P.W. Botha, Chris Heunis en Alwyn Schlebusch het Pik Botha John Vorster gaan konfronteer. Later op 'n kabinetsvergadering het die rol van laksman op Pik Botha se skouers geval. Vorster het op 26 September 1978 die kabinet vir die eerste keer ingelig dat **The Citizen** in werklikheid met staatsfondse uitgegee word. Op 28 September 1978, die dag waarop hy as premier uitgetree het, is Vorster ook deur die kookus van die NP aangewys as sy kandidaat vir die Staatspresidentskap.

DIE WARE INLIGTINGSKANDAAL EINDIG NIE WERKLIK NIE EN TIENIE GROENEWALD INDERWAARHEID ESCHEL RHODIE II

Kom. Ops. is 'n voortvloeiende van die geheime inligtingsprojekte van Eschel Rhodie se ontbinde Departement van Inligting en Tienie Groenewald het Rhodie vervang. Dit was in wese nog dieselfde slaghuis, maar net met 'n ander blokman. Met ander woorde, in wese was dit nog steeds die Departement van Inligting se geheime inligtingsprojekte wat gereïnkreëer is in Kom. Ops., en het die Inligtingskandaal in sy aard nooit verdwyn nie. Tienie Groenewald het inderwaarheid Eschel Rhodie II geword. Kom. Ops. is in Junie 1978 geaktiveer en die geheime operasies van Kom. Ops. word regstreeks die verantwoordelikheid van die Eerste Minister. Na wat verneem

word, het Pik Botha en Tienie Groenewald se paaië eers in Februarie 1978 gekruis. Ons sal in die volgende hoofstuk sien dat dié twee persone van die grootste dryfvere in hierdie land se politieke hervorming sou word.

P.W. BOTHA WORD VERKIES AS PREMIER: SEGE VIR DIE CIA-POLITIEKE HOOFSTROOM

Vorster bedank as Premier teen die agtergrond van 'n kontroversiële verwikkeling tussen hom en P.W. Botha. Dit was die voorspel tot die publieke ontbloting van die Inligtingskandaal. Tydens die kieskous se verkiesing tussen menere P.W. Botha, Connie Mulder en Pik Botha, het Pik Botha daarin deelgeneem om Mulder te blokkeer ten einde as premier verkies te word. Eschel Rhodie meld in sy boek **THE real INFORMATION SCANDAL** op bladsy 507 dat: *"P.W. Botha became Prime Minister of South Africa not because the caucus of the National Party believed that he was the best man for the job but because a dozen men believed a rumour that the man the majority preferred, Dr. C.P. Mulder was going to be hauled up before a Judicial Commission of Inquiry two days after the election to answer questions concerning a secret R2 million personal account in a Swiss bank. It turned out to be a lie spread by Botha supporters just before the election, citing as their source the Mostert Commission into currency violations. Dr. Mulder, in fact, was never questioned. Had it not been for this malicious rumour Mulder would have won on the first ballot. He was six votes short of victory."* Dit het meegebring dat P.W. Botha 78 stemme op hom verenig het teenoor Mulder se 72 stemme. 'n Tweede verkiesing het plaasgevind. P.W. Botha is verkies met 'n meerderheid van 24 stemme en hy word in Augustus 1978 as Premier van die Republiek ingehuldig. Hierdie hulp wat Pik Botha aan P.W. Botha verskaf het om Eerste Minister te word sou vir die Rockefeller-CIA-konneksie lonend wees. Pik Botha sou gedurende P.W. Botha se bewindsjare aan P.W. Botha se regterkant beweeg.

Terugblik op Vorster se rol

Alvorens ons 'n terugblik op Vorster se rol in die politiek gee, herhaal ons graag die Rockefeller-Rothschild-Oppenheimer-plan wat in 1960 daargestel is soos wat deur die **Washington Observer** van Januarie 1975 gepubliseer is. Dit maak voorsiening vir die volgende doelwitte:

- i. die instel van 'n ekonomiese super-regering oor die suidelike deel van die kontinent;

ii. die ineenskakeling van die ekonomieë van Angola, Zaïre, Zambië, Rhodesië (nou Zimbabwe), Malawi, Mosambiek en die Republiek van Suid-Afrika;

iii. die verwydering van dr. Verwoerd as Eerste Minister;

iv. die vernietiging van Portugese koloniale beheer in Mosambiek en Angola, en

v. die politieke hervorming in Suidelike Afrika na 'n demokratiese bestel.

Ons het in Deel 3 gesien dat dr. Verwoerd as Eerste Minister verwyder is. **Die Afrikaner** van 5 Julie 1989 meld vervolgens: "*Vorster se (verradelike) rol by die Rockefeller-Rothschild-Oppenheimer-plan was dus om enersyds die Blanke regering in Angola en Mosambiek en in Rhodesië uit te skakel en andersyds in Suid-Afrika die beleid van apartheid af te takel, as eerste vereiste om die kleurgrens in Suid-Afrika uit te wis.* Vorster slaag daarin om 'n *'Linkse Staatsgreep** op die Broederbond uit te voer. Die Nasionaliste in die noorde split in twee. Hy slaag daarin om belangrike politieke strukture soos die Buro vir Staatsveiligheid en die Staatsveiligheidsraad daar te stel. Voorts het Krygkor ook in sy heerskappy-era ontstaan. Vorster het in sy bewindsera as 'n tema *Die Geldmag, die Suid-Afrikaanse onsigbare regering in die Suid-Afrikaanse politiek* ingelui, wat die tyd ons nog vorentoe sou leer, 'n tema was wat steeds belangriker sou word tot en met die totale oorgawe. As gevolg van intriges in die politiek, het Vorster nie daarin geslaag om streeksamewerking op 'n vaste grondslag daar te stel nie. Die Inligtingskandaal wat in die geheim deur die CIA op tou gesit is, het ook uitgeloop op die einde van Vorster en genl. van den Bergh. Van den Bergh is deur Vorster en die CIA misbruik en soos 'n politieke prostituut agter gelaat om net met sy gewete saam te lewe. Soos hy op 'n keer gesê het om sy stilswye te bevestig: "*Daar is dinge wat ek saam met my graf toe sal neem.*"

Terwyl Vorster die bewind gevoer het, het die CIA daarin geslaag om reeds 'n nuwe politieke stroom te vestig wat stelmatig die Afrikaner-politieke hoofstroom in 1978 sou oorneem. Nuwe name en nuwe agendas het op die toneel verskyn. Die toekoms sou ook leer dat hierdie teenwig as einddoel Swart oorheersing sou nastreef. P.W. Botha sou die nuwe Premier wees. Daar is 'n keer in Afdeling Militêre Inligting gesê: "*P.W. weet nie eens waarvoor hy hom ingelaat het nie. Hy sal later besef dat hy as rytuig misbruik is deur Pik Botha en Kie. Dan sal dit te laat wees.*"

HOOFSTUK TWAALF

DIE EINDE VAN BLANKE SUPERIORITEIT INLEIDING

Hierdie hoofstuk plaas die kollig op die PW Botha-era wat van Augustus 1978 tot Augustus 1989 sou duur. Die inhuldiging van P.W. Botha as Premier val saam met een absurde feit wat nie net sy opregtheid sou verpletter nie, maar ook verreikende impak op Blanke oorheersing vir Suid-Afrika tot gevolg sou hê. Pik Botha is daardie faktor en hy het gesorg dat hy soos 'n seekat P.W. Botha se skadu-beeld word. Pik Botha — die CIA se hoofspioen en die voorsitter van die *Verligte Aksie-beweging* — het die seggenskap oor wesenlike landsake deur daardie verhouding gehad. P.W. Botha word deur die Amerikaners onskuldig as 'n rytuig ingetrek. Die tyd sou nog leer dat die twee Bothas die ideologie van die Nasionale Party en die Afrikaner herdefinieer. P.W. Botha het inderwaarheid met sy Kaapse agtergrond gedink dit was in die belang van die Blankes om die ou Apartheidsbeleid te herstruktureer. Hy het op 'n keer gesê dat die Apartheidswetgewings nie "*heilige koeie*" is nie. P.W. Botha het met sy hervorming gehoop dat die Suid-Afrikaanse rasse-beleid binnelands en buitelands meer aanvaarbaar sou wees. Wat P.W. Botha nie geweet het nie, is dat die *Illuminati* reeds in die laatsestigerjare besluit het dat die 1980*s die begin van die era van liberalisme vir Suid-Afrika met gepaardgaande radikale konstitusionele hervorming sou wees. Voorts het hy nie besef dat hy inderdaad in die teenwoordigheid van 'n klompie Amerikaners in die gedaante van Afrikaners was nie. Hoewel hy 'n voorstander vir politieke hervorming was, was hy nie bereid om toe te laat dat die "*ruling power*" uit Blanke hande gaan nie. Die idee van een man een stem was vir hom onaantoonbaar. Daarvoor sou hy en sy familie 'n *eensame hel* moes deurgaen. Hy sou geboelie word deur daardie persone wat dit ten doel gehad het om Suid-Afrika aan 'n Swart meerderheidsregering te oorhandig. Hulle sou, na bewering, selfs later poog om hom in die 2 Militêre Hospitaal in Wynberg te vermoor. Teen Augustus 1989 slaag hulle deur afpersing daarin om hom van sy Presidentskap afstand te laat doen.

Ons sal verneem ook hoe Pik Botha in samewerking met die agente van die *Rockefeller Foundation*, P.W. Botha manipuleer om Blanke Superioriteit te beëindig. Ons sal sien hoe die Rockefeller-CIA-konneksie die Vrymesselary, oftewel die *Verligte Aksie-beweging*, misbruik om sy invloed in die Afrikaner

Broederbond te laat geld. Ons sal verder sien dat die Staatsveiligheidsraad die land se magtigste masjien word om politieke hervorming te bevorder en dat die Konserwatiewe Party 'n verdere Regeringsintervensie was om te voorkom dat die regse groep sterk genoeg word om politieke hervorming in die wiele te ry; 'n resepsie van professor Samuel Huntington van die *Rockefeller Foundation* en *Council on Foreign Relations*. Geheime agendas (soos koverte gesprekke met die ANC) spruit voort uit gesprekke met die geldmag om die weg te baan vir 'n Swart meerderheidsregering, wat sou lei tot F.W. de Klerk se inhuldiging as Staatspresident.

P.W. BOTHA ERF VAN VORSTER 'N VERSWAKTE EKONOMIE

Vorster het gedurende sy ampstydperk die Republiek se graad van afhanklikheid jeens die buiteland verhoog en was die land meer kwesbaar vir eksterne invloede. Die land se buitelandse investering in terme van totale investering (26,3 miljard VSA-dollars in 1978) is op daardie tydstip verhoog na 38 persent. Die VSA multinasionale maatskappye (Ford, General Motors, Gillette, IBM, General Electric, Mobil en Caltex) het alleen 10,5 miljard VSA-dollars in die Republiek belê en die VSA was toe ook die Republiek se vernaamste handelsvennoot. Die Suid-Afrikaanse ekonomie het ook, naas buitelandse investering, nie die jongste tegnologie besit nie (met die uitsondering van mynbou) en derhalwe was die land afhanklik van swaar masjinerie, elektroniese toerusting en voertuie wat ingevoer moes word. Voorts het die land ook geen natuurlike olie nie, wat ook ingevoer moes word. Tyd sou leer dat hierdie aspekte van die Suid-Afrikaanse ekonomie die land uiters gevoelig/kwesbaar sou maak vir buitelandse politieke afpersery. Dit het ook die Republiek uiters gevoelig gemaak vir Amerikaanse politieke invloede. Die Suid-Afrikaanse ekonomie het, ironies genoeg, minder betekenis vir die Amerikaners gehad as vir die Britte. Nieteenstaande die feit dat die Amerikaanse investering in en handel met Suid-Afrika slegs een persent van die VSA se totale buitelandse investering en handel was, was daar bepaalde Amerikaanse multinasionale maatskappye wat winsgewend betrokke was in Suid-Afrika, en het die CIA en die Pentagon die seeroete om die Kaap en Suid-Afrika se minerale-rykdom, uit 'n geo-strategiese hoek gesien, as baie belangrik vir Amerika geag.

PW BOTHA BOU SY EIE MAGSTRUKTURE

In September 1978 takel P.W. Botha Vorster se magsbasis af deurdat hy die Buro van Staatsveiligheid reorganiseer na die Departement van Nasionale Veiligheid en die naam in April 1979 na Nasionale Intelligensiediens wysig en die bestuur van die instelling herstruktureer. P.W. Botha het sy magsbasis rondom Afdeling Militêre Inligting gebou en genl. Magnus Malan as sy mentor ingespan. Lang Hendrik van den Bergh en Connie Mulder het bedank. Mnr. A. van Wyk het genl. Van den Bergh as Sekretaris van Nasionale Veiligheid opgevolg. Mulder het dan ook in 1979 sy eie party, die Nasionale Konserwatiewe Party gestig. 'n Regeringskommissie onder leiding van Regter Erasmus word deur P.W. Botha gelas om ondersoek in te stel na gebeure rondom die *Inligtingskandaal*. Rhodie het die land uitgevlug en gaan wegkruip in die buiteland. Hy het die Regering gedreig dat indien hy deur die Suid-Afrikaanse "*hit men*" vermoor sou word, sal sy prokureurs bande en geheime dokument vrystel om bepaalde inligting te openbaar. Een van die prokureurs sou niemand anders as Albert Vermaas wees nie, wat selfs huisvriende van Pik Botha en Magnus Malan was. Rhodie het inderdaad nie geweet hoe in die knyp die Nasionale Party was met die moord op die Smit-egpaar nie.

Ons haal aan uit 'n artikel wat Chester Crocker getiteld "*South Africa: Strategy for Change*" soos deur die *Council on Foreign Relations* se blad **Foreign Affairs** gepubliseer is: "*Since taking office in 1978, Botha and his coalition have been carrying out the equivalent in Afrikaner nationalist terms of a drawn-out coup d*etat. The recipe for this coup has several ingredients of which the first is to build a solid coalition of like-minded modernizers and personal political allies. The coalition emerged gradually, and was formalized with the August 1980 Cabinet reshuffle, probably the most revealing shake-up in a generation. Key allies include: Alwyn Schlebusch, Chris Heunis, S.P. (Fanie), R.F. Botha and Piet Koornhoff. Moreover, Botha is now able to bring politically reliable and compatible people into pivotal Cabinet slots and the President*s Council even when they lack a strong party base. Prime examples are Magnus Malan and Gerrit Viljoen....Some-what apart from the the core of political power are the economic policy technocrats headed by Owen Horwood, backed by key advisors Gerhard de Kock, Simon Brand and Joop de Loor. The coalition-building process has entailed isolating or neutralizing potential leadership threats (Andries Treurnicht and Connie Mulder, Botha*s main rival for the premiership in 1978); and dispensing as gracefully as possible with such embarrassing obsta-*

cles to reform and domestic harmony as former Justice Minister Jimmy Kruger and former Community Development Minister Marais Steyn."

SUBVERSIE VAN PIK BOTHA: SAMEWERKING MET DIE SKRYF VAN SAMUEL HUNTINGTON SE POLITIEKE BLOUDRUK

Pik Botha word in Augustus 1977 lid van die *Verligte Aksie-beweging*. In April 1978 word hy uit hoofde van sy amp as Minister van Buitelandse Sake ook die voorsitter van daardie organisasie wat inderdaad die effek het dat hy die CIA se hoofspioen op Suid-Afrikaanse bodem sou word. In die proses het Pik Botha ook in 1983 Amerikaanse burgerskap verkry. Hy is gevolglik 'n Amerikaner in die gedaante van 'n Afrikaner. Gedurende 1979-1980 het Pik Botha verskeie vlugte na die VSA onderneem en het hy hom gereeld bevind in "*indiepte besprekings en strategiese sessies*" met professor Sam Huntington en dr. Chester Crocker. Huntington en Crocker was oor daardie vermeldde tydperk besig met die *Rockefeller Foundation* se navorsing rakende 'n Amerikaanse strategie vir Suidelike Afrika. Hierdie navorsing sou lei tot die publikasie van: **The Rockefeller Foundation Study Commission on US Policy towards Southern Africa**. Agter die skerms het Pik Botha 'n belangrike rol vervul in die beleidsrigtings wat hierna sou volg.

STAATSVAILIGHEIDSRAAD AS VERRAADSENTRUM TEEN BLANK SUID-AFRIKA

P.W. Botha was realisties genoeg om te besef dat sy hervorming nie genoeg sou wees om elke lewende wese te bevredig nie en dat die ANC, die VN en die buitewêreld dit later aan vir die Blanke minderheidsregering van Suid-Afrika so moeilik as moontlik sou maak om die land te regeer. Om hierdie aanslag te deurstaan, het hy 'n tweeledige strategie gevolg.

*Hy het al daardie elemente wat teen die stelsel van 'n Blanke minderheidsregering in Suid-Afrika was as die Kommuniste geëtiketteer. In soverre dit hom betref, was die ANC, die PAC en die VN instrumente van die Kommunisme.

*P.W. Botha het die konsep van **Totale Strategie** geïmplimenteer om die **Totale Aanslag** teen Suid-Afrika te beveg wat Suid-Afrika se vyande teen die land loads. Die idee dat Suid-Afrika 'n **Totale Strategie** moet hê was 'n opvatting wat generaal Magnus Malan as Hoof van die Weermag gedurende die Vorster-era gepropageer het. Dit kon egter nie van die grond af

kom nie. Toe P.W. Botha premier geword het, het hy kort daarna in lyn met die konsep van **Totale Aanslag** en **Totale Strategie** 'n Nasionale Veiligheidsbestuurstelsel tot stand gebring om revolusionêre aktiwiteite te beveg. *"At the forefront of this system was the State Security Council — a cabinet committee which played a very important role during P.W. Botha's rule. He himself was the chairman of this committee, which also included the Minister of Foreign Affairs, The Minister of Defence, the Minister of Justice, the Minister Of Police, the head of National Intelligence, the head of the Defence Force, the Commissioner of Police, the Secretary of Foreign Affairs and the Secretary of Justice. In order to implement the total strategy of the State Security Council there were 12 Joint Management Centres country-wide in the big centres, 60 Sub-Joint Management Centres in areas which more or less coincided with those of the Regional Services Council and 350 Mini-Joint Management Centres in the most important towns. The significant role played by soldiers, policemen and security officers — the so-called securocrats — in this National Security Management System meant that in P.W. Botha's time South Africa gained a distinctly military character. The period 1979-1987,* according to F. van Zyl Slabbert, 'saw the militarization of the South African society on an unprecedented scale.*"*

Die Regering het in 1979 wetgewing deurgevoer wat voorsiening gemaak het dat die Staatsveiligheidsraad 'n permanente sekretariaat kry, waarin die Afdeling Militêre Inligting die septer sou swaai en die Departement van Buitelandse Sake ook 'n belangrike rolspeler sou wees. Aangesien Tienie Groenewald die argitek was van die konsep wat agterliggend tot die stigting van die Sekretariaat was, was hy die een wat ook daarin asem moes blaas. Die Sekretariaat is hoofsaaklik deur personeel van Afdeling Militêre Inligting beman. Interdepartementele komitees is in die lewe geroep om gemeenskaplike inligtingsterreine te hanteer.

DIE VERLIGTE AKSIE-BEWEGING WEEF HOMSELF IN IN DIE LAND SE VEILIGHEID-STRUKTURE EN MANUPILEER VANUIT DAARDIE STRUKTURE DIE LAND SE POLITIEKE TOEKOMS

Vername lede van die Broederbond is by die Staatsveiligheidsstrukture ingetrek by wyse van 'n dienspligstelsel om hulle dienste aan Afdeling Militêre Inligting te verskaf. Dit het

die implikasie gehad dat invloedryke lede van die *Verligte Aksie-beweging* (wat uiteraard ook lede van die Afrikaner Broederbond sou gewees het) by die Staatsveiligheidsraad geïntegreer was.

Die *Verligte Aksie-beweging*-faksie binne die Broederbond (wat ook die Bond tot 'n sterk mate reeds gelei het) het in 1978/79 aangedui dat hy van die Nasionale Party verwag om voortaan 'n tweeledige politieke pad te volg. Een van *overt* (openlike) politieke Afsonderlike Ontwikkeling en 'n *kovert* (geheime) een van politieke integrasie. Laasgenoemde is tot 'n groot mate as **UITERS GEHEIM** versteek in die geklassifiseerde leërs by die Staatsveiligheidsekretariaat, wat beperk was tot enkelinge in die Veiligheids-/Inligtingsgemeenskap (Afdeling Militêre Inligting, Departement van Buitelandse Sake en Nasionale Intelligensiediens). Die politieke pad vorentoe was wel deur Gerrit Viljoen as die Voorsitter van die *Verligte Aksie-beweging* en Voorsitter van die Afrikaner Broederbond (en Rektor van RAU) in 1978/79 aangedui en in die verband meld Schoeman die volgende:

"Op 10 Julie 1979 het Viljoen voor die Afrikaanse Kultuurraad gesê: "Die nuwe grondwetlike voorstelle sal ook 'n einde maak aan Blank Suid-Afrika" (Oggendblad, 11 Julie 1979). Wat dit beteken, sal vir elkeen duidelik wees. As die begrip Blank Suid-Afrika beëindig word, moet iets anders in die plek daarvan kom. Wat dit moet wees, het Viljoen reeds op 12 Desember 1978 in 'n SATV-program aangedui toe 'n onderhoud met hom as voorsitter van die Broederbond gevoer is: "**Ons sal moet leer om baie versigtig te wees om 'nee* of 'n ooit* te sê. Ons sal moet leer om saam te leef met radikale Swart leiers in 'n politieke stelsel waarin alle opsies oop bly. Ek sal die moontlikheid van een mens een stem in die toekoms nie uitskakel nie.*" Viljoen het hierdie woorde nooit ontken nie, hoewel dit groot prominensie in die koerante geniet het. In die Algemene Verkiesing is hy daarvoor tot verantwoording geroep. Dat dit nie maar 'n glips was nie, blyk duidelik uit 'n onderhoud wat Viljoen met die Franse blad **Le Pont** gevoer het. Die onderhoud is agt dae voor sy TV-onderhoud van 4 Desember 1978 gepubliseer. Die toekomstige Suid-Afrika, soos die voorsitter van die Broederbond dit sien, word soos volg deur hom in die onderhoud met die Franse joernalis geskets: "Die oomblik sal kom wanneer ons die eerste veelrassige geïntegreerde gemeenskap in die wêreld gestig sal hê. Dit sal 'n land wees wat meer Swart as Wit sal wees." Die Franse joernalis het toe gevra: "Sal die Blankes bereid wees om u te volg?"** waarop Viljoen antwoord: "Hulle sal volg omdat hulle geen ander keuse sal hê nie."** Dus, volgens die voorsitter van die Broederbond, sou die Blankes stap vir stap gelei word op die pad van integrasie totdat

hulle in magteloosheid nie meer sou kon omdraai nie. Dit was die voorsitter van die Broederbond wat hier aan die woord was, maar die Broederbond het steeds aan sy lede te kenne gegee dat hy nog in Afsonderlike Ontwikkeling glo. Selfs uit die geledere van die Uitvoerende Raad het daar nie 'n woord van repudiëring van hierdie integrasiepolitiek van sy voorsitter gekom nie. Na hierdie onderhoud is die AB-voorsitter, sonder dat hy sy voorsitterskap hoef neer te lê, as Administrateur-Generaal na Suidwes-Afrika gestuur om daar aan die stelsel van een mens een stem, wat hy ook nie as 'n moontlikheid vir Suid-Afrika uitgesluit het nie, verdere beslag te gee."

NEIL BARNARD WORD DIREKTEUR-GENERAAL VAN DIE NASIONALE INTELLIGENSIEDIENS IN DIE MIDDEL VAN 'N STRYD IN DIE VEILIGHEIDSGEMEENSKAP

Die hele land was verras toe daar in Oktober 1979 deur P.W. Botha aangekondig is dat die dertigjarige Voorsitter van die Ruiterswag, dr. Neil Barnard, met ingang van 1 Junie 1980 as Direkteur-Generaal van die Nasionale Intelligensiediens aangestel is. Pik Botha het agter hierdie aanstelling gesit. Min was oor hom bekend, behalwe dat hy 'n briljante akademiese rekord gehad het en reeds op jeugdige ouderdom hoogleraar en later hoof van die departement van Staatsleer aan die Vrystaatse Universiteit geword het. Na wat berig word, het Neil Barnard saam met Mike Louw gedurende Mei 1976 lid van die *Verligte Aksie-beweging* geword. Dit was 'n formidabele taak wat aan hom opgedra is. Sonder enige agtergrond van Inligtingswerk moes hy die leiers oorneem van 'n organisasie waarvan die omstrede genl. van den Bergh tot onlangs toe nog die hoof was.

'n Ietwat onnugterende ervaring het op hom gewag toe hy in Junie 1980 by die Nasionale Intelligensiediens opdaag. Die agtergrond was die gewelddige stryd wat aan die begin van die tagtigerjare in die Inligtingsgemeenskap geheers het tussen Militêre Inligting aan die een kant en die Veiligheidspolisie aan die ander kant. Barnard het in 'n onderhoud met **Die Beeld** van 17 Februarie 1992 die volgende te sê gehad: "*Dit ly geen twyfel nie dat daar in die eerste twee jaar na my aankoms by die Nasionale Intelligensiediens 'n doelbewuste poging was om die Nasionale Intelligensiediens tot niet te maak. Die dieperliggende oorsaak was 'n verskil in die vertolking van die veiligheidsituasie tussen die Nasionale Intelligensiediens en die Weermag. Die Nasionale Intelligensiediens het reeds in daardie jare geglo — soos vandag nog — dat die kern van die veiligheidsituasie in Suid-Afrika in die*

binnelandse politieke arena lê. Ons standpunt was dat solank ons nie aandag aan die binnelandse politieke probleem gee nie, gaan ons op die duur nie die land se probleme oplos nie. In kontras daarmee was veral Militêre Inligting se vertrekpunt dat die kern van die probleem die Kommunistiese bedreiging is wat vanuit die buurlande aangevuur word. Deur die buurstate onder beheer te bring en die kommuniste op die een of ander wyse uit te roei, sou die land se probleme opgelos kon word, is aangevoer.” Barnard wys daarop dat die Nasionale Intelligensiediens aanvanklik by Militêre Inligting se benadering in geval het en dat die veiligheidsgemeenskap “... in daardie jare altyd ten gunste daarvan was dat as daar bewyse van terroriste-kampe was vanwaar aanvalle op Suid-Afrikaanse grondgebied beplan is, hulle voorgespring moet word. Ons (die Nasionale Intelligensiediens) was egter nie voorstanders van die permanente destabilisasie van die buurstate om sogenaamde vriendskaplike regerings aan bewind te probeer stel nie.”

Vorentoe sal ons sien dat Barnard saam met Pik Botha ‘n kardinale rol in Suid-Afrika se politieke hervorming sou speel. Hy sou later self aan die stuur van sake sit wat sou lei tot die ondertekening van die Nkomati-verdrag en die skep van die *Nuwe Suid-Afrika*.

HERVORMING OP DIE TERREIN VAN DIE ARBEID: WIEHAHN-KOMMISSIE

Die Amerikaners het in daardie stadium ‘n agenda gevolg wat daarop uit was om die arbeidsterrein te liberaliseer. Die arbeidsterrein is veral sedert die middel sewentigs heelwat geliberaliseer as gevolg van kunsmatige tekorte wat deur Horwood se krediet-ekonomie geskep is. Die Broederbond het met die Riekert-verslag vorendag gekom om die arbeidsterrein te hervorm. Die Riekert-verslag is ondersteun deur die Wiehahn-verslag wat in 1979 onder leiding van Professor N.E. Wiehahn (Broederbonder sedert 1970) uitgereik is deur die Verslag van die Kommissie van Ondersoek na Arbeidswetgewing. Die verslag baan die weg vir die wettiging van Swart vakbondwese, die afskaffing van werksreserwing vir Blankes en die implimentering van die beginsel van gelyke betaling vir gelyke werk wat deur Blankes en Nie-Blankes verrig sou word.

Die aanbevelings van die Wiehahn-verslag is skepties deur regses ontvang. In dié verband het Arrie Paulus van die Mynwerkersunie daarop gewys dat die wetlike erkenning van Swart vakbonde mag in die hande van Swartes kan plaas wat tot arbeidsonrus kan lei en wat ‘n bedreiging vir die posisie van die

Blanke werker kan inhou. Die tyd sou leer dat hy reg was. Die "*liberation of the labor field*" sou 'n verdere instrument wees wat die Amerikaners gebruik in die aanslag teen Apartheid.

DIE AFRIKANER-WEERSTANDBEWEGING MAAK SY OPENBARE VERSKYNING AS INSTRUMENT VAN KOM. OPS. OM DIE VOLKSTAATSGEDAGTE TE BEVORDER

Tot op daardie stadium het die Afrikaner Weerstandsbeweging as 'n koverde beweging geopereer. Veral in die Afrikaner Broederbond het Professor Carel Boshoff 'n sterk pleidooi gerig vir 'n Blanke tuisland in 'n pluralistiese Suid-Afrikaanse opset. Carel Boshoff was in sy argument sterk aangedryf deur sy skoonvader, dr. Verwoerd se gedagtegang vir 'n heimat vir die Blanke bevolking, hoewel dit aan die einde van die dag Boshoff se eie visie vir Suid-Afrika is. Hierdie standpunt het wel by sommige Broeders soveel aanhang geniet dat selfs die Afrikaner-Weerstandsbeweging as 'n geheime regeringsprojek geaktiveer is om daardie aspirasie in 'n nuwe moontlike staatkundige bedeling te akkommodeer. Soos ons reeds in die vorige hoofstuk gesien het, het die geheime komitee onder leiding van M.D. O'Dowd besluit dat die tagtigerjare die begin sal wees van die era van liberalisme en van radikale konstitusionele hervorming sonder noodwendig 'n verandering van regering in Suid-Afrika.

Kom. Ops. het toe gegaan en 'n hele gebeurtenis georkestreer wat die weg vir die Afrikaner-Weerstandsbeweging sou baan om die konsep van 'n volkstaat te bevorder. Professor Floors van Jaarsveld is deur Kom. Ops. ingetrek. Hy sou in 1979 'n gehoor by Unisa in Pretoria toespreek waarin hy 'n pleidooi sou lewer vir die skrapping van Dingaans-/Geloftedag (op elke 16 Desember as openbare vakansiedag ter eerbetoning aan God vir die Slag van Bloedrivier) ter bevordering van goeie rasseverhoudings. Hy is egter deur lede van die AWB geteer-en-veer. Die insident is deur brig. Tienie Groenewald van Kom. Ops. georkestreer uitsluitlik met die oog daarop dat die Afrikaner-Weerstandsbeweging nie meer 'n geheime beweging sou wees nie, en ook sodat die Beweging voortaan toenemend in die kollig op die politieke terrein sou opereer.

Die AWB se overte verskyning het plaasgevind op die vooraand van ingrypende politieke hervorming. Eugene Terre*Blanche het dan ook in 1979 teen die agtergrond van die doel van die AWB die Volkstaatsparty in Wonderboom, Pretoria gestig. Die party is gestig om die Volkstaat-gedagte lewendig te hou. Die polisie het op 15 Desember 1982 wapens op Terre*Blanche se plaas gevind.

By nadere ondersoek sou dit aan die lig kom dat die wapens in samewerking met offisiere van Militêre Inligting daar geplant is om 16 Desember as amptelike vakansiedag te diskrediteer.

EKONOMIESE ONTWIKKELINGSPLAN OM INTEGRASIE TE BEVORDER

In 1979 sien die Republiek se Ekonomiese Ontwikkelingsplan onder leiding van professor Jan Lombard (lid van die Afrikaner Broederbond sedert 1976) die lig. Die plan plaas op grond van die Riekert en Wiehahn-verslae 'n hoë premie op die ontwikkeling van die nywerheidswese en die dienssektor. Dit verg baie kapitaal. Venda en Ciskei het as Swart tuislande hulle onafhanklikheid verkry wat deel gevorm het van die Afrikaner Broederbond/Nasionale Party se strategie van Afsonderlike Ontwikkeling om Swartmense stemreg te gegee. Die strategie was daarop gemik om 'n konstellasie van state in Suidelike Afrika te bevorder. (Vorster het reeds in sy ampstydperk gepoog met dieselfde konsep.) Die gedagte was daarop gemik om die streek by wyse van samewerking met die TBVC-state asook die buurstate ekonomies te ontwikkel. By die plan was 'n Ontwikkelingsbank vir Suider Afrika ingeweef. Pik Botha se Departement van Buitelandse Sake en Inligting het 'n sogenaamde *'Masterplan'* in 1980 vrygestel waarin groeipunte uitgewys word vir Nywerheidsontwikkeling; Pretoria- Witwatersrand-Vereeniging as een geheel, Nelspruit tot Kuruman, Pretoria tot Messina, Johannesburg tot Phalaborwa, Tzaneen, Bronkhorstspuit-omgewing, Witbank, Oos-Londen, Richardsbaai en Bloemfontein.

Voorts het hierdie strategie verder toegesien dat die Inligtingsgemeenskap in samewerking met Mangosuthu Buthelezi binnelands 'n pro-Westersgesindheid moes openbaar. Ons het reeds gesien dat Inkatha in 1975 gestig is (as alternatiewe vir die ANC met sy pro-Kommunisme) en Buthelezi het toe sy beweging steeds in die buiteland gaan bemark met die oog daarop dat hy buitelandse investering na Suid-Afrika moes aanmoedig. Dit was weer eens 'n geheime inligtingsprojek wat onder Tienie Groenewald geressorteer het. Die oogmerk van hierdie projek was dat indien die buurstate die Konstellasie van State-beginsel sou aanvaar, dit tesame met die opkoms van Inkatha outomaties kon lei tot internasionale erkenning van die Republiek se Nie-Blanke beleid en kon dit in 'n groot mate die buitelandse aanslag teen die Republiek lam lê en die ANC/SAKP se internasionale aansien diskrediteer.

DIE GELDMAG WORD INGETREK BY DIE LAND SE EKONOMIESE ONTWIKKELINGSPLAN

Uit die aard van die strategie wat deur Groenewald geformuleer was en deur die Departement van Buitelandse Sake en Inligting aan die publiek vrygestel is, was dit wesenlik om die plaaslike Geldmag in te trek by die land se ekonomiese ontwikkelingsplan. Pik Botha het ook hier 'n belangrike rol gespeel. Daar was inderdaad skakeling tussen die *Verligte Aksie-beweging* en die Geldmag se SA-Stigting. P.W. Botha het saam met Pik Botha se pluralistiese idees beweeg toe hy op 22 November 1979 die hele kabinet na die Carlton-hotel in Johannesburg geneem het vir sy beraadslaging met verteenwoordigers van die Geldmag oor die totstandkoming van 'n sogenaamde Konstellasie van Suider-Afrikaanse State. Na Oppenheimer se samekoms op 22 November 1979 met P.W. Botha het hy verklaar: "*Die Nasionale Party, soos ek hom geken het, is besig om te verkrummel. Die Regering is op 'n koers geplaas waarop daar geen terugkeer meer sal wees nie.*" Die Carlton-beraad is ook later met die Goeie Hoop-beraad opgevolg met die oog daarop om die Geldmag in te trek by die uitvoering van die regering se ekonomiese ontwikkelingsplan. Dit was Pik Botha wat gesorg het dat die Regering voortaan op 'n gereelde basis met die Geldmag sou skakel. Die Regering van P.W. Botha het sedertdien voortgegaan om op 'n gereelde grondslag met die Geldmag in die geheim kontak te maak. Derhalwe was die Geldmag een van die bronne van die Nasionale Party se beleid. **The Sunday Tribute** van 22 Oktober 1983 het 'n berig oor geheime samekomste van die Regering en die Geldmag gehad onder die opskrif **The Secret Business**: "**n Geheime twaalfjaaroue bondgenootskap tussen groot sakeleiers en die Regering is die week onthul. Die magtigste manne in die Regering en die handel werk tot hulle wedersydse voordeel saam in 'n bondgenootskap wat massiewe sake- en nywerheidsteun vir die Eerste Minister se konstitusionele voorstelle verseker het.*" Die berig beskryf hoe daar in die geheim te werk gegaan word. Daar is onder die sakelui 'n "*corporate forum*" wat gereeld byeenkom. Net hoofuitvoerende beambptes woon dit by en alle deelnemers stem in tot "*geheimhouding**". "*Die vergaderings*", lui die berig dan, "*word bygewoon deur die Eerste Minister en drie of vier van sy senior ministers.*" Daar word dan van albei kante standpunte gestel, maar — baie betekenisvol en belangrik — "*die 'corporate forum' is gestig as 'n grootse poging van die groot sake-ondernemings om die Regering tot hulle voordeel te beïnvloed*", lui die berig. Die berig meld dat P.W. Botha dit beskou het met die oog daarop om 'n magsbasis in die

Engelstalige sakelewe te skep. Middagetes word gehou saam die hele kabinet, sodat private gesprekke oor die etenstafel voortgesit kan word “*tot albei kante se voordeel*”.

OPKOMS VAN DIE SOUTHERN AFRICAN DEVELOPMENT CO-ORDINATION COUNCIL AS TEENVOETER VIR DIE REPUBLIEK SE KONSTELLASIE VAN STATE-GEDAGTE

As ‘n teenreaksie op die Republiek se Konstellasië van State-gedagte en die onafhanklikheid van die TBVC-state het die buurstate (in samewerking met die ANC, PAC, SAKP en SWAPO) die *Southern African Development Co-ordination Council* (SADCC) in 1980 gestig. Ons sal later in die hoofstuk sien dat die SADCC inderdaad deel vorm van die *Rockefeller Foundation* se bloudruk. Die liggaam het ten doel gehad om sy afhanklikheid jeens die Republiek te verminder. Die SADCC se jaarlikse donateurskonferensie wat gewoonlik in Januarie/Februarie plaasgevind het, is veral gekenmerk deur beweerde Suid-Afrikaanse destabiliserende aksies teen die SADCC-lidstate (bestaande uit Angola, Botswana, Lesotho, Malawi, Mosambiek, Swaziland, Tanzanië, Zambië en Zimbabwe). Hierdie aantygings is aangewend om buitelandse hulp na die streek aan te moedig. In ‘n groot mate is die Republiek se Konstellasië van State-gedagte en die onafhanklikheid van die TBVC-state daardeur internasionaal misken. Die SADCC het ‘n verdere dimensie geword in die buitelandse aanslag teen die Republiek.

DESTABILISASIE VAN BUURLANDE

Die Republiek het weer op sy beurt in teenreaksie op die SADCC ‘n aanvallende strategie van destabilisasie gevolg teen Kommunistiese lande. Die SAW het logistieke steun aan Renamo van Mosambiek en Unita van Angola gebied. ‘n Strategiese analise is deur Afdeling Militêre Inligting gemaak om presies vas te stel watter teikens kan aangeval word en welke skade berokken sou word indien dit sou vernietig word. Hoofsaaklik spoorlyne (Benguala-, Nacala- en Maputa-spoorlyne), belangrikste kraglyne en Raffinaderye is gesaboteer. Buiten Angola en Mosambiek, is Malawi, Zaire, Zambië en Zimbabwe nadelig geraak deur die sabotasie van die spoorlyne. Van hierdie state was gedwing om die Republiek se vervoerinfrastrukture te gebruik wat vir hulle koste-implikasies ingehou het.

Militêre Inligting het in 1980 ‘n vervoermaatskappy, Framatrans Intertrading, gestig met Francisco Lopes en Arlindo Maia as

direkteure om die oorlog in Angola aan die gang te hou. Die maatskappy sou dien as 'n geheime handelskanaal vir Unita om sy ivoor en diamante uit te voer in 'n poging om Unita se oorlogspoging te help finansier. Die instandhouding van die burgeroorloë in Angola en Mosambiek het die buurlande in die Suidelike Afrikastreek in 'n groot mate lam gelê in soverre dit vervoerinfrastruktuur betref. Dit het die destabilisasie van die spoorlyne na die hawens by Nacala, Beira, Maputo en Lobito ingesluit, wat nie net Angola en Mosambiek nadelig geraak het nie, maar ook Zambië, Zaire, Malawi en Zimbabwe. Analiste beraam die skade voortspruitend uit die destabilisasieaksie op meer as 30 miljard dollars.

ROCKEFELLER-AKSIEPLAN TEEN BLANKE SUID-AFRIKA WORD GEAKTIVEER

In Eschel Rhoodie se boek **PW Botha: The Last Betrayal** wys hy op bladsye 134 en 135 daarop dat die Rockefeller-CIA-konneksie in 1981 bepaalde voorskrifte aan die Suid-Afrikaanse Regering gemaak het, wat nie net deur die Suid-Afrikaanse Regering sedertdien as 'n bloudruk vir politieke en ekonomiese hervorming voorgedhou is nie, maar ook as 'n bloudruk vir die Amerikaanse regering se buitelandse beleid jeens Suid-Afrika gedien het. Die **Rockefeller Foundation Study Commission on US policy towards Southern Africa** vorm die hoeksteen in die aanslag om Blanke Suid-Afrika finaal te vernietig:

“What further strains the theory of co-incidence to the point of incredulity is the fact that both dr. Crocker and professor Huntington also submitted confidential memorandums to the Rockefeller Foundation Study Commission on US policy and South Africa. The Rockefeller report was published in 1981 following a visit to South Africa in 1980 by an eleven-member team from the Foundation, consisting of six Blacks and five Whites. Though the Rockefeller Foundation spokesman, John Stremmler, said that the study was not designed to tell South Africa what to do, the final product contained proposals and objectives which Mr. Botha seems to have adhered to amazingly during the next four years (published in the SA Foundation News, Vol. 7, June 1981) ... In a matter of five years after publication of this directive, all of the proposals became official NP and government policy. Every single one. But not a single NP newspaper or a single National Party MP had advocated any of these major steps at the time the Rockefeller group sat down to write and tell Mr. Botha what to do. One can rightly ask: who formulated change in South Africa? The

Huntington-Crocker-Rockefeller package was designed and packaged in 1980-1981..."

Die agterliggende bedoeling van die *Rockefeller Foundation*-verslag was dat die Afrikanervolk nie moet sien wat werklik gebeur het voordat dit glad te laat is om iets aan die saak te doen nie. Die Regering sou voortaan tot by die voltooiing van magsoorgawe nie regeer volgens sy mandaat nie, maar wel volgens hierdie *Rockefeller Foundation*-verslag wat as 'n geheime agenda slaafs nagevolg sou word. Dit immers sou die koverte taak van die *Verligte Aksie-beweging* wees. Die *Rockefeller Foundation*-verslag het vyf basiese doelstellings voorgeskryf:

- Doelwit 1: *"Om die fundamentele en voortgesette teenkanting van die VSA-regering en volk teen die stelsel van Apartheid duidelik te maak, met besondere klem op die uitsluiting van Swartes van 'n effektiewe aandeel in die politiek mag".* Verwesenliking van hierdie oogmerk sou 'n sanksieplan van die VSA-regering en disinvestering deur Amerikaanse maatskappye behels.

- Doelwit 2: *"Om ware politieke magsdeling in Suid-Afrika te bevorder met minimum van geweld deur sistematiese druk op die Suid-Afrikaner toe te pas."* Hierdie doelstelling moes bereik word deur 'n stelsel van aansporings en dreigemente.

- Doelwit 3: *"Om organisasies wat vir verandering binne Suid-Afrika werk, te ondersteun, om die ontwikkeling van Swart leierskap te bevorder en Swart welsyn te bevorder."*

- Doelwit 4: *"Om die ekonomiese ontwikkeling van ander state in Suidelike Afrika te help, wat die vermindering van die wanbalans in hulle ekonomiese verhouding met Suid-Afrika insluit."*

- Doelwit 5: *"Om die impak te versag wanneer die invoer van sleutelminerale uit Suid-Afrika gestaak word."* Hierdie doelwit was duidelik 'n beskermingsmaatreël teen moontlike Suid-Afrikaanse teenoptrede wanneer druk en sanksies vanuit die VSA op die Republiek verskerp sou word.

Die verslag stel 'n *'geïntegreerde raamwerk vir aksie'* voor. *Wie moes dit uitvoer?* In die eerste plek moes die *State Department* (die Amerikaanse Departement Buitelandse Sake) daarvoor sorg dat die Rockefeller-plan langs elke moontlike diplomatieke kanaal toegepas word. In die tweede plek moes 'n koördinasie kom tussen die beleid van die *State Department* en die groot Amerikaanse maatskappye wat beleggings in Suid-Afrika het en wat dus op 'n indirekte wyse kon meewerk om oorblywende apartheidsmaatreëls te ondermyn en om aan te dring op *'verandering'*.

Die *'raamwerk'** vir geïntegreerde aksie moes dus lei tot 'n veldtog van druk op die Suid-Afrikaanse Regering om bepaalde toegewings te maak, maar veral om te beweeg tot magsdeling met Swartes. Dit was waar die *Central Intelligence Agency* met sy kovert operasies 'n rolspeler tot die aksieplan sou word. Die CIA moes redes help aanblaas om die veldtog in Suid-Afrika en die VSA te laat realiseer ten einde die druk op die Suid-Afrikaanse regering aan te wakker. Die Rockefeller verslag sê dat dié proses stadig en ewolusionêr kon plaasvind met slegs sporadiese geweld, of anders vinnig kon ontaard in 'n burgeroorlog. *'Albei paaie kan lei tot werklike magsdeling'**, lui dit woordeliks. Dit sou in belang van die VSA wees om die meer ewolusionêre pad te volg, sê die verslag op 'n siniese toon; maar per slot van rekening het al die stappe wat die Rockefeller-verslag voorskryf 'n rewolusionêre oogmerk: Suid-Afrika moet gedryf word tot die oorhandiging van mag aan 'n Swart meerderheid.

Die studiegroep wat 'n *"nuwe"* VSA-beleid moes uitwerk, het rekening daarmee gehou dat daar sekere besware van regs in die VSA-regering na vore kon tree teen die plan om Suid-Afrika tot 'n Swart meerheid te dryf. Daar is nie geskroom om selfs van misleiding gebruik te maak nie. Die beste voorbeeld hiervan is die argument dat Sowjet-invloed in Suid-Afrika juis toeneem, soos dit gestel word, *'as gevolg van wit hardkoppigheid in Suid-Afrika'** en die sogenaamde *'stygende vlakke van rassegeweld'**. Hiermee probeer die Rockefeller's sê dat die konflik in Suider-Afrika nie deur die Kommuniste veroorsaak word nie, maar deur die Blankes se weiering om toe te gee aan magsdeling. Die korrelaat van dié argument is die belaglike idee dat Sowjet-invloed sou verdwyn indien Suid-Afrika instem tot magsdeling. Hierdie valse prentjie wat van die Amerikaanse regering geskilder word, is natuurlik berekend — veral om die besware uit strategiese en militêre oogpunte die hoof te probeer bied. 'n Tweede poging tot misleiding is die stelling in die verslag dat *'die aktiewe samewerking van die Suid-Afrikaanse Regering, ongeag sy ideologie, nie 'n belangrike faktor in die verdediging van die Kaapse Seeroete is nie'**. Uit 'n militêr-strategiese oogpunt is so 'n argument natuurlik heeltemal onhoudbaar. 'n Derde poging tot misleiding handel oor die VSA se afhanklikheid van sekere strategiese minerale uit Suid-Afrika: *'*n Staking van die voorsiening van sleutelminerale wat deur Suid-Afrika uitgevoer word, sal waarskynlik net gedeeltelik, afgebroke en van korte duur wees. Mediumtermyn en langtermyn onderbrekings is onwaarskynlik.'** Met sulke stellings moes die moontlike vrese en besware teen die aksieplan van die Rockefeller's besweer word. Maar daarby is dit nie gelaat nie.

Die plan gaan voort om spesifieke optredes van die Suid-Afrikaanse Regering te eis. Daarvoor moes die Amerikaanse regering 'n program van druk en aanmoedigings aanvaar om verandering op bepaalde terreine in Suid-Afrika te bewerkstellig. Die terreine wat uitgekies word, is dié van politieke regte, die stelsel van apartheid, gesondheid, onderwys, openbare dienste, arbeid en indiensneming. Op elk van dié terreine moes Amerika sekere aksies van die Suid-Afrikaanse Regering aanmoedig en ander ontmoedig. 'n Totaal van 55 aksiestappe word in Rockefeller-verslag ingesluit, waarvan slegs 'n paar van die belangrikstes hier genoem word. Die volgende positiewe stappe van die Suid-Afrikaanse Regering deur druk of aanmoediging moes bevorder word:

- *Uitdruklike verwerping van afsonderlike ontwikkeling as die oplossing tot die uitdaging van 'n veelrassige samelewing.

- *Aanvaarding van die beginsel van *bona fide* onderhandeling met die werklike leiers van elke bevolkingsgroep is die enigste basis om die vraagstuk van politieke regte op te los.

Verbintenis tot die doel van ware magsdeling en die uitbreiding van betekenisvolle politieke regte aan alle groepe, terwyl beskerming van die basiese regte aan al die bevolkingsgroepe verleen word.

Die daarstelling van 'n forum vir opregte onderhandeling oor magsdeling. Voorbeelde hiervan word aan die hand gedoen: 'n formele nasionale konsensie, regeringskonferensies met uitsluiting van die stedelike Swartman en 'n reeks formele of informele konsultasies.

Die deelname aan sulke onderhandelings in sigbare goedertrou.

Die vrylating van 'n betekenisvolle aantal politieke gevangenes wat Swartes se steutelleiers moes insluit.

Herroeping van uitsettingsbevele en verbannings.

- *n Program van amnestie vir uitgewekenes wat nie van ernstige gewelddadige misdade aangekla is nie.

- *n Waarborg vir die veiligheid van politieke leiers wat nie gewelddadigheid bepleit of gewelddadig optree om die Suid-Afrikaanse Regering omver te werp nie.

Die staking van die implementering van tuislandwetgewing en hervestigingprogramme asook die omkeer van die beleid wat Suid-Afrikaanse burgerskap aan Swartes van die tuislande ontsê.

Die herroeping van binnelandse veiligheidswetgewing wat dialoog tussen Swart en Wit belemmer.

Die herroeping van wetgewing wat veelrassige politieke partye verbied.

Die aanvaarding van 'n regeringstelsel wat aanvaarbaar vir Swart Suid-Afrikaners is met grondwetlike beskerming van die

basiese regte van alle groepe. Voorbeelde hiervan is 'n federasie, konfederasie, konsosiasie en een mens, een stem in 'n eenheidstaat.

Dit is natuurlik laasgenoemde punt waarop die hele proses moet afstuur, die ander aksiestappe is almal deel van die voorbereiding vir 'n nuwe regeringstelsel. Optredes wat ontmoedig moes word, in terme van die verslag is die voortgesette verbintenis tot afsonderlike ontwikkeling en die toepassing of versnelling van die tuislandbeleid. 'n Baie insiggewende deel van die Rockefeller-verslag is die aksies wat voorgestel word teen die stelsel van apartheid. 'n Definisie van die stelsel word aangegee om aanslag daarop so spesifiek as moontlik te maak. Die stelsel van apartheid bestaan volgens die verslag uit:

- Aparte Groepsgebiede;
- Instromingsbeheer;
- Woongebiedskeiding;
- Klein apartheid.

Om hiervan ontslae te raak, moes die Suid-Afrikaanse regering beweeg word om die volgende te doen:

*Die volgehoue liberalisering van die administrasie van die groepsgebiedewet.

*Verandering op die gebied van grondeienaarskap en beperkings op woongebiede. *'Vry zones'** moes geskep word waarin geen residensiële beperkings wat op ras gebaseer is, van toepassing sou wees nie.

*Die herroeping van die Groepsgebiedewet.

*Verandering op die gebied van sosiale skeiding en aparte toegang tot geboue en geriewe.

*Die herroeping van kleinapartheid-wetgewing en regulasies, insluitende daardie wette in terme waarvan munisipaliteite plaaslike ordonnansies wat segregasie vereis, kan uitvaardig.

*Die beëindiging van segregasie in hoër onderwys, sekondêre onderwys en primêre onderwys.

*Die staking van die verbod op gemengde huwelike en gemengde seksuele verhoudings. Dit sluit in dat interrassige seks nie meer 'n misdaad mag wees nie en dat die verbod op gemengde huwelike opgehef moet word.

Onder die res van die 55 aksiestappe wat die Suid-Afrikaanse Regering moes uitvoer, is daar nog die volgende:

*Die gelykmaking van die staatsbesteding aan gesondheid, onderwys en behuising.

*Die reorganisasie van rasgebaseerde staatsdepartemente, soos 'n enkele Departement van Onderwys wat Blanke-, Kleurlinge-, Indiër- en Swart-onderwys insluit.

*Gelykheid van salarisse en pensioene vir onderwysers van alle rasse.

*Die bou van aansienlik meer huise vir Swartes in die Stedelike gebiede.

*Die aanvaarding van die beginsel dat ras nie 'n faktor in die struktuur en funksionering van nywerheidsverhoudinge moet wees nie.

*Die snelle toepassing van die Wiehahn-kommissie se aanbevelings, veral die uitskakeling van werksresevering en die registrasie en toelating van Swart vakbonde.

*Die snelle toepassing van die Riekert-kommissie se voorgestelde hervormings, waaronder die '*dekriminalisering*' van die paswet-oortredings.

*Die totale afskaffing van instromingsbeheer, die toelating van veelrassige vakbonde, die bevordering van Swartes in die Staatsdiens en semistaatsondernemings, die aanstelling van Swart regters in die howe, die verwydering van beperkings op Swart besighede en die aanvaarding van 'n wetgewende program vir '*affirmative action*'.

Die *Rockefeller Foundation*-aksieplan gaan baie verder as blote inmenging. Dit was 'n program om die grondwet van die Republiek omver te werp en 'n bewindsverandering te bewerkstellig. As sulks verskil die doelwitte daarvan geensins van dié wat in 'n oorlog teen 'n ander staat van toepassing is nie. Die argitek van die *Rockefeller Foundation*-aksieplan was Professor Samuel Huntington (wie op daardie stadium 'n adviseur van die Amerikaanse *State Department* was).

HUNTINGTON KRY DEUR MIDDEL VAN PIK BOTHA VASTRAPPEL TOT BINNE DIE HOOGSTE VLAKKE VAN DIE REGERING

Professor Samuel Huntington het op versoek van Pik Botha Suid-Afrika besoek, waarin hy verskeie lesings in Suid-Afrika aangebied het, onder andere by die *South African Institution of International Affairs*. Professor Huntington se tema wat hom in die VSA baie bekendheid laat verwerf het, is sy strategieë vir politieke verandering in Suid-Afrika. Hy het so 'n indruk op die lede van die *Verligte Aksie-beweging* en P.W. Botha se vernaamste adviseurs gemaak dat hulle P.W. Botha en Huntington bymekaargebring het en dat die twee soms lang tye in mekaar se geselskap deurgebring het. Sodoende het professor Huntington toegang verkry tot binnekringe waarin P.W. Botha beweeg het en Huntington word (naas die *Rockefeller Foundation*-verslag) die Suid-Afrikaanse

regering se tweede belangrikste bron van hulle hervormingsbeleid.

Tyd sou die Regses leer dat professor Huntington die politici van die Nasionale Party sou aanhits om die land se kiesers deur misleidings, oneerlike manipulasie en ander onkonstitusionele middele van hul regte te beroof. Professor Huntington se uitgangspunt was die beginsel wat neergelê is deur die Italiaanse meester van misleiding van die vyftiende eeu, Prins Macchiavelli — wie ‘n bestaande staat en regering wil hervorm, moet dit skelm doen terwyl hy voorgee dat hy nog die ou beleid en vorms handhaaf. Huntington se stelling is dat ‘n hervormer sy uiteindelijke doel met misleiding en vaagheid moet verberg. ‘n Hervormer in Suid-Afrika moet ‘n talentvolle politikus wees wat die strategie om apartheid deur ‘n ander samelewing te vervang, van dag tot dag moet bepaal sonder om die doel ooit uit die oog te verloor. Een van sy sentrale beginsels is dat dit minder belangrik is om presies te weet waarheen die land gaan, as om te weet hoe ‘n mens daar moet kom. Die hervormingsprogram moet in dele opgebreek word, wat een-een aan die kabinet, die koudes en die volk voorgelê moet word, asof daar geen verband tussen hulle bestaan nie en met die implikasie dat elke stap van hervorming die laaste een sal wees. Dié metode vereis ‘n hoë konsentrasie van politieke mag, sodat slegs enkele medewerkers weet wat die doel van elke maatregel is. Slegs ‘n politikus met byna diktoriale magte sal slaag, sê Huntington. Later is Chester Crocker ook by gesprekke betrek en hy word die Suid-Afrikaanse Regering se derde bron van hervormingsbeleid. Huntington word voortdurend deur Crocker ondersteun, wat nooit moeg geword het om die belangrikheid van hervorming te beklemtoon nie. In die lig van hierdie deurbraak wat Pik Botha in die guns van die *Illuminati* meegebring het, het hy (wat ‘n Vrymesselaar en ‘n Broederbonder was) in 1981 sonder meer ere-president van die *South African Institute of International Affairs* (‘n front van die Rockefeller-CIA-konnekasie in Suid-Afrika) geword waarvan Harry Oppenheimer die voorsitter was.

DIE TAFEL WORD GEDEK VIR POLITIEKE HERVORMING

P.W. Botha het in April 1980 sy Twaalfpuntplan bekend gemaak, wat die onderstaande behels:

• *Die erkenning en aanvaarding van die bestaan van veelvolkigheid en minderhede in die Republiek van Suid-Afrika.*

•Die aanvaarding van vertikale differensiasie in Suid-Afrika met die ingeboude beginsel van selfbeskikking op soveel vlakke as moontlik.

•Die daarstelling van konstitusionele strukture deur die Swart volkere om die grootste mate van selfregering moontlik te maak in state, sover prakties moontlik gekonsolideer.

•Die verdeling van mag tussen Blank Suid-Afrika, Suid-Afrikaanse Kleurlinge en Suid-Afrikaanse Indiërs met 'n sisteem van konsultasie en mede-verantwoordelikheid waar gemeenskaplike belange geraak word.

•Die aanvaarding van die beginsel van eie skole en gemeenskappe waar enigsins moontlik as fundamenteel vir gelukkige sosiale omstandighede.

•Die bereidwilligheid om as gelykes oor sake van gemeenskaplike belang te beraadslag met 'n gesonde balans tussen die regte van die individu en dié van die gemeenskap.

•Die erkenning van ekonomiese inter-afhanklikheid en behoorlik beplande benutting van mannekrag.

•Die nastreef van 'n vreedsame konstellasië van Suider-Afrika-state met wedersydse respek vir mekaar se kultuurgoedere, tradisies en ideale.

•Om sover doenlik 'n neutrale beleid te handhaaf in die botsing tussen groot super-moondhede met voorkeur aan Suid-Afrikaanse belange.

•Die handhawing van effektiewe besluitneming deur die Staat wat berus op 'n sterk Weermag en Polisiemag om ordelike regering te waarborg, sowel as doeltreffende en suiwer administrasie.

•Die handhawing van vrye onderneming as grondslag van ekonomiese en finansiële beleid.

In 1981 teken vier senior lede van die NP die welbekende verkiesingsmanifes: P.W. Botha (hoofleier van die NP), Owen Horwood (leier van die NP in Natal), Nak van der Merwe (leier van die NP in die OVS) en AP Treurnicht (leier van die NP in Transvaal). P.W. Botha se twaalfpuntplan is deel van hierdie manifes. Die argument van magsdeling word trouens verder uitgebou in die verkiesingsmanifes van 1981. In die vierde punt word erkenning gegee aan: *"Die verdeling van mag tussen Suid-Afrikaanse Blankes, Suid-Afrikaanse Kleurlinge en Suid-Afrikaanse Indiërs met 'n sisteem van konsultasie en medeverantwoordelikheid waar gemeenskaplike belange geraak word."*

Ten spyte van die feit dat die tafel gedek is vir politieke hervorming, het Chester Crocker van die *Council on Foreign Relations* die volgende benadruk: *"The political leadership contin-*

ues to define its minimum conditions in maximum terms, and whites are likely to remain at the stage of shadowboxing, at least until more is known about the participants and procedures for real intergroup bargaining. Nothing important is disclosed prematurely, giving the impression that Verwoerdian tabos remain in force."

Die Presidentsraad het in Februarie 1981 met sy werksaamhede begin. Die Presidentsraad was geskoei op die Erika Theron-verslag en het derhalwe die weg gebaan vir verdere politieke hervorming. Die Raad het vyf komitees gehuisves, waaronder 'n konstitusionele-, 'n ekonomiese-, 'n beplannings-, 'n wetenskaps- en 'n openbare verhoudingskomitee. Die belangrikste daarvan was die konstitusionele komitee wat onder die voorsitterskap van Denis Worrall moes werk aan aanbevelings vir 'n nuwe konstitusie. Worrall is deur P.W. Botha op advies van Pik Botha aangestel. Worrall was in 1975 een van die belangrike medewerkers aan die *Study Project on Christianity in an Apartheid Society*-projek (Sprocas). Dit is 'n projek van die linkse *South African Council of Churches*. Die Presidentsraad het in Mei 1982 sy grondwetlike voorstelle aan die regering voorgelê. "*The basis of this report was that a normal democratic system of government — sometimes also referred to as 'the Westminster system', 'the one-man-one-vote-system' and 'the winner-takes-all-system' — could not be adopted in South Africa because it would result in a black majority government. Another answer had to be sought. According to the Worrall report, the system of government which will be the best for South Africa was one of 'consociational democracy' as expounded by the American political scientist Professor Areand Lijphart. This governmental system is distinct from the winner-takes-all concept of the Westminster system, because the weaker groups or segments of a community are also recognised in the decision-making process. The authors of the Worrall report went further to say that even a governmental system based on consociational democracy was doomed to failure in South Africa if blacks were included.*"

Om infrastruktuur te verleen aan die Verligte Aksie-beweging se nuutgevestigde doel om die verslag van die Rockefeller Foundation as bloudruk slaafs na te volg, het dit aanleiding gegee tot die vestiging van takke binne die Sekretariaat van die Staatsveiligheidsraad: die Tak Nasionale Vertolking (TNV), Tak Strategie en Kommunikasie Operasies (laasgenoemde was reeds sedert 1978 in bedryf en was by Afdeling Militêre Inligting gesetel) in 1981. Die Staatsveiligheidsraad (wat op die basis van

die **Totale Aanslag** en die **Totale Strategie** en 'n Nasionale Veiligheidsbestuursstelsel opereer om revolutionêre aktiwiteite te beveg) is in lyn met Samuel Huntington se voorstelle om dit meer vaartbelyn te maak om die Huntington-bloudruk in die geheim te implementeer en slegs enkele persone daar het geweet wat werklik aangaan. As deel van P. W. Botha se Staatsveiligheidsraad, het die premier gedurende Mei 1980 in sy hoedanigheid as Minister van Verdediging dertien van die vernaamste sakelui as militêre raadgewers vir sy hervormde Verdedigingsadviesraad gewerf. Hulle is Gavin Relly van Anglo American, Mike Rosholt van Barlows, Basil Hersov van Anglo-Vaal, Wim de Villiers van General Mining, Frans Cronje van SAB-Nedsual, Richard Goss van SAB, Chris Saunders van Tongaat, Ian Mackenzie van Standard Bank, Richard Lurie van JSE, Johannes van der Horst van Old Mutual, Fredi du Plessis van Sanlam, Johannes Hurter van Volkskas en Jaap Wilkens van SALU. Hulle taak sou wees om advies te gee aan P.W. Botha en genl. Magnus Malan (as hoof van die Weermag). Hulle moes ook dien as waghonde oor die Magte en die wapennywerhede.

Die probleem van die koördinerende en bestuur van die land se inligtingspoging is mettertyd opgelos. Die sukses volgens Neil Barnard kan deels toegeskryf word aan die stigting van die Koördinerende Intelligensiekomitee (KIK). Die *Tak Nasionale Vertolking* is 'n uitvloeisel van die Simonstad-konferensie van 1981 om navorsingsprodukte van die veiligheidsgemeenskap te koördineer en daaglikse situasierapporte uit te reik oor die veiligheidssituasie. Die voorsitterskap van die TNV sou tweejaarlik verander tussen die departemente van die Veiligheidsgemeenskap. Die praktiese funksionering daarvan het sy neerslag gevind in die *Koördinerende Intelligensie-komitee* (KIK). Die Direkteur-generaal van Nasionale Intelligensiediens sou hier voorsitter wees. Die komitee het in die begin weeklik, later tweeweklik en sedert 1990 maandeliks vergader. Die TNV en KIK het vanaf 1982 begin funksioneer. *Kommunikasie Operasie* (Kom. Ops.) sou vorentoe 'n vername koverte (geheime) rolspeler word in die politieke veranderinge van Suid-Afrika en sou 'n blote voortvloeisel van die geheime projekte van Eschel Rhoddie se ou Departement van Inligting wees. Die tyd sou ook leer dat die Staatsveiligheidsraad die '*Big Brother*'* (uit George Orwell se boek **1984**) in Suid-Afrika gedurende die P.W. Botha-era sou wees. Ons wil verder gaan en sê dat die CIA minstens waarnemingstatus gehad het in die Staatsveiligheidsraad.

CIA-SPIOENASIE-NETWERK IN SUID-AFRIKA

Volgens betroubare inligting het die CIA op daardie stadium sowat nege klandestiene bronne/agente op Regeringsvlak gehad wat goed ingewef was in die Afrikaner Broederbond, die Nasionale Party en die Staatsveiligheidsraad. Hulle was Pik Botha (1982-), Gerrit Viljoen (1973-1991), Owen Horwood (1975-1979), Alwyn Schlebusch (1977-1981), Barend du Plessis (1975-1993), F.W. de Klerk (1975-), Kobie Coetzee (1975-1991), Chris Heunis (1976-1989) en Fanie Botha (1980-1985). Daar is 'sterk' toegesien dat die Republiek se Veiligheidsgemeenskap (bedoelende die geheime diens, die Afdeling Militêre Inligting, die Veiligheidspolisie en Departement van Buitelandse Sake) op daardie stadium nie deur die *Verkrampptes* gepenetreer kon word nie.

SUIDWES-KWESSIE

As deel van die **Totale Strategie** van die Staatsveiligheidsraad (en meer bepaald die Suidwes-Afrika Strategie) het Pik Botha in Mei 1981 met betrekking tot sowel die *Suidwes-kwessie* as die *Suid-Afrikaanse atoomgeheime* 'onnodig*' toegewings gemaak. Dit was toe die Suid-Afrikaanse kernprogram al ver gevorder was en die Amerikaners nog met 'n agterhoedegeveg probeer het om die vooruitgang daarvan te vertraag. Die Amerikaners het ingestem om 'n kontrak vir die lewering van verwerkte uraan deur middel van Frankryk na te kom, op voorwaarde dat Suid-Afrika begin onderhandel oor die oorgawe van Suidwes en ook bereid sou wees om sy geheime uraanverrykingsproses op Valindaba aan Amerikaanse atoomwetenskaplikes bekend te maak. Die onderhandelings oor die prysgawe van Suidwes-Afrika het in alle erns begin kort ná 'n gesprek van Pik Botha met president Ronald Reagan van die VSA in Mei 1981. Aldus mnr. Stuart Murray se weergawe van dié onderhandelings in sy boek wat handel oor Koeberg en wat bevestig is deur die destydse Amerikaanse onderhandelaar, Chester Crocker.

Die Staatsveiligheidsraad (SVR) het op aandrang van die Afrikaner Broederbond besluit om SWA se ontvoogding as 'n eksperiment aan te wend ten einde komplikasies uit te wys tydens die gebied se ontvoogdingsproses/oorgangproses na 'n volwaardige onafhanklike staat. In dié verband was 'n SWA-werkgroep as 'n Interdepartementele komitee (bestaande uit 'n militêre navorser van Afdeling Militêre Inligting, 'n ekonoom en 'n politieke navorser van die Nasionale Intelligensiediens, 'n navorser van Departement van Buitelandse Sake en 'n navorser van die Veiligheidspolisie) saamgestel om daardie komplikasies

dop te hou. Derhalwe was dit die werkgroep se taak om tweemaandelikse 'n monitorverslag te skrywe wat geormerk was vir die SVR se Tak Nasionale Vertolking en Tak Strategie. Die verslag is dan opsommenderwys mondelings in die SVR aangebied. Die gebied het tydens sy ontvoogding 'n Regering van Nasionale Eenheid gehad, wat steeds nie deur Swapo (buitelands) erken is nie. Selfs die vakbondwese het onder die leiding en die toesig van die regeringsagent, adv. Anton Lubowski, na Suidwes-Afrika toe uitgebrei.

DIE STIGTING VAN DIE KONSERWATIEWE PARTY: DIE REGERING SKEP SY EIE REGSE OPPOSISIEGROEP AS DEEL VAN DIE UITVERKOPING VAN BLANK SUID-AFRIKA

Die Konserwatiewe Party was tot op daardie stadium, naas die Afrikaner-Weerstandsbeweging, een van die mees obskure operasies wat Kom. Ops. die lig laat sien het. Hierdie regeringsintervensie was 'n direkte manifestasie van die Staatsveiligheidsraad wat verband gehou het met die Hunting-ton-bloudruk. Die stiging van die KP is (naas 'n Hunting-ton-doelwit) ook 'n CIA opdrag aan Pik Botha wat in samewerking met wigte binne die Staatsveiligheidsraad moes opereer en hier meer spesifiek met Tienie Groenewald. Alhoewel die Herstigte Nasionale Party in die Algemene Verkiesing van 1981 nog geen setel kon wen nie, het hy tog daarin geslaag om in stemgetalle aansienlike groei te toon,. Die groei was aanduidend tot 'n toenemende ontevredenheid van die kieserspubliek teenoor die *Verligte* politieke beleidsrigtings van die Nasionale Party (en Afrikaner Broederbond) en 'n moontlike herlewing van *Verkrampte* Afrikanerskap. Hierdie tendens wat aan die ontwikkel was, vind plaas op die vooraand van die Regering se beplande ingrypende politieke veranderinge vir Suid-Afrika. Die CIA se front, *Verligte Aksie-beweging*, wat 'n invloedryke faksie binne die Afrikaner Broederbond gevorm het, het hulle planne agtermekaar gehad om die verslag van die *Rockefeller Foundation* as bloudruk slaafs na te volg. Daarby was die CIA van opinie dat indien die *Verligte Aksie-beweging* die HNP as 'n opkomende politieke faktor sou ignoreer, sou die NP met sy politieke hervorming te min tyd gelaat het. Gevolglik kon die hele hervormingsproses gestop word indien die HNP die bewind by die NP sou oorneem. Die stigting van die KP was so vroeg as middel 1980 deur die *Verligte Aksie-beweging* beplan. Die aanvoerwerk om die klimaat te skep, was reeds in Oktober 1980 aan die gang toe Willem de Klerk in 'n toespraak voor die landsberaad van die Rapportryers op Nelspruit

die idee van 'n skeuring in die Nasionale Party en die onafwendbaarheid daarvan beklemtoon het.

'n Moontlike herlewing van *Verkrampde Afrikanerskap* is 'n tendens wat in alle opsigte voorkom moes word. Die vermoede is by die CIA en gevolglik die *Verligte Aksie-beweging* gewek dat die Herstigte Nasionale Party in 'n komende Algemene Verkiesing nog sterker op die voorgrond kon tree. Daar is besef dat die HNP tot die amptelike opposisie sou groei en die CIA wou dit ten alle koste verhoed.

Om dit te voorkom, moes die KP gestig word. Op 20 Maart 1982 word die KP gestig in die Skilpadsaal op die Skouterrein van Pretoria. Die KP is gestig met die doel '*to provide a political balance as (a result of) the government changing its policy** — aldus in 'n verslag wat deur 'n gewese lid van Nasionale Intelligensiediens aan die blad **Weekend Star** gegee is om die intervensie van die regering in die politieke arena te onthul. Die tyd sou ook leer dat die KP (net soos die AWB) 'n rytuig sou word om die volkstaat-idee te bevorder, net soos die verslag dit uitgewys het, en dat die gemene deler in beide die AWB en die KP Tienie Groenewald en Kom. Ops. was. So is die Herstigte Nasionale Party (HNP) dan as politieke bedreiging vir die Nasionale Party reeds in 1982 met die stigting van die KP netjies geëlimineer en is die opkoms van *Verkrampde Afrikanerskap* ingeperk tot *Gematigdheid*. Die Konserwatiewe Party en Herstigte Nasionale Party kon mekaar nooit in tussenverkiesings vind nie, en so is die regse stemme elke keer verdeel, terwyl magdeling hand oor hand gegroei het en 'n al hoe groter werklikheid in die Suid-Afrikaanse politiek geword het. *Verkrampde Afrikanerskap* was toe in 'n doodloopstraat.

Dr. Ferdi Hartzenberg het doelbewus agter die skerms en as deel van 'n uiters geheime projek van die Staatsveiligheidsraad, saamgewerk met die Regering van P.W. Botha om die regses te mislei. Dr. Ferdi Hartzenberg sowel as bepaalde ander politici (Tom Langley, Casper Uys, Daan du Plessis en C.H. Werth) is deur die Staatsveiligheidsraad genader om saam te werk met die voorbok, Koos van der Merwe, ten einde 'n regse front daar te stel. Hierdie persone was regeringsagente. Koos van der Merwe is in 1981 in die Poynton-gebou se kelderverdieping in die teenwoordigheid van Brig. Tienie Groenewald van Kom. Ops. gesien. Hierdie bovermelde persone se bymekaarkomplek was by Militêre Inligting se Fortana-plaas langs die Murrayhill- en Petronella-afdraaipad op die N1-Pietersburg/Pretoriasnelweg (sowat 20 kilometer buitekant Pretoria). Dit is die eiendom van Afdeling Militêre Inligting. Die persone was daar afgeskerm vir opleiding. Tienie Groenewald se seun, Hendrik Groenewald, was as

onderoffisier ook by hierdie projek ingetrek om onder meer kosvoorrade aan te ry. Hierdie projek is ongeveer middel 1980 geaktiveer. Sedertdien is die media gebruik om 'n *'tweespalt'* in die NP aan te blaas.

Van hierdie persone het steeds as lede van die Afrikaner Broederbond aangebly, nadat hulle weggebreek het van die NP. Ons sê die KP is 'n Regeringslenterparty. In dié verband wys ons graag op 'n uittreksel uit Chester Crocker se artikel *"South Africa: Strategy for Change"* bladsy 333: *"...the primary issue facing Botha and his like-minded lieutenants is how to organize and lead Afrikanerdom away from the dead end of Verwoerdian ideology. The answer lies in using the NP and the state apparatus itself as instrument for change."* Die artikel is in 1980 geskrywe.

1983-REFERENDUM BEVEILIG DIE REGERING SE POLITIEKE HERVORMING

Die Regering het geweet dat hy 'n gunstige reaksie op sy konstitusionele hervormings sou kry. P.W. Botha het op 10 Mei 1983 'n referendum aangekondig om die Nasionale Party se nuwe Grondwetlike voorstelle te toets, wat voorsiening maak vir 'n driekamer-parlementêre stelsel. Hoekom die referendum, as die Regering dan reeds sy nuwe konstitusionele voorstelle in die Algemene Verkiesing van 1977 getoets het? P.W. Botha moes dit doen om 'n algemene verkiesing af te weer. Hierdie referendum word later uitgestel na 2 November 1983. Die Nasionale Party het egter byna in 'n dilemma beland toe dr. Van Zyl Slabbert van die PFP by sy mense aanbeveel het om Nee te stem, aangesien die nuwe grondwet nie naastenby ver genoeg gegaan het nie, en bowendien ook die Swartes uit die konstitusionele bestel uitgesluit het. Hy het wel 'n mate van steun vir sy standpunt geniet, maar die oorgrote meerderheid PFP's het gereken dat dit 'n substansiële toewysing is om 'n veelrassige politieke bestel in Suid-Afrika te vestig, en hulle het op eie houtjie besluit om Ja te stem. Ten spyte van die gevoel wat daar tussen die HNP en die KP bestaan het, het Jaap Marais aan sy party die opsie gestel dat daar samewerking kon wees. Die HNP was wys genoeg om 'n samevoeging van besture met die KP te vermy — elke party het sy eie veldtog gelooft, en elke party het sy eie identiteit gehandhaaf. Met 66,3 persent meerderheid stemme ten gunste van die voorstelle, het die Regering in 1983 'n nuwe grondwet aanvaar.

By implikasie beteken die uitslag van die referendum dat die Blankes na die Stembus gegaan het en met 'n tweederdemeerderheid afstand gedoen het van hulle soewereiniteit. Hulle het *'vrywilliglik'* oorgegee aan 'n bestel

waar hulle mede-regeer sou word deur Indiërs en Kleurlinge. 'n Nuwe Grondwet met die Presidentskapsamp ook 'n uitvoerende staatshoof en die stigting van die Konserwatiewe Party, was geskoei op Samuel Huntington se voorwaardes vir politieke hervorming: 'n hoë konsentrasie van politieke mag, sodat slegs enkele medewerkers weet wat die doel van elke maatreef is wat vorentoe geïmplimenter sou word en slegs 'n politikus met byna diktoriale magte daarmee sou slaag.

Met hierdie referendum het die Regering hom ingebind in, soos Samuel Huntington dit self gestel het: *"The increasing strength and activities of the HNP, AWB and other groups opposed to change, on the one hand, and of the PFP and blackgroups, on the other, would appear to place the South African government in a classic reform position."* (Die artikel is in 1981 geskrywe toe die KP nog nie gestig is nie). Vervolgens sê Huntington dat: *"Social and economic reform is normally facilitated by a relatively high concentration of power in the political system. Meaningful land reforms, for instance, are almost never enacted by democratically elected parliaments; they are imposed by some undemocratic source of authority. Competitive democratic politics does normally, on the other hand, encourage the mobilization of new groups into politics. In the case of South Africa, however, limited uni-racial democracy may well serve to obstruct such incorporation, since the lines of exclusion are so clear, the history of the exclusion is so fraught with symbolism, and the consequences of ending that exclusion so frightening to many white voters. What is involved is clearly something that arouses much more intense feelings than the gradual incorporation of the middle classes and working classes into European politics in the nineteenth century. In addition, competitive democratic politics often encourages appeals to communal biases and racial prejudices. 'Political institutions which encourage the participation of the Masses in the recruitment of leaders, as Melson and Wolpe summed up the conclusions of their own as well as other studies, 'tend to further politicize and intensify communal conflicts*. Consequently, it is not inconceivable that narrowing the scope of political participation may be indispensable to eventually broadening that participation. The argument that it will be necessary to replace 'entrenched white democracy* with enlightened despotism and the increased role of the State Security Council, the enhanced decision-making powers of cabinet committees, and the expansion of the role of the Prime Minister*s office, are perhaps evidence of a tendency in this direction."*

NKOMATI-VERDRAG AS DIE EERSTE TREE TOT OORGAWE

Die eerste manifestasie van die afwyking in P.W.Botha se militêre opsie vir staatsveiligheid, vind plaas in Maart 1984 by die sluiting van die Nkomati-verdrag tussen Suid-Afrika en Mosambiek. Die eerste tree van die herimplimentering van die *détente*-beleid waarin Pik Botha van die Departement van Buitelandse Sake en Neil Barnard van die Nasionale Intelligensiediens 'n sterk hand gehad het. Die Nasionale Intelligensiediens is opdrag gegee om Afdeling Militêre Inligting se verbintenis met die Mosambiek se weerstandsbeweging, Renamo, te monitor. Die Staatsveiligheidsraad wou verdere wapenlewering aan Renamo stop. Hierdie eerste tree van *détente* sou later lei tot die onafhanklikwording van Namibië in 1989 en die instelling van 'n Regering van Nasionale Eenheid vir die Republiek na die Algemene Verkiesing in April 1994. Neil Barnard vertel aan **Beeld** van 17 Februarie 1992 dat hy teenwoordig was by die meeste gesprekke wat die ondertekening van die Nkomati-verdrag voorafgegaan het. Van die eerste gesprekke was in Mbabane, Swaziland. Pik Botha, Magnus Malan en Louis le Grange was die Suid-Afrikaanse ministers wat die onderhandelinge namens die Regering gevoer het. Die Nasionale Intelligensiediens was ook ten nouste betrokke omdat die Diens sterk geglo het dat die beleid van destabilisasie van die buurlande op die duur nie haalbaar sou wees nie. *"By die gesprekvoering rondom Nkomati het ek geweldig baie geleer van 'n man soos mnr. Pik Botha. Ek het 'n hoë waardering ontwikkel vir sy manier van doen. Min mense weet by hoeveel geleenthede hy meedoënloos agter die skerms die sake van Suid-Afrika verdedig en beskerm het,"* was Neil Barnard se kommentaar.

'n Afvaardiging van die Konserwatiewe Party bestaande uit Tom Langley en Casper Uys het hierdie eerste tree saam met Pik Botha en Neil Barnard gestap toe hulle die sluiting van die Nkomati-verdrag bygewoon het. Hoewel die SA Weermag met militêre operasies in die frontliniestate besig was om hulle by wyse van ekonomiese destabilisasie te dwing om met Suid-Afrika saam te werk, het bepaalde generaals die rigting van die Staatsveiligheidsraad se *détente*-benadering ondersteun, waaronder die Hoof van die Suid-Afrikaanse Weermag, Constand Viljoen en die voorsitter van die Staatsveiligheidsraad se Tak Nasionale Vertolking, Tienie Groenewald. Selfs die Direkteur-Generaal van Vervoer, het begin te velde trek teen die Weermag se betrokkenheid in aggresiewe oorgrensoptrede.

Détente kry sonder meer 'n nuwe momentum — ook in die Afrikaner Broederbond.

CIA WERK KOVERT MEE OM DRUK OP DIE REGERING TE VERHOOG OM SWARTMENSE IN DIE POLITIEKE BESTEL TE AKKOMMODEER

As deel van die *Rockefeller Foundation* se Aksieplan om binnelandse druk op die Suid-Afrikaanse Regering te plaas vir politieke hervorming, het afvaardigings van alle rasse, wat 575 organisasies verteenwoordig het — vakbonde, sportliggame, gemeenskapsorganisasies, vroue en jeugorganisasies — in Augustus 1984 die *United Democratic Front* (UDF) gestig met die doel om alle interne/binnelandse weerstand teen Apartheid te koördineer. Die UDF het tydens sy stigtingskonferensie verklaar dat dit die organisasie se doel is om 'n *"united democratic South Africa, free of Homelands and group areas and based on the will of the people"* daar te stel. Die UDF was die breinkind van die CIA. Die CIA se agitator was Allan Boesak. Die UDF het die weerstandsaksies oor die breedte van Suid-Afrika in 1983-1985 geloods. Werkers wat in Ciskei woonagtig was, het busse wat hulle daagliks na Oos-Londen moes neem, sporadies geboikot. Die Kleurlinge en Indiërs se eerste verkiesing in 1984 was ook gekenmerk deur wydverspreide geweld — wat 58 voorvalle van sabotasie teen staatseiendomme (waaronder die afbrand van klaskamers), vulstaties, kraginstallasies en spoorlyne en 26 aanvalle op polisiemanne ingesluit het. Hierdie aksie was geloods om stemreg vir Swartes te bevorder. Die *Release Mandela Committee* het ook in daardie tyd 'n wegbly-aksie in Soweto geloods. Intussen het anti-apartheidsveldtogte in die VSA momentum begin kry. Die Amerikaner en uitvoerende direkteur van Trans-Africa ('n Swartbewussynsgroep), Randall Robinson, het met CIA fondse 'n swart koalisie van studente, vakbondwerkers, burokrate en politici gevestig. Teen 1984 het dit reeds 6 000 lede gehad. Verskeie Amerikaanse Federale state en Stadsrade het hulle beleggings in maatskappye, wat besigheid met Suid-Afrikaners gedryf het, teruggetrek en 'n disinvesteringsveldtog is ook geloods teen beleggings in Krugerrande en investering in Suid-Afrika.

Die binnelandse veiligheidsituasie het sodanig versleg dat P.W. Botha op 20 Julie 1985 genoop was om 'n noodtoestand (*'a state of emergency'**) in 36 landdrosdistrikte af te kondig. Op 12 Junie 1986 het hy 'n landswye noodtoestand aangekondig. Daarmee saam het hy bepaalde regte van die pers ingekort, bepaalde agitators gearresteer, vergaderings sonder polisie-magtiging verbied en

bepaalde organisasies as verbode verklaar, waaronder die UDF en Azapo.

EKONOMIESE AANSLAG TEEN SUID-AFRIKA

Toe die internasionale gemeenskap daarop met 'n intensiewe ekonomiese dwangmaatreëlsveldtog teen die land begin, was die graad van Suid-Afrika se afhanklikheid/kwesbaarheid van die buiteland taamlik hoog. In Julie 1985 het Dave Rockefeller se Manhattan-bank 'n finansiële krisis in Suid-Afrika geskep toe sy bank weier om Suid-Afrika se korttermyn buitelandse skuld om te rol. Ander banke het ook deelgeneem aan die finansiële aanslag teen Suid-Afrika en soortgelyke stappe gevolg. Intussen het Amerikaanse multinasionale maatskappye hulle investering in Suid-Afrika onttrek. Nagenoeg 40 ondernemings in Suid-Afrika was deur die stap in 1985 geraak en 50 in 1986. Die vraag van volledige ekonomiese sanksies teen Suid-Afrika was vuurwarm gedebateer dwarsoor die VSA. Die opposisie teen ekonomiese sanksies het erken dat die voetspruitende ekonomiese agteruitgang wel apartheid sal “wegvreet” en geargumenteer dat die ekonomiese agteruitgang meer nadelig vir die Swartes as vir die Blankes sou wees en dat Botha se hervormingsbeleid Suid-Afrika tog in die regte rigting laat beweeg. Die ondersteuners van sanksies het egter geargumenteer dat segregasie en apartheid ontwikkel het in 'n dekade van ekonomiese groei, dat baie Swart Suid-Afrikanners sanksies ondersteun en dat Botha onversetlik was in sy weiering om Swartes 'n effektiewe inspraak in die politieke stelsel te gee.

Die Amerikaanse ekonomiese sanksiewet, die *Compression Anti-Apartheid Act* (CAAA), is in Oktober 1986 goedgekeur, wat 'n verbod op nuwe investering in en banklenings aan Suid-Afrika plaas, die lugverbinding tussen die VSA en Suid-Afrika beëindig, 'n beperkte handel teen Suid-Afrika voorstaan en dreig om militêre hulp aan bondgenote op te skort wat die wapenverbod teen Suid-Afrika oortree. Dit vorm die steunpilaar van 'n internasionale ekonomiese aanslag teen die Republiek. Dié wet stel vyf voorwaardes vir die opheffing van ekonomiese dwangmaatreëls teen die Republiek voor:

- i. Die vrylating van politieke gevangenes;
- ii. Die ontbanning van verbode politieke organisasies;
- iii. Opheffing van die noodtoestand;
- iv. Afskaffing van die oorblywende anti-apartheidswetgewing;
- v. Verbintenis tot onderhandelinge vir 'n nie-rassige demokrasie in Suid-Afrika.

Om jaarliks in die Republiek te investeer was die P.W. Botha-regering gedwing om nagenoeg 54 persent van al investeringsfondse in die buiteland te vind.

Teen die agtergrond van die ekonomiese dwangmaatreëls teen die land moes die landsgrense steeds beveilig word. Die volkshuishouding het in 'n likiwiditeitsloksituasie beland en het toe met die staat se skuldeisers 'n skuldmoratorium aangegaan. Die staat kon hierna tesame met die ekonomiese aanslag teen die land nie meer skuld in die buiteland bekom nie. Al alternatiewes wat vir die staat bestaan het, was om Staatsbelange te privatiseer. Saam met privatisering het die P.W. Botha-regering ook die ekonomie gedereguleer. Die ekonomiese aktiwiteite van die informele sektor sowel as dié van die ondergrondse aktiwiteite (dwelms, smokkelary, roof, kinderdiefstalle, geldvervalsing en swendelary) het toegeneem.

AANSLAG TEEN DIE BLANKE KIESER, SY GODSDIENS EN SY KULTUUR

Na aanleiding van bevindings van die Raad vir Geesteswetenskaplike Navorsing berig **Beeld** van 21 Augustus 1984 dat: "*Blanke Suid-Afrikaners, veral Afrikaanssprekendes, is oorweldigend ten gunste van bestaande apartheidstrukture in die Republiek*". Dit lei daartoe dat:

- die Afrikaners se finansiële vermoëns in die slag gebly het. Barend du Plessis as Minister van Finansies bloot net verder gegaan het. 'n Verbruiksgeleide ekonomiese beleid gevolg is. Die Afrikaner se spaargeld opgedroog het en hy het meer en meer in skuld verval het. Armoede baie Afrikaners se voorland was.

- die Staatsveiligheidsraad se *Kommunikasie Operasie* aan Johan Heyns opdrag gegee het, in soverre dit Heyns se anti-Apartheid sentiment betref, om toe te sien dat dit deel vorm van 'n kultuurverandering binne die mees invloedryke kerk in Afrikanergeleedere, naamlik die NG-kerk. As gevolg van die belangrike rol van godsdienste by die Afrikaner, is die kerklike aanslag op die *Verkrampte*/konserwatiewe denke van die Afrikaner deur die plaaslike kerke in die middel tagtigs begin. Professor Johan Heyns (Afrikaner Broederbond) het hier 'n kardinale rol gespeel veral in die opleiding van voornemende Nederduitse Gereformeerde Kerk (NG) predikante, asook gedurende sy leierskap as Moderator van die NG kerk (1986-1994). Dit het meegebring dat die regsgesindes van die NG kerk weggebreek het en die Afrikaanse Protestante kerk (APK) kerk gestig het of hulle lidmaatskap na die Hervormde Kerk verskuif het.

•daar in 1984 deur die Afrikaner Broederbond 'n beweging op tou gesit is om die Afrikaner in 'n hegte kulturele eenheid saam te voeg. Die grondoorsaak van hierdie strewe was egter die afdraaipaaie waarop die Afrikaner Broederbond die Afrikaner mislei het. Agter die skerms het die Afrikaner Broederbond gepoog om alle Afrikanerorganisasies onder sy beheer te kry sodat daar nie vanuit regse geledere geleenthede sou wees om die kultuur te kaap nie. 'n Strategie (wat reeds in die sewentigerjare deur die Afrikaner Broederbond beplan is) is gevolg om regse politieke groepe (waaronder die KP, die Herstigte Nasionale Party en die AWB) in te trek, Afrikanerskap kultureel brandend te hou en dan die *volkstaat*-gedagte te propageer. Die pogings op politieke gebied was nie 'n sukses nie, en die Herstigte Nasionale Party en die KP het mekaar in die een verkiesing na die ander teengestaan. Uit hierdie inisiatief is die Afrikaner Volkswag onder die leiding van die Broeder (prof.) Carel Boshoff gestig. Die organisasie het neerslag gevind in 'n takstruktuur wat landwyd gevestig is, en 'n hoofbestuur wat sake gekoördineer het. Daar is aandag gegee aan die behoefte om die volk op groot skaal byeen te bring. Volksfeeste is hiervoor aangewend. Terselfdertyd het die liberale faksie binne die Afrikaner Broederbond begin met hulle planne om Swartes by die Suid-Afrikaanse politieke arena te betrek. Ons sê geensins dat Boshoff persoonlik deel was van die komplot teen die Afrikaner nie. Ons weet dat hy geen verbintenis het met die *Verligte Aksie-beweging* nie. Boshoff het egter 'n agenda gevolg wat wel deur die *Verligte Aksie-beweging* misbruik is.

•Johan van Rooyen die inisiatief geneem het en 'n onafhanklike tydskrif **De Kat** uitgegee het. Die tydskrif het 'n subtiële bydrae verleen aan die stukrag wat daarop gemik is om Suid-Afrika te help verander. Voorts het Max du Preex, 'n oud-offissier van Afdeling Militêre Inligting, gedurende 1988 in opdrag van die Nasionale Intelligensiediens die **Vrye Weekblad** begin bedryf. Die gedagte met '*die blad was om dwars te wees, heilige koeie aan te vat en om met die Afrikaanse leiers te spot.*'* Die blad slaag veral sedert 1990 (met artikels soos Dirk Coetzee se bewerings van die Polisie-betrokkenheid by Derde mag-optrede) daarin om 'n gesindheidsverandering by die breë publiek te bevorder.

Sodoende het die starre infrastrukture van die *Verkrampte* Afrikaner in die politieke arena teen die Republiek stelselmatig verbrokkel.

Om die aanslag teen die behoudende Afrikaner in sy kerk te kan begryp, moet 'n mens Johan Heyns onder die soeklig plaas.

WIE WAS JOHAN HEYNS?

In sy boek, MY LEWE EN STREWE deur MANIE MARITZ, waarsku Maritz teen die toendertydse moderator van die NG Kerk, naamlik dr. Wim Nicol. Nicol was *n Jood en Manie Maritz sê oor hom: “*n Jood bly *n Jood!” bedoelende dat hy sy eie geloof nooit ter syde sal stel nie.

Toe twee joernaliste, een van *Rapport* en een van *Beeld*, Johan Heyns genader en gevra het hoekom hulle die familienaam **Heinsowitz** verander het na **Heyns**, wou hy hulle nie antwoord nie.

Intussen het een van Heyns se seuns in Laudium, Pretoria — *n bekende Indiër-woonbuurt — gesê: Hy vind dit goed dat ons nou al die gelowe van die wêreld in Suid-Afrika aanbid. Dit verruim *n mens se gedagte.

Die *Beeld* van 3 Des. 1988 berig oor prof. Johan Heyns (intussen deur *n doodskoeël getref in sy huis — maar destyds moderator van die NGK) dat hy in Soestdyk, Utrecht, gebore is en uit *n **JOODSE** familie stam. Hy behaal *n graad in Teologie by die berugte, ongewilde, kommunistiesgesinde Universiteit te “Kampen” in Overijssel, Nederland, en roem daarop dat hy *n bekeerde Jood is. Maar hoekom word *n Jood wat tot tot die Christendom bekeer het, nog streng volgens Joodse tradisie begrawe? Johan Heyns het ook waarskynlik nooit vergeet wat daar in die Joodse Protokolle staan nie. Sy ywer om die Blank en Swart verenig te kry, spreek te duidelik van die doelstellings van die Jode van die Weste wat op hulle beurt die geldmag beheer. ‘n Paar van die belangrikste Protokolle word ter illustrasie aangehaal:

1 Protokol 11: Die Christene is ‘n kudde skape en ons is die wolwe, en julle weet wat gebeur as die wolwe ‘n trop skape beetkry.

2 Protokol 2: Dit handel oor oorlog en die pers. Daar word onder meer gesê: Deur die pers het ons die mag gekry om die publiek te beïnvloed terwyl ons self in die skadu bly. Danksy die pers waardeur ons die goud in ons hande gekry het. Hierby sluit aan ‘n gedeelte uit Protokol 7: Met die pers in ons hande, was ons in staat om die openbare mening so te vorm dat ons daardeur regerings gedwing het om in die rigting te werk wat ons graag wil hê.

3 Vier belangrike punte uit hierdie protokol: (a) Joodse inmenging in die masjienerie van die Christen regering sodat dit nooit behoorlik kan funksioneer nie. (b) Die aanhitsing van onverdraagsaamheid tussen die verskillende staatspartye sodat hulle nooit kan koöperateer vir die goed en beswil van die Staat nie. (c) Die opsetlike beleid van uithongering van die werkende klasse, en sodoende hulle toorn so aan te wakker dat dit op ‘n

rewolusie uitloop. (d) Die finale ineenstorting. Hierby sluit ‘n gedeelte uit Protokol 10 aan: “Die mense wat die land behoort te regeer word opsy geskuif deur die magte van ‘liberalisme* deur ‘n massa praters wat onder ons leiding die mense ‘n republikeinse gees gegee het. As ons hierdie bereik het, het ons hulle behoorlike vorms van regering vervang deur ‘n karikatuur, deur Presidente uit die massa gekies te midde van ons speelbal politici.” Demokrasie is die manier waarop die Jood elke land se regering tot ‘n val wil bring.

4 Protokol 4: Ons kan spog daarmee dat ons die ontwerpers is van Hervorming (Calvinisme). Calvin was een van ons kinders, van Joodse afkoms en is deur Joodse opdrag en geld aangemoedig om ‘n skema op te trek vir Hervorming. En verder: Wanneer ons die wêreldmag het, sal dit wenslik wees dat daar geen geloof behalwe ons eie geloof in een God sal wees nie.

NASIONALE PARTY SE EERSTE TREE NA TOTALE OORGAWE

Teen die einde van 1984 was daar enorme druk op die Regering vir politieke hervorming en het Mandela besluit dat die tyd ryp was vir die ANC om die inisiatief te neem in ‘n poging om dialoog met die Regering aan te knoop wat sou kon uitloop op onderhandelingspolitiek. Hy het ‘n brief aan Kobie Coetzee gerig waarin hy hom vra om vir hom ‘n ontmoeting met PW Botha te reël. Hy het vir Coetzee gevra om hom daarvoor in die tronk te kom besoek. Coetzee het nie daarop gereageer nie. Intussen het die Broederbond besluit dat Swartes ook stemreg moet kry. Allister Sparks sê in sy boek **Tomorrow is Another Country: The Inside Story of South Africa*s Negotiated Revolution** op bladsy 74: *‘According to him (Pieter de Lange), the Broederbond had accepted by 1984 — a full year before Coetsee*s first meeting with Mandela — that black South Africans would have to be given the vote and that Afrikaners would have to be prepared for this seismic change.**

Hierdie besluit het veral sedert 1985 momentum begin kry toe bepaalde Afrikaner Broederbondlede van mening was dat Nelson Mandela vrygelaat moet word. Vigs as oorwegende faktor om die Swartbevolking se dominasie te stuit, asook die vrees dat Mandela in die tronk sou sterf, voer in Afrikaner Broederbond-geledere die botoon om ‘n finale besluit na links te neem.

Nelson Mandela se gesondheid het teen die einde van 1985 skielik agteruitgegaan en bepaalde vrese het (uit hoofde van Steve Biko se dood in die tronk) ontwikkel rondom ‘n moontlikheid dat Mandela in die tronk sou sterf met die gepaardgaande

veiligheidsimplikasie vir die Republiek. Kobie Coetzee het Mandela eers in November 1985 in die Volkshospitaal in Kaapstad besoek toe Mandela 'n groot prostaat-operasie ondergaan het.

DIE AUGUSTUS 1985-RUBICON EN DIE BEGIN VAN DIE EINDE VAN P.W. BOTHA SE POLITIEKE LOOPBAAN

Die Rockefeller-CIA-konneksie wou P.W. Botha nou uit hê of hy moes andersyds voortgaan met verdere ingrypende politieke hervorming. Pik Botha het die Augustus 1985-*Rubicon*-toespraak gebruik om P.W. Botha politiek te sink. Pik Botha het verwagtinge in die buiteland geskep toe hy die Westerse state laat weet het dat P.W. Botha bepaalde ingrypende politieke hervormingsmaatreëls gaan aankondig. Selfs in die inligtingsgemeenskap was 'n ingrypende toespraak te wagte. In 'n manuskrip van 'n nuwe boek van Pik Botha wat onder die aandag van **Rapport** van 20 Augustus 1995 gekom het, beken Pik Botha dat hy 'n gedeelte van P.W. Botha se Augustus 1985-*Rubicon*-toespraak geskrywe het. *"Ek het die gedeelte geskryf waar verwys word na 'vandag het ons die Rubicon oorgesteek*."* Die res van P.W. Botha se Augustus 1985-*Rubicon*-toespraak is deur die sekretariaat van die Staatsveiligheidsraad (Afdeling Militêre Inligting) se Kommunikasie Operasie (Kom. Ops.) geskrywe. P.W. Botha het gekla dat die beleidsaankondigings te ver links sou gegaan het. Ingevolge die aanvanklike toespraak sou Mandela onvoorwaardelik vrygelaat word en die regering se voorneme om apartheid af te skaf, bekend gemaak word. P.W. Botha het geweet dat indien hy hom sou inbind deur daardie toespraak voor te lees, sou dit lei tot totale oorgawe aan 'n Swart meerderheidsregering. Dit was vir hom onaanvaarbaar. P.W. Botha het toe self die toespraak gewysig. Pik Botha sê vervolgens: *"Pres. Botha het daardie gedeelte ('vandag het ons die Rubicon oorgesteek*) behou, maar 'n streep getrek deur die paragraaf wat dit voorafgegaan het : die vrylating van Nelson Mandela en die regering se voorneme om apartheid te skrap."* In dié verband wys Eschell Rhoodie in sy boek **P.W. BOTHA THE LAST BÉ-TRAYAL** daarop (bladsye 180-181):

"Mr. (P.W.) Botha's performance in Natal (in Augustus 1985) when he made his famous speech claiming to have crossed the Rubicon perhaps did more to undermine his personal credibility than any other single act. There is no doubt that Mr. Pik Botha went out of his way in briefing ambassadors of European countries, in talking to American Senators and the Press and in talking to the British, American and West German governments in Vienna,

to create the expectancy that Mr. Botha was going to unveil the answer to everybody's question, inter alia in what structure, in what ratio will power be shared at the highest level? 'The president's office told the Press off-the-record that a major policy statement was to be expected. But whereas Caesar crossed the Rubicon in 84 B.C., Mr. Botha failed to cross his in August 1985. Mr. Botha, who had himself labelled his speech the final part of his own manifesto, chose to launch a vituperative, misformed and baseless attack on the Press for putting words in his mouth in advance. With the entire world watching, Mr. Botha shredded his own credibility.'

In 'n terugblik op P.W. Botha se tweede Rubicon toespraak in Augustus 1985, erken feitelik almal dat P.W. Botha sy geweldige internasionale geloofwaardigheid verloor het. Eschel Rhoodie meld in sy boek **P.W. BOTHA THE LAST BETRAYAL** op bladsy 280 : *"Insiders say that the President came close to firing Mr. Pik Botha. But it would hardly have mattered. From that day onwards the President was deeply wounded. The entire power sharing programme slowed down and started to spurt. And in the NP itself momentum gathered among the liberals to get rid of Mr. Botha."* Die Augustus 1985-Rubicon-toespraak het nie alleen P.W. Botha polities gesink nie, maar dit het ook ander reperkussies/gevolge/nadraaie gehad.

"Pres. Nelson Mandela kon reeds in 1985 vrygelaat gewees het, as oud-pres. P.W. Botha nie die paragraaf oor die vrylating van pres. Mandela en die afskaffing van apartheid in sy destyds opspraakwekkende Rubicon-toespraak geskrap het nie."* meld **Rapport van 20 Augustus 1995.

*Pik Botha was ontevrede. Hy skryf dat hy "ja"-geantwoord het op 'n vraag van 'n verslaggewer tydens 'n media-konferensie op 6 Februarie 1986 in Kaapstad of hy bereid sou wees om onder 'n swart president te dien. Hy skryf voorts dat: *"Ek het geweet my antwoord sal 'n beroering veroorsaak en aanleiding gee tot antagonisme in die NP, maar die daaropvolgende gebeure het ek nie verwag nie. 'n Spesiale kabinetsvergadering is die volgende oggend gehou. Pres. Botha het reguit aan my gesê ek sal nie oorleef nie. Blykbaar het kabinets- en NP-kollegas pres. Botha gewaarsku dat die party gaan skeur as daar nie stappe teen my geneem word nie. Die president het 'n keuse gehad: óf hy ransel my in die openbaar af óf hy dank my af."* In 'n stampvol Parlement, ten aanskoue van die media het pres. P.W. Botha hom berispe. Hy skryf verder: *"Vir 'n paar dae het ek dit ernstig oorweeg om te bedank, terwyl ek oorweeg het om my eie party te stig. Boodskappe en telegramme is aan my gestuur van regoor die land wat my gesteun en gevra het om aan te bly. Dit is presies wat ek toe gedoen het."*

Die Suid-Afrikaanse Weermag se aanvanklike aandeel in die vermelde Rubicon-toespraak, het gelei tot konflik tussen pres. P.W. Botha en genl. Constand Viljoen en in so 'n mate dat Constant Viljoen op vervroegde pensioen sy uitrede as Hoof van die Suid-Afrikaanse Weermag moes aankondig omrede, soos hy dit self gestel het, hy “*die onpopulêre standpunt van die vrylating van Nelson Mandela ondersteun het*”. Hy het net soos dr. Neil Barnard van Nasionale Intelligensiediens, genl. Tienie Groenewald van Kom. Ops. (agent van die CIA), F.W. de Klerk en Pik Botha (agent van die Rockefeller-CIA-konneksie) nou sterker as ooit geglo dat die veiligheidsvraagstuk van Suid-Afrika net opgelos kon word indien die politieke probleme besweer word.

“In 1985 was daar nog nie ‘n oplossing vir die Suidwes-kwessie in sig nie. Die Statebond het toe die sogenaamde ‘Eminent Persons Group’ saamgestel om ‘n oplossing vir die konflik te probeer vind. Die mede-voorsitters van die EPG ... het Suid-Afrika besoek. Hulle het op 21 Februarie 1986 onder meer ‘n gesprek gehad met mnr. Mandela, wat toe nog in die gevangenis was. Die EGP-groep het mnr. Mandela nog twee keer besoek ... Volgens die konsepdokument vir onderhandelinge wat toe opgestel is, het die Suid-Afrikaanse regering ingestem om ontslae te raak van apartheid en aangedui dat hy in beginsel nie teen die vrylating van mnr. Mandela en teen die opheffing van die verbod op organisasies is nie. Dieselfde dag dat min. Botha op die onderhandelingskonsep gereageer het, het die Weermag egter in Harare, Lusaka en Gaborone aangeval. Al drie is hoofstede van die Statebondslende. Voor daardie voorval was daar nog ‘n moontlikheid om gesprekke tussen die strydende groepe (verwysende na die PAC, SAKP, ANC en die NP beheerde regering) aan die gang te kry. Mnr. Botha skryf dat die (noodwendige) gebrek aan sukses van die EGP die grootste teleurstelling in sy sestien jaar as Minister van Buitelandse Sake was”, meld Rapport van 20 Augustus 1995.*

AFRIKANER BROEDERBOND EN ONDERHANDELINGSPOLITIEK

Die onderhandelingskonsepdokument waarna Pik Botha verwys, is ‘n werksdokument van die Afrikaner Broederbond van 1986. Hierdie dokument is dan ook die bewys dat die Broederbond uiteindelik ‘n volslae instrument van die liberalisme geword het. In die Broederbond-dokument, wat ‘n navolging is van die Rockefeller-aksieplan van 1981, word die aanvaarding van ‘n Swart meerderheidsregering [paragrafe 3.3 en 3.9 op bladsye 5 en 6] en ‘n Swart staatspresident [paragraaf 3.7 op

bladsy 5] verkondig. In die dokument wat as 'n *'werksdokument'** beskryf is, en *'streng vertroulik'** gemerk is, is die planne om die Afrikaner se magsbasis in die politiek permanent tot 'n einde te bring, volledig uitgespel. As uitgangspunt aanvaar dit dan ook die grondliggende gedagte van *'nie-groepsoorheersing'**. Daar word ook aanvaar dat Christelike norme nie vir alle mense geld nie. Die dokument meld dat afsonderlike woongebiede op daardie stadium noodsaaklik is, maar dat dit net 'n tydelike maatreeël moet wees. Daar word voorsiening gemaak vir die infasering van grys gebiede. Op daardie stadium het die Afrikaner Broederbond nog kultuurgebonde moedertaalonderrig in eie skole as rede vir voortbestaan erken. As uitgangspunt aanvaar die Broederbond dat groepsbelange oor kleurgrense heen kan strek. Taal en kulturele regte moet ook nie so vereng word dat eie sake eksklusief in die hande van Blankes bly nie en ten koste van ander groepe opgeëis word nie. *'Afskaffing van statutêre maatreeëls moet dus nie as toegewings onder druk beskou word nie, maar as 'n voorwaarde vir voortbestaan.'** Die Broederbond maak voorts die gevolgtrekking dat die uitsluiting van Swart deelname aan die regering 'n bedreiging vir Blanke voortbestaan is. Daarom moet alle *'burgers'** van die staat nie net deelneem aan die wetgewende proses nie, maar ook deel hê aan die verrigtinge om hulle aan bewind te stel. Verder word verkondig hy in paragraaf 4.5: *'Dit is noodsaaklik dat verteenwoordigers van verskeie magsgroeperinge aan die opstel van 'n nuwe grondwet deelneem (onderhandelingspolitiek). Daar moet getrag word om die wyds moontlike verskeidenheid tot deelname te beweeg.'** Hier word dus gepleit vir 'n politieke stelsel van 'n een-mens-een-stem verkiesing. Dit moet ook geskied op wetgewende en uitvoerende vlak. Dit beteken ook dat die staatshoof 'n Nie-Blanke kan wees. Willem de Klerk was die persoon wat primêr vir die opstel van die dokument verantwoordelik was. Die skokkende waarheid is dat dit nie die kongresse van die Nasionale Party was wat hierdie *'hervorming'** en radikale omwentelinge gevra het nie. Die NP-kongresse moes telkens bloot die rol van 'n rubberstempel speel en elke aangekondigde beleid aanvaar. Dit bring die morele en wetlike posisie van die NP-bewind in die gedrang. Dit word duideliker dat die Regering se hervormings- en onderhandelingspolitiek bloot daarop gemik is om buitelandse eise te bevredig en om mag aan die Afrikaner se vyande in Suid-Afrika te oorhandig.

Inderwaarheid het die Broederbond in die geheim die weg voorberei vir 'n Swart Staatspresident, wat 'n Kommunis kan wees en enige grondwet kan weggee. Dit was 'n ope geheim dat die

Broederbond se Uitvoerende Raad almal lede van die Nasionale Party was.

AANSLAG TEEN P.W. BOTHA

Die politieke hervorming het tot 'n stilstand gekom. P.W. Botha het self besef dat die buiteland die politieke stand nie sou aanvaar nie, behalwe as Suid-Afrika sou toetree tot samesprekings met die ANC en beweeg na 'n demokratiese stelsel wat sou eindig in Swart meerderheidsregering vir Suid-Afrika. Hierdie totale oorgawe was vir hom onaanvaarbaar.

Teen 1986 was die skrif vir P.W. Botha aan die muur en het sy politieke loopbaan vir hom 'n eensame hel geword. Die aanslag teen PW word geloods ondanks die feit dat die meeste van die aanbevelings van die Rockefeller-bloudruk gehoor gegee is. Dit was reeds duidelik dat die CIA en die *Verligte Aksie-beweging* totale oorgawe soek. Ons sal later vind dat met gesprekke tussen prof. Pieter de Lange van die Afrikaner Broederbond en Thabo Mbeki van die *African National Congress* in 1986, is pres. P.W. Botha geïdentifiseer as 'n belemmering of 'n meulsteen vir die politieke oorgangsproses. Die voorneme om P.W. Botha as President te verwyder het ook reeds in 1986 gestalte gekry. Sy politieke vriende het nou 'n omkeer gemaak en sy vyande geword. Dit was ook duidelik dat die Nasionale Pers, wat in die verlede altyd 'n instrument was om die Nasionale Party in die Kaap na links te druk, nou ook in die Noorde 'n linkse magsfaktor geword het, waar hy met **Beeld** en in bondgenootskap met Pik Botha, die Transvaalse leier van die linkse '*nuwe Nattes**', opgetree het. *P.W. Botha het nou feitlik geen perssteun geniet nie, behalwe by Perskor wat besig was om te vou. Die hoofdoel was dan ook uitsluitlik om PW, wat nog leier van die NP en Staatspresident was, al hoe meer te isoleer. Die Nasionale Pers het dit teen PW se kleitrappery oor politieke hervorming en die aanhouding van Nelson Mandela gehad. Losstaande daarvan het Frederick van Zyl Slabbert nie sy weg oop gesien om politieke veranderinge in Suid-Afrika in die Parlement te weeg te bring nie. Hy het op 11 Februarie 1986 as PFP leier bedank en het sy politieke loopbaan in 'n buite-parlementêre rol voortgesit. Colin Eglin neem die leierskap van die PFP oor. Slabbert en Alex Borraïne het in 1987 die Institute for Democratic Alternative for South Africa (IDASA) gestig. Die doel van IDASA was om verskillende politieke denkrigtings met mekaar te versoen, en verskillende politieke oortuigings in gesprek met mekaar te bring.*

Die linkse *Verligte Aksie-beweging*-faksie binne die Broederbond het hulself gereorganiseer vir 'n subtile

verwydering van P.W. Botha en hierdie taak sou val op Tienie Groenewald. Eerstens sou hy toesien dat P.W. Botha se magstrukture verbrokkel en dat die Angolese en Suidwes-kwessies besweer word en dan laastens dat 'n *coup d*etat* op PW uitgevoer word. Na bewering was daar selfs 'n poging om P.W. Botha om die lewe te bring.

REORGANISERING VAN DIE CIA POLITIEKE HOOFSTROOM BINNE DIE AFRIKANERPOLITIEK: TIENIE GROENEWALD WORD DIE HOOF VAN DIE *VERLIGTE AKSIE-BEWEGING*

Tienie Groenewald het lid geword van die *Verligte Aksie-beweging* gedurende Augustus 1977. Groenewald is in Junie 1978 tot hoof van Kom. Ops. bevorder. Hy het toe die rang van kolonel beklee. Hy is toe in 1979 tot brigadier bevorder en in 1983 tot generaal. Die CIA het in Mei 1980 'n teikenontleding op Tienie Groenewald gedoen met die oog om hom by hulle spioenasienetwerk in te trek. Groenewald word in 1982 as informant en in Februarie 1983 as spioen by die CIA spoenasie-netwerk ingetrek. Groenewald het in 1986 die Amerikaanse mormoonse geloof aangeneem en Amerikaanse burgerskap (dit is onduidelik onder welke naam en van) verkry. Sover vasgestel kon word, sit die CIA agter sy burgerskap. Hy was vanaf Augustus 1986 tot November 1995 die hoof van die *Verligte Aksie-beweging*. Groenewald het nou in Suid-Afrika die *Illuminati* se belangrikste man binne die hartjie van die Afrikanerpolitiek geword om veranderinge te weeg te bring. Die intelligensiegemeenskap is, in soverre daar vasgestel kon word, egter in die duister oor hierdie man se verskuilde agendas. Harry Oppenheimer was wel bekend met hierdie verwickelinge. Soos ons verneem het, het Oppenheimer sy volle samewerking gegee aan Groenewald en Groenewald se offensief om Suid-Afrika van binne af te vernietig. Daar was ook periodieke gesprekke tussen hierdie persone.

NASIONALE INTELLIGENSIEDIENS EN STAATSVEILIGHEIDSRAAD RAT VIR POLITIEKE OORGAWA : P.W. BOTHA SE MAGSBASIS VERBROKKEL

In 1987 is die Staatsveiligheidsraad met die Nasionale Intelligensiediens saamgevoeg. Die sekretaris van die Staatsveiligheidsraad het sy mag behou om na buite en met die openbare sektor te skakel. Grootliks na aanleiding van Clem Sunter van *Anglo-American* se voorligting, **Die Wêreld en**

Suid-Afrika in die Jare Negentig, het dr. Neil Barnard van Nasionale Intelligensiediens mnr. J. Claasse (gewese Skoolhoof van Afrikaans Seuns Hoërskool in Pretoria) as hoof van Nasionale Intelligensiediens se dinkskrum aangestel wat die insette van hierdie *tegnokrate* regoor die land ondersoek het. Futuristiese modelle is onder meer gebou. Hierdie dinkskrum was ook verantwoordelik vir strategiese navorsingsprodukte. Die dinkskrum het ook die Hoofdirektoriaat Navorsing se insette rakende die Nasionale Veiligheidsituasie gekoördineer, strategiese knelpunte geïdentifiseer en politieke opsies aan die beleidmaker uitgewys met gepaardgaande kort- en langtermyn implikasies. Hierdie dinkskrum was ook verantwoordelik vir 'n Staatsveiligheidsprioriteitslys. Hierdie uitsette het groot aandag geniet in die Afrikaner Broederbond. Die Nasionale Intelligensiediens het die rol van *Tak Nasionale Vertolking* oorgeneem. Die Hoofbestuur van die Nasionale Intelligensiediens het die rol oorgeneem van *Tak Strategie. Kommunikasie Operasies* was nou direk onder Afdeling Militêre Inligting se beheer, alhoewel daar noue kontak tussen Kom Ops en die Nasionale Intelligensie bestaan het. Kom. Ops. is waar Groenewald hom self met sy geknoeiery besig gehou het. Dr. Neil Barnard van die Nasionale Intelligensiediens het as*t ware P.W. Botha se skadu-beeld geword. Die Nasionale Intelligensiediens het 'n situasiekamer en 'n operasiekamer tot stand gebring om 'n beter vloei van inligting daar te stel.

Die verandering in die Inligtingsopset was nie soseer om dit meer vaartbelyn te maak nie, maar om P.W. se magsbasis te laat verbrokkel. Weer eens 'n wanvoorstelling deur Pik Botha (wat deur Tienie Groenewald geïnisieer is) waarin Pik Botha daarin geslaag het om selfs vir dr. Neil Barnard om die bos te lei. Dr. Neil Barnard het geen geheim daarvan gemaak dat hy geen sentiment het jeens die Amerikaners nie. Pik Botha het dit geweet. Hy wou dr. Neil Barnard bloot misbruik en dr. Barnard word 'n slagoffer van Amerikaanse ekspanisionisme. Pik Botha is 'n persoon wat behoort aan internasionale netwerke (soos die Vrymesselary en die CIA) wat daarop uit is om 'n Swart meerderheidsregering in Suid-Afrika daar te stel. Dit het in 1990 aan die lig gekom dat Pik Botha as 'n belangrike skakel van buitelandse invloed binne die kabinet opgetree het. Sy optrede het dit moontlik gemaak om P.W. Botha van sy tradisionele magsbasis te skei. Daarmee is Pik Botha se Departement van Buitelandse Sake en die Nasionale Intelligensiediens in 'n prioriteitsposisie ingeskuif bo verdediging.

Die Departement van Buitelandse Sake was bestem om 'n deurslaggewende rol ten opsigte van buitelandse taktiese

inligtingsinameling en vertolking te speel. Die Departement het reeds in 1986 'n gerekenariseerde beriggewingstelsel in werking gehad. Die Departement se hoofkantoor is elektronies met al sy buitelandse missies verbind. Hierdie versamelde inligting het ook sy weg gevind na die Situasiekamer van die Staatspresident wat deur die Nasionale Intelligensiediens bedryf is. Ook in 1987 is 'n interdepartementele operasiekamer in werking gestel met die taak om drie keer per dag inkomende en uitgaande inligting in 'n gerekenariseerde verslag saam te vat en beskikbaar te stel. Dit was bedoel vir die oë van Pik Botha en sy senior personeel van die Departement van Buitelandse Sake. Daaruit is ook inligting deurgestuur vir die situasiekamer van die Staatspresident. Dit was die vinnigste kanaal waardeur inligting aan P.W. Botha beskikbaar gestel kon word. Derhalwe is die Nasionale Intelligensiediens en Departement van Buitelandse Sake se aansien in die Veiligheidsstrukture ten koste van die Afdeling Militêre Inligting verhoog. P.W. Botha se magstrukture is stelselmagtig deur Pik Botha in die Staatsveiligheidsraad afgebreek. Die verandering in die veiligheidsstrukture was reeds 'n aanduiding van die einde van die P.W. Botha-era.

Die feit dat die Staatsveiligheidssekretariaat en die Nasionale Intelligensiediens saamgesmelt het, het ook daartoe aanleiding gegee dat die Nasionale Intelligensiediens funksies van die sekretariaat van die Staatsveiligheidsraad moes oorneem. Die Nasionale Intelligensiediens was nou ook verantwoordelik vir die administrasie van die klandestiene operasies wat voorheen deur die Staatsveiligheidsraad geloods is. Uiteraard het die implikasie ingehou dat die diens oor die breër spektrum van die politiek koverte insameling moes doen. Politici soos dr. Ferdie Hartzenberg, Koos van der Merwe en Andries Beyers (1993/94) was nou geheime spioene of agente van die Nasionale Intelligensiediens.

Gedurende 1987 word die inhoudelike van Suid-Afrika se **Totale Strategie** radikaal gewysig. *Détente* of onderhandelingspolitiek word by die Staatsveiligheidsraad formeel gelegeitimeer. *Détente* was nie net beperk tot die binnelandse politiek nie, maar is ook uitgebrei na **Strategieë** van state in die Suidelike Afrika streek. In die binnelandse konteks word die strategie gewysig van 'afsonderlike ontwikkeling', 'gewapende konfrontasie*', 'politieke arrestasie*' en 'verbode organisasies*' na 'ontbanning van verbode organisasies*', 'vrylating van politieke gevangenes*', 'onderhandelingspolitiek*', 'magsdeling*', 'herinlywing van die TBVC-state by Suid-Afrika*', 'fundamentele menseregte*' en 'nie-rassige demokratiese grondwet*'. In regionale verband verander Suid-Afrika sy aanslag

van een van 'destabiliseerder*' na een van 'vreedsame naasbestaan en streeksamewerking*'. Hierdie strategiese verandering word later aan geregverdig deur die internasionale veranderlikes soos die val van Kommunisme, die Opkoms van Japan as 'n ekonomiese reus en die eenwording van die Europese Gemeenskap.

Die veiligheidsgemeenskap het tot 'n groter mate saam begin werk tot 'n eenvormige veiligheidspersepsie van *détente*. Neil Barnard het aan **Beeld** van 17 Februarie 1992 gesê: *"Ek kan vandag sonder vrees vir teenspraak sê dat die Inligtingsgemeenskap in Suid-Afrika goed werk en dat die land se Inligtingsdiens van die beste ter wêreld is. Bitter min verskille bestaan oor wie wat moet doen. Ou politieke verskille en vetetjies het heeltemal in die agtergrond verdwyn. Dit was dinge wat ons in die begin van die tagtigerjare eers moes sorteer. Ons het eintlik nie 'n keuse gehad nie. In daardie jare was ons in 'n sekere opsig met die rug teen die muur. Binnelandse onrus het 'n geweldige omvang aangeneem. In sulke omstandighede moes die persoonlike verskille en burokratiese 'empires* op die agtergrond geskuif word."*

Die Nasionale Party het ook van een probleem na die volgende rondgestrompel. Inderwaarheid het die Nasionale Party beheer oor die bestuur van die land verloor en was die werklike mag agter die skerms in die hande van die Regering se Staatsveiligheidsraad. Die Staatsveiligheidsraad, waarin Pik Botha die sterkste hand gehad het, het selfs die sakelys vir die kabinet bepaal. Daar was 'n aantal ministers op hierdie raad verteenwoordig, waaronder Pik Botha, Magnus Malan en Adriaan Vlok. Inderdaad was dit die *Verligte Aksie-beweging* wat in hierdie tyd die pad oopgehou het vir onderhandeling met die verbanne ANC en sy leiers wat nog in aanhouding of buite die landsgrense was.

DIE NASIONALE INTELLIGENSIE WORD DIE SLEUTELFAKTOR OM DIE WEG VIR ONDERHANDELINGSPOLITIEK TE BAAN

Die Nasionale Intelligensiediens het 'n sleutelrol agter die skerms vervul om die terrein voor te berei vir die onderhandelingsproses wat uiteindelik tot die Konvensie vir 'n Demokratiese Suid-Afrika (Kodesa) gelei het. Hoogs geheime gesprekke is met Nelson Mandela oor 'n lang tydperk in die tronk gevoer. Neil Barnard het aan **Beeld** van 18 Februarie 1992 gesê: *"In die lig van die Nasionale Intelligensiediens se benadering dat die land se probleme net opgelos kon word indien die politieke probleme besweer word, het ons van omstreeks 1987/1988 al hoe*

sterker begin besef dat ons aandag moet gee aan mnr. Nelson Mandela en ander lede van die Rivonia-groep wat toe nog in aanhouding was. Die vraag is geopper of dit moontlik sou wees om tot 'n politieke vergelyk te kom terwyl die mense nog in aanhouding was. So het dit gekom dat ons sanksie van die Regering gekry het om in gesprekke met mnr. Mandela te probeer vasstel of hy 'n rol kon speel om 'n politieke skikking in die land teweeg te bring. 'n Span van vier amptenare is vir die taak aangewys. Hulle was mnr. Fanie van der Merwe van die Departement van Staatskundige Ontwikkeling en Beplanning, genl. Willie Willemse, hoof van Gevangenis, mnr. Mike Louw van die Nasionale Intelligensiediens en ekself. Sedert Mei 1988 het ons vier by talle geleenthede urelange gesprekke met mnr. Mandela gevoer, eers in die Pollsmoor-gevangenis en later by Victor Verster. Dit was geen politieke debat nie, maar het gegaan oor 'n poging van kundige mense om te bepaal hoe werk mnr. Mandela se kop. Drie temas is in die verband deur die span gehanteer."

"Eerstens moes ons vasstel of hy werklik in 'n vreedsame oplossing belang stel en of hy die land se probleme met geweld wou oplos. By verskeie geleenthede het hy erken dat die ANC nie oor die militêre vermoë beskik om die regering in 'n hoek te dwing nie. Sy posisie was dus anders as wat in Zimbabwe en in die ou Portugese kolonies gebeur het. Wat dus nou in Suid-Afrika gebeur, was 'n wilsbesluit aan die kant van die Regering. Sonder dat hy met die rug teen die muur was, het die Regering besluit om politiek die inisiatief te neem. 'n Tweede kwessie wat die span moes hanteer, was mnr. Mandela se ideologiese denke, en veral of hy 'n Kommunis is of nie. Mnr. Mandela het konsekwent gesê hy is persoonlik nie 'n Kommunis nie, maar dat daar sekere elemente in die Kommunistiese ideologie is wat vir hom aantreklik is. Hy het ook daarop gewys dat toe die ANC met sy stryd begin het, het die Kommunistiese Party hom hulp aangebied en het sedertdien nou met hom saamgewerk. 'n Derde saak wat in die gesprekke geopper is, was mnr. Mandela se siening van die politieke toekoms vir die land. Het hy Suid-Afrika absoluut net beskou as 'n staat waarin een mens, een stem sou geld, of het hy ook 'n plek vir minderheidsgroepe voorsien? In daardie tydperk het hy altyd die standpunt ingeneem van een onverdeelde Suid-Afrika waarin daar nie plek vir outonome state sou wees nie. Hy het egter begrip gehad dat daar verskillende groepe in die land is, dat voorsiening daarvoor in die konstitusionele bedeling gemaak moes word en dat die vrese van die groepe besweer moes word."

"By geleenthede het ons aan mnr. Mandela gesê dat die gesprek aan die gang is, maar daar is ook ANC-mense in die buiteland met wie ons wou gesels. Hy was agterdogtig en gekant teen die

gedagte. Ons het lank oor die saak geredeneer. Sy standpunt was dat ons nie deur twee kanale moes praat nie. Hy moes eers vrygelaat word, waarna hy self aandag aan die saak sou gee. Hoe ook al, later is besluit dat ons met die plan sou voortgaan. So het dit gebeur dat die eerste gesprek op 'n bepaalde manier wat ek nie nou wil identifiseer nie, êrens in Europa plaasgevind het. Teenwoordig was sowel senior lede van die Nasionale Intelligensiediens (Mike Louw en Maritz Spaarwater) as die ANC.” Die span van die Nasionale Intelligensiediens het teruggekom en verslag oor die gesprek gedoen. Nog twee soortgelyke besoeke het plaasgevind.

PIK BOTHA MISBRUIK SY POSISIE BY DIE STAATSVEILIGHEIDSRAAD OM SUID-AFRIKA TE BETREK BY ONDERHANDELINGSPOLITIEK OOR DIE ANGELOSE EN SUIDWES-KWESSIES

Pik Botha misbruik gedurende 1988 in die Staatsveiligheidsraad die Angolese Burgeroorlog om die Regering se *détente*-beleid voort te sit en die sogenaamde Suidwes-Afrikakwessie af te handel. Tienie Groenewald was die groot dryfveer agter die skerm. Dit was duidelik sigbaar dat die *Verligte Aksie-beweging* 'n agenda gevolg het om die oorsake/redes agterliggend tot die **Totale Strategie** te neutraliseer. Hulle het gevolglik hulle oog op 'n klimaat vir onderhandelingspolitiek gehad wat eers in Suidelike Afrika-verband moes realiseer wat uiteindelik sou lei tot onderhandelingspolitiek in Suid-Afrika. Gesprekke met die ANC was toe reeds aan die gang om onderhandelingspolitiek in Suid-Afrika in te lei. Dit sou fataal wees om onderhandelingspolitiek in Suid-Afrika te implimenteer, terwyl die Suidwes- en die Angola-kwessies nie besweer is nie. In 'n onderhandelingsproses sou die twee kwessies vir die ANC sterk hefbome gegee het, indien dit nie besweer sou gewees het nie.

Jonas Savimbi van Unita het op die stadium meer gereeld in Suid-Afrika besoek kom aflê. Die Suid-Afrikaanse Weermag het ook 'n pro-Savimbi/Unita-agenda gevolg ooreenkomstig die **Totale Strategie**. Ondervinding het reeds uitgewys dat die Republiek se Angola Strategie fataal is, naamlik om toe te sien dat Unita die regering van Angola moes oorneem. Unita het nie oor die vermoë beskik om die Angolese hoofstad, Launda oor te neem nie. Dit het Pik Botha van die Departement van Buitelandse Sake en dr. Neil Barnard van die Nasionale Intelligensiediens geweet. Die Suid-Afrikaanse Weermag het met die goedkeuring van die Staatsveiligheidsraad vir oulaas 'n intensiewe poging geloods om te kyk of hulle met geweld die Angola-kwessie kon bylê. Die

Weermag het met Krygkor se mees moderne wapentuie in Angola ingetrek en die staat se burgeroorlog is as toetsveld gebruik. Die prestasie van die wapentuie tydens die gebruik daarvan in die vermelde oorlog is as bemarkingsmateriaal aangewend in die buiteland. Dit het geskied met Groenewald en Pik Botha se mede wete en die besef dat indien dit sou realiseer, sal:

- die Sowjetblok terugantwoord met moderne wapentuie;
- die Kubaanse getalle verhoog sou word, en
- dit die nodige klimaat skep vir onderhandeling, wat sou lei tot die oorgawe van Suidwes-Afrika en sal eindig met die totale oorgawe van Suid-Afrika.

Die Suid-Afrikaanse Weermag het met die G5-kanonne in Angola ingetrek. Die Weermag behaal aanvanklik heelwat sukses. Die nuus word die wêreld ingestuur oor die ongelooflike vermoë van die G5-kannonne. Die uiteinde is dat Kuba spoedig versterkings na Angola stuur. Kuba verhoog sy bestaande soldategetal van 30 000 na 50 000. Daarby het die Kubane ook met hulle mees moderne wapentuie in Angola aangekom. Dit word toe 'n gesofistikeerde oorlog en het meegebring dat die militêre koste van die SA Weermag se oorgrensoptrede die uitvoerverdienste van Krygkor se wapentuie oorskry het. Die militêre koste van die SA Weermag het vanaf R1 miljoen per dag tot die buitensporige vlak van R10 miljoen per dag toeneem:

"In August 1987 14 Angolan and Cubans brigades under Russian command began a large-scale attack on Unita. The South African troops who were rushed to the rescue made use of tanks for the first time since World War II. The fighting that raged to the north of Mavinga has been called the greatest battle to date in Africa south of the Sahara. The South Africans, supported by Unita, halted the Angolans advance on the Lombo River, and then drove them back towards Cuito Cuanavale, where the Angolan soldiers dug in and resisted obstinately. They also began to get increasing support from their air force while the South African air force began to lose air control. The chief of the South African Defence Force thought that Cuito Cuanavale could be taken, but that it would cost the lives of about 300 white soldiers as well as a great number of black soldiers from the South West African Territorial Force and Unita. Such a price was regarded as too high and it was decided to leave Cuito Cuanavale in Angolan possession. The South African army*s failure to take Cuito Cuanavale has been interpreted by some as an indication that the Angolans had begun to gain the upper hand in the war ... Cuito Cuanavale was a turning point in the history of Southern Africa. The stalemate there led all parties to think again. It was clear to all that victory was not in*

sight and that to continue the war would lead to continually greater losses."

Dit baan finaal die weg vir die Republiek om te onderhandel met SWAPO, die MPLA-regering van Angola, Kuba en die Sowjetunie oor die onafhanklikheid van Suidwes-Afrika en die buitelandse invloed in die Angolese burgeroorlog. Aan die Suid-Afrikaanse kant was Pik Botha ook een van die voorste orkestreerders in hierdie proses wat Suidwes-Afrika tot 'n onafhanklike Namibië sou lei. In Mei 1988 het die Amerikaanse adjunk-minister vir Afrika-sake, Chester Crocker daarin geslaag om verteenwoordigers van Suid-Afrika, Angola en Kuba in Londen, Brittanje saam te trek om die Suidwes- en Angolese kwessie te bespreek. Crocker het druk op die partye geplaas om in beginsel tot 'n vergelyk te kom oor die onafhanklikheid van Suidwes-Afrika en die onttrekking van die Kubane uit Angola. Twee ooreenkomste is in Desember 1988 gesluit. *"One, a bilateral treaty between Angola and Cuba, agreed that the 50 000 Cuban soldiers would be withdrawn from Angola in phases: 300 before April 1989 (the implementation date of Resolution 435); 25 000 before November 1989 (election day in South West Africa); and 50 000 before July 1991. It was also agreed that the Cubans in Angola would be moved northwards: to the 15th parallel of south latitude by August 1989, and the 13th parallel by November 1989. The other treaty was trilateral, between South Africa, Angola and Cuba, in which the parties undertook to bring about South West African independence by implementing Resolution 435 on 1 April 1989."*

KOVERTE GESPREKKE MET DIE AFRICAN NATIONAL CONGRESS

Geheime kontak met die ANC het begin met Anglo-American se Gavin Relly in 1985 en gevolg deur Chris Ball van Eerste Nasionale Bank en Louis Luyt van Triomf. Die kringe wat gemeenskaplike grond met die ANC gesoek het, het verder uitgebrei. Prof. Pieter de Lange, die Voositter van die Broederbond (1983-1985) het sy eerste kontak met die ANC gemaak in 1986 by 'n konferensie wat deur die *Ford Foundation* in Long Island, New York georganiseer was. Daar het hy Thabo Mbeki, die ANC se direkteur van Inligting ontmoet. Met gesprekke tussen Pieter de Lange van die Afrikaner Broederbond en Thabo Mbeki van die *African National Congress* is pres. P.W. Botha geïdentifiseer as 'n remskoen en meulsteen vir die politieke oorgangsproses. Voorneme om P.W. Botha as President te vervang het toe reeds in 1986 gestalte gekry. Die Afrikaner Broederbond

het egter besef dat die breë Afrikaner publiek konserwatief is en dat daar eers aan 'n houdingsverandering gewerk moet word. Daarna is ander akademici van die Broederbond ingespan om die weg vir *détente* met die ANC te baan. Die ANC het in 1986 aan proff. Willie Esterhuyse en Sampie Terreblanche 'n boodskap gestuur waarin hulle laat weet het dat die ANC hulle graag in Lusaka, Zambië sou wou ontmoet. Esterhuyse en Terreblanche se lidmaatskap van die Broederbond was deurslaggewend waarom juis hulle gekies is. Hulle het reeds bewys dat hulle bereid was om alles aan die ANC prys te gee en het dit al oral in die media laat blyk. Die struikelblok was egter P.W. Botha, die Staatspresident, wat hulle ontbied het en ingelig het dat hy sou verkies dat hulle nie met '*moordenaars*'* onderhandel nie. Hulle het egter in 1987 in Brittanje in onderhandelinge met die ANC betrokke geraak — hierdie keer met die uitdruklike goedkeuring van P.W. Botha. Britse geldbelange het 'n groot rol gespeel om dit moontlik te maak.

Die Nasionale Intelligensiediens het egter bewus geword van die onderduimse spel, en Neil Barnard het hom persoonlik na Esterhuyse gewend. Barnard het aan **Beeld** van 17 Februarie 1992 gesê dat verwikkelinge veral sedert 1987 soos hierdie koverte gesprekke met die ANC (voordat die verbod op die organisasie opgehef is en hy nog die voorste vyand in Suid-Afrika was) dit moeilik gemaak het om te onderskei tussen wat maklik in die wet as veiligheidsverwant gesien kan word, maar op die politieke terrein lê. 'n Ernstige dilemma in terme van veiligheidsinsameling het ontstaan oor die vraag wat presies is die veiligheid van die staat, en waar die grys gebied is waar die veiligheid van die staat ook by die politiek aansluiting vind. Hy het gevra om persoonlik ingelig te word oor die vordering wat gemaak word. Dit het Esterhuyse soos 'n spioen laat voel, iets waarteen hy beswaar gehad het, maar hy het nogtans ingewillig. Die enigste voorwaarde was dat Thabo Mbeki en Alfred Nzo hieroor ingelig moes word. Dit het hulle nie gepla nie. Ander gespreksgenote was egter totaal onbewus daarvan. Mbeki het later verduidelik dat hy dit inderdaad verwelkom het — dit het 'n gees van amptelikheid aan die onderhandelinge gegee. Op sy beurt het Barnard weer kontak met Mandela in die tronk gehad. Sodoende was daar 'n veelheid van kontakte met die ANC in daardie dae. Adv. Bizos, Mandela se regsadviseur, het op sy beurt weer sowel met die ANC in die tronk as met die ANC in die buiteland kontak gehad, en het boodskappe tussen hulle gedra. 'n Ander kontak na die Broederbond het natuurlik geloop deur Willem de Klerk, die voorsitter van die Broederbond. Hy was verantwoordelik vir die

Broederbond-dokument waarin die oordrag van mag aan die ANC uitgestippel is.

Die mense wat Esterhuyse in Londen ontmoet het, was onder meer die Joodse Kommunis, Harold Wolpe en die Indiese Kommunis, Aziz Pahad. Namate die samesprekinge gevorder het, het hulle meer ontspanne in mekaar se teenwoordigheid geraak. Tussen November 1987 tot Mei 1990 was Esterhuyse by altesaam twaalf ontmoetings in Engeland, hoofsaaklik in Bath, betrokke. Esterhuyse het oor hierdie periode meer as twintig Afrikaanssprekendes na die geleentheid saamgeneem, waaronder Barend du Plessis, Ebbe Domisse van **Die Burger**, Deon Geldenhuys, Philip Nel, Willie Breytenbach en minister Dawie du Villiers. Hierdie verraad het aangehou tot net na F.W. De Klerk se Rooi Vrydag-toespraak op 2 Februarie 1990 toe die laaste ontmoeting in Mei 1990 plaasgevind het.

Mbeki het al die ontmoetings van die ANC-kant gelei. Michel Young van die Britse geldmag was telkens in die voorsitterstoel. Die doel was dat die Afrikaanssprekendes hul persepsies oor die ANC moes verander, en dit het wel deeglik plaasgevind. Andersyds was die doel om die ANC te oorreed om saam met die Blankes in 'n enkele politieke bestel in te gaan. Die Akademici moes ook sover gebring word om 'n agitاسie op tou te sit om Mandela bevry te kry, sodat die onderhandelinge op 'n amptelike vlak met die ANC gevoer kon word. Geleidelik moes beide kante oortuig word van die ideaal van 'n Regering van Nasionale Eenheid.

Hierdie onderhandelinge tussen die akademici en die ANC het die weg geopen vir talle ander kontakte met die ANC. Daaronder tel die Dakar-ekspedisie van Frederick van Zyl Slabbert in 1987. Kort nadat Slabbert IDASA gestig het, het hy en 'n stuk of 50 Blanke Suid-Afrikaners 'n konferensie met die ANC in Dakar, Senegal gehou.

P.W. Botha het sy teenkanting sterk in die openbaar te kenne gegee. Verder het 'n aantal radikale dokumente van die ANC in daardie tyd verskyn, waarin hulle hul eise oor die *Nuwe Suid-Afrika* gestel het. Dit sluit onder meer in die Harare-deklarasie, en later die Lusaka-Manifes. Beide die dokumente het geen toegewings aan Blankes bevat nie, maar was inderdaad 'n tydskaal vir die oorname van die land. Kort daarna in Julie 1989 verskyn 'n studieverslag wat gesamentlik deur die ANC, die UDF en Cosatu opgestel is en waarin daar tot die gevolgtrekking gekom is dat die regering van Suid-Afrika *“positiewe stappe gaan neem in die rigting van onderhandeling en bevrediging van die voorwaardes wat die ANC in 1987 neergelê het.”* Die uitgangspunt waarop die ANC besluit het, was dat 'n

konsep gevolg moet word wat nie die ANC se politieke strategie om die mag oor te neem sal prysgee nie, maar wat ook nie 'n "politieke skikking" moet uitsluit nie. In die dokument is voorgestel dat 'n verset-aksie met 'n "massa-karakter" geloods moes word as 'n "uitdaging vir die regime" en dat die moontlikheid van 'n algemene staking ondersoek moes word. Ook moes daar verskerpte aksie in Natal kom. Die ANC was dus reeds vanaf Junie 1989 goed ingelig oor wat die "hervormingsgesinde" kabinet in die nabye toekoms sou doen.

Intussen hou De Klerk 'n valse front aan die publiek voor deurdat hy self op 29 Julie 1989 verklaar dat: *"Daar sal geen verslapping wees van die Regering se aandrang dat deelnemers geweld moet verwerp nie. So lank as wat die ANC volhou met sy beleid en dade van geweld en intimidasie en hom weerhou van 'n duidelike eerlike verbintenis tot vreedsame prosesse van verandering in Suid-Afrika ... Ons is nie bereid om kompromieë aan te gaan met geweld en terroriste nie."*

KULTURELE UITBUITING OM DIE VOLKSTAAT-IDEE TE BEVORDER

Die Afrikaner Volkswag het die 150-jarige herdenking van die Groot Trek in 1988 aangewend om konserwatiewe Afrikaners saam te snoer. Gedurende hierdie periode het die volkstaattedagte sterk begin vorm aanneem. Die Oranjewerkers het dit die aktiefste gepropageer. Robert van Tonder het die idee van die Boerestaat by die AWB geplant voordat hy uit hulle geledere verdwyn het. SABRA met professor Carel Boshoff as voorsitter het intussen akademiese navorsing oor 'n volkstaat-idee gedoen. Hy het ook die Vryheidstigting in die lewe geroep om die Noord-Kaap as volkstaat te bevorder. Na die fees verby is, het Boshoff al meer van die Volkswag misbruik gemaak om sy volkstaat-idee te propageer. Onwetend van die agendas van Tienie Groenewald se Kom. Ops., het Boshoff as*t ware 'n rytuig vir die *Verligte Aksie-beweging* geword. Selfs in die KP, waar die beleid van partisie sonder duidelike formulering gepropageer is, is die gedagte van 'n volkstaat al sterker gehoor. In Februarie 1988 het honderde gewapende lede van die Afrikaner Weerstandsbeweging in die strate van Pretoria na die Uniegebou opmarsjeer en 'n petisie aan die Regering oorhandig waarin hulle 'n beroep op die Regering doen om 'n tradisionele Boerestaat met geen Swartes te skep nie. Die volkstaat-idee het egter nie wyd aanklank gevind nie. Dit was egter beperk tot die Oranjewerkers (met die okkupasie van Morgenzon) en die Vryheidstigting (met die okkupasie van Orania).

SUIDWES-AFRIKA WORD NAMIBIË

In skrywes gedurende Augustus 1988 aan die VN sekretaris-generaal, het beide Suid-Afrika en Swapo hulle verbind tot 'n vuurstaking op die dag toe die VN se Resolusie 435 geïmplementeer moes word. Swapo het ook onderneem om sy soldate noord van die 16de parallel te hou en dat hulle nie nader as 200 kilometers van die SWA grens sou kom nie. Ingevolge Resolusie 435 moes 'n verkiesing van 'n Wetgewende Raad onder die toesig van die VN geskied. Gevolglik het die eerste lede van die *United Nations Transition Assistance Group* (Untag) vroeg in 1989 aangekom. Op 1 April 1989, toe die onafhanklikheidsplan vir SWA in werking getree het, het meer as 600 swaar gewapende Swapo soldate die grens oorgesteek. Meer as 30 000 uitgewekenes het stelselmatig na SWA teruggekeer. Uiteindelik het die verkiesing op 7 tot 11 November 1989 plaasgevind. Swapo het die verkiesing met 41 uit 72 sitplekke gewen. Na die verkiesing het Suidwesters gegaan en 'n konstitusie vir die Republiek van Namibië opgestel. *"However, it soon became obvious that an assembly of 72 members was too large for such a task, and so a smaller committee under the chairmanship of Hage Geingob was asked to draw up a draft constitution for the consideration of the whole Constituent Assembly. The task of the Geingob Committee, assisted by three South African jurists, the advocate Mr Arthur Chaskalson, Professor Marinus Wiechers and Professor Gerhard Erasmus, was facilitated in three ways. Firstly, there was a spirit of mutual understanding among the constitution makers. All of them wanted the draft constitution to be put to the Constituent Assembly unanimously, in order to prevent it being received with a demonstration of disunity. Secondly, Swapo's draft constitution, which was used as a working document, was generally accepted by the DTA. It had been drawn up by a Johannesburg advocate, Ismael Mahomed, making use of the Hiemstra constitution of 1987. Third, the constitution makers were able to take advantage of guidelines in a document drawn up by the five Western powers (the USA, the UK, Germany, France and Canada) as early as July 1982. These guidelines, accepted by all parties, laid down that Namibia should be a unitary state, that the constitution should be accepted by a two-thirds majority, that it should be a democratic document with guarantees for human rights, that there should be a multi-party system with regular elections, and that there should be no provision for any discrimination. In the constitutional*

negotiations all parties, including Swapo, repeatedly referred to these guidelines.”

Die konstitusie van Namibië is in Februarie 1990 goedgekeur en het Sam Nujoma, die leier van Swapo, Namibië se eerste Staatshoof geword. Op 20 Maart 1990 het Suidwes-Afrika Namibië geword. Daardie dag is die Republiek van Suid-Afrika se vlag as die gebied se amptelike vlag vir die laaste maal gestryk. Namibië se onafhanklikwording sou ook die weg baan vir Suid-Afrika om die linkse pad te loop. Vir die Suid-Afrikaanse akademici sou die onafhanklikwording van Namibië ‘n eksperiment wees vir die onderhandelingspolitiek wat nog in Suid-Afrika moes kom.

DIE COUP D’ETAT (STAATSGREEP): FINALE LINKSE OORNAME VAN DIE KABINET

Intussen het die Vrymesselaars (as dryfveer van die Rockefeller-CIA-konneksie) besef dat ‘n persoon uit die *Dopper*-geledere die leiers by P.W. Botha as Staatspresident moet oorneem. F.W. de Klerk (beide lid van die Afrikaner Broederbond en ‘n Vrymesselaar) wat op die ou einde daardie Dopper was, het veral sedert 1988 begin met sy aanslag om Staatspresident te word. In die Afrikaner Broederbond het sy aanhang toegeneem.

Die leierskapstryd in die NP het ‘n aanvang geneem. P.W. Botha was nie meer gesond nie. Hy het ligte beroerte-aanvalle gehad, wat vir die publiek weggesteek is. Hy kon nie meer die pas volhou nie, en is by een geleentheid inderhaas na 2 Militêre hospitaal in Wynberg geneem. Na wat onbevestig verneem is, is daar tydens sy hospitalisasie ook ‘n aanslag op sy lewe gemaak.

Die aankondiging dat P.W. Botha na 2 Militêre Hospitaal in Wynberg gehaas is, het die bespiegeling oor opvolging laat opvlam. Toe Chris Heunis op 19 Januarie 1989 ingehuldig is as waarnemende Staatspresident, het almal gedink dat dit sy kans sal verbeter om as kroonprins in P.W. Botha se voetspore te volg, en kort na sy beroerte is hy deur Chris Heunis en Pik Botha besoek. Heunis en Pik Botha het die tyd nou ryp geag om hul eie posisies te verstewig. Heunis wou graag Eerste Minster word onder P.W. Botha as Staatspresident op die Franse model. Pik Botha wou net sommer sy naamgenoot as Staatspresident opvolg. Althuis het P.W. Botha aangeraai om die party-leierskap neer te lê en aan te bly as Staatspresident. Hy het toe as leier van die NP bedank, en so die weg gebaan vir sy uiteindelijke slagting.

Daar was vier moontlike aanspraakmakers. Pik Botha, Chris Heunis, Barend du Plessis en F.W. de Klerk. Daar moes drie keer gestem word omdat nie een van die kandidate in die eerste twee

rondes 'n volstrekte meerderheid van 130 kouslede behaal het nie. In die eerste ronde het Pik Botha onverwags uitgeval toe hy, ondanks sy groot openbare aanhang, slegs ses tien stemme ontvang het. In die tweede ronde het Heunis sy stemme van 25 tot 26 opgestoot, maar is uit die finale ronde weggelaat. Barend du Plessis wat as die leier van die tegnokratie beskou is, moes die knie buig voor F.W. de Klerk wat 69 stemme teenoor 61 ontvang het.

Uiteindelik is De Klerk in Februarie 1989 as leier van die NP verkies en het die NP die verkiesing onder sy leierskap aangedurf. Pik Botha word toe as 't ware F.W. de Klerk se skadubeeld. Pik Botha het in 'n groot mate F.W. de Klerk se '*visie*' gemanupuleer. P.W. was nog Staatspresident, maar die antagonisme oor sy onversetlike houding teenoor die Kommunisme en Mandela se vrylating het hom al hoe meer onder druk geplaas en voortdurend spanning in die kabinet veroorsaak. Hy het nou feitlik man-alleen in die NP nog probeer weerstand gebied teen die uitlewering van sy volk aan die barbarisme van Afrika, aan die verraderlike Kommunistiese ideologie; en ook man-alleen gestaan vir die behoud van 'n kosbare kulturele erfenis wat oor 'n tydperk van meer as drie eeue gevestig is.

Maar die swaard was reeds agter hom uitgetrek en met sy bedanking as leier van die Nasionale Party, kon die vyande van die Afrikaner Blankedom toe sonder enige weerstand hulle greep op die binnewerking van die Nasionale Party verstewig. Met Pik Botha as tussenganger was die *Illuminati* nou weer in beheer van die politieke oorgawe van Suid-Afrika en Suidwes-Afrika. Die ver-linkse faksie in die kabinet het met die bedanking van P.W. Botha as leier van die Nasionale Party feitlik onmiddellik 'n plan in werking gestel wat voorberei was om die sogenaamde hervormingsproses in Suid-Afrika in 'n rewolusionêre fase in te stoot.

'n Geheime gesprek tussen P.W. Botha en Nelson Mandela het tydens Mandela se gevangenisskap op 5 Julie 1989 in *Tuynhuys* plaasgevind. Neil Barnard en Wyand Bezuidenhout van die Nasionale Intelligensiediens was ook in die agtergrond teenwoordig. Hulle het sorg gedra dat die gesprek op band opgeneem word. Mandela het in sy persoonlike onderhoud met die Britse blad, **Observer**, vroeg in 1995 die kollig laat val op dié gesprek waarin hy meld dat hy P.W. Botha versoek het om die reges voor te berei op die politieke oorgangsproses. P.W. Botha het Mandela reguit gesê dat hy hom wil vrylaat, maar dat sy vrylating onderhewig was aan die afswear van geweld. Mandela wou egter nie geweld afswear nie. P.W. Botha wou nie verder voortgaan met die bevrydingsproses van Mandela nie. P.W. Botha het nou besef dat indien Mandela bevry word dan sou die ANC en die SAKP

ontban word — dit was ietwat in stryd met sy opvattinge oor Kommunisme. P.W. Botha het nou die politieke hervormingsproses ontmoedig. In die Broederbond het gerugte die rondte gedoen dat P.W. Botha moet bedank. Die November 1989-Verkiesingsdag het nader gekom en 'n kraak in die Nasionale Party was duidelik sigbaar.

Pik Botha het tydens 'n besoek aan die Britse Premier, me. M. Thatcher, gedurende die eerste helfte van 1989 haar volledig ingelig oor die stryd tussen die meer radikale "*hervormingsgesindes*" in die kabinet en die ander. Pik Botha het aan haar gesê dat "*die hervormingsgesindes nou die oorhand het.*" Hy het verwys na die swak posisie van die Nasionale Party in Transvaal en die feit dat dit F.W. de Klerk minder afhanklik van "*konserwatiewe steun*" gemaak het. Die verlies aan steun vir die NP in Transvaal het De Klerk volledig afhanklik van die steun van die NP se linkervleuel gemaak. As gevolg die verswakking van De Klerk se politieke basis, het Pik verklaar dat De Klerk wil hê dat Thatcher 'n aktiewe rol moes speel om Swartes, waaronder die ANC, te oortuig om aan die demokratiese proses in Suid-Afrika deel te neem.

In die eerste week van Augustus 1989 het menere F.W. de Klerk en Pik Botha in uiterste geheimhouding 'n lang samespreking tydens 'n middagete met die voorsitter en die ondervoorsitter van Anglo-American, Gavin Relly en Julian Ogilvie gehad. Dit is deur Bill Jameson van die Britse nuusblad, **Sunday Telegraph** gerapporteer. Hoewel die inhoud van die gesprek onbekend is, is dit duidelik dat die geldmag minstens ingelig was dat P.W. Botha as Staatshoof binnekort deur F.W. de Klerk onttroon sou word. Voorts het die geldmag hoë verwagtinge van De Klerk gekoester om onderhandelingspolitiek in die Suid-Afrikaanse politieke arena in te voer. De Klerk en Pik Botha het aan Relly en Ogilvie die Nasionale Intelligensiediens se konsep van die *Nuwe Suid-Afrika* meegedeel wat hulle beoog het vir wanneer De Klerk die leisels by P.W. Botha sou oorneem. Gavin Relly het aan De Klerk gesê daar word van hom verwag om eers die klimaat vir werklike onderhandelings met die ANC te skep. Daarna word daar van hom verlang dat hy Mandela en ander Swart politieke gevangenes vrylaat. Om die klimaat te skep, moet De Klerk die vereistes in die Harare-deklarasie nakom. Dan eers kan daar werklik onderhandel word.

Allan Hendriks rig toe 'n direkte uitdaging tot P.W. Botha deur 'n baaiverbod op Gekleurdes in Port Elizabeth te ignoreer en in die see te gaan swem. Dit het gelei tot Hendricks se ontslag as Minister en ook byna die konstitusionele bestel met sy drie-kamerparlement gekelder. Asof hy net hiervoor gewag het,

gryp F.W. de Klerk toe gedurende Augustus 1989 in, en neem die binnekringe van die Afrikaner Broederbond 'n finale besluit rakende die bedanking van P.W. Botha as President. Binne die Kabinet is die finale swaai na links op die spits gedryf toe F.W. de Klerk president P.W. Botha in 1989 gedwing het (by wyse van afpersing om laasgenoemde se lidmaatskap van die Nasionale Party op te skort) om te bedank as Staatshoof van die Republiek. Eschell Rhodie meld in sy boek **P.W. BOTHA THE LAST BETRAYAL** op bladsy 298: *"At a private week-end meeting in mid-August Mr De Klerk won the cabinet's support for his demand to inform Mr. Botha that the President had become an embarrassment to the NP; a loose canon; and a dangerous one. No-one argued more heatedly in favour of giving the President the boot than Mr. Pik Botha who, if nothing else, is an expert at reading the right moment for a political kill. On Monday August 14, 1989 the cabinet, most of whom were handpicked by Mr. Botha during his heyday as dictator, asked Mr. Botha for resignation. When he refused he was told that papers would be handed to him on departure ending his membership of the National Party. That same evening he announced his resignation on national television, lashing out that his authority was being defied by his own cabinet, leaving him no option but to resign."*

P.W. Botha het as Staatshoof van die Republiek bedank. F.W. de klerk is op 15 Augustus 1989 ingehuldig as Staatspresident.

TERUGBLIK OP DIE P.W. BOTHA-ERA

Die *Illuminati* het in die P.W. Botha-era daarin geslaag om met die stigting van die *Southern African Development Coordination Conference* 'n streeksliggaam daar te stel wat later kon lei tot 'n super ekonomiese regering vir die Suidelike halfgrond van Afrika. Tog slaag die *Illuminati* daarin om na 1980 die era van liberalisme vir Suid-Afrika in te lyf, wat geskoei was op radikale politieke veranderinge. Geheime gesprekke is met die ANC gevoer en die Suidwes- en Angola-kwessies is in 'n groot mate besweer om die weg te baan vir politieke oorgawe aan 'n ANC Swart meerderheidsregering. Hoewel P.W. Botha by die sluheid van Pik Botha se politieke model van pluralisme en tegnokratie ingetrek is, het dit mettertyd tog vir P.W. Botha al hoe duideliker geword dat vreemde wigte sy land wil hê. Toe dit vir hom duidelik blyk wat presies aan die gang is, het hy begin voete sleep met politieke hervorming. Daarvoor moes hy amper met sy lewe boet. Met die verwydering van P.W. Botha van die toneel deur F.W. de Klerk, is die pad geopen vir totale oorgawe van Suid-Afrika aan die ANC,

en “sit die Afrikanervolk vandag in slawery, is hy ‘n banneling in sy eie land, uitgestoot tot bedelaar langs die pad”!

DIE LOON VAN VERRAAD?

Op die pad van verraad, is die Afrikanervolk herhaaldelik en skaamteloos met valse beloftes deur F.W. de Klerk en die NP op ‘n dwaalweg geleë; en juis wanneer daar ‘n verkiesing of referendum op hande was, het hulle die vals noot aangehef: *stem NP, stem vir eie skole, eie woongebiede, eie kultuur, eie taal!* Maar dan het geen haan ooit weer daarna gekraai nie! En verder swyg hulle soos die graf oor sake wat vir die Afrikaner nog van belang is, waarskynlik omdat hulle nou ‘n reënboognasie het om na om te sien. Hierdie sogenaamde “reënboognasie” moet beslis gereken word as die grootste misterie van die twintigste eeu, want ‘n reënboog waarin daar Swart en Wit voorkom, is sedert Noag dag nog nie op aarde gesien nie!

Die misleide Blanke Afrikaners het egter nog skaars hulle ontnugtering na die fiasko van die 1994-verkiesing te bowe gekom, of hulle was alweer by die volgende verkiesing (November 1995) ingesleep om die bietjie mag wat hulle miskien nog gehad het, finaal aan die ANC/SAKP te oorhandig. En tydens die aanloop tot hierdie verkiesing openbaar F.W. de Klerk sy ware kleure toe hy, sonder om te blik of te bloos, die Blankes daaraan herinner dat hulle nog altyd die NP kon *vertrou*! Maar ‘n mens moet selfs vir FW gee wat hom toekom: van al sy beloftes is daar darem één wat ongetwyfeld vir tyd en ewigheid sal bly staan — dit was sy herhaaldelike versekering vóór en ná die Kodesa-debakel dat die NP se hervormingsinisiatiewe “onomkeerbaar” is. Hieroor bestaan daar dan ook geen twyfel nie, want nóg in sy leeftyd, nóg in dié van sy reeds wankelende NP, óf in die Afrikanervolk s’n, sal sy oorgawe aan ‘n Swart meerderheidsregering ooit weer by die stembus (m.a.w. polities) verander kan word.

‘n Mens wil amper sê mnr. De Klerk se voorspelling oor die “onomkeerbaarheid” van sy oorgawe aan die ANC, het profetiese ondertone, want dit herinner sterk aan ‘n voorspelling van Siener van Rensburg wat hy tydens die Rebelle van 1914 gemaak het. Volgens hom sou die geskiedenis van die Afrikanervolk in Suid-Afrika in drie fases verloop. Ten eerste was daar die *militêre fase* wat vanaf 1652 tot 1914 gestrek het — gedurende hierdie tydperk is elke bedreiging of konflik waarvoor die volk te staan gekom het, met die vuurwapen besleg. Maar op Maandag 25 Januarie 1915 het die Siener op Upington aan genl. Jan Kemp gesê: *Ons (die Afrikaner se) werk is afgedaan, want ek sien ons gewere word in die kas weggepak...*

Daarmee het die *militêre fase* tot 'n einde gekom en is die *politieke fase* ingelui. Die ware Afrikanerpatriot sou ook nie weer in groot getalle die wapen opneem voordat sy laaste vryheidstryd aan die einde van die eeu aanbreek nie. Die *politieke fase* het gestrek vanaf 1914 tot en met die 1994-verkiesing toe dit finaal afgesluit is. Hierna, sê die Siener, sou selfs die eens magtige Nasionale Party van die toneel verdwyn, en sou daar ook nie weer 'n Algemene Verkiesing plaasvind nie, want hy 'sien* hoedat 'n Swart regering die regeermag oorneem totdat daar 'n *geestelike leier* op die toneel verskyn om die verdeelde Afrikanervolk weer bymekaar te bring. Hierdie *geestelike leier* is dan ook verteenwoordigend van die *derde en laaste fase* vóórdat die Afrikanervolk 'n vrye en onafhanklike republiek gaan kry.

Die publikasie van Siener se gesigte so kort na De Klerk se Rooi Vrydag-toespraak, was egter geen toeval óf 'n voorafbeplande set nie, want die Siener het in 1916 al voorspel dat hy in die laaste dae wanneer die Afrikaner sy vryheid gaan verloor, onder 'n Swart regering sal staan en sy finale oorlewingstryd begin, weer bekendheid sal verwerf. En ondanks die feit dat tientalle van sy gesigte daagliks in vervulling gaan, swyg die media soos die graf daaroor, en tree hulle op soos die Ja-stemmers wat meen jy hoef maar net die groterwordende ashoop en chaotiese toestand rondom jou te ignoreer, dan bestaan dit nie!

Nicolaas van Rensburg het egter juis gewaarsku dat daardie republiek se koms voorafgegaan sal word deur 'n donker tyd waarin jy nie jou hand voor jou oë sal kan sien nie. Tog sou dit, volgens die Siener, vir die *opregte Afrikaner* wat 'weet*, nie so donker wees soos vir hulle wat nie 'weet* nie en met al die veranderinge saamgestem óf daaraan meegedoen het. Hy het dit só aan sy vriend, Boy Mussmann, beskryf: *Ek sien 'n emmer bloed in die noorde* (Pretoria, Johannesburg (Gauteng) en die Vaaldriehoek) *omval — dit beteken groot geweld waarin honderde sal sterf*. Hy het verder ook beskryf dat hierdie geweld so skielik en onverwags gaan losbars, dat duisende Blanke vroue halsoorkop en verskrik op die vlug gaan slaan... Daar was skynbaar by hom min twyfel dat hierdie *Gees van Verskrikking* hoofsaaklik onder die liberaalgesindes gaan voorkom. Die 'donker tyd* sal ook saamval met die grootste staking in die land, het die Siener voorspel: *Dán sal daar* (wanneer die staking begin) *groot moeilikheid wees met die kaffers en die koelies. Behalwe ook vir die groot moeilikhede oorsee* (rasse-konflik en burgeroorloë). *In verband met die kaffermoeilikheid het ek gesien die vroue vlug. Hul het nie eens tyd om hul vensters toe te maak nie. Die gordyne waai buite...*

Maar oom Niklaas het sy volksgenote ook aangemoedig om nie mismoenig te raak nie, en aan te hou veg, al moet hulle ook met die

rug teen die muur veg, want hy het gesê hy sien hulle kry 'n vrye en onafhanklike republiek, sonder 'n pennie skuld en sonder dat 'n druppel bloed gestort word. Toe daar aan hom gevra is of hy dan uit twee monde praat, want eers sê hy baie gaan sterf, en nou sê hy weer daar sal nie 'n druppel bloed gestort word nie, was die Siener se antwoord: "Maar ek het mos gewaarsku dit sal wees soos 'n Tweede Bloedrivier ... van almal wat binne die Laer is, sal nie een sterf nie, maar dis hulle wat buite is, wat gaan val."

Toe Boy Mussmann van hom wou weet waar ons dan dié keer gaan Laer trek, was oom Niklaas se antwoord: Nee, julle sal nie weer Laer trek soos by Bloedrivier nie, Boy, want die ding werk só: almal wie se harte reg is, wat nie meegedoen het aan die oorgawe nie, vir hulle sal dit wees asof hulle in die Laer is...in Gods beskermende Hand. Maar julle gaan tog daar by Prieska saamtrek en 'n eie president kies...

Die loon van verraad sal ook nie uitbly nie, want hierna breek 'n tyd van grootse ellende en vernedering vir die volksverraaiers aan. Oom Nicolaas het aan genl. De la Rey se seun, Adriaan, vertel hy sien hoedat hulle met trane in die oë op hulle knieë neersak. En toe voeg hy by: *Dan sien ek jy en ek het ook trane in ons oë.* Waarop die jong De la Rey antwoord dat hy nooit 'n traan oor een van hulle sal stort nie. Toe sê die Siener vir hom: *Nee, broer, dis trane van blydschap omdat God ons nie verneder het soos vir hulle nie ...*

Vir meer as 'n eeu lank het die Geldmag gepoog om die rykdomme van Suid-Afrika in die hande te kry, maar die Boerevolk het nog altyd in sy pad gestaan. Elke dekade het ander, versigtiger beplanning van die geldmag meegebring om die Boerevolk uit sy erfenis te kul sodat die ontsaglike minerale rykdomme van hom weggevat kon word. En nou, na soveel dekades en ook soveel oorwinnings deur die geldmag, én met die hulp van Afrikanerverraaiers, staan hulle eindelik op die drumpel om daardie droom te verwesenlik. Dis nog net 'n hanetreetjie en alles wat God aan die Boerevolk gegee het, sal aan hulle behoort.

As 'n mens egter Siener van Rensburg se profesieë oor Suid-Afrika bestudeer, besef jy dat die ou Boereprofeet nog altyd in die kol was. En al staan die magtige Geldmag reeds met sy een voet op ons bodem, sal dit niks verander aan wat die Siener gesê het nie. En juis wanneer hulle dink hulle het die Boerevolk nou finaal vernietig, word hulle, volgens die Siener, self in die proses vernietig. Hulle ekonomieë sal in duie stort, hulle lande ondergaan, dekades van beplanning om hierdie klein volkie te vernietig, sal in rook en as opgaan en hulle sal dan van alles gestroop wees.

Die loon van verraad was nog nooit winsgewend nie.

